

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΗΣΙΟΔΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HESIODI CARMINA.

— ❦ —
PARISIIS. — EXCUDERANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.
— ❦ —

Η ΣΙΟΔΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HESIODI CARMINA.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΑΡΠΑΓΗ ΕΛΕΝΗΣ.

KOINTOY TA MEΘ' OMHPON.

ΤΡΥΦΙΟΔΩΡΟΥ ΑΛΩΣΙΣ ΙΛΙΟΥ.

ΤΖΕΤΖΟΥ ΠΡΟΟΜΗΡΙΚΑ, κ. τ. λ.

APOLLONII ARGONAUTICA.

MUSÆI CARMEN DE HERONE ET LEANDRO.

COLUTHI RAPTUS HELENÆ.

QUINTI POSTHOMERICA.

TRYPHIODORI EXCIDIUM ILII.

TZETZÆ ANTEHOMERICA, ETC.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICIBUS NOMINUM ET RERUM

EDIDIT F. S. LEHRS.

ASII, PISANDRI, PANYASIDIS, CHÆRILI, ANTIMACHI

FRAGMENTA CUM COMMENTARIIS ALIORUM ET SUIS ADJECIT

FRIDERICUS DÜBNER.

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI IMPERIALIS FRANCIE TYPOGRAPHO,

VIA JACOB, 56.

M DCCC LXII.

PRÆFATIO.

IN hoc septem poetarum corpore Hesiodo Apollonium ac Musæum subiunximus, ne reliquorum quatuor, qui de rebus Troicis sunt omnes, interrumpatur ordo. Critica, quam vocant, adhibita arte novas horum auctorum recensiones exhibendi fortasse ne facultas quidem fuisset, consilium certe non erat. Religiosi autem editoris esse putavimus, in usum suum convertere, si quid boni atque emendati virorum doctorum sive ingenio, sive studio nuper detectum invenerit. Quæ messis poetis nostris haud parcos reddidit fructus. Quo factum est, ut omnes, nisi forte Tzetzen excipere velis, permultis locis correcti, partim novam plane induti speciem, in lucem prodeant, plurimaque dici possint, quibus multæ, quas recepimus, lectiones explicentur, nonnullæ defendantur, excusentur non paucae. Ne tamen modum, qui præfationi constitui solet, transeamus, de singulis mutationibus in editione nostra obviis fusius disserere supersedebimus, quas ne enumerare quidem licebit, nisi ubi id aut paucis absolvendum, aut sine magno lectorum nostrorum incommodo non evitandum iudicaverimus.

Goettlingianus HESIODI textus quinquaginta emendationes in Theogonia, viginti quinque in Scuto Herculis a nobis receptas egregiæ Hermannii recensione (in opuscul. vol. VI, pag. 142 sqq.) debet. Quum de prisca Theogoniæ forma hodiernæque origine nihil constet (1), versus longioresve locos transponere, quomodo Hermannus hic illic faciendum docet, ausi non sumus, sed satis habuimus uncis includere, quæ, quo loco hodie leguntur, carminis tenorem interrumpunt, sive dispositionis hodierna antiquioris, sive variarum recensionum, sive interpolationum vestigia sint. Quod ad

(1) Mützellius, quem his in studiis totum esse viri docti non ignorant, in recensione libelli, in quo Sætbeerus quidam sua Gruppiique somnia de primigenia Theogoniæ specie publici juris fecit (Zimmerm. ephemm. a. 1838, num. 10 sqq.), philologiæ hodiernæ vires difficultati huius quæstionis pares esse negat.

Scutum attinet, lectores ad egregiam Hermannii disputationem de triplici huius poematis recensione remittamus oportet. Carminis enim intellectui commodoque legentium male consultum fuisset, si nulla addita adnotatione textum dispositioni a viro doctissimo propositæ adaptare voluissemus (1). De tertii, quod superest, poematis Hesiodæi natura Lehrsii frater dilectus *Quæstionum epicarum* a. 1837 editarum dissertatione tertia novam exposuit sententiam, quæ, quamvis minus probata a nonnullis, maxime tamen idoneum harum rerum iudicem nacta est defensorem (2). In nostra editione singulas facile agnosces sententias, quas Lehrsii non nisi propter verborum quorundam similitudinem interpositas cum reliquo carmine vix cohærere demonstrat. Quæ idem interpolata esse iudicat, uncis inclusimus; quæ e variis recensionebus manasse vult, indicare non licuit. Multas lectiones in recensione textus Gœttingiani ab Hermanno commendatas in nostrum Operum et Dierum textum nova hac ratione dispositum introduci non potuisse apparet. Quod Hesiodi fragmentorum collectio tam aucta tamque emendata nunc in lucem prodit, id etiam Hermanno debetur, qui, postquam in recensione illa Gœttingianam collectionem castigavit multisque locis citatis locupletavit, triginta tria fragmenta addidit nova (l. l. pag. 266 — 271), quæ in editione nostra litera H. notavimus. Accedunt præterea complura, quæ quamquam in Lehmanni *de Hesiodi carminibus perditis particula* priori anno 1828 Berolini edita jam leguntur, a Gœttingio omissa sunt, triaque in Crameri anecdotis primum evulgata. Numeros Gœttingianæ collectionis sine ulla litera nostris apposuimus, numeris collectionis Lehmanni litera L., collectionis Gaisfordi vel Dindorfii litera D. adscripta est. Fragmentum CXVII Hermannus in præfatione ad Eurip. Helen. pag. XVII correxit, ejusque emendationem recepimus, quamquam Hesiodum ita cecinisse nobis persuadere vix possumus.

In APOLLONIO a Wellaueri lectionibus nonnunquam recessimus. Ex iis, quas editionis Wellauerianæ criticus (ephemm. litt.

(1) Versum 144, qualem in una trium illarum recensioneum fuisse Hermannus vult, textui suo loco subiunximus.

(2) Hermannum, qui in Jahnii annalibus philologiæ hunc librum atque illam præsertim dissertationem iudicavit. Aliud de eadem dissertatione iudicium in Zimmermanni ephemm. (a. 1836, pag. 1006 sqq.) sub calce recensioneis, quam Iulius Cæsar de illo Sæthbeeri opusculo scripsit, nos legere meminimus.

Halenss. a. 1828, num. 305 seqq.) proposuit, has fere recepimus, e codicibus maximam partem haustas, paucas e conjectura: I. 61, ἀριστῶν. 176, Ὑπερησίου. 372, πρῶρην. 672, ἐπιχνοάουσαι. 806, δορυκτῆταις. 812, ἀτρημελέως. 881, ταί. 893, ἄν τοι. 1120, ὀκρῖόντι. 1161, καμάτω. 1176, κακὰ. II. 87, φυσιόωντες. 375, τρηχεῖα. 427, αἰζαντες. 504, χθονίης. III. 5, τοι. 15, μὲν γάρ. 173, τε. 198, ἀνά. 286, ἐπ'. 410 et 496, φυσιόωντες. 519, ἐπιχνοάοντας, quod non recipere cautius fortasse fuisset; 1009, δέ. 1195, εὐφεγγέος. 1265, ζοφεροῖο. 1331, ὀκρῖοσσα. IV. 59, δολίῃσιν. 202, δ' ἐνί. 271, προχοῇσι. 323, ἔπειτ' et punctum post versum 326; 652, ἐπίουροι. 690, ἐστ'. 800, εἰσόκε. 1103, ἐφ' Ἑλλάδι. 1212, εἰσόκε. 1260, ἀκηχεμένοις. 1324, μηδ' ἔτι. 1647, τῆς. 1711, τόφρα φαάνθη. Præterea I. 523, ἀρτύνεσθαι. 533, ὑποκλάσθη. 749, ἀμυνόμενοι. II. 28, οἶον. 573, ἔκραγε. 1180, γε et ἡδέ. III. 1374, ἐπήϊον. 1384, γούνων. 1396, ἀπὸ, scripsimus e coniectura Struvii, qui anno 1822 in libello scholastico præter has lectiones alias etiam emendationes Apollonii dedit, elegantes omnes, sed fortasse minus veras. Lib. IV. v. 290, τῇλ' Wellaueri coniectura est. Lib. III. 1393, Hermanni ἀρούρης recepimus, quamvis, quid poeta scripserit, haud facile divinaris, vulgata tamen sensu omnino carente. Multas mutationes leviores, ad orthographiam plerumque spectantes, enumerare super sedemus.

MUSÆUS Passowii maximam partem emendationum, quibus ornatus nunc editur, Wernickio debet, cuius coniecturas in commentario ad Tryphiodorum hic illic obvias recepimus has: v. 18 et 252, ἀμφοτέραις. v. 38, βασιλῆϊαν. v. 58, χιονέης (e codd.) et παρειῆς. v. 210, ἐμοί τινα. v. 272, τὰδ' ἔειπεν. v. 309, χειμερίαις. Eodem Wernickio suadente v. 53, ἀθανάτοισιν ἄγειν, et v. 118, θαρσαλέη, e codicibus dedimus. V. 81, ἐν Hermanni coniectura, v. 271, παρακάτθεο eiusdem emendatio est e codicibus sumpta (vid. emendd. ad Coluth. v. 278, opuscc. vol. IV, pag. 223). V. 219 antiquam lectionem, εἰ ἔτεδὸν δ' ἐθέλεις, restituimus (vid. Græfii *coniectanea in Musæum*, post Coluthum Schæferi, pag. 259).

COLUTHO post viri cl. Stanislai Iuliani editionem e Bekkeri recensione denuo impresso contigit ante hos undecim annos, ut Hermannus operam suam ei præstaret. Is elegantissimas huius poetæ emendationes anno 1828 edidit (repetitas in opuscc. vol. IV, pag. 205 sqq.), quarum multas in usum nostrum convertendas putavi

mus, neque tamen eas, quas sagax viri egregii ingenium excogitavit, quod antiqua lectio putida esset, nimis languida, minus elegans, etc. Alias etiam nonnullas coniecturas non recipiendas iudicavimus, ut v. 17, τοῖσι, quia ante hunc versum aliquid excidisse probabilius nobis videtur, quæ suspicio in his carminis centonibus facillime movetur. In iis, quæ Hermannus de v. 46 sqq. disputat, illud certe verum est, Lennepii εὐρέα ineptum esse, de reliquis vero, quæ addit, longe aliter sentimus. Si quid de nostro in textum introducere voluissemus, ὀξέα scripsissemus. Qui cum Hermanno in corrupta vulgata codicisque Mutinensis lectione vocem οὐδας agnoscere vult, is coniiciat poetam scripsisse οὐδας ἄχαμπτον aut ἄχαρπον. Spatiis illis, quæ inter duos versus passim vides, lacunas indicavimus in hoc poemate, verius dixeris, in his poematis fragmentis non raras.

Quinti textum plane novum lectoribus nostris tradimus. Quamquam hic poeta alterum Rhodomannum frustra adhuc expectabat, novaque editione, quam Spitznerum et Kœchlyum coniunctis viribus parare accipimus, magnopere indiget, tamen triginta duobus his annis post Tychsenii editionem magna moles emendationum Quinti hic illic dispersarum accumulata est, in quibus non pauca invenies, quæ Rhodomannus, adeo Pauwius recte viderat, Tychsenius neglexit. Ecce subsidia, quibus instructi Posthomerorum textum recensuimus. Multa egregia in Hermanni Orphicis insunt, nonnulla utilia in Wernickii commentario ad Tryphiodorum, multa bona in Spitzneri observationibus in Quintum ad calcem libri, quem *de versu Græcorum heroico* scripsit, anno 1816 editis. Eiusdem auctoris *observationum in Quinti Posthomericæ* particula prima et altera Vitebergæ a. 1815 prodierunt, tertia anno 1837 in Zimmermanni ephemeridibus (num. 143 sqq., pag. 1161 sqq.) (1), postquam Bonitii *symbolæ criticæ in Quintum Smyræum* ibidem anno 1836 publici juris factæ sunt. Struvius in compluribus libellorum scholasticorum, quos inter annum 1817 et 1822 Regimontii edidit, egregias Quinti emendationes proposuit (2). Glasewaldi *coniectanea* in poe-

(1) Spitznerus omnes, quas de Quinto scripsit, observationes in uno volumine coniunctas nuperrime edidit.

(2) Quo rariora hæc Struvii opuscula sunt paratuque difficiliora, eo maiores gratias lectores nostri habebunt viro clarissimo et humanissimo *de Sinner*, qui e bibliotheca, quam habet opulentam atque exquisitam, integram illorum collectionem nobiscum communicavit.

tam nostrum anno 1817 Vitebergæ evulgata non vidimus. Quum tamen ab aliis interdum laudentur, nihil eorum, quæ bona insunt, nos fugisse putamus. Lehrsius, a quo pauci Quinti loci in *questionibus epicis* emendati sunt, magnum numerum emendationum per literas nobiscum communicavit, cuius benevolentiae verbis nostris lectorumque nostrorum gratias amantissimo fratri agimus. Idem nos monuit, poetæ nostri libros Eustathio auctore (ad Iliad. pag. 4) Δόγους esse inscribendos. Novissimum idque optimum subsidium ad emendandum Quintum Kœchlyus nuper suppeditavit, qui codice Monacensi denuo collato *Emendationes et adnotationes in Quintum Smyrnæum* in actorum Societatis Græcæ, quæ Lipsiæ floret, Vol. II. Fasc. I. anno præterito in lucem emisit. Nisi hic fasciculus sero ad nos pervenisset, prior Posthomerico- rum pars bonis nonnullis lectionibus fuisset locupletata, quas recipere non amplius licitum erat. Iam nostræ editionis lectiones a textu Tychsenii recedentes hic subiungimus, prætermissa permagna copia correctionum minoris momenti ad accentus, ad orthographiam atque interpunctionem pertinentium. Legitur enim

IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :	IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
L. I. v. 2. κέκευθε	κεκεύθει	v. 426. τῇ	τῆς
v. 11. ὑπαί	ὑπὸ	v. 434. ἐπ'	ὑπ'
v. 22. ἐὸν	ἐόν	v. 443. αὖ	αὖθ'
v. 32. νυ	τιν'	v. 448. κείνα]	κείνη
v. 39. ὑπαί	ὑπὸ	v. 457. ἐξαρχῆς	ἐξ ἀρχῆς
v. 44. κυανῶπις	κυανῶπις	v. 468. ἐπεντύνεσθε	ἐπεντύνεσθαι
v. 58. ἐρατεινόν,	ἐρατεινόν	et ἔντοσθε	ἐντοσθε
v. 60. ὑπαγλύνη	ὑπηγλύνη	v. 490. κέδασσεν	κέασσεν
v. 99. τοῖα	τοῖον	v. 492. κέκλιτο	κεκυλιστο
v. 136. ἐν	ἐνὶ	v. 504. ἀπραδίχησι	ἐγχείρησι
v. 147. ἔθετ'	ἔλετ'	v. 505. λαομέδοντος	λαὸν ἐλόντες
v. 159. βουπλήγῃ, τὸν	βουπλήγῃ, ὃν	v. 529. Διόχρον, ἡδὲ	Διόχρον τ' ἰδ'
v. 166. ἀσχετα	ἀσχετον	v. 542. θορεῖ	θόρη
v. 167. τε, τὸν	θ', ὃν	v. 558. ἵκεσθε	ἵκεσθον
v. 168. κιοῦσα	κιοῦση	v. 563. Ἦ. μέγα τοι δ'	Ἦ μέγα τοι δ'
v. 179. Ἦ δ' οἷη	Οἷη δ' ἡ	v. 575. ἐπέεσιν	ἐπέεσσιν
v. 190-200. θεῆσιν Ἑκπά- γλως δ' ἡ σείο, θεοῦ γένος, ἐστὶ γενέθλης	θεῆσιν Ἑκπάγλως, ἡ σεῖο θεοῦδέος ἐστὶ γενέ- θλης	v. 583. ἔτλης	ἐξης
v. 217. λαβόντες	βαλόντες	v. 596. μελέεσιν	μελέεσσιν
v. 246. ἐν	ἐνὶ	v. 598. εὔσαν	εὔσαν
v. 254. Θερμώδουσαν	Θερμώδοσαν	v. 613. ὑπαί	ὑπὲρ
v. 259. ὀκρυόεντι	ὀκρυόεντι (1)	v. 615. ἦδ'	ἡ
v. 286. πολυγνάμπτῃσιν	πολυγνάμπτοισιν	v. 673. τετρυγμένοι, αἰψά γε	τετρυμένοι ἀψα
v. 287. ἐν	ἐνὶ	v. 677. αἰκτυπέοντι	ἐπικτυπέοντι
v. 308. κυδοιμός	Κυδοιμός	v. 715. ἀθανάτοιο	ἀκαμάτοιο
v. 310. θανάτοιο	Θανάτοιο	v. 723. ἦκαχε	ἦπαφε
v. 326. οἷ	ὥς	v. 724. οὔνεκα	εἵνεκα
v. 341. μιν	οἱ (2)	v. 727. μέμβλετο	μέμβλεται
v. 370.	in uncis.	v. 752. ὅπη	ἐπεὶ
		v. 753. θέμις et ἄτη	Θέμις et ἄτη
		v. 759. προπάραιθεν	τοπάραιθεν

(1) Ad v. 256 Struvius: «Perpetuus, inquit, poetarum usus postulare videtur δορτ. » Qua admissa mutatione την esse scribendum Lehrsius vidit. Conf. IX, 259, ubi Kœchlyus vulgatam (δορτ) defendit.

(2) Lehrsius vult μετ'. Idem ad v. 336: «βίην, fortasse λίην. »

IN TYCHSENII EDITIONE :		IN EDITIONE NOSTRA :		IN TYCHSENII EDITIONE :		IN EDITIONE NOSTRA :	
	v. 761. ἐξεραάνθη		ἐξεραάνθη		v. 440. ἐπιστάμενος		ἐπισταμένως
	v. 793. μένος μέγα		μέγα σθένος (1)		v. 443. ἐπεσσυμένως		ἐπεσσυμένῳ
L. II. v. 6.	σκοπιάσκον		σκοπιάζον		v. 452. αὐτῇ σὺν φήμῃ		αὐτῇ κεν φήμῃ
v. 30.	πῶ		πῶ		εἰ μεγάλθυμον		τάχα θυμόν
v. 48.	ὄρνυτ'		ὠρνυτ'		v. 457. περιώσιος		περιώσιον
v. 55.	ἡ μὲν		ἡμὲν		v. 464. ὄφελέν με		ὄφελόν με
v. 59.	ἐνὶ		μετά		v. 467. ἀγανούς τε		γεραρούς τε
v. 61.	ὄφελεν, καὶ		ὄφελον καὶ		v. 469. δ' ἔθηκεν		δὲ ὄθηκεν
v. 80.	μαρναμένῳ		παρταμένῳ		v. 480. πένθος		θυμόν
v. 127. Μῆμνων			Μῆμνον		v. 481. λευγαλέον· τό με εἶθε		πένθος λευγαλέον· τό
v. 163. τάχα			τοῖς		v. 502. ἀκάχησας		ἀπάχησας
v. 165. ἐν			ἐνὶ		v. 526. ὁ		ὁ γ'
v. 169. ὀχέεσσι			ὀχέεσσι		v. 538. οἶον, ὅτ'		οἶόν τ'
v. 174. κεν			καὶ		v. 614. ὄν		τόν
v. 187. ὕστερος			ὑστατος		v. 619. ἄλλοτε		ἀλλ' ὅτε
v. 196. ἅπαν' οἱ			πάν' τοῖ		v. 661. θοῇν		θεῶν
v. 200. ἔσαν εἰ ἀγυῖα			ἴσαν εἰ ἀγυῖα		v. 665. Ἀλλ' ὅτε		Καὶ τότε
v. 224. θηγόμεν' et πάρος			θεινόμεν' et πυρὸς		v. 714. εὐ πνειόντες		εὐπνειόντες
v. 232. βαρὺ			βαθὺ		v. 716. δ' ἐγίγνωτο		δὲ γίγνετο
v. 233. οἱ γ'			οἱ γ'		v. 783. τὰ μὲν		τὰ τε
v. 289. γάρ			δὲ		L. IV. v. 6. σχεδόν		πέδον
v. 300. ἔτι ἐλθόμεν			ἐτ' ἐπελθέμεν		v. 17. αὐ		αὐθ'
v. 314. μύγου			μόθου		v. 22. ἡ		τοῦ
v. 320. Μῆμνων			Μῆμνον		v. 27. ἐπέδρακεν		ἐσέδρακεν
v. 339. τοῖ			οἱ		v. 33. αὐ		αὐτ'
v. 361. μοῖρα			Μοῖρα		v. 46. δ' ἐγήθεον		δὲ γήθεον
v. 421. προφερεστέρα			προφερεστέρη (2)		v. 70. δῆτ'		δαῖτ'
v. 446. βεδλημένος			βεδλημένον		v. 93. ἤδεται		ἔλδεται (4)
v. 495. ὑπέβραχεν			ἐπέβραχεν		v. 146. ὅσσ'		ὥς δ'
v. 520. ἡ μὲν et ἡ δ'			ἡμὲν et ἡ δ'		v. 168. ἔσσυτο		ἴστατο
v. 543. ἄορ			αἶμα		v. 185. οἶδε		δοιοῖ
v. 546. ἐπεσμαράγησε			ὑπεσμαράγησε		v. 249. δένδρ'		δένδρε'
v. 602. θέρους			θέρευς		v. 265. ἐν		ἐνὶ
v. 618. οὐτ' ἄρ' et ὀπίσαστο			οὐ γὰρ et ὀπίσαστο		v. 277. γ' ἐτέρπετο		τε τέρπετο
v. 665. ῥά Πηλιάδες			μὲν ἄρ' Ἡλιάδες		v. 311. κρατερώτερος		κρατερώτατος
v. 666. αἶξε			ἤϊξε.		v. 326. ἐνεγγυς		ἐγγύς
L. III. v. 28. δ' ἔθηκε			δὲ ἔθηκε		v. 364. ἤλασε		ὀκλασε
v. 49. ἤκαχες			ἤπαφες		v. 383. Ἰάσονος		Ἰήσονος
v. 57. ἐ			οἱ		v. 396. ἀμφιτετρυμμένα		αἶψα τεθρυμμένα (5)
v. 58. οὐδ'			οὐτ'		v. 400. προπάροιθε		τοπάροιθε
v. 65. ὑπέρ			ὑπὲκ		v. 416. ἐπαλγύνεσκε		ἐτ' ἀλγύνεσκε
v. 69. τλήτω			στήτω		v. 420-421. ἀπόνητο, ἀγλαόν		ἀπόνητο· ἄγνοον —
v. 70. τοῖ			οἱ		v. 441. θέρους εὐθαλπέος		θέρευς εὐθαλπέος
v. 94. οἱ δὲ			ἡδὲ		v. 445. μὲν		μιν
v. 114. σχέτλιοι			σχέτλιοις		v. 487. ἔλευσσαν		ἐνευσαν
v. 159. ἤριπε γαίης			ἤριπε, βαιὸν		v. 488. Ἴδμονι πυγμαχίης		Ἴδμονι, παμμαχίης
v. 169. τίσεσθ'			τίσεται ἄρ' (3)		v. 522. ἔνθορον		ἔκθορον
v. 184. ἐ			οἱ		v. 559. ἐν		ἐνὶ
v. 190. ἀρήγετε			ἀρήγοιτ'		L. V. v. 14. ἀμφιτέτυκτο		ἀμρετέτυκτο
v. 210. πόλιν et εἰρύσαντες			πόλιν et εἰρύσωμεν		v. 35. θανάτου		θανάτου
v. 222. τε			ῥά θ'		v. 36. ὑσμῖναι		Ἵσμῖναι
v. 225. ὑπαὶ			ὑπὸ		v. 72. μειδιῶσ'		μειδιῶν
v. 295. δῆ			δῆτ'		v. 125. κ'		τ'
v. 304. ναιετάσκειν			ναιετάασκειν		v. 126. νύ κεν		νύν
v. 319. ἀπαὶ			ἀπὸ		v. 127. μετεύαδεν		μέγ' εὐαδεν
v. 340. ἐμπνεύοντα			ἀμπνεύοντα		v. 134. Ἴδομενῇ αὐτόν,		Ἴδομενῇα κλυτόν,
v. 379. οἱ			οἱ γ'		v. 145. δῶη		δῶη
v. 386. εὖτε			ἔστε		v. 169. ἀνέρα, ὄντινα τῶνδε		ὄντινά κεν τῶνδ' ἄνδρα
v. 409. τ' αὐ			δ' αὐτ'		v. 176. ἐρατεινήν		ἀλεγεινήν

(1) V. 792 Struvius συγκαίσασθαι coniecit pro συγγεῦσθαι.

(2) V. 391 οἱ pro altero μοι scribendum esse coniecit.

(3) Olim τίσετε, Hermannus voluit τίσεται. Suamne lectionem Tychsenius sine codice e iudicio suo, an e codice hauerit sine iudicio, nescimus.

(4) Spitzneri emendatio. Struvius et Bonitius maluerunt φρεσὶ μῆδεταί, Lehrsius κῆδεταί in mentem venit. Mox v. 168 ἴστατο Lobeckii coniectura est ad Aiace p. 156.

(5) Struvius, cui haec emendatio debetur, αἶψα dubium esse ipse confitetur, Lehrsius αὐθι fortasse scribendum coniecit.

IN TYCHSENI EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :	IN TYCHSENI EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
v. 212. ἔχεις	ἔχεις	v. 250. καρήατα δ'	κάρη δέ οἱ
v. 216. μ' ὑπόεικε	μοι ὑπείκε	v. 258. ἄλλοθεν	ἄλλοθις
v. 240. οὔτιδανόν ei ἀργαλέον	ταρβαλέον οὔτιδανόν	v. 283. αὖ	αὖθ'
v. 249. ζεύγλης	ζεύγλης	v. 298. ἔωλεν	έωλεν (1)
v. 256. εὐσθενέα	εὐσθενός	v. 317. Πολυδάμαντα	Πολυδάμαντα
v. 281. μητιώντο	μητιόωνται	v. 329. αὐτῶν ἡδ'	αὐτῶν τ' ἡδ'
v. 299. καταβοσκομένοισιν	κάτα βοσκομένοισιν	v. 381. τῷ δ' ἐπὶ	τῷ δ' ἀρ' ἐπ'
v. 354. ἀλλὰ γ'	ἀλλ' ἀρ'	v. 388. σχέτλιε,	σχέτλιος,
v. 359. ὥς	ὥς	v. 392. ὅς	δ
v. 362. ὄρεξεν	ἔρεξεν	v. 418. ἔτι ἔλπη	ἔτ' ἐέλπη
v. 386. ἡδὲ	ἡέ	v. 457. τετυγμένα	τετυμμένα
v. 388. βίη	βίη	v. 474. δ' ἐκεῖνο	δὲ ἐκεῖνο
v. 393. ἐπέθραχε	ἐπέθραχε	v. 485. τεταγμένη	τεταμμένη
v. 394. ὑπετρομέεσκον	ὑποτρομέεσκον	v. 500. δὴ τότε γ'	δὴ ῥα τότε
v. 399. ἐπεὶ	ὅτι	v. 526. ἐμπνεύοντα	ἀμπνεύοντα
v. 422. ἦκαχε	ἦπαρε	v. 532. ἡδὲ	ἡέ
v. 435. ὑποπτώσσωσι	ὑποπτώσσωσι	v. 533. ἀολλίσωσ'	ἀολλίσσωσ'
v. 436. ὅς	ὁ δ'	v. 544. ἀρίδηλος	αἰδηλος
v. 444. κύων	κύον	v. 580. Ἐχέμμουνα δηϊοτῆτι	ἐλὼν ἀνά δηϊοτῆτα
v. 457. λόλον	δόλον	v. 592.	in uncis.
v. 460. ἐπιθήμεναι,	ἔτι βήμεναι,	v. 602. ἐπεσσύμενος	ἐπισπόμενος
v. 469. χεῖρες	χερσίν	v. 604. ἔνα	ἐνὶ
v. 470. δέ κεν	δέ καὶ	v. 631. Μόνυστον	Μόσυνον
v. 492. ὀδυρομένοις ei ὄϊον	ὀδυρομένων ei ὄϊαν	L.VII. v. 28. ὑπὸ	ὑπαὶ
v. 509. ἐβλάθην	ἐβλόθην	v. 38. πόνου	γόου
v. 517. ὄφρα με	ὄφρ' ἐμὲ	v. 57. ἐξεν	ἐῤῥεεν
v. 523. ἀπάντων	ἀνασσαν	v. 65. τεθνεότες	τεθνεώτες
v. 524. ἀνασσαν ἔμεν, ὅσων	ἀπάντων ἔμμεν, ὅσων	v. 71. θεῶν ἐν	θεῆς ἐνὶ
v. 550. νῦν μὲν	μὲν μοι	v. 77. πνοιῇ	πνοίης
v. 554. ἀνδρέσιν	ἀνδράσι οἱ	v. 78-79.	lacuna. (2)
v. 555. ἐπ'	ἐν	v. 79. οὔτοι ei ἄλλος	οὔτι ei σχολιός
v. 563. θελῶν,	θεάν,	v. 137. φάραγγας	φάραγγος
v. 587. καὶ	οἱ	v. 163. μίην	μίαν
v. 611. ἀμφιχάνωσιν	ἀμφιχάνωσιν	v. 175. προπάροιθε	τοπάροιθε
v. 619. πέρι δινήσαντο	περινήσαντο	v. 196. τεύχεα	τεύχεσι
v. 622. καὶ	οἱ	v. 247. ἄτροπος ei μοῖρα,	Ἄτροπος ei Μοῖρα, (3)
v. 649. πολυκμήτος	πολυκμήτου	v. 248. ὑπέκλασε	ὑπέτμαγε
L.VI. v. 35. ἐκ	ὑπὲκ	v. 254. ὄρνυτο	ὠρνυτο
v. 54. ἀνέρας, ἡδ' ἵππους,	αὐτοῖς ἡδ' ἵπποις,	v. 261. πυμάτων	μυχάτων
v. 81. κεν	καὶ	v. 264. ὑπ' ἀργαλέας ὑσμίνης,	κατ' ἀργαλέας ὑσμίνας,
v. 99. βαλόντες,	βάλοντο,	v. 285. οὐνεκα	τοῦνεκα
v. 114. ἀποσκοπίζον	ἀπὸ σκοπιάζον	v. 290. οὐνεκ'	εἵνεκ'
v. 126. ἤμενοι	ἤμεροι	v. 299-300.	lacuna. (4)
v. 131. ἔσπετο	ἔπλετο	v. 340. μεγάλας	ἀταλάς
v. 145. καθ'	καὶ	v. 348. λαοῦ	ἄλλοι
v. 149. ἤρετο	εἶρετο	v. 372. ἀρ'	ἀν'
v. 151. ἐνθ' ἄρα	ἐνθάδ' ἀρ'	v. 381. φέρων, καὶ ὅς	φέρων κλέος (5)
v. 183. ἠύχοντο	εὐχοντο	v. 395. πολυῤῥοίοιο	πολυῤῥοίοιο
v. 194. ἴσαν	δύσαν	v. 426. δὲ	δὴ
v. 209. ἐπὶ	ὑπὸ	v. 436. νεῶς	νεός
v. 214. μὲν	ῥα	v. 468. ἡ μὲν	ἡμὲν
v. 224. ἐτίνυτο	ἐσίνετο	v. 475. μὲν ἐπέπλετο	σφίσιν ἐπλετο
v. 225. χρυσοῖο	χρυσέοιο	v. 483. τε ἰδὲ	τ' ἡδὲ
v. 227. Στυμφαλίδες	Στυμφηλίδες,	v. 485. αἰψ'	αἶψ
v. 247. ὑπὸ	ἐπὶ	v. 498. ὀκρυόεσσαν	ὀκρυόεσσαν
		v. 510. ἀνδρῶν,	αὐτῶν

(1) Idem mendum sæpius nobis tollendum erat, ut v. 21; VII, v. 692, etc.

(2) Lacunæ, quas in nostrum textum introduximus novas, solo spatio, quas Tychsenii editio iam habuit, asteriscis notantur.

(3) V. 224, quem Tychsenius primus exhibuit, παρατεκτῆναι vix recte habet. Coniicimus poetam scripsisse προπάροιθε τανύσσαι vel τιταίνειν vel τιτῆναι.

(4) Quam lacunam ex Homeri Od. λ. 129 facile explendam Lehrsius vidit.

(5) Spitznerus γάρην voluit. Nos Lobeckii emendationem recepimus, nihil dubitantes, quin epici poetæ, qui ὀπίζειν κλέος, κῦδος φέρειν et κῦδος ὀπάζειν (conf. noster XII, 252, 265, 273) dicebant, φέρειν κλέος dicere potuerint.

IN TYCHSENII EDITIONE.	IN EDITIONE NOSTRA:	IN TYCHSENII EDITIONE:	IN EDITIONE NOSTRA:
v. 532. ἀήρ·	αἰθήρ·	v. 301. ἐπέπνευσεν	ἐνέπνευσεν
v. 547. καναχῇ et περὶ πέτρῃ,	καναχῇ et περὶ πέτρῃ,	v. 311. ἐρυμνῇ	ἐρεμνῇ
v. 549. βήμεναι	δύμεναι	v. 324. ἐπιτέρπετο	ἐπετέρπετο
v. 584. οἶον,	δείος,	v. 330. ἡγαθέοισιν ἐπέφρα-	ἡ ῥα θεοῖσιν ἐπεφρά-
v. 640. κύσεν	κύσσειν	σεν	σατ'
v. 650. φήσασκεν et ἔμμεν,	φαίης κεν et εἶναι	v. 336. οἱ	τοῖ
v. 653. ἄρ	ἄρα	v. 376. οὐνεκ' οἱ ἔλκος ἐμελ-	οὐνεκά οἱ μέλαν ἔλκος
v. 656. κέκευθε	κεκεύθει	λεν et ἰκέσθαι,	et ἱκανε, (3)
L.VIII.v. 4. περὶ	ποτὶ	v. 382. ὑπὸ βρωθέντα θαλάσ-	ὑποβρωθέντα θαλάσση·
v. 11. μαψιδίῃ	μαψιδίῃ	σης·	
v. 41-42.	lacuna.	v. 384. ἀπὸ στυγελοῖο,	ἄπο, στυγελοῖς —
v. 48. δῆ	δὲ	v. 392. παρέκειτο γε	παρεκέλιτο
v. 79. ναιετάσκει	ναιετάσκει	v. 409. ἤροντ'	εἵροντ'
v. 99. Ἐνθ'	Ἐν δ'	v. 420. μέγα	μάλα
v. 103. ναιετάσκει	ναιετάσκει	v. 467. ἀμφὶς ἔχρισαν	ἀμοῖ ἐ χρίσαν
v. 137. δὲ	δὲ ἐ	v. 469. οἱ	τοῖ
v. 157. ἀκρονύχων	ἄκρον ὕδωρ	v. 496. a Rhodomanno in-	lacuna.
v. 235. ὀχέεσσι	ὀχέεσσι	ventus.	
v. 303. ὅς τε παρόιθεν	ὅς τοπάροιθεν	v. 501. ἄλλῃ·	ἄλλῃ·
v. 304. ναιετάσκει	ναιετάσκει	v. 502. αἶσαν,	αἶση,
v. 305. ἔδρακεν αἶαν.	ἔδρακε γαῖαν.	v. 519. εἶπου τίς	τῶν εἰ τις
v. 332. περιβρίψῃ	περιβρίψῃ	v. 520. πέλεται νόος ἀνδρά-	νόος ἀνδράσι γίνεται
v. 333. θάττον	τυτῆῃ	σιν ἐσθλοῖς,	ἐσθλοῖς,
v. 337. Τρώας et ἄλλους	Τρωσὶν et ἄλλον (1)	L.X. v. 30. ἀλλὰ γ'	ἀλλ'
v. 338. λαὸν ἐπαΐσσοντας·	λαοὺ ἐπαΐσσοντας·	et ἄλευομένους	μέγ' ἄλευομένους
v. 339-340.	lacuna.	v. 32. ἔτι	ἐπὶ
v. 345. ἔδαισε·	ἔσεισε· (2)	v. 42. τοι εἰ κάκείνω	κεν et καὶ κείνω
v. 377. ἄρα	ἄραρ	v. 54. ὦμοις	ὦμους
v. 378. τεύχεσσι	τείχεσσι	v. 64. ὀτρύνοντες	ἀρτύνοντες
v. 381. νεφέεσσι	νεφάδεσσι	v. 66. ὥς που	ὥς ἡ
v. 400. οἱ ἦμελς θυμὸς ἀμύνειν	ἀμύνειν ἦμελς θυμῷ	v. 67. εἶαρος	χεῖματος·
v. 412. ἐτέρωθεν	ἐτέρωσε	v. 68-69. — φύει, ἦ δ' ὥστε	— χέει, ἦ ὥς ὅτ' ἀν' ἀζα-
v. 436. ἐν	ἐνί	δι' ἀζαλέης φυλόχοιο Πυρ	λέην φυλόχον πυρ Αἰθό-
v. 438. κραδίῃ	κραδίῃ	βρέμει αἰθόμενον, ἦ δ' ὥς—	μενον βρομέει, ἦ ὥς—
v. 459. πάντας et ἐπεὶ	παντ' et ἐπειγ'	v. 73. ἄλλον	ἄλλῃ
v. 484. ἀνέμβατον	ἀνάμβατον	v. 81. Ὑἶλλον, εὐγλώχινι	Ὑἶλλον, εὐγλώχινι
L.IX. v. 2. ἀπείριτος	ἀπείριτον	v. 87. Χέδιόν τε,	Σχέδιόν τε,
v. 55. οὐδὲ σ' ἐγὼ περ	οὔτε σ' ἐγωγε	v. 89. Γαληνόν,	Γαληνόν,
v. 81. αὐτὸν	αὐτοῦ	v. 91. ἅμα πῖονι	ἅμ' ἀπείρονι
v. 83. ὀλέσση·	ἐλάσση·	v. 126. ναιετάσκειν	ναιετάσκειν
v. 88. μούνος	μούνον	v. 131. πονέουσαν	περ εἴουσαν (4)
v. 110. ἐντύναντο	ἐντύνοντο	v. 132. δ' ἄρ'	γάρ
v. 114. παρανήεε	παρενήεε	v. 135. κείνο δ' ἴησι	εἰ δ' ἐπίησθα,
v. 119. αὐτοῦ.	αὐτοῦ.	v. 136. ἱκνται,	ἱκναι,
v. 132. μή	μίγη	v. 139. καὶ μιν αἰετὶ σπαίρου-	καὶ ῥα μιν ἀσπαίρου-
v. 134. ἔγχεϊ	ἔγχεσι	σαν	σαν (5)
v. 160. ὑπέρχετο·	ὑπώχετο·	v. 143. Φύλαις εὐζωνος	Φύλλις εὐζωνος
v. 195. αὐθις	αἰέν	v. 155. ἀνευ	ἀνευθ'
v. 241. ἐτέρωθε	ἐτέρωθε	v. 172. πέτρης,	πέτρης,
v. 259. δόρυ	δορί	v. 194. ὥς ἐτεδὸν καύσαιτο,	ὥς ἐτεδὸν, κεκέδαστο
v. 260. ἤερα	omissum,	μέγας	μέλας
et τοῖον φάτο μῦθον·	ποτὶ τοῖον μῦθον εἶπεν.	v. 241. ἔτ' ἐμίμνε	ἔτι μίμνε
v. 298. δὲ βοήσας	δ' ἐβόησε	v. 250. ἐννεσίῃ	ἐννεσίης
v. 299. Τρώεσσι	Τρωσὶν δὲ	v. 276. βεβλημένος	βεβλημένος

(1) Lehrsius ad hunc versum: « ἐτύνοντο, fortasse εἰνέτο. » Conf. VI, 224.

(2) Egregiam hanc coniecturam vir cl. C. Lachmannus communicavit cum Lehrsio, amico suo, qui ipse coniecerat ἔθρισε.

(3) Ad v. 347 Lehrsius: « ἀπαναίνεται fortasse ἀγριαίνεται. »

(4) Orellius in epistolis philologicis (pag. 407) præter hanc emendationem tres alias (X, 105; XII, 580; XIII, 159) proposuit, quas recepinus. — Quum in nonnullis codicibus huius versus lacuna verbo ἐταίρετο expleatur, ea-que, quæ sequuntur, cum præcedentibus vix cohereant, cui malo Kœrchlyi coniectura non medetur, plura excidisse suspicamur poetamque huiusmodi aliquid scripsisse:

ἀθανάτην περ εἴουσαν· ἐταίρετο δ' ἄρ' φίλον ἦτορ,
πρὶν κείνῳ φιλότῃ μιγήμεναι, ἥς ἔτι νῦν περ
εὐνῆς σῆμα κ. τ. λ.

(5) Kœrchlyi coniectura. Lehrsius voluit μένει σπαίρουσαν vel μένει ἀσπαίρουσαν.

IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
v. 277. νούσῳ, καὶ	νούσῳ τε καὶ
v. 309. μεγάροισι, μεγ' ἀ- σπετα	μεγάρουσιν ἀάσπετα
v. 357. ἔμπροσθεν εἰ ἐμβεβα- νίας·	ἐντοσθεν εἰ ἐμβεβανίης·
v. 379. προπάροιθεν	τοπάροιθεν
v. 398. με ἀσπετον	μ' ἀάσπετον
v. 405. ἐδάμασσα	ἐδάμ' αἶσα
v. 406. οὐ γούωσα εἰ τόσσον, ὅσον	οὔτι γούωσα τόσσον, ὅσσον ἄρ'
v. 408. κείνη	κεῖνον
v. 409 et 410. ἤδὲ	αἱ δὲ
v. 413. κώκυσεν,	κώκυς·
v. 428. ὄφελον ποτε	ὄφελον τότε
v. 431. ἥως·	αἰών·
v. 435. εὐπέπλους	εὐπέπλους
v. 459. μακρὸν περί κωκύε- σκον.	μόρον περικωκύεσκον.
v. 465. βοήσατο	γοήσατο
L.XI. v. 6. ἤδὲ	οἱ δὲ
v. 9. ἱκελοι	εἰκελοι
v. 23. δὴ	δῖ'
v. 25. ἀνίη	ἀνίης
v. 56. ἐς δορὶ	ἄορι
v. 59. ἅμα πέπτατο	ἅμ' ἀπέπτατο
v. 63. αἰνὸν	αἰνοῦ
v. 66. ἐπὶ	τότε
v. 103. τῷ	τοῦ
v. 123. ὑπαί	ὑπὸ
v. 136. ῥοῆς	ῥοῆς
v. 161. δ' ἄρ' λαίνετο	δ' λαίνετο
v. 173. ἐσσυμένως	ἐσσυμένους
v. 194. λείπεν εἰ κραταιὴν	λίπεν εἰ κρεμαστήν,
v. 195. ἐμπεφυῖαν εἰ ἐυγνάμπτοισι χα- λινοῖς,	ἐκπεφυῖαν ἐυγνάμπτοιο χαλινού,
v. 208. οὐς, ἄμοτον	οὐς τ' ἄμοτον
v. 209. εὐψὲς ὑπαί	τύψεν ὑπὸ
v. 219. ἄγε θεσθ'	ἄζεσθ'
v. 249. ἀπρωτόπτον ὁμίχλην·	ἀπρωτόπτος ὁμίχλη·
v. 251. ἔλονται	ἐλονται,
v. 284. ἐπ'	ἄρ'
v. 286. μετ'	μέγ'
v. 324. αὐτευν.	αὐτευν.
v. 360. ἐντύναντο	ἐντύνοντο
v. 361. μή—ἄρμη.	μή—ἄρμη.
v. 365. τοῖαι Ἀργεῖων	τοῖαι ἄρ' Ἀργεῖων
v. 367. ἀρηράμεναι	ἀρηράμενοι
v. 372. βελέμενοις,	βοείαις,
v. 379. δρόμος εἰ δ'	βρόμος εἰ δ'
v. 432. πόληος, ἐὼν	πόληος ἐῆς, (1)
v. 450. ἐπιθήσατο	ἐπεθήσατο
v. 472. συνηλλοῖωτο	συνηλοῖητο
v. 495. καὶ	σὺν
L.XII. v. 30. πάντα	πάντες
v. 31. ἐν κλισίης	ἐς κλισίας
v. 43. ἅμα	ἀνά
v. 53. οὐ γάρ	οὐχί
v. 55-56. ἄλλα Ζηνός· ἀ μὲν	ἄλλα· Ζηνός μὲν
v. 65. σφιν	σφισι
v. 76. πολλὰ	πάντα

IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
v. 99. κάρτεος	θάρτεος
v. 103. ἡ Διδός	ἐκ Διδός
v. 106. γένος ἀμφιλιπούσα,	ἔξος αἰπὺ λιπούσα
v. 111. ἔνδοθι	ἀγχόθι
v. 124. ἐς	ἀν'
v. 127. δεύοντο	δεύοντ' ἐκ
v. 135. ὀκρυόεντι	ὀκριόεντι
v. 164. ἐπὶ	ποτὶ
v. 176. ὑπεσμαράγησε	ἐπεσμαράγησε
v. 186. οὔδεος	οὔρεος
v. 188. περὶ	ἀμφ'
v. 198. ἐν	ἐκ
v. 209. ἡμέας	ὕμέας
v. 212. γαίη ἀπειρεσίη· εἰ ἄμμιν	γαίη ἀπειρεσίη· ὕμμιν
v. 220. νῦν εἰ ἀκριτόμυθοι,	κλυτοὶ εἰ ὀδριμόθυμοι,
v. 224. τι	κα
v. 236. μέμνετε	μῖμνειν
v. 257. τοι	που
v. 258. πολέμου	πολέμοιο
v. 260. αὐθ'	αὐθ'
v. 275. Νέστωρ	Νέστωρ
v. 277. τις	τοι
v. 284. μὴν	τόν
v. 301. δ' ὑπ' Ἀρηί	κεν ὑπ' Ἀρει
v. 313. οὔρεϊ οὔτε	οὔρεϊ τ' οὔτε
v. 315. δ' ὁ	δὲ
v. 323. Ἀντίμαχος	Ἀμφίλοχος
v. 331. ἡ μὲν	ἡμὲν
v. 333. αὐ	εὐ
v. 343. ἔργῳ εἰ ἀνακτας	ἔργον εἰ ἀνακτες
v. 394. γινῶναι	γινώμεναι
v. 410. εἶδεν	εἶδεταί
v. 414. θεή· λευκαὶ δὲ	θεά· γλαυκαὶ δ' ἄρ'
v. 430. περιστενάχουσι	περιστενάχοντο
v. 445. τῷ	τοῖ
v. 453. κικλήσκουσιν,	ἐπικλείουσιν,
v. 461. ἔξαν	ἔξον
v. 467. ἐνθα	ἐν δὲ
v. 476. θς	θγ'
v. 484. καὶ ἐπὶ	ῥ' ἐπὶ
v. 488. ἀφραδίη	ἐν κραδίη (2)
v. 495. λυγρὸν	λυγρῷ
v. 496. ἐπὶ	περὶ
v. 515. ἀχλὺς ἄρ' ἀμφοκαλύψε	ἀχλὺς ἀμφοκαλύψε
v. 528. ἦεν,	αἶεν,
v. 544. ἄρα	ἅμα
v. 545. χαίρετε	χαίρετ' ἄρ'
v. 559. πού	γάρ
v. 564. οὐνεκά σφιν μέγα	οὐνεκ' ἄρα σφίσι
v. 580. οὔρεσι καγχαλώωσα	οὔρεσιν ἀσχαλώωσα
v. 383. ἀχνυμένη	ἐσσομένη
v. 585. φόνου· εἰ σφίσι	φόνῳ· εἰ μέγα
L. XIII. v. 4. περὶ	παρά
v. 19. φρένα	φρένας
v. 36. ἀτρεκέως	ἀτρεμέως
v. 42. ἐξανέδυσεν ἰδών	ἐξανέδυσαν ἰδών
v. 54. ἄλλοθεν ἄλλοι	ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
v. 68. ἀτρομοι	ἀδρομοι
v. 70. ἀνταχοι	αὐταχοι
v. 73. ἐπιβρίσασσι	ἐπιβρίσωσι

(1) V. 404 interpretes in verbis ἄλλ' ὅσα πάντα offenduntur. Struvius ἄλσεα πάντα tentavit, quod falsum esse Lehrsius videns requiri dicit huiusmodi aliquid : μηλονόμοι καὶ πῶεα πάντα. Kœchlyus fortasse scribendum existi-
mat αἰπόλοι αἰνά. Nonne sufficeret scribere : ἄλλ' ἅμα πάντα?

(2) Aut sic, aut ἀργαλέην scribi Lehrsius vult.

IN TYCHSENII EDITIONE :

v. 89. οἱ
v. 106. γε
v. 110. λυγρῆς,
v. 113. ἔχειν
v. 132-133. Τρῶες, ὡς δ' ὑπὸ
v. 139. ὀλέκουσι μένοντες
v. 152. τμηθέντες
v. 162. μεγάροιιν
v. 183. ἐνὶ
v. 192. γέροντι τεᾶς
v. 241. κάρη.
v. 244. πολλὸν
v. 250. πολλῶν
v. 257. οὔτοι
v. 268. φίλου, αἰνὸν
v. 276. ἐνὶ
v. 295. δς
v. 345. οἱ, et ἄλλων ἐν
v. 348. μίη
v. 362. σ' ἐδέξατ'
v. 368. ἄρ ἐμελλεν
v. 384. παρ'
v. 394. ἀρίζηλο
v. 401. θεῇ
v. 405. ἄρ ἐθελγεν
v. 410. ἀναιρέμεν
v. 425. οὐδὲ ἡ
v. 428. ἔτρεσεν
v. 429. ἐπεὶ οἱ
v. 445. αὐτὸν
v. 452. ἤριπεν
v. 489. ὑπέκ
v. 518. οἱ
v. 522. ἀναμνήσαντο
v. 542. τι μυρομένων
et περιπίπτат'

IN EDITIONE NOSTRA :

τοὶ
ἐ
λυγρῆς,
ἐλεῖν
Τρῶες, ὡς ὑπὸ
ὀλέκουσιν ἔδοντες
δμηθέντες
μεγάροιο
ἐπὶ
γέροντος ἐᾶς (1)
κάρην
πουλὸν
πάντων
οὐ πῶ
φίλου ἐνδον,
ἐνι
ὡς
καὶ et ἄλλ' ὅσ' ἐνὶ
μί' ἡ
σε δέξατ'
ἄρα μελλεν
καὶ
ἀρίζηλον
θεᾶ
ἄρα θελγεν
ἐναιρέμεν
οὐδ' ἦγ'
ἔτρεμεν
ὅτι οἱ
αὐτὸς (2)
ἔρριπεν
ὑπαί
τοὶ (3)
ἀνεμνήσαντο
κινυρομένων
περιπέπτат'

IN TYCHSENII EDITIONE :

v. 555. ἐπ' ὀψεί
L. XIV. v. 12. οἶο
v. 20. Κασσάνδραν
v. 53. ἀχοίτου
v. 92-93.
v. 113. καὶ οὐδεος
v. 121-122.
v. 142.
v. 159. πάρος μεμαυῖαν
v. 166. ἰσχομεν
v. 171. ἄρ'
v. 172. βλεφάρων ἤλειθετο
v. 178. συνέχοντο
v. 188. ἄδην ἐμὸν
v. 198. ἀπηέτηνθ'
v. 214 et 241. ἐόπεπλον
v. 262. ἐκχυσο
v. 263. χεῖματι
v. 265. περιτρίζωσι
v. 269. στεναχῆσι
v. 281. ἀνωλύζεσκε
v. 283. σπαργεῦσα
v. 292. ἡδὲ et ἡδ'
v. 299. ἐνὶ μαίνεται
v. 302. βλεφάρων χεύοντο
v. 328. οἶδμα
v. 386. δὲ τὰ
v. 389. ἀπόπροθε
v. 402. αὐτοὶ
v. 444. οὔτι
v. 495. τις
v. 504. διέχευον
v. 507. πότμον
v. 557. μέν
v. 590. ὦς

IN EDITIONE NOSTRA :

ἐπόψιαι
ἀμφὶ
Κασσάνδρην
ἀχοίτεω
lacuna.
διδείδω
lacuna.
in uncis.
μέγ' ἐμμεμαυῖα,
ἰσχέμεν
ἀμ'
βλεφάροιν ἐλείθετο
συνέχοντο
ἀρήϊον
ἐπηέτηνθ'
εὐπέπλον
ἐκχυτο
χερματι
περιτρίζωσι
στεναχῆσι
ἀνωμύζεσκε
σπαργῶσα
ἡε et ἡ
ἐτ' λαίνεται
βλεφάροιν ἔχοντο
χεῦμα
δ' ἐᾶ (4)
ἀπόπροθι
παῦροι
οὔτοι
οἱ (5)
διέχευαν
πόντον
μέγ'
ὦς

TRYPHIODORUM e Wernickii recensione imprimendum curavimus, nisi quod versus mendosos, quos ille asterisco notavit, e virorum doctorum coniecturis iis, quæ maxime probabiles nobis visæ sunt, emendavimus. Versum 301, magis corruptum, quam ut poetæ scripturam divines, dedimus, quomodo apud priores editores ipsumque Wernickium legitur.

TZETZES e Bekkeri recensione prodit, correctis levibus paucis sive editoris sive typothetarum erroribus.

In *interpretationibus latinis*, quas nostris poetis addidimus, elegantiam frustra quæres, quum græca, quantum fieri potuit, ad verbum reddere statuerimus,

(1) In hoc versu a variis varie tentato αἰδεσαι ἄντα γέροντος ἔχειν χέρας legendum olim coniecimus. Nunc tamen lectionem a nobis receptam bene habere putamus, neque Kœchlyus aliquid excidisse nobis persuadet.

(2) V. 432 Struvius et Bonitius mutata interpunctione αἰνὸς ὁμοῦ· καίοντο legere voluerunt. Sed ὁμοῦ, quod Rhodmannus interposuit, ubi lacuna olim fuerat, mendosum est. Totum locum intento animo legentibus nobis suspicio movetur, duo hemistichia inter αἰνὸς et καίοντο excidisse.

(3) V. 497 καίπερ ἐελδομένη vitiosum est. Lehrsius καὶ πρὶν ἐελδομένη, Kœchlyus καίπερ ἄλωμένη coniecit, uterque dubitanter.

(4) Versum 386 et 387, in quibus Pauwius verum iam viderat, melius ita disposuissimus :

καὶ ῥ' αἱ μὲν περὶ γούνατ' ἔχον χέρας· αἱ δὲ μέτωπα
* * * * *

ἀμπεχον κ. τ. λ.
αἱ δ' ἐὰ τέκνα

(5) Miramur, cur Kœchlyo, quum v. 483 κανεῶν improbaret, κοινῶ potius quam κοίλῳ succurreret.

quo consilio in Hesiodo magis etiam stetimus quam in reliquis auctoribus. Priorum versionum, quæ earum natura erat, modo plura, modo pauciora, interdum nulla reperies vestigia. Tzetzen etiam interpretatione donavimus, non quo operæ pretium esse putaremus, hunc laborem in poetillam impendere, sed ut æqualitatis legem editioni nostræ præscriptam observemus.

Indicibus nominum et rerum, quos singulis auctoribus subiunximus locupletissimos, lectorum commodo nos optime consuluisse eorumque approbationem meruisse confidimus.

Iam lectores harum rerum periti operam nostram benigne iudicent, reliqui iudicio abstineant velimus, valere iubemus omnes.

Parisiis, Kalendis Decembribus a. MDCCCXXXIX.

PRÆFATIO

NOVÆ EDITIONIS.

Hoc volumen prelo iterum subjici nolui, quin emendarem quæ in recensendis his poetis minus bene fecisse mihi visus sum. Ac primum quidem in Hesiodi Operibus et Diebus variarum recensionum vestigia a fratre dilecto agnita (Quæstt. epp. diss. III, p. 177 sqq.), quibus nihil esse verius, nihil ad illustrandam carminis naturam aptius intelligebam, signis quibusdam indicanda judicavi. Quod tamen quomodo vellem effici non potuisse ægre fero. Nam præter crucis signum (+), quo illarum de quinque hominum generibus narrationum, quas a variis auctoribus confectas variisque ex recensionibus commixtas esse constat, notata vides initia, alias inveni notas, quibus binos locos e variis recensionibus superstites, qui sibi invicem respondeant, significarem. Quas notas quum frustra quæras in Hesiodi carmine, quale nunc prodit, locos illos hic indicabo, quia persuasum mihi habeo lectorem, qui in exemplari suo eos notaverit, facilius intellecturum carminis structuram ac sensum.

Sunt enim quinque loci, qui ex duplici recensione leguntur in hoc carmine, quale hodie est:

v. 227 ad 231 ex alia recensione repetitur... v. 232-237,
v. 239... v. 242-247,
v. 393-397 med... v. 397 med.-404,
v. 618-642... v. 646-662,
v. 678-681 **... v. 682-688.

In Apollonio nonnullos mutavi locos e Kœchlyi *Collectaneis in Apollonium et Oppianum* (Lips. 1838). Hinc nunc legitur lib. I, v. 8, μετέπειτ' αὐτήν. v. 299, τῷ. v. 323, ἰθὺς ἰόντας. v. 644, ἐποιχομένου. v. 1099, πεπείρανται. v. 1187, δαίτα πένεσθαι ἐταίρους. v. 1359, λάβρον (quod operarum errore non correctum video). Lib. II, v. 93-94, πῆχον τυτθὸν δ' ἀγχ' —. v. 628, ἔσκειμαι. v. 915, παρεμέτρειον. v. 1258, ἀπ' —. Lib. III, v. 211, αἰθέρος. v. 1048, ἀσχετον. v. 1136, λιποῦσ' ἀπο. Lib. IV, v. 1647, librorum τήν restitutum. Quæ præterea ad lib. I, v. 747 et v. 881, ad lib. III, v. 1384 proponuntur, emendationes olim

HESTODUS.

jam dedi, e Struvii conjectura primam tertiamque, e Spitzneri secundam.

Coluthus duobus nunc auctus est versibus, quos vir cl. Millerus primus publici juris fecit *) e codice satis antiquo, sæculi fortasse decimi, a Mutinensi fere non diverso, qui in Græcorum bibliothecæ regiæ codicum supplemento latuit. Prior illorum versuum, versum 67 sequens:

Ἥρη δ' οὐ μεθέηκε καὶ οὐχ ὑπόεικεν Ἀθήνη·
a Millero ita editus:

Ἥρη δ' οὐ μεθέηκε, καὶ οὐχ ὑπόεικεν Ἀθήνη·
lacunam post v. 65 olim indicatam explet; posteriori (v. 239-240):

..... φίλος κτέρας Ἀπόλλωνος
οἶκον Ἀμυκλαίοιο.....

Κάρνειος epitheton, cui debetur, Apollini redditur. Lacunam, quam olim post v. 257 indicatam, injuria oblitterarunt operæ. V. 48, οὔδας ἀχαμπτον e conjectura scripsi. Quoniam enim hoc loco ad conjecturam necessario refugiendum erat, prætuli dare quod auctor scribere saltem potuit, quam quod eum scribere non potuisse apparet.

Quum viri cl. Kœchlyi *Emendationes et annotationes in Quintum Smyrnæum*, (vid. Acta Societatis Græcæ, etc., vol. II, Fasc. 1.) ad priores etiam hujus poetæ libros emendandos adhibere nunc liceret, hæc præsertim carminis pars lectionibus novis locupletata est plurimis, quas vir doctissimus sive e conjectura, sive e codice Monacensi poetæ vindicavit. Idem in editionis meæ recensione, quæ in Zimmermanni ephemm. (a. 1841, n. 8 sqq.) legitur, multas lectiones sive novas introducendas, sive antiquas, injuria a me expulsas, revocandas indicavit, quarum ne plures, quam debebam, receperim, nimis indulgens viri egregii ingenio, vereor. Quas indefessus Quinti sospitator in *epistola critica* (in Zimmerm. ephemm. a. 1841, n. 84 sqq.) cum Spitznero,

*) Eloge de la chevelure, discours inédit d'un auteur grec anonyme, etc. par E. Miller. Paris. 1840. Introd. page 16 et 17.

exinde vita defuncto, communicavit emendationes, in usum meum nondum verti. Ecce jam locus, ubi hæc editio a priori recedit.

Nunc enim legitur lib. I, v. 3, Πριάμοιο πόληα pro Πριάμου πτολίεθρον. v. 38, ἀριζήλη pro ἀρίζηλος. v. 98, Τῆς δ' — ἐπάκουσεν pro Τῆσδ' — ἐσαύκουσεν. v. 99, τοῖα φίλω pro τοῖον ἐφ'. v. 101, ἔσται pro ἔστιν. v. 142, ἀργυρέησιν pro ἀργυρήσιν. v. 184, αἰπὺ pro ἡβ'. v. 250, δουροτόμοι pro δρυοτόμοι. v. 290, κε pro γε. v. 308, ἀργαλέοι pro ἀργαλέον. v. 313, Τρώων τ' Ἀργείων, inserta particula τε. v. 336, θηρὶ pro Κηρί. v. 337, βαρυστόμῳ, quod Pauwius jam coniecerat, pro βαθυστόμῳ. v. 339, ἰοδόχην pro ἰοδόχον. v. 341, μετ' e fratris mei conjectura, pro οἱ. v. 481, ἦϊον ἄλλοι pro ἦϊεν ἄλλος. v. 505, Λαομέδοντος *** antiqua lectio cum lacuna, pro λαὸν ἐλόντες. v. 527, ἐμπλήσωνται, e Rhodomanni conj. et cod. Monac. pro ἐμπλήσονται. v. 545, Ἀρήϊοι pro Ἀρήϊον. v. 563, δ' ἄρα e conj. mea pro μέγα. v. 583, ἐτέλης, antiqua lectio, pro ἐφης. v. 591, ἀμφιχάνωσιν pro ἀμφιχέωνται. v. 611, ἐπεσσύμενος pro ἐπεσσυμένη. v. 675, ὑπὸ φρένας pro ἀάπλετον. v. 677, ἀγακτυπέοντι, Hermannii conj. pro ἐπικτυπέοντι. v. 715, εἰ Διὸς — παρέκ pro εἰδὼς δ' — πατρός. v. 739, νίκης pro νίκη. v. 766, ἀτρομος pro ἀλκιμος. v. 805, ποτὶ pro περί. v. 815, ἐπ' pro ἐτ'. Lib. II, v. 1, ὑπὲρ ἡχθέντων pro ὑπερηχθέντων. v. 49, μηδὲ pro μήτε. v. 80, μαρναμένῳ, antiqua lectio, pro παρφαμένῳ. v. 82-83, αὔσαι Κεῖνος· pro αὔσαι· Κεῖνος —. v. 181, καὶ pro ἐς initio versus. v. 283, ἡλιβάτοιο pro εὐρυβάτοιο. v. 300, μεμαῶτες pro μεμαῶτ' ἐτ'. v. 348, χεῖμα· — δὲ pro χεῖμα, — τε. v. 400, κατέναντα pro κατέναντι. v. 407, σάκεος στυφέλιζεν pro σάκος ἐστυφέλιζεν. v. 420, καὶ — ἀλεείνω pro κατὰ — ἀλεγίζω. v. 536, τεθνεῶτας — ἄλσος pro τεθνεώτας — ἄλση. v. 577, ἀναιρόμενοι pro ἀναγειρόμενοι. v. 616, ἐκ pro ἥ, deleto commate in fine versus, ex Hermannii conjectura. v. 618, καὶ pro κεν. v. 627, φέρων, Spitzneri conj. pro φέρειν. v. 665, ἄρα Πηλιάδες et v. 666, ὦϊζε, antiqua lectio, pro ἄρ' Ἡλιάδες et ἦϊζε. Lib. III, v. 41, εἰσέτι — κῆρας pro ὡς σ' ἐτι — χεῖρας. (Non recepi σ', quod Kœchlyus ante ἐπὶ inserere vult.) v. 54, αἰὲ pro ἄμα. v. 65, ὑπὲρ pro ὑπέκ. v. 81, οἰζυρῶς pro οἰζυροῖς. v. 94, Ἀχαιοῖσιν, τοὶ δ' αὖ δίχα pro Ἀχαιοῖς, ἥδὲ διάνδιχα, quam tamen conjecturam ut multi faciam, tantum abest ut cum Kœchlyo fere consentiam, qui in epist. critica de hoc loco disputans, versum excidisse suspicatur, quamvis διὰ δ' ἀνδιχα ex uno Hesiodi loco Quinto sine dubitatione tribui, librīque XII versu 162 satis probari nequeat deos Trojanorum Græcorumque pugnā observantes duplicem tantum sententiam

prodidisse, neque fuisse qui neutris faverent. v. 147, ἔλκος pro ἔγχος. v. 159-160, γαίης Ἐκπνείων, antiqua lectio, pro βαῖον Ἀμπνείων. v. 169, αἰὼν τίσετ', Gerhardi (lectt. Apollon. p. 186) conj., pro τίσετ' ἄρ' αἰὼν. v. 184, καὶ ὡς pro οἱ, ὡς. v. 209-210, ἐρύκει, ἴόνδ' — εἰρύσαντες, antiqua lectio, pro ἐρύκει· ἴόν δ' — εἰρύσωμεν (operarum errore τόν δ' separatim impressum est). v. 267, ἐνεστρωφᾷτο pro ἐπεστρωφᾷτο. v. 295, κῆρ pro δῆτ'. v. 336, δ' ἄρ' pro γάρ. v. 343, ἀσχαλώων κῆρ pro ἀσχαλώοντι. v. 367, ἐσέχυντο πόληα pro ἐπέχυντο πόληος. v. 386, εὐ τε pro ἔστε. v. 417, τις, Hermannii emendatio pro τοι. v. 443, ἀρισταμένοσ pro ἐπεσσυμένῳ. v. 452, αὐτῇ δ σὺν φήμῃ (ita enim legenda, quæ operarum incuria deformavit), Hermannii emendatio pro αὐτῇ κεν φήμῃ. v. 454, ὄσσα, ejusdem conj. pro αἶσα. v. 475, ἀλγεινῆσι pro ἐννεσίησι. v. 534, ῥά τε pro ἄρα. v. 692, βάλλοντο θυώδεα pro βάλλοντ' εὐώδεα. v. 735, ἀθρόον ἐγγρίσασαι pro ἀθρόα ταρχύσασαι. v. 783, τὰ δὲ pro τά τε. Lib. IV, v. 6, σγεδὼν, antiqua lectio, pro πέδον. v. 27, ἔναντα κίων pro ἔναντ' ἐλθών. v. 99, σέθεν pro σευ. v. 146, δς e Rhodomanni conj. pro ὡς. v. 151, δ' interpositum post ὡς. v. 245, καταχέυεται pro κατεχεύατο. v. 421, ἀγλαίης· δὴ pro ἄγροον ἦδη, deleto commate in fine præcedentis versus. v. 488, ἰδομονι παμμαχίης, εὐ εἰδότες, Hermannii emendatio pro ἰδομονι, παμμαχίης εὐ εἰδότει. v. 534, δ' ἄρ' pro γάρ. v. 558, ἱμάσθλην, e Pauwii emend. pro ἱμάσθλη. Lib. V, v. 1, δὴ ῥ' ἄλλοι pro δὴ πολλοί. v. 15, τῶν, antiqua lectio, pro τῷ. v. 27, μίγδην οἷς pro μίγδα εἰς. v. 52, πάντη pro πάντες. v. 126, καὶ νῦν καὶ, antiqua lectio, et τεύχε', pro καὶ νῦν οἱ et τεύχη. v. 344, ἐγγύθι, mutata commatis sede, ex Herm. emendatione pro ἐνδοθι. v. 354, ὅγ', Spitzneri conj. pro ἄρ'. v. 422, ἤκαχε, antiqua lectio, pro ἤπαφε. v. 446, ἐλδομένοισι pro ἐλπομένοισι. v. 555, ὑπ' et v. 556, παισὶ, e Glaswaldi conj. pro ἐν et πᾶσι. v. 585, ἄλλον pro ἄλλων. v. 643, ἡοῖος pro ἦδ' οἷον. v. 649, πολύχητον pro πολυχμήτου. Lib. VI, v. 150, ὡς pro ὡς. v. 151, ἦλθον δ' et ἐνθα δ' pro ἦλυθον et ἐνθαδ'. v. 161, λαοὶ pro Δαναοί. v. 176, οἷσιν — ἐπὶ pro ῆσιν — ἐνί. v. 223, ἀλεγεινῶν pro ἀλεγεινόν. v. 258, ἄλλοθεν, antiqua lectio, pro ἄλλουδς. v. 276, περὶ δηθέντες pro περιδηθέντες. v. 326, ἐκχόμεναι pro ἐσσύμεναι. v. 469, ἀντίθεος pro ἀντίθεον. v. 485, τετραμμένη pro τεταμμένη. v. 529, δ τι σθένε pro δ τ' ἐσθενε. v. 580, Ἐγέμμουνα δηριόωντα, antiqua lectio, pro ἐλὼν ἀνὰ δηϊοτήτα. v. 650, αὐτῶν pro αὐτοῦ. Lib. VII, v. 68, ὄρφανήν pro ὄρφανίης. v. 71, θεῶν, antiqua lectio, pro θεῆς. v. 72, Μοίρη γ' pro Μοίρης. v. 74, δ' insertum post τοῖς. v. 77, πνοιῇ δμῶς, Spitzneri emen-

datio pro πνοῆς ὥς. v. 79, ἀλαδς, e Lobeckii emendatione pro σχολιός. v. 81, ἴχνος pro εἶδος. v. 85, οὔτι pro οὔτοι. v. 196, θνητοῖς τεύχεα pro θνητῶν τεύχεσι. v. 224, προπάροιθε τανύσσαι, quod jam olim proposui pro παρατεκτῆνασθαι. v. 237, ἀπεσσυμενον pro ἐπεσσύμενον. v. 248, ὑπέκλασε, antiqua lectio, pro ὑπέτμαγε. v. 333, χήρην, Rhodomanni emendatio, pro χήρη. v. 363, αἰεὶ pro αἰέν. v. 364, καὶ pro οἱ. v. 384, θαλάμοισιν pro θαλάμησιν. v. 534-535, Νεοπτολέμου φοβέοντο Πᾶν — pro Νεοπτόλεμον φοβέοντο Πᾶν —. v. 557, Οὐλύμποιο θυωδέος pro Οὐλύμπου εὐωδέος. v. 571, διεγρομένη — αὐτμῇ, antiqua lectio, pro διεγρόμενον — αὐτμῆς. v. 583, κόρος πολέμου pro μενεπτολέμου, *durius enim videtur, κάματος e versu 581 ad verbum ἀμφεγεν (584) referre, revocata* v. 584 δῖον, antiqua lectione, pro δειός. v. 623, ἐνδοθι pro ἀγχόθι. v. 712, χήρην pro χῆραι. Lib. VIII, v. 1, περικίδνατο γαῖαν pro περικίδναται αἶαν. v. 89, ὑπεκείντο pro ὑπόκειντο. v. 157, ἀκρόνυχτοι, Spitzneri emend. pro ἄκρον ὕδωρ. v. 300, κατέπεφνε pro γε κατέχτα. v. 400, δὴ γὰρ οἱ — θυμὸς, ex Hermannii emendatione pro αἰεὶ γὰρ — θυμῷ. Lib. X, v. 392, αὐτῷ τοι pro οἱ αὐτῷ. v. 431, ἡὼς, antiqua lectio pro αἰών. v. 459, νεκρὸν πέρι κω-

χύεσκον pro μόρον περικωχύεσκον. Lib. XI, v. 41, ἐπὶ pro περὶ. v. 379, θρόος, Lobeckii emendatio, pro βρόμος. v. 495, καὶ, antiqua lectio, pro σύν. Lib. XII, v. 195, ἀκαμάτητιν pro ἀκαμάτοισιν. v. 197, ἄλλοθεν ἄλλαι pro ἄλλοτε δ' ἄλλαι. v. 236, μίμνέμεν pro μίμνειν. v. 521, ἐπὶ pro ἐπὶ. Lib. XIII, v. 54, ἄλλοθεν ἄλλοι, antiqua lectio pro ἄλλος ἐπ' ἄλλω. v. 132-133, Τρῶες ὥς δ' ἐπὶ, antiqua lectio, pro Τρῶες, ὥς ὑπό. v. 139, μένοντες, item, pro ἔδοντες. v. 268, φόνον αἰνὸν (quæ vocabula a typosetis inepte transposita esse video), Hermannii emendatio, pro φίλου ἐνδον. v. 362, μέλας pro μέγας. Lib. XIV, v. 72, ἀναπνείων pro ἀποπνείων. v. 113, καὶ εἶδεος pro διειδέος. v. 131, δὲ interpositum post ὥς. v. 178, συνέχοντο, antiqua lectio pro συνέχυντο. — Præterea tam in Quinto quam in reliquis auctoribus, qui hoc volumine continentur, satis multa correxi operum errata; nova quædam, quæ, quamvis pauca sint, irrepsisse ægre fero, hac in præfatione prætereundo indicavi.

Parisiis, Non. April. a. MDCCCLXII.

F. S. LEHRS.

ΗΣΙΟΔΟΥ

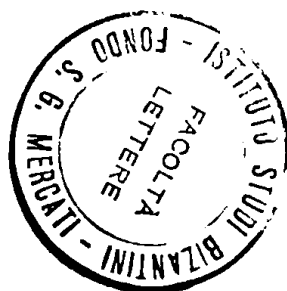
ΕΠΗ

ΚΑΙ ΕΠΩΝ ΛΕΙΨΑΝΑ.

HESIODI

CARMINA ET FRAGMENTA.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑ.

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' αἰδεῖν,
αἴθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζαθέον τε,
καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἀπαλοῖσιν
ὀρχεῦνται καὶ βωμὸν ἑρσθενέος Κρονίωνος·
καί τε λουσάμεναι τέρενα γρόα Περμησσοῖο;
ἢ Ἴππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι γοροὺς ἐνεποιήσαντο,
καλοὺς, ἱμερόεντας· ἐπεβρώσαντο δὲ ποσσίν.
Ἐνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμένοι ἡέρι πολλῇ,
10 ἐννύχιαι στείχον περικαλλέα ὄσσαν εἴσαι,
ὕμνευσαι Δία τ' αἰγίοχον καὶ πότνιν Ἥρην,
Ἀργεῖην, χρυσοῖσι πεδίλοις ἐμβεβαῦιαν,
κούρην τ' αἰγίοχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα καὶ Ἀρτεμιν ἰοχέαιραν,
15 ἢ δὲ Ποσειδάῳ γαῖόχῳ, ἐννοσίγαιον,
καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην τε χρυσοστέφανον καλὴν τε Διώνην,
[Ἥθ' τ' Ἡελίον τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,]
Λητώ τ' Ἰάπετόν τε ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
20 Γαίαν τε Ὀκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν,
ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων·
αἶ νύ ποθ' Ἠσιόδον καλὴν ἐδίδάξαν ἀοιδὴν,
ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπο ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρότειστα θεὰὶ πρὸς μῦθον εἶπαν,
25 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγίοχοιο·
Ποιμένες ἀγραυλοὶ, κῆκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἷον,
ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
ἴδμεν δ' εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὡς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτίεπειαι·
30 καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον δάφνης ἐριθηλέος ὄζον
δρέψασθαι θητηόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
θεῖην, ὥς κλείοιμι τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα.
Καί με κέλονθ' ὕμνεϊν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,
σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστατον αἰὲν αἰδεῖν.
35 ἀλλὰ τί μοι ταῦτα περὶ δρῶν ἢ περὶ πέτρην;
Τύνη, Μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ Διὶ πατρὶ
ὕμνευσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
εἰρεῦσαι τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα,
φωνῇ δημεῦσαι τῶν δ' ἀκάρματος ῥέει αὐδῇ
40 ἐκ στομάτων ἡδεῖα· γελᾷ δὲ τε δώματα πατρὸς
Ζητὸς ἐγυρδούποιο θεᾶν ὅπῃ λειριόεσση
σχιδοναμένη· ἡγεῖ δὲ κάρη νιφόντος Ὀλύμπου,
δώματά τ' ἀθανάτων. Αἶ δ' ἄμβροτον ὄσσαν εἴσαι
θεῶν γένος αἰδοίων πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ
45 ἐξ ἀρχῆς, οὗς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ἐτικτεν.

HESIODI THEOGONIA.

A Musis Heliconiadicibus incipiamus canere,
quæ Heliconis habitant montem magnumque divinumque,
atque circa fontem nigrum pedibus teneris
saltant, et aram præpotentis Saturnii,
atque ablutæ tenerum corpus aqua Permessi,
aut Hippocrenes, aut Olmii sacri,
summo in-Helicone choreas ducebant
pulchras, amabiles; tripudiabant vero pedibus:
Inde concitatae, velatae aere multo,
noctu incedebant, perpulchram vocem emittentes,
celebrantes Jovemque ægida-tenentem et venerandam Juno-
nem] argivam, aureis calceamentis incedentem:
filiamque ægida-tenentis Jovis, cæruleis-oculis Minervam,
Phœbumque Apollinem et Dianam sagittis-gaudentem,
atque Neptunum terram-continentem, terram-moventem,
et Themis venerandam, et partis-oculis Venerem,
Hebenque aurea-corona, formosamque Dionem,
[Auroramque, Solemque magnum, splendidamque Lunam,]
Latonamque, Japetumque et Saturnum versipellem,
Tetramque, Oceanumque vastum et Noctem atram,
aliorumque immortalium sacrum genus semper existentium:
quæ olim Hesiodum pulchrum docuerunt carmen,
agnos pascentem Helicone sub divino.
Hoc autem me primum Dææ sermone compellarunt;
Musæ Olympiades, filiæ Jovis ægida-tenentis:
Pastores agrestes, mala probra, ventres solum,
scimus falsa multa dicere veris similia:
scimus autem, quando voluerimus, vera loqui.
Sic dixerunt filiæ Jovis magni veridicæ,
et mihi sceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
ut-decerperem, mirandum. Inspirarunt autem mihi vocem
divinam, ut canerem futuraque præteritaque.
Et me jubebant celebrare beatorum genus sempiternorum,
se vero ipsas primo et postremo semper canere.
Sed quo mihi hæc circa quercum aut circa petram?
O tu, a Musis ordiamur, quæ Jovi patri
canendo oblectant magnum animum in Olympo,
memorantes præsentiaque futuraque præteritaque,
voce concinentes. Earum vero indefessa fluit vox
ab ore suavis. Ridet autem domus patris
Jovis valde-tonantis, Dearum voce liliacea
dispersa. Resonat vero vertex nivosi-Olympi,
domusque immortalium. Hæc vero immortalē vocem emit-
tentes,] deorum genus venerandum primo celebrant canti-
lena] ab exordio, quos Tellus et Cælum latum genuerunt.

οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἑάων.
 Δεύτερον αὖτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἧδ' ἐκ ἀνδρῶν,
 ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεὰ λήγουσί τ' αἰοῦσας,
 ὅσων φέρτατός ἐστι θεῶν κράτει τε μέγιστος.
 50 Αὖτις δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε γιγάντων
 ὑμνεῦσαι τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
 Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
 55 ληυμοσύνην τε κακῶν ἀμπαυμά τε μερμηράων.
 Ἐννέα γάρ οἱ νυκτας ἐμισγετο μητίετα Ζεὺς
 νόστρον ἀπ' ἀθανάτων ἱερὸν λέχος εἰς ἀναβαίνων·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτός ἐην, περὶ δ' ἔτραπον ὥραι,
 μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
 60 ἦ δ' ἔτεκ' ἑννέα κόρας δμῶρρονας, ἧσιν αἰοῦσιν
 μέμβλεται, ἐν στήθεσσι ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσας,
 [τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιρόεντος Ὀλύμπου,
 ἔνθα σπιν λιπαροὶ τε χοροὶ καὶ δώματα καλὰ.
 παρ' δ' αὐτῆς Χάριτες τε καὶ Ἱμερὸς οἰκί' ἔχουσιν,]
 65 ἐν θαλίῃ· ἔρατῃν δὲ διὰ στόματ' ὄσσαν ἰεῖσαι
 μέλπονται πάντων τε νόμους καὶ ἥθεα κεδνὰ
 ἀθανάτων κλείουσιν, ἐπήρατον ὄσσαν ἰεῖσαι.
 Αἶ τότ' ἴσαν πρὸς Ὀλύμπου ἀγαλλόμεναι ὅπιν καλῇ,
 ἀμυροσίῃ μολπῇ· περὶ δ' ἔαχε γαῖα μέλαινα
 70 ὑμνεύσας, ἔρατὸς δὲ ποδῶν ὑποδοῦπος ὁρώρει,
 νισσομένων πατέρ' εἰς ὅν· ὁ δ' οὐρανὸν ἐμβασιλεύει,
 αὐτὸς ἔχων βροντὴν ἧδ' αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον. Εὖ δὲ ἕκαστα
 ἀθανάτοισι διέταξεν ὁμῶς καὶ ἐπέφραδε τιμὰς.
 75 Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι αἰεὶ δὸν Ὀλύμπια δώματ' ἔχου-
 ἑννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαυῖαι, [σαι,
 Κλειώ τ' Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τ' Ἐρατώ τε, Πολύμνια τ' Οὐρανίη τε,
 Καλλιόπη θ'· ἥ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἀπασέων.
 80 Ἢ γὰρ καὶ βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ,
 ὄντινα τιμῇσιν Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
 γεινόμενόν τ' ἐξιδῶσι διοτρεφέων βασιλῆων,
 τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσει γλυκερὴν χεῖρ' ἔρσῃν,
 τοῦ δ' ἔπει' ἐκ στόματος ῥεῖ μελιχρὰ· οἳ δὲ νύ λαοὶ
 85 πάντες ἐς αὐτὸν ὀρώσι διακρίνοντα θέμιστας
 ἰθείησι δίκῃσιν· ὁ δ' ἀσφαλῶς ἀγορεύων
 αἰθ' αὖτε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπτυσσε·
 τοῦνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὔνεκα λαοῖς
 βλαπτομένοις ἀγορῇ μετὰ τροπα ἔργα τελεῦσι
 90 ῥηϊδίως, μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστρ' ὁρῶν ὡς ἰλάσκονται
 αἰδοῖ μελιχρῇ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορμένοισιν·
 οἷά τε Μουσῶν ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
 Ἐκ γὰρ Μουσῶν καὶ ἐκ θεοῦ Ἀπολλωνος
 95 ἀνδρες αἰοδοὶ ἔασιν ἐπὶ γῆν' ἀνὰ κίθαρισταί·
 ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ὁ δ' ὀλβιος, ὄντινα Μοῦσαι
 φιλῶνται· γλυκερὴ οἳ ἀπὸ στόματος ῥεῖ αὐδὴ.
 Εἰ γὰρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
 ἄχεται κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ αἰοῶς

quique ex his prognati sunt Dii, datores bonorum.
 Secundo etiam Jovem, Deorum patrem atque etiam hominum,
 Incipientesque celebrant Deae finiuntque carmine *celebrare*,
 quam praestantissimus sit Deorum imperioque maximus.
 Porro autem hominumque genus fortiumque gigantum
 celebrantes oblectant Jovis mentem in Olympo
 Musae Olympiades, filiae Jovis aegida-habentis :
 quas in Pieria Saturnio peperit patri nupta
 Mnemosyne, arvis Eleutheris imperans,
 oblivionemque malorum solatiumque curarum.
 Novem enim cum-ea noctes mistus-est prudens Jupiter,
 seorsim ab immortalibus, sacrum lectum conscendens.
 Sed cum jam annus esset, circumvolverentur vero tempesta-
 tes,] mensibus exactis, diesque multi transacti essent,
 ipsa peperit novem filias concordantes, quibus carmen
 curae-est, in pectoribus securum animum habentibus,
 [paululum a summo vertice nivosi Olympi,
 ubi ipsis splendidique chori et ardes pulchrae.
 Juxta vero eas Gratiaeque et Cupido domos habitant,]
 in conviviis : amabilem autem per os vocem emittentes,
 canunt omniumque leges et mores venerandos
 immortalium celebrant, amabilem vocem emittentes.
 Illae tum ibant ad Olympum exsultantes voce pulchra,
 immortali cantilena : circum vero resonabat terra atra
 canentibus : jucundus vero a pedibus strepitus excitabatur,
 euntium patrem ad suum. Is autem in caelo regnat,
 ipse habens tonitru atque ardens fulmen,
 vi superato patre Saturno. Bene autem singula
 immortalibus disposuit simul, et ordinavit honores.
 Haec sane Musae canebant, coelestes domos incolentes :
 Novem filiae magno e Jove prognatae :
 Clioque Euterpeque Thaliaque Melpomeneque,
 Terpsichoreque Eratoque, Polymniaque Uraniaque,
 Calliopeque : haec autem praestantissima est omnium.
 Haec enim et reges venerandos comitatur.
 Quemcumque honorarunt Jovis filiae magni,
 nascentemque adspexerunt a Jove-nutritorum regum,
 huic quidem super linguam dulcem fundunt rorem,
 hujus vero verba ex ore fluunt suavia : at sane populi
 omnes ipsum respiciunt, reddentem jus
 rectis judiciis. Hic autem secure concionabundus
 statim etiam magnam contentionem scite dirimebat.
 Propterea enim reges prudentes *sunt*, ut populis
 laesis in-foro integras res restituant
 facile, mollibus alloquentes verbis.
 Incedentem vero per urbem, tanquam Deum, venerantur
 reverentia blanda : eminet vero inter congregatos.
 Taleque Musarum sanctum munus hominibus.
 A Musis enim et eminus-feriente Apolline
 viri cantores sunt super terram et citharædi,
 ex Jove vero reges. Ille vero beatus, quemcumque Musae
 amant : suavis ei ab ore fluit vox.
 Si quis enim vel luctum habens recens-afflicto animo
 tristetur, animo dolens, sed cantor

- 100 Μουσάων θεράπων κλεία προτέρων ἀνθρώπων
ὕμνησιν, μάκαράς τε θεούς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
αἵψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
μείμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεῶν.
Χαίρετε, τέκνα Διός, ὅτε δ' ἱμερόεσσαν αἰοῖσιν.
105 [Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἑόντων,
οἳ γῆς ἐξεγένοντο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
νυκτὸς τε θοοφερῆς, οὗς θ' ἄλμυρὸς ἔτρεφε πόντος.]
Εἰπατε δ' ὡς ταπρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γέγοντο,
καὶ ποταμοὶ καὶ πόντος ἀπείριτος, οἷματι θύων,
110 ἄστρα τε λαμπετόντα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερβεν,
οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἑαῶν,
ὥς τ' ἄφρονος δάσσαντο καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
ἧδὲ καὶ ὡς ταπρῶτα πολύπτυχον ἔσχον Ὀλυμπον.
Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι
115 ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἰπαθ' ὅ τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.
Ἦτοι μὲν πρῶτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
[ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,]
Τάρταρά τ' ἡρόεντα μυγῶ χθονὸς εὐρυοδείης,
120 ἧδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
λυσιμελὲς πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
δαμνᾷ τ' ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
Ἐκ Χάος δ' Ἐρεβὸς τε μελαινὰ τε Νύξ ἐγένοντο·
Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἥμερ' ἐξεγένοντο,
125 οὗς τέκε κυσάμενη, Ἐρέβει φιλόττη μιγείσα.
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγένετο ἴσον ἑαυτῇ
Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτει,
ὅφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.
Γαῖατο δ' Οὐρεα μακρὰ, θεῶν χάριεντας ἐναύλους,
130 Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὐρεα βησσέεντα.
Ἦδὲ καὶ ἀτρύγετον πέλαγος τέκεν, οἷματι θύων,
Πόντον, ἄτερ φιλόττης ἐριμέρου· αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα τέχ' Ὀκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε Κρίον θ', Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε,
135 Θείην τε Ῥεῖην τε, Θέμιν τε Μνημοσύνην τε,
Φοῖβην τε χρυσοστέφανον Τηθύν τ' ἑρατεινήν.
Τοὺς δὲ μεθ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
δεινότατος παίδων· θαλερόν δ' ἤχθηρε τοκῆα.
Γαῖατο δ' αὖ Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας,
140 Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἀργὴν ὀμβριμόθυμον,
οἳ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδουσιν τεύξάν τε κεραυνόν.
Οἳ δ' ἦτοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσω ἐνέκειτο μετώπῳ.
[Οἳ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν αὐδέντες·
Κύκλωπες δ' ὄνομα ἦσαν ἐπιώνυμον, οὐνεκ' ἄρα σφείων
145 κυκλοτερὲς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ.]
Ἰσχὺς τ' ἧδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις.
Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
τρεῖς παῖδες μεγάλοι τε καὶ ὀμβριμοί, οὐκ ὀνομαστοί,
Κόττος τ' Ὀβριάρεώς τε Γύης θ' ὑπερήφανα τέκνα.
150 Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἰσσαντο
ἅπλητοι, κεφαλὰὶ δὲ ἑκάστω πεντήκοντα
ἐξ ὤμων ἐπέρυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσι.

Musarum famulus gloriam priscorum hominum
celebraverit beatosque Deos, qui Olympum incolunt;
statim hic sollicitudinum obliviscitur, nec quicquam dolorum
meminit: cito vere dellexerunt eos dona Dearum.

Salvete, nate Jovis, date vero amabilem cantilenam.
[Celebrate autem immortalium sacrum genus, semper existi-
stentium,] qui tellure prognati sunt et caelo stellato,
nocteq[ue] caliginosa, quosque salsus nutritiv[us] pontus.]
Dicite autem, quomodo primum Dii et terra facti-sint
et flumina et pontus immensus, aestu furens,
astraque fulgentia et cœlum latum superne:
et qui ex his nati sunt Dii, datores bonorum,
utque opes diviserint et quomodo honores distinxerint,
atque etiam quomodo primum multarum tenuerint Olym-
pum:] hæc mihi dicite, Musæ, celestes domos inhabitantes,
ab initio, et dicite quidnam primum fuerit illorum.

Igitur primum quidem Chaos fuit, ac deinde
Tellus lato-pectore, omnium sedes tuta semper
[immortalium, qui tenent iuga nivosi Olympi,]
Tartaraque tenebricosa in-recessu terre spatiosa:
atque Amor, qui pulcherrimus inter immortales Deos,
solvens-curas omniumque Deorum omniumque hominum,
domat in pectoribus animum et prudens consilium.
Ex Chao vero Erebusque nigraque Nox editi-sunt.
Ex Nocte porro Ætherque et Dies prognati-sunt:
quos peperit, ubi-conceperat, Erebo concubitu mista.
Tellus vero primum quidem genuit aequalem sibi
Cœlum stellatum, ut ipsam totam circumteget,
ut esset beatis Diis sedes tuta semper.

Genuit vero Montes altos, Dearum grata domicilia
Nympharum, quæ habitant per montes saltuosos.
Atque etiam infrugiferum pelagus peperit aestu furens,
Pontum, absque amore suavi: sed deinde
Cœlo concumbens, peperit Oceanum profundis-vorticibus,
Cœumque Criumque, Hyperionemque Japetumque,
Theamque Rheamque, Themimque Mnemosynemque,
Phœbenque aurea-corona, Tethynque amabilem.
Hos vero post natu-minimus natus-est Saturnus versutus,
sæviissimus inter-liberos: floridum autem oderat parentem.
Vero etiam genuit Cyclopes superbum cor habentes,
Brontenque Steropenque et Argen forti-animo,
qui Jovi et tonitru dederunt et fabricarunt fulmen.
Hi autem sane cæterum quidem Diis similes erant,
unus vero oculus media positus-erat in-fronte.
[Hi vero ex immortalibus mortales evaserunt loquentes:
Cyclopes vero nomen erat impositum, eo quod ipsorum
orbiculatus oculus unus inerat fronti:]
roburque ac vires et variae-artes erant in operibus.
Alii vero etiam e Tellureque et Cœlo prognati-sunt
tres filii magnique et prævalidi, nefandi,
Cottusque Briareusque Gyasque, superba proles.
Quorum centum quidem manus ab humeris prorumpebant
inaccessæ, capita vero unicuique quinquaginta
ex humeris prognata-erant super robustos artus.

Ἰσχυρὸς δ' ἀπλήτος κρατερὴ μεγάλη ἐπὶ εἶδει.
 Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
 145 δεινότατοι παῖδων, σφετέρῳ δ' ἤχθηοντο τοκῇ
 ἐξ ἀρχῆς. Καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
 πάντας ἀποκρύπτασκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνίσταε,
 Γαίης ἐν κευθμῶνι, κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
 Οὐρανός· ἥ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη
 160 στεينوμένη· δολίην δὲ κακὴν ἐπεφράσσατο τέχνην.
 Αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος
 τεύξε μέγα δρέπανον καὶ ἐπέφραδε παῖσι φίλοισιν.
 Εἶπε δὲ θαρσύνουσα, φίλον τετιμημένη ἦτορ·
 Παιῖδες ἐμοὶ καὶ πατρός ἀτασθαλοῦ, αἴ κ' ἐθέλητε
 165 πείθεσθαι, πατρός κε κακὴν τιταίμεθα λῶδην
 ὑμετέρου· πρότερος γὰρ αἰεκέα μήσατο ἔργα. [τῶν
 Ὀψάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ἔλεν δέος, οὐδέ τις αὐ-
 ρθέγγατο· θαρσήσας δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
 ἅψ' αὐτὶς μύθοισι προσήνθα μητέρα κεδνήν·
 170 Μητέρα, ἐγὼ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι
 ἔργον, ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
 ἡμετέρου· πρότερος γὰρ αἰεκέα μήσατο ἔργα.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη.
 Εἶσε δὲ μιν κρύψασα λόγῳ· ἐνέθηκε δὲ χειρὶ
 175 ἄρπην καρχαρόδοντα· δόλον δ' ὑπέθηκατο πάντα.
 Ἦλθε δὲ Νύκτ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός, ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
 ἱμεύρων φιλότῃτος ἐπέσχετο καὶ ῥ' ἐτανύσθη
 πάντῃ· δ' δ' ἐκ λογεῖο παῖς ὠρέετο χειρὶ
 σκαίῃ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἄρπην,
 180 μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρός
 ἐσσυμένως ἤμυσε, πάλιν δ' ἐβρίμνε φέρεσθαι
 ἐξοπλίσω. Τὰ μὲν οὕτι ἐτώσια ἔκφυγε χειρός·
 δοῖσαι γὰρ βραχάμιγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι,
 πάσας ἐδέετο Γαῖα· περιπλομένων δ' ἐνιαιτῶν
 185 γαίνατ' Ἐρινύς· τε κρατερὰς μεγάλους τε Γίγαντας,
 τεύχεσι λαμπομένους, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,
 Νύμφας ὅ' ἄς Μελίαις καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
 μήδεα δ' ὡς τοπρῶτον ἀποτιμήξας ἀδάμαντι
 κάθηκ' ἀπ' Ἠπειροῖο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 190 ὡς φέρετ' ἀμπελαγὸς πολὺν χρόνον, ἀμφὶ δὲ λευκὸς
 ἄφρος ἀπ' ἀθανάτου χρόος ὠρυτο· τῷ δ' ἐνὶ κούρῃ
 ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
 ἐπλητ'· ἐνθεν ἔπειτα περίρρυτον ἔχετο Κύπρον.
 Ἐκ δ' ἔβη αἰδοῖη καλὴ θεὸς, ἀμφὶ δὲ ποίη
 195 ποσσὶν ὑπο βραδινόισιν ἀέζετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην,
 ἀφρογενέα τε θεὰν καὶ εὐστέρανον Κυβέριαν
 κικλήσκουσι θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι, οὐνεκ' ἐν ἀφρῷ
 θρέφθη· ἀτὰρ Κυβέριαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις.
 Κυπρογενέα δ', ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
 200 ἡδὲ φιλομνηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφάνθη.
 Τῇ δ' Ἔρος ὠμάρτησε, καὶ Ἰμερος ἔσπετο καλὸς
 γεινομένη ταπρῶτα δαῖων τ' ἐς φύλον ἰούσῃ.
 Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει ἡδὲ λέλογγε
 μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 205 παρθενίους τ' ὄφρους μειδήματά τ' ἐξαπάτας τε
 τέρψιν τε γλυκερὴν φιλότῃτά τε μελιχρὴν τε.

Robur autem inaccessum, validum, ingenti in statura.
 Quotquot enim Tellureque et Caelo procreati sunt,
 potentissimi sunt filiorum, a suo vero inestabantur parente
 ab initio. Et horum quidem ut quisque primum nasceretur,
 omnes occultabat, et in lucem non emittebat,
 Terræ in latebris malo autem oblectabatur opere
 Caelus, ipsa vero intus ingemiscebat Terra vasta,
 referta: dolosam vero malam excogitavit artem.
 Statim vero procreans genus cani ferri
 fabricavit magnam falcem et edixit liberis caris.
 Dixit autem animum-addens, suo mœrens corde:
 Filii mei et patris nefarii, si volueritis
 parere, patris malam ulciscemur contumeliam
 vestri. Prior enim indigna machinatus est opera.
 Sic dixit: illos vero sane omnes invasit metus, neque quia-
 quam eorum locutus est. Confirmato animo tamen magnus
 Saturnus versutus] rursus verbis compellavit matrem vene-
 randam: Mater, ego hoc certe in me recipiens peragam
 facinus, quoniam patrem detestabilem nihil curo
 nostrum. Prior enim indigna machinatus est opera.
 Sic dixit: gavisus est autem valde animo Tellus ingens.
 Collocavit autem ipsum celans in insidiis: indidit vero manu
 harpen asperis-dentibus: dolum autem suppediavit omnem.
 Venit autem Noctem inducens magnus Caelus: circum vero
 Telluri] cupiens amoris incumbere, et sane extensus est
 undique: ex insidiis autem filius petit manu
 sinistra, dextra vero immanem cepit harpen,
 longam, asperis-dentibus, suique genitalia patris
 festinanter demessuit, retro autem jecit ut ferrentur
 pone. Illa quidem non incassum effugerunt manu:
 quotquot enim guttæ proruperunt cruentæ,
 omnes suscepit Terra: inversis autem annis,
 produxit Erinnyasque validas magnasque Gigantes
 armis nitentes, longas hastas manibus tenentes:
 Nymphasque, quas Melias vocant super immensam terram.
 Genitalia autem ut prius resecta ferro
 projecerat ex Epiro in pontum undosum,
 sic ferebantur per pelagus longo tempore: circum circa vero
 alba] spuma ab immortalis corpore oriebatur: in ea autem
 puella] innutrita est: primum vero ad-Cythra divina
 vehebatur, inde tum circumfluviam pervenit ad-Cyprum.
 Prodiit vero veneranda formosa Dea, circum vero herba
 pedibus sub mollibus crescebat: ipsam autem Aphroditem
 spumigenamque Deam et pulchre-coronatam Cytheream
 nominant Dii et homines, quia in spuma
 nutrita fuit: at Cytheream, quod appulit Cythera:
 Cyprigenam vero, quod nata est undosa in Cypro:
 atque amantem-genitalia, quod e genitalibus emersit.
 Hanc vero Amor comitatus est, et Cupido sequebatur pulcherrimam
 natam primum Deorumque ad certum euntem.
 Hunc vero ab initio honorem habet, atque sortita est
 sortem inter homines et immortales Deos,
 virgineasque confabulationes risusque fallaciasque
 oblectationemque suavem amoremque blanditiamque.

Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπικλῆσιν καλέεσκεν
 παίδας νεικεῖων μέγας Οὐρανὸς οὗς τέκεν αὐτός.
 Φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίη μέγα ῥέζει
 110 ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι. [van
 Νύξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον καὶ Κῆρα μέλαι-
 καὶ Θάνατον, τέκε δ' Ἰπνον, ἔτιχτε δὲ ψῶλον Ὀνεί-
 οὔτινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νύξ ἐρεβεννή. [ρων·
 Δεύτερον αὖ Μῶμον καὶ Ὀϊζύν ἀλγινόεσσαν,
 215 Ἑσπερίδας θ', αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο
 γρύσεια καλὰ μέλουσι φέροντά τε δένδρεα καρπών.
 [Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγένετο νηλεοποίνους,
 Κλωθὺν τε Λάχεσιν τε καὶ Ἀτροπον, αἵτε βροτοῖσι
 γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε,
 220 αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιθασίας ἐφέπουσιν,
 οὐδέ ποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο γόλοιο,
 πρὶν γ' ἀπὸ τοῦ δώωσι κακὴν ὄπιν, ὅστις ἀμάρτυρ.]
 Τίχτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
 Νύξ ὅλη· μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότητα,
 225 Γῆρας τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
 Αὐτὰρ Ἐρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα
 Αἴθην τε Λιμόν τε καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα,
 Ὑσμῖνας τε Φόβους τε, Μάχας τ' Ἀνδροκτασίας τε,
 Νείκεα τε ψευδέας τε Λόγους Ἀμφιλογίας τε,
 230 Δυσνομίην, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλησιν,
 Ὅρκον θ', ὃς δὴ πλεῖστον ἐπιγυθόνιους ἀνθρώπους
 πημαίνει, ὅτε κέν τις ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσση.
 Νηρέα δ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,
 πρεσβύτατον παίδων αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
 235 οὐνεκα νημερτὴς τε καὶ ἤπιος, οὐδὲ θεμιστέων
 λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἤπια δήνεα οἶδεν·
 αὐτὶς δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν καὶ ἀγῆνορα Φόρκυν
 Γαίῃ μισγόμενος καὶ Κητῶν καλλιπάρηον,
 Εὐρυβίην τ' ἀδάμκντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
 240 Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγάρτα τέκνα θεῶν
 πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ καὶ Δωρίδος ἡυκόμοιο,
 κούρης Ὠκεανοῖο, τελέντος ποταμοῖο,
 Πρωτῶ τ' Εὐκράντῃ τε, Σαῶ τ' Ἀμφιτρίτῃ τε,
 Εὐδωρῇ τε Θέτις τε, Γαλήνῃ τε Γλαύκῃ τε,
 245 Κυμοδῶν, Σπειῶ τε, Θόῃ θ' Ἀλίῃ τ' ἐρώεσσα,
 καὶ Μελίτῃ χαρίεσσα καὶ Εὐλιμένη καὶ Ἀγαυῇ,
 Πασιθέῃ τ' Ἐρατῶ τε καὶ Εὐνείκῃ ῥοδόπηγος,
 Δωτῶ τε Πρωτῶ τε, Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
 Νησαίῃ τε καὶ Ἀκταίῃ καὶ Πρωτομέδεια,
 250 Δωρίς καὶ Πανόπεια καὶ εὐειδὴς Γαλάτεια,
 Ἴπποθόῃ τε ἐρώεσσα καὶ Ἴππονόῃ ῥοδόπηγος,
 Κυμοδόκῃ θ', ἡ κύματ' ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων σὺν Κυματολήγῃ
 ῥεῖα πρηνεῖ καὶ εὐσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ,
 255 Κυμῶ τ' Ἠϊόνῃ τε εὐστέφανός θ' Ἀλιμῶδῃ,
 Γλαυκονόμῃ τε φιλομμειδῇ καὶ Ποντοπόρῃ,
 Λειαγόρῃ τε καὶ Εὐαγόρῃ καὶ Λαιομέδεια,
 Πουλυνόμῃ τε καὶ Αὐτονόῃ καὶ Λυσιάνασσα,
 Εὐάρνῃ τε, φυτὴν τ' ἐρατὴν καὶ εἶδος ἁμωμος,
 260 καὶ Ψαμάθῃ, γορίεσσα δέμας. δῖή τε Μενίππῃ,

Illos vero pater Titanas cognomento vocabat,
 filios objurgans magnus Caelus, quos genuit ipse.
 Dictitabat autem eos tendentes *manus* protervia magnum
 patrasse] facinus, cujus deinceps ultio in-posterum futura-sit.
 Nox vero peperit odiosumque Fatum et Parcam atram,
 et Mortem : peperit vero Somnum : peperit vero agmen So-
 mniorum : nemini concumbens Dea peperit Nox obscura.
 Deinde etiam Momum et Aërumnam dolore-plenam,
 Hesperidesque, quibus mala trans inclytum Oceanum
 aurea pulchra curæ-sunt, ferentesque arbores fructum :
 et Parcas et fatales-Deas genuit inexorabiles,
 Clothoque Lachesinque et Atropion, quæ mortalibus
 nascentibus dant habendum bonumque malumque,
 et quæ hominumque Deorumque delicta persequuntur,
 neque unquam deponunt Deæ vehementem iram,
 priusquam ab illo sumserint gravem pœnam, quisquis pec-
 carit.] Peperit autem et Nemesin, cladem mortalibus homi-
 nibus,] Nox pernicio ; post hanc vero Fraudem enixa-est et
 Concubitus] Seniumque perniciosum, et Contentionem pepe-
 rit pertinacem.] At Contentio odiosa peperit quidem Labo-
 rem molestum,] Oblivionemque Famemque et Dolores la-
 crimabiles,] Pugnasque Crædesque Præliaque Stragesque vi-
 rorum,] Jurgique mendacesque Sermones Disceptationes-
 que,] legum-contemptum Noxamque, familiares inter-se,
 Jusjurandumque, quod sanè plurimum terrestres homines
 lædit, quando quispiam volens perjurium juraverit.
 Nereum vero veracem et ingenuum genuit Pontus,
 maximum-natu filiorum : sed vocant senem,
 eo quod verusque et placidus : nec legum
 obliviscitur, sed justa et moderata judicia novit ;
 rursum vero etiam Thaumantem magnum et fortem Phor-
 cyn,] Terræ commistus, et Ceto formosis-genis
 Eurybiamque, adamantis in pectore animum habentem.
 Ex-Nereo autem progeneræ sunt peramabiles filię Dearum
 Ponto in infructuoso, et e-Doride pulcra,
 filia Oceani, ultimi fluvii,
 Protoque Eucræteque, Saoque Amphitriteque,
 Eudoraque Thetisque, Galeneque Glauceque,
 Cymothoë, Spioque, Thoëque Haliaque amabilis
 et Melita gratiosa et Enlimene et Agave,
 Pasitheaque Eratoque, et Eunice roseis-brachiis,
 Dotoque Protoque, Pherusaque Dynameneque,
 Nesæaque et Actæa et Protomedia,
 Doris et Panopia et formosa Galatea,
 Hippothoëque amabilis et Hipponoë roseis-brachiis,
 Cymodoceque, quæ fluctus in obscuro ponto
 flatusque divinorum ventorum una-cum Cymatolege
 facile mitigat et cum Amphitrite pulcris-talis,
 Cymoque, Ejoneque, pulchreque-coronata Halimede,
 Glauconomeque hilaris et Pontoporia,
 Liagoreque et Evagore et Laomedia,
 Polynomeque et Autonoe et Lysianasse
 Evarneque, indole grata et specie inculcata,
 et Psamathe, decora corpore, divaque Menippe,

Νησώ τ' Εὐπόμπη τε, Θεμιστώ τε Προνόη τε,
 Νημερτής θ', ἡ πατὴρ ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
 Αὐταὶ μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
 κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.

- 265 Θαύμας δ' Ὀκεανοῖο βαθυβρείταιο θύγατρα
 ἡγάγετ' Ἡλέκτρην· ἡ δ' ὠκείαν τέκεν Ἴριν,
 ἡϋκόμους θ' Ἀρπυίας, Ἀελλώ τ' Ὀκυπέτην τε,
 αἱ δ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἔπονται
 ὠκείης πτερύγεσσι μεταχρόνιοι γὰρ ἴαλλον.
- 270 Φόρκυι δ' αὖ Κητώ Γραίας τέκε καλλιπαρῆους
 ἐκ γενετῆς πολιὰς, τὰς δὲ Γραίας καλέουσιν
 ἀθάνατοί τε θεοὶ χαίμαϊ ἐρχόμενοι τ' ἀνθρωποι,
 Περφρηδῶ τ' εὐπεπλον Ἐνυώ τε κροκόπεπλον,
 Γοργούς θ', αἱ ναῖουσι πέρην κλυτοῦ Ὀκεανοῖο,
 275 ἐσχατῇ πρὸς νυκτός, ἔν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
 Σθηνίω τ' Εὐρυάλῃ τε Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα.
 Ἡ μὲν ἔην θνητὴ, ταὶ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω,
 αἱ δύο· τῇ δὲ μῆ παρελέξατο Κυανοχαίτης
 ἐν υαλακῷ λειμῶνι καὶ ἀνθεσιν εἰαρινοῖσι.
- 280 Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
 ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας καὶ Πήγασος ἵππος.
 Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὀκεανοῦ περὶ πηγὰς
 γένθ', ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχεν μετὰ χερσὶ φίλῃσι.
 Χῶ μὲν ἀποπτάμενος, προλιπὼν γθὼνα μητέρα μή-
 285 ἔκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηὺς δ' ἐν δώμασι ναίει, [λων,
 βροντὴν τε στεροπὴν τε φέρων Διὶ μητιόεντι.
 Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρυονῆα
 μιγχεῖς Καλλιρρόη κόρη κλυτοῦ Ὀκεανοῖο.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάρειζε βίη Ἡρακλεΐη·
 290 βοῦσι πᾶρ' εἰλιπόδεσσι περιβρύτῳ εἰν Ἐρυθρίῃ·
 ἤματι τῷ ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
 Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβάς πόρον Ὀκεανοῖο,
 Ὀρύρον τε κτεῖνας καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα
 σταθμῷ ἐν ἡρώεσσι πέρην κλυτοῦ Ὀκεανοῖο.
- 295 Ἡ δ' ἔτεκε ἄλλο πέλινρον, ἀμήχανον, οὐδὲν εἰσικός
 θνητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 σπῆϊ ἐνὶ γλαφυρῷ, θείην κρατερόφρον' Ἐχιδναν,
 ἥμισυ μὲν νύμφην ἐλικώπιδα, καλλιπάρηνον,
 ἥμισυ δ' αὖτε πέλινρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
 300 [ποικίλον, ὠμηστήν, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
 Ἐνθα δὲ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ
 τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
 ἐνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.]
 Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ γθὼνα λυγρὴ Ἐχιδνα,
 305 ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
 Τῇ δὲ Τυφάονά φασι μιγήμεναι ἐν φιλότῃ,
 δεινόν θ' ὕβριστην τ' ἀνεμον ἐλικώπιδι κόρη·
 ἡ δ' ὑποχυσάμεν τέκετο κρατερόφρονα τέχνα.
 Ὀρθρον μὲν πρῶτον κύνα γείνατο Γηρυονῆ·
 310 δεῦτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειὸν
 Κέρβερον, ὠμηστήν, Ἀΐδω κύνα χαλκείωνον,
 πεντηκονταχάρηνον, ἀναδέα τε κρατερόν τε·
 τὸ τρίτον Ὑδρην αὖτις ἐγείνατο, λύγρ' εἰδυῖαν,

Nesoque Eupompeque, Themistoque Pronoëque,
 Nemertesque, quæ patris habet mentem immortalis.
 Hæ quidem ex-Nereo inculpato procreatæ sunt
 filiæ quinquaginta, inculpata opera callentes.

Thaumas vero Oceani profundiflui filiam
 duxit Electram : hæc autem celerem peperit Irim,
 pulchricomasque Harpyias, Aelloque Ocypetenque,
 quæ sane ventorum flamina et aves una comitantur
 pernicibus alis : similes-tempori enim volitant.

Phorco vero dein Ceto Græas peperit formosas
 a partu canas, quas inde Græas vocant
 immortalesque Dii humique incedentes homines,
 Pephredoque pulchro-peplo, Enyoque croceo-peplo,
 Gorgonesque, quæ habitant trans celebrem Oceanum,
 in-extrema-parte ad noctem, ubi Hesperides argutæ.
 Sthenoque Euryaleque Medusaque gravia perpessa.
 Illa quidem erat mortalis, hæc autem immortales et senii ex-
 pertes] duæ : cum una vero concubuit carulea-carsarie Ne-
 ptunus] in molli prato et floribus vernis.

Ejus autem quum jam Perseus caput amputasset,
 exsiluit Chrysaorque magnus et Pegasus equus.
 Huic quidem cognomen erat, quoniam Oceani apud fontes
 natus-erat, ille vero ense aureum tenebat manibus suis.
 Et-ille quidem cum-avolasset, relicta terra matre pecorum,
 pervenit ad immortales : Jovis vero in domo habitat,
 tonitruque fulgurque ferens Jovi prudenti.

Chrysaor autem genuit tricipitem Geryonem,
 mistus Calliroë filia nobilis Oceani.
 Illum quidem armis-exuit vis Herculeæ,
 boves apud flexipedes circumflua in Erythia :
 die illo, ubi boves egit latas-frontes-habentes
 Tiryntia in sacram, trajecto Oceano
 Orthroque interfecto et bubulco Eurytione,
 stabulo in obscuro, trans inclytum Oceanum.

Ipsa autem peperit aliud monstrum, intractabile, nihil si-
 mile] mortalibus hominibus neque immortalibus Diis,
 specu in concavo, divinam infracto-animo Echidnam :
 dimidiam quidem nympham nigris-oculis, pulcris-genis,
 dimidiam contra ingentem serpentem, horrendumque ma-
 gnumque,] [varium, crudivorum, divinæ sub cavernis terræ.
 Illic vero ei specus est in-imo cava sub petra,
 procul ab immortalibusque Diis mortalibusque hominibus :
 ibi sane ei destinarunt Dii inclytas domos incolere.]
 At coercebatur apud Arimos sub terra misera Echidna,
 immortalis nympa et senii-expers diebus omnibus.

Huic vero Typhaonem aiunt mistum-esse concubitu,
 vehementemque violentumque ventum, nigris-oculis puellæ :
 ea vero grvida-facta peperit truces liberos :
 Orthrum quidem primo canem peperit Geryoni.
 Secundo iterum edidit-partu intractabilem, haud effabilem
 Cerberum, crudivorum, Plutonis canem aenea-voce,
 quinquaginta-capitum, impudentemque fortemque.
 Tertio Hydram rursus genuit perniciosa scientem,

Λερναίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 315 ἀπληστον κοτεύουσα βίη Ἡρακληεῖη.
 Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλεῖ χαλκῷ
 Ἀμφιτρυωνιάδης σὺν ἀρτῆφίλῳ Ἰολαῷ
 Ἡρακλῆς βουλῆσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.
 Ἡ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ,
 320 δεινὴν τε μεγάλην τε, ποδῶκεά τε κρατερὴν τε.
 Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποῖο λέοντος,
 ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφις, κρατεροῖο δράκοντος.
 [Πρόσθε λέων, ὅπθιν δὲ δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα,
 δεινὸν ἀποπνεύουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.]
 325 Τὴν μὲν Πήγασος εἶλε καὶ ἔσθλος Βελλεροφόντης.
 Ἡ δ' ἄρα Φίξ' ὅλοην τέχε, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
 Ὀρθρῳ ὑποδμηθεῖσα, Νεμειαιὸν τελέοντα,
 τὸν ῥ' Ἥρη θρέψασα, Διὸς κυδὼν παράκοιτις,
 γουνοῖσιν κατένασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
 330 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' οἰκείων ἐλεφαίρετο πῦλ' ἀνθρώπων,
 κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης, ἥδ' Ἀπέσαντος·
 ἀλλὰ ἐξ ἐδάμασσε βίης Ἡρακληεῖης.
 Κητὼ δ' ἐπλότατον Φόρκυι φιλότῃ μιγεῖσα
 γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεῦθεσι γαίης
 335 πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεια μῆλα φυλάσσει.
 Τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρκυνος γένος ἐστί.

Τηθύς δ' Ὀκεανῷ Ποταμούς τεχνε δινῆεντας,
 Νειλὸν τ' Ἀλφειὸν τε καὶ Ἡριδανὸν βαθυδίνην,
 Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε καὶ Ἰστρον καλλιρέεθρον,
 340 Φάσιν τε Ῥῆσόν τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην
 Νέσσον τε, Ῥοδίων θ' Ἀλιάκμονά θ' Ἐπτάπορον τε,
 Γρήνικόν τε καὶ Αἰσηπον, θεῖόν τε Σιμοῦντα,
 Πηνειὸν τε καὶ Ἑρμον, εὐρβρείτην τε Καΐκον,
 Σαγγάριον τε μέγαν, Λαδῶνα τε Παρθενίον τε,
 345 Εὐνὸν τε καὶ Ἀρδῆσκον, θεῖόν τε Σκάμανδρον.
 Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἱ κατὰ γαίαν
 ἄνδρας κουρίζουσι σὺν Ἀπολλωνι ἄνακτι
 καὶ Ποταμοῖς, ταύτην δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
 Πειθῶ τ' Ἀδμήτῃ τε, Ἰάνθῃ τ' Ἠλέκτρῃ τε,
 350 Δωρίς τε Πρυμνῶ τε καὶ Οὐρανίῃ θεοειδῆς,
 Ἴππῳ τε Κλυμένη τε, Ῥόδειά τε Καλλιρόῃ τε,
 Ζευξίῳ τε Κλυτίῃ τε, Ἰδυίᾳ τε Πασιθόῃ τε,
 Πληξαύρῃ τε Γαλαξαύρῃ τ', ἐρατὴ τε Διώνῃ
 Μηλόβοσίς τε, Θόῃ τε καὶ εὐειδῆς Πολυδώρῃ,
 355 Κερκηΐς τε, φυλὴν ἐρατὴν, Πλουτῶ τε βοῶπις,
 Περσηΐς τ' Ἰάνειρά τ', Ἀκάστη τε Ξάνθῃ τε,
 Πετραίῃ τ' ἐρόεσσα, Μενεστώ τ' Εὐρώπῃ τε,
 Μῆτις τ' Εὐρυνόμῃ τε, Τελεστώ τε κροκόπεπλος
 Χρυσῆΐς τ', Ἀσίῃ τε καὶ ἱμερόεσσα Καλυψῶ,
 360 Εὐδωρῇ τε, Τύχῃ τε καὶ Ἀμφιρῷ Ὀκυρόῃ τε,
 καὶ Στύξ, ἥ δὲ σφῶν προφερεστάτη ἐστὶν ἀπασέων.
 Αὗται δ' Ὀκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
 πρεσβύταται κοῦραι. Πολλὰ γὰρ μὲν εἰσι καὶ ἄλλα.
 Τρεῖς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὀκεανίδαι,
 365 αἱ ῥα πολυσπερές γαίαν καὶ βένθεα λίμνης
 πάντῃ δμῶς ἐφέπουσι, θεάων ἀγλαὰ τέκνα.

Lernæam, quam enutrivit Dea albis-ulnis Juno,
 implacabiliter irascens robori Herculeo.
 Atque eam quidem Jovis filius occidit sævo ferro
 Amphitryoniades cum bellicoso Iolao,
 Hercules, ex-consiliis Minervæ prædatrix.
 Illa vero Chimæram peperit, spirantem inexpugnabilem ig-
 nem,] trucemque magnamque, pernicemque validamque.
 Hujus autem erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,
 alterum capellæ, tertium vero serpentis, robusti draconis.
 [Ante leo, pone vero draco, in-medio autem capra,
 horrende efflans ignis vim ardentis.]
 hanc quidem Pegasus occidit et strenuus Bellerophontes.
 At ea sane Sphingem perniciosam peperit, Cadmeis perniciem,
 ab-Orthro compressa, Nemeacumque leonem,
 quem sane Juno cum-enutrivisset, Jovis veneranda uxor,
 in arvis collocavit Nemeæ, cladem hominibus.
 ibi sane hic commorans damno-affliciebat genera hominum,
 dominans Treto Nemeæ monte atque Apesanti:
 sed ipsum vis domuit roboris Herculei.
 Ceto vero minimum-natu cum-Phorcynce concubitu mista
 peperit sævum serpentem, qui obscuræ in-latibulis terræ
 finibus in amplis aurea mala custodit.
 Hæc quidem Cetus et Phorcynis soboles est.

Tethys autem Oceano Flumina peperit vorticiosa,
 Nilumque Alpheimque et Eridanum profundis-vorticibus,
 Strymonem, Mæandrumque et Istrum pulcherrimum,
 Phasinque Rhesumque, Acheloum argenteis-vorticibus
 Nessumque, Rhodiumque Haliacmonemque, Heptaporum-
 que] Granicumque et Æsepum, divumque Simoenta,
 Peneumque et Hermum, amœneque-fluentem Caicum,
 Sangariumque magnum, Ladonemque Partheniumque,
 Evenumque et Ardescum, divumque Scamandrum.
 Peperit autem filiarum sacrum genus, quæ per terram
 viros tondent, cum Apolline rege,
 et Fluminibus: hanc vero a Jove sortem habent,
 Pitthoque Admeteque, Jantheque Electraque,
 Dorisque Prymnoque et Urania Deæ-similis,
 Hippoque Clymeneque, Rhodiaque Calliroëque,
 Zeuxoque Clytieque, Idyiaque Pasithoëque,
 Plexaureque Galaxaureque, amabilisque Dione
 Melobosisque, Thoëque et formosa Pôlydora,
 Cerceisque indole amabilis, Plutoque magnis-oculis,
 Perseisque Janiraque, Acasteque Xantheque,
 Petraëque amabilis, Menestoque Europaque,
 Metisque Eurynomeque, Telestoque croceo-peplo
 Chryseisque, Asiaque et amabilis Calypso,
 Eudoreque, Tycheque et Amphiro Ocyroëque,
 et Styx, quæ sane ipsarum excellentissima est omnium.
 Hæc vero Oceano et Tethye prognatæ sunt,
 majores-natu filiae. Multæ quidem sunt et aliæ.
 Ter mille enim sunt teneris-malleolis Oceanitides,
 quæ sane multum-dispersæ terram et profunditates lacus
 undique pariter obeunt, Dearum splendida proles.

Τόσσοι δ' αὖθ' ἑτέροι ποταμοὶ καναχρῶν ῥέοντες,
 υἱέες Ὠκεανοῦ, τοὺς γαίνατο πότνια Ἥθυσ'
 τῶν ὄνομα ἄργαλέον πάντων βροτῶν ἀνδράνευσπεῖν,
 370 οἱ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν, ὅσοι περὶ ναιετάουσι.

Θείη δ' Ἥλιόν τε μέγαν λαμπρὰν τε Σελήνην
 Ἥθι θ', ἥ πάντεςσιν ἐπιχθονίοισι φαίνει
 ἀθανάτοισ τε θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
 γαίναθ' ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότῃ.

375 Κρίω δ' Εὐρυβίη τέκεν ἐν φιλότῃ μιγείσας
 Ἀστράϊόν τε μέγαν Πάλλαντά τε δία θεῶν
 Πέρσην θ', ὃς πάσῃσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνησιν.

Ἀστράϊω δ' Ἥως ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
 Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψήροκέλευθον
 380 καὶ Νότον, ἐν φιλότῃ θεὰ θεῶν εὐνηθεῖσα.

Τοὺς δὲ μετ' ἄστέρᾳ τέκτεν Ἑωσφόρον Ἡριγένειαν
 ἄστρα τε λαμπετόωντα, τάτ' οὐρανὸς ἐστερνώσται.

Στύξ δ' ἔτεκε Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Πάλλαντι μιγεί-
 Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίστρυρον ἐν μεγάροισιν [σα
 385 καὶ Κράτος ἦδε Βίην ἀριδείκετα γαίνατο τέκνα,
 τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἔδρη,
 οὐδ' ὁδὸς ὅππῃ μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύῃ,
 ἀλλ' αἰεὶ παρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἐδριόωνται.

Ὡς γὰρ ἐβούλευσε Στύξ ἄφροτος Ὠκεανίνην
 390 ἥματι τῷ ὅτε πάντας Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
 ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν Ὀλύμπον,
 εἶπε δ', ὃς ἂν μετὰ εἴω θεῶν Τιτῇσι μάχοιτο,
 μὴ τιν' ἀπορῥαίσειν γεράων, τιμὴν δὲ ἕκαστον
 ἐξέμεν ἦν τὸ πάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.

395 Τὸν δ' ἔφαθ', ὅς τις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἤδ' ἀγέραςτος,
 τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβήσεμεν ἢ θέμις ἐστίν.

Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στύξ ἄφροτος Ὀλυμπόνδε
 σὺν σφοῖσιν παιδεσσι φίλου διὰ κήδεα πατρός.
 Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν.

400 Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὄρκον,
 παῖδας δ' ἥματα πάντα ἐοὺς μετὰ ναιέτας εἶναι.

Ὡς δ' αὐτως πάντεσσι διχμπερὲς, ὥσπερ ὑπέστη,
 ἐξετέλεσσε· αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ ἠδὲ ἀνάσσει.

Φοίβῃ δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνὴν·
 405 κυσαμένη δὲ ἔπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότῃ

Λητῶ κυανόπεπλον ἐγαίνατο, μείλιχον αἰεὶ,
 ἥπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,

[μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Ὀλύμπου.]
 Γαίνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἣν ποτὶ Πέρσης

410 ἡγάγετ' ἐς μέγα δῶμα φίλην κεκληῖσθαι ἄκοιτιν.

[Ἡ δ' ὑποκυσαμένη Ἑκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
 Ζεὺς Κρονίδης τίμησε· πόρεν δὲ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
 μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀβρυγέτοιο θαλάσσης.

Ἡ δὲ καὶ ἀστερόεντος ὑπ' οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς,
 415 ἀθανάτοισ τε θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα.

[Καὶ γὰρ νῦν ὅτε πού τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 ἔρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται,
 κικλήσκει Ἑκάτην πολλή τέ οἱ ἔσπετο τιμῇ
 ῥεῖα μάλ', ὃ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς·

Tot vero etiam alii fluvii cum-strepitu fluentes,
 filii Oceani, quos peperit veneranda Tethys :
 quorum nomina difficile est omnium mortalem virum pro-
 loqui,] sed singuli noverunt, quicumque circum-habitant.

Thia autem Solemque magnum lucidamque Lunam
 Auroramque, quæ omnibus terrestribus lumen-præbet
 immortalibusque Diis, qui cælum latum tenent,
 peperit, compressa Hyperionis in concubitu.

Crio autem Eurybia peperit in concubitu mista,
 Astræumque magnum Pallantemque diva Dearum,]
 Persenque, qui omni eminebat peritia.

Astræo vero Aurora ventos peperit validos,
 Argesten, Zephyrum, Boreamque velocem-viatorem
 et Notum, in concubitu Dea cum-Deo congressa.
 Post hos vero Aurora stellam peperit Luciferum mane-genita,
 astraque fulgentia, quibus cælum cinctum-est.

Styx vero peperit Oceani filia, Pallanti mista,
 Zelum et Nicen pulcris-malleolis, in ædibus ;
 et Robur atque Vim, præclaros peperit filios,
 quorum non est seorsim a-Jove domus, neque ulla sedes,
 nec via, quin illis Deus praveat,
 sed semper prope Jovem graviter-tonantem sedent.
 Sic enim consuluit Styx, incorruptibilis Oceanitis,
 die illo, quando omnes Olympius fulgurator
 immortales vocavit Deos ad latum Olympum :
 dixit autem, quisquis una secum Deorum contra-Titanas
 pu-net,] nulli se adempturum præmia, sed honorem quemque
 habiturum, quem antea inter immortales Deos.

Illum vero dixit, qui honoris-expers fuerit sub Saturno et
 immunis,] ad honores ac præmia se provecuturum, ut æquum
 est.] Venit autem sane prima Styx incorruptibilis in-Olym-
 pum] cum suis filiis sui per consilia patris.
 Eam vero Jupiter honoravit, eximique dona dedit.

Ipsam enim quidem constituit, Deorum magnum ut-sit jus-
 jurandum,] filii autem diebus omnibus sui inquilini ut-sint.
 Similiter vero omnibus continuo, sicuti pollicitus-erat,
 perfecit : ipse autem præval-et atque imperat.

Phoebe vero etiam Coi perjucundum venit ad torum ;
 gravis-facta autem deinde Dea Dei in concubitu,
 Latonam caruleo-peplo peperit, blandam semper,
 mitem hominibus atque immortalibus Diis,
 [blandam ab initio, suavissimam in Olympo.]
 Peperit vero Asteriam claram, quam olim Perses
 duxit in amplam domum, sua ut-vocaretur uxor.

[Illa autem gravis-facta Hecaten peperit, quam præ omnibus
 Jupiter Saturnius honoravit : dedit vero ei splendida dona .
 potestatem ut-habeat terræque et infructuosi maris.

Ea autem etiam stellato sub cælo sortita-est honorem,
 immortalibusque Diis honorata est maxime.

[Etenim nunc, quando alicubi aliquis terrestrium hominum
 faciens sacra pulchra secundum ritum expiat,
 invocat Hecaten : ingensque cum sequitur honor
 facillime, cui benevola certe Dea suscipit preces :

420 καὶ τέ οἱ ὄλβον ὀπάξει, ἐπεὶ δύναμις γε πάρεστιν.]
 Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
 καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἀπάντων,
 οὐδὲ τί μιν Κρονίδης ἐβίησατο, οὐδὲ τ' ἀπηύρα
 ὅσσ' ἔλαχεν Τιτῇσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν,
 425 ἀλλ' ἔχει ὡς τοπρωτὸν ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός.
 Οὐδ', ὅτι μονογενὴς, ἥσσαν θεὰ ἔμμορε τιμῆς,
 [καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἡδὲ θαλάσῃ·]
 ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτήν.
 Ἦ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίγνεται ἡδ' ὀνίνησιν·
 430 ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μετὰπρέπει ὃν κ' ἐθέλησιν·
 ἡ δ' ὁπότ' ἐς πόλεμον φηισήνορα θωρήσσονται
 ἀνέρες, ἔνθα θεὰ παραγίγνεται, οἷς κ' ἐθέλησι
 νίκην προφρονέως ὀπάσαι καὶ κύδος ὀρέξαι·
 ἐν τε δίκῃ βασιλεύει παρ' αἰδοίοισι καθίζει·
 435 ἐσθλή δ' αὖθ', ὁπότ' ἀνδρες ἀγωνίᾳ ἀεθλεύουσιν,
 ἔνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίγνεται ἡδ' ὀνίνησι.
 Νικήσας δὲ βίη καὶ κάρτει καλὸν ἀέθλον
 ρεῖα φέρει χαίρων τε τοκεῦσιν κύδος ὀπάξει.
 Ἐσθλή δ' ἱππῆεσσι παρυστάμεν οἷς κ' ἐθέλησι,
 440 καὶ τοῖς οἱ γλαυκὴν δυσπήμελον ἐργάζονται·
 εὐχονται δ' Ἐκάτῃ καὶ ἐρικτύπῳ Ἐννοσιγίῳ.
 Ῥηϊδίως δ' ἄγρην κυδνὴ θεὸς ὥπασε πολλήν,
 ρεῖα δ' ἀρείλειτο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
 Ἐσθλή δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ ληϊδ' ἀΐζειν·
 445 βουκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατὲ' αἰγῶν,
 ποίμνας τ' εἰροπόκων ὄϊων, θυμῷ γ' ἐθέλουσα,
 ἐξ ὀλίγων βριάζει, καὶ ἐκ πολλῶν μέιονα θῆκεν.
 Οὕτω τοι καὶ μονογενὴς ἐκ μητρὸς ἐοῦσα
 πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
 450 Θῆκε δὲ μιν Κρονίδης κουροτρόφον, οἱ μετ' ἐκείνῃν
 ὀφθαλμοῖσι ἴδοντο φάος πολυδερχέος Ἥους.
 Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος· αἶδε τε τιμαί.]

Ῥεῖη δ' ὑποδμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαιδίμα τέκνα,
 Ἰστίην, Δῆμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
 455 ἱρθιμόν τ' Αἰδὼν, ὃς ὑπὸ γῆνι δόματα ναίει
 νηλεὲς ἦτορ ἔχων, καὶ ἐρικτύπον Ἐννοσιγίον,
 Ζηῆνά τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα γῆν.
 Καὶ τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος μέγας, ὅστις ἕκαστος
 460 νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἔκοιτο,
 τὰ φρονέων, ἵνα μὴ τις ἀγαυῶν Οὐρανιῶνων
 ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχοι βασιληίδα τιμὴν.
 Πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐνεκά οἱ πέπρωτο ἐφ' ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,
 465 καὶ κρατερῷ περ ἐόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλᾶς·
 τῷ καὶ ὅγ' οὐκ ἀλασσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεῖων
 παιδᾶς ἐοὺς κατέπινε· Ῥεῖην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Δι' ἐμελλε θεῶν πατέρ' ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν
 τέεσθαι, τότε' ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆς
 470 τοὺς αὐτῆς, Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 μῆνιν συμφοράσασθαι, ὅπως λελάθαιτο τεκούσα
 παιδὰ φίλον, τίσαιτο δ' ἐρινὺς πατρὸς ἐοῖο

atque illi divitias largitur, quoniam facultas sane ei adest.]
 Quotquot enim Terra Coeloque progenerunt
 et honorem sorte-accepterunt, illorum habet sortem omnium,
 neque quidquam ei Saturnius per-viam-ademit, neque abstulit,
 quaecumque sortita-est Titanas inter priores Deos,
 sed habet, sicut primum ab initio facta-est distributio.
 Nec, quia unigenita est, minus Dea sortita-est honoris,
 [et potestatem in terraque et coelo atque in mari:]
 sed insuper etiam multo plus, quoniam Jupiter honorat eam.
 Cui vero vult, magnifice praesto-est atque eam juvat:
 inque concione inter-homines eminet, quem voluerit:
 quando autem ad bellum exitiosum armantur
 viri, tum Dea adest, quibus voluerit,
 victoriam benevole ut-praebeat et laudem porrigat:
 inque iudicio reges apud venerandos sedet:
 eximia vero etiam, quando viri in-certamine colluctantur,
 ibi dea et his praesto-est atque eos juvat.
 Qui-vicerit vero virtute et robore, pulcrum praemium
 facile fert, gaudensque parentibus gloriam parat.
 Bona autem equitibus adesse, quibus voluerit:
 et his qui caruleum mare trajectu-difficile exercent:
 vota-faciunt vero Hecatae, et valde-sonanti Neptuno.
 Facile etiam praedam incluta Dea dedit copiosam;
 facile autem abstulit apparentem, volens animo.
 Bona item in stabulis cum Mercurio pecus ad-augendum;
 armenta-que-boum greges-que et greges magnos caprarum,
 greges-que lanigerarum ovium, animo certe volens,
 ex paucis copiosos-reddit et ex multis pauciores reddit.
 Ita sane etiam unigenita ex matre (exsistens)
 omnes inter immortales honorata-est muneribus.
 Fecit autem eam Saturnius alticem-juvenum, qui post eam
 oculis adspexerunt lumen multa-contuentis Aurorae.
 Sic ab initio nutrix-puerorum est: hi igitur sunt honores.

Rhea autem compressa a-Saturno peperit illustres liberos,
 Vestam, Cererem, et Junonem aureis-calceamentis,
 fortemque Plutonem, qui sub terra domos incolit,
 immitte cor habens, et valde-sonantem Neptunum,
 Jovemque sapientem, Deorum patrem atque etiam hominum,
 cujus etiam a tonitru concutitur lata terra.
 Et illos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicumque
 utero ex sacro matris ad genua venerat,
 haec agitans, ne quis clarorum Coeli-filiorum
 alius inter immortales haberet regium derus.
 Audierat enim ex-Terra-que et Coelo stelligero,
 quod sibi fatale-esset suo a filio domari,
 quamvis robusto (exsistenti), Jovis magni per consilia:
 ideoque hic non vanaan-speculationem habuit, sed insidias-
 truens] filios suos devorabat: Rheam autem tenebat luctus
 gravis.] Sed quando jam Jovem erat Deorum patrem atque
 etiam virorum] paritura, tum tandem caris supplicabat paren-
 tibus] suis, Terra-que et Coelo stellato,
 consilium ut-conferrent, quo-pacto clam pareret
 filium carum, ulcisceretur vero furias patris sui

παίδων οὓς κατέπινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
 Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθοντο,
 475 καὶ οἱ πεφραδέτην ὅσαπερ πέπρωτο γενέσθαι
 ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ καὶ υἱεῖ καρτεροθύμῳ.
 Πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πύονα δῆμον,
 ὁππότ' ἄρ' ἐπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι,
 Ζῆνα μέγαν· τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
 480 Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ τραφέμεν ἀτιταλλέμεναι τε.
 [Ἐνθα μιν ἔκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μελαιναν
 πρῶτην ἐς Λύκτον· κρύβεν δὲ ἐ χειρὶ λαβοῦσα
 ἄντρῳ ἐν ἡλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεῦθεσι γαίης,
 Αἰγαίῳ ἐν ὄρει, πεπυκασμένῳ, ὕλγντι.]
 485 Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιζεν
 Οὐρανίῳ μέγ' ἀνακτι, θεῶν προτέρῳ βασιλῆϊ·
 τὸν τότ' ἑλὼν χεῖρεσσιν ἔην ἐγκάθετο νηδύν,
 σχέτλιος, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσίν, ὥς οἱ ὀπίσσω
 ἀντὶ λίθου ἑὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδὴς
 490 λείπεθ', ὅμιν τάχ' ἔμελλε, βίη καὶ χειρὶ δαμάσσας,
 τιμῆς ἐξελάαν, ὃ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.
 Καρπαλίμῳ δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 ἤρξετο τοῖο ἀνακτος· ἐπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν
 Γαίης ἐννεσίησι πολυφραδέεσσι δολωθεῖς
 495 ὃν γόνον ἂψ ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 νικηθεὶς τέχνῃσι βίηρί τε παιδὸς ἐοῖο.
 Πρῶτον δ' ἐξήμεσσε λίθον, πύματον καταπίνων·
 τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ γόνον εὐρυοδείης
 Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ γυνάοις ὑπὸ Παρνησοῖο
 500 σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι.
 Αὖτε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
 Οὐρανίῳ, οὓς ὄησε πατὴρ ἀεσιφροσύνησιν·
 οἱ οἱ ἀπεινήσαντο χάριν εὐεργεσιῶν,
 δῶκαν δὲ βροντὴν ἡδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν
 505 καὶ στεροπὴν· τοπρὶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκευθεῖ·
 τοῖς πίσυνος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὀκεανίην
 ἡγάγετο Κλυμένην καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινε.
 Ἦ δέ οἱ Ἀτλάντα κρατερόφρονά γεῖνατο παῖδ'·
 510 τίχτε δ' ὑπερκυδάντα Μενόιτιον ἡδὲ Προμηθεά
 ποικίλον, αἰολόμητιν, ἀμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθεά,
 ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλγυστῆσι·
 πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα
 παρθένον. Ὑβριστὴν δὲ Μενόιτιον εὐρύοπα Ζεὺς
 515 εἰς Ἑρεβὸς κατέπεμψε βάλων πολόνεντι κεραυνῷ
 εἶνεκ' ἀτασθαλίας τε καὶ ἡγορέης ὑπερόπλου.
 Ἀτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
 πείρασιν ἐν γαίῃ, πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυζώνων,
 ἑστηώς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκκαμάτῃσι χεῖρεσσιν.
 520 Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητιέτα Ζεὺς.
 Δῆσε δ' ἀλυκοπέδησι Προμηθεά ποικιλόβουλον
 δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ χιόν' ἐλάσσας.
 Καὶ οἱ ἐπ' αἰετὸν ὤρσετανύπτερον· αὐτὰρ ὅγ' ἦπαρ
 ἦσθιεν ἀθάνατον, τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἀπάντη
 525 νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἤμαρ ἔδοιτανυσίπτερος ὄρνις.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου Ἀλκιμος υἱὸς

contra-filios, quos devoraverat ingens Saturnus versutus.
 Illi vero filiae dilectae bene quidem auscultarunt atque morem-gesserunt,] et ei commemorarunt, quaecumque constitutum-esset fieri] circa Saturnum regem et filium magnanimum.] Miserunt autem in Lyctum, Cretae in pinguem tractum] cum minimum-natu filiorum esset paritura, Jovem magnum : hunc quidem sibi suscepit Terra vasta Creta in lata educandum enutriendumque.
 [Tum eum pervenit ferens celerem per noctem nigram, primum ad Lyctum : abscondit autem ipsum manibus prehensum] antro in excelso, divinae sub latebris terrae, Aegeo in monte, denso, silvoso.]
 Illi autem fasciis-involutum magnum lapidem in-manus-dedit] Caeli-filio, praeputenti, Deorum priori regi : quem tum arreptum manibus suam condidit in-alvum miser, nec cogitavit animo, quod sibi in-posterum pro lapide suus filius invictus et securus superesset, qui ipsum mox esset vi et manibus domitum honore expulsurus, ipse vero inter immortales regnaturus.
 Celeriter autem deinde robur et splendida membra crescebant illius regis : inversis vero annis, Terrae consilio astuto circumventus, suam sobolem iterum emisit magnus Saturnus versutus, victus artibus vique filii sui.
 Primum vero evomuit lapidem, ultimo devoratum : hunc quidem Jupiter defixit in terram spatiosam Pytho in divina, sub amfractibus Parnassi, monumentum ut-sit in posterum, miraculum mortalibus hominibus.] Solvit vero patruos perniciosos a vinculis Caeligenos, quos vinxerat pater ex-amentia : qui ipsi retulerunt gratiam beneficiorum, dederuntque tonitru atque candens fulmen et fulgur ; antea vero immanis Terra ea occultaverat : quibus confusus, mortalibus et immortalibus imperat.
 Puellam vero Japetus pulcris-malleolis Oceanidem duxit Clymenen et eundem lectum conscendit.
 Ipsa vero ei Atlantem magnanimum peperit filium : peperit praeterea praeclarum Menoitium atque Prometheum varium, versutum, amentemque Epimetheum, qui noxa ab-initio fuit hominibus inventoribus : primus enim sane Jovis fictam suscepit mulierem virginem. Flagitiosum vero Menoitium late-videns Jupiter in Erebum demisit feriens ardente fulmine, propter improbitatemque et fortitudinem insolentem.
 Atlas vero caelum latum sustinet dura ex necessitate, finibus in terrae, e-regione Hesperidum argutarum, stans, capiteque et indefessis manibus.
 Hanc enim ipsi sortem destinavit prudens Jupiter.
 Ligavit vero indissolubilibus-compedibus Promethea versutum,] vinculis duris mediam in columnam affigens.
 Et ei aquilam immisit expansis-alis : at haec hepar comedebat immortale ; id autem crescebat tantum ubique noctu, quantum toto die edisset extentis-alis avis.
 Hanc quidem sane Alcmeneae formosis-malleolis fortis filius

Ἡρακλῆς ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἀλαλκεν
 Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἔλυστο δυσφροσυνάνων,
 οὐκ ἀέκητι Ζητὸς Ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος,
 530 ὅφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη
 πλείον ἔτ' ἢ τοπάρουθεν ἐπὶ γῆνα πουλυπότειραν.
 Ταῦτ' ἄρ' ὅγ' ἀζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν·
 καίπερ γινόμενος παύθῃ γόλου δν πρὶν ἔχεσκειν,
 οὐνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενέϊ Κρονίῳ.
 535 Καὶ γὰρ δὲ ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι
 Μηκῶνῃ, τότε ἔπειτα μέγαν βούν πρόφρονι θυμῷ
 δασσάμενος προῦθηκε, Διὸς νόον ἐξαπατρίσκων.
 Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ
 ἐν βινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστροὶ βοείῃ,
 540 τῷ δ' αὖτ' ὅστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
 εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.
 Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἰαπετιονίδῃ, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
 ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως διεδάσσαο μοίρας.
 545 Ὡς φάτο κερτομέων Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
 ἦκ' ἐπιμειδήσας, δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετῶν,
 τῶνδ' ἔλευ ὀπποτέρῃν σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
 Φῆ ῥα δολοφρονέων· Ζεὺς δ' ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς
 550 γνῶν ῥ' οὐδ' ἡγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὅσσετο θυμῷ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τιλέσθαι ἔμελλε.
 Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφα.
 [Χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ γόλος δὲ μιν ἔκετο θυμόν,
 555 ὡς ἶδεν ὅστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.]
 Ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ γῆνι φῶλ' ἀνθρώπων
 καίους' ὅστέα λευκὰ θυθέντων ἐπὶ βωμῶν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀργήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἰαπετιονίδῃ, πάντων πέρι μῆδεα εἰδώς,
 560 ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πῶ δολίης ἐπιλήθεο τέχνης.
 Ὡς φάτο γινόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς·
 ἐκ τούτου δὲ ἔπειτα, δόλου μεμνημένος αἰεὶ,
 οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο
 θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ γῆνι ναιετάουσιν.
 565 Ἀλλὰ μιν ἐξαπάτησεν εὖς παῖς Ἰαπετοῖο,
 κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
 ἐν κοίλῳ νάρθηκι· δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμόν
 Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δὲ μιν φίλον ἦτορ,
 ὡς ἶδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν.
 570 Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεῦξεν κακὸν ἀνθρώποισι.
 Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆεις
 παρθένῳ αἰδοίῃ Ἰκελὸν Κρονίδεω διὰ βουλὰς.
 Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἀργυρῇ ἐσθῆτι· κατακρήθην δὲ καλύπτρην
 575 δαιδαλέην χεῖρεσσι κατέσχεθε, θαῦμα ἰδέσθαι·
 [ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνους, νεοθηλέας ἀνθεσι ποίης,
 ἱμερτοῦς, περέθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθήνη·]
 ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῇφιν ἔθηκε,
 τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆεις,
 580 ἀτκήσας παλάμησι, χαρίζμενος Διὶ πατρί.

Hercules occidit, malam vero pestem profligavit
 ab-Japetionida, et liberavit eum ab agritudine :
 non invito Jove Olympio in-alto-imperante,
 quo Herculis Thebis-geniti gloria esset
 major etiam quam antea super terram multos-pascentem.
 His igitur is venerabundus honorabat praeclarum filium :
 quamvis iratus remisit iram, quam prius habuerat,
 eo-quod certasset consilio cum praepotente Saturnio.
 Etenim quando disceptabant inter se Dii mortalesque ho-
 mines] Meconae, ibi tum magnum bovem volente animo
 divisum proposuit, Jovis mentem fallens.
 Hic enim carnesque et intestina cum pingui adipe
 in pelle deposuit, tegens ventre bubulo ;
 illic rursum ossa alba bovis dolosa arte
 rite-disponens deposuit, tegens candida arvina.
 Jam tum ipsum allocutus-est pater hominumque Deorumque :
 Japetionida, omnium illustrissime regum,
 o amice, quam inique partitus-es portiones !
 Sic dixit cum carpens Jupiter perpetua consilia sciens.
 Hunc vero vicissim allocutus-est Prometheus vafer,
 leniter arridens ; dolosae autem non obliviscebatur artis :
 Jupiter gloriosissime, maxime Deorum sempiternorum,
 harum elige utram tibi in pectoribus animus suadet.
 Dixit igitur dolosa-cogitans. Jupiter autem aeterna consilia
 sciens] cognovit certe nec ignoravit dolum : mala autem spe-
 ctabat animo] hominibus mortalibus, quae etiam perficienda
 erant.] Manibus vero hic utrisque sustulit album adipem.
 [Irascebatur autem mente : ira vero ejus circumvenit ani-
 mum,] ut vidit ossa alba bovis disposita dolosa arte.]
 Ex illo vero tempore immortalibus super terram genera
 hominum] dolent ossa alba odoratis in aris.
 Hunc autem valde indignatus allocutus-est nubicogus Jupi-
 ter :] Japetionida super omnibus rebus consilia sciens,
 o amice, nondum sane dolosae oblitus-es artis.
 Sic dixit irascens Jupiter aeterna consilia sciens :
 ex illo tempore sane deinceps, doli memor semper,
 non dabat miseris ignis vim insatiabilis
 mortalibus hominibus, qui super terram habitant.
 Sed ipsum decepit egregius filius Japeti,
 furatus indomiti ignis eminus-apparentem splendorem
 in concava ferula : momordit vero sane intus-in animo
 Jovem in-alto-tonantem, et ad-iram-commovit eum carum
 cor,] ubi vidit inter-homines ignis procul-apparentem splen-
 dorem.] Protinus autem pro igne struxit malum hominibus.
 E-terra enim conformavit perceleber Vulcanus
 virginis pudicae simulacrum Saturnii per consilia.
 Cinxit vero et adornavit Dea lucidis-oculis Minerva
 candida veste : capiti vero calyptram
 artificiosam manibus imposuit, mirum visu :
 [circum vero ei sarta, recens-florentis floribus herbae
 anemena, imposuit capiti Pallas Minerva :]
 circum vero ei coronam auream caput posuit,
 quam ipse fecerat inclytus Vulcanus,
 elaborans manibus, gratificans Jovi patri.

Τῇ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχато, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κνώδαλ', ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἡδὲ θάλασσα.
 Τῶν ὅγε πολλὰ ἐνέθηκε, (χάρϊς δ' ἀπελάμπετο πολ-
 θαυμάσια, ζωοῖσιν εὐοικότα φωνήεσσιν. [λῆ.])

185 Αὐτὰρ ἐπεὶ τεύξεν καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο,
 ἐξάγαγ' ἐνθαπερ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἡδ' ἀνθρώποι
 κόσμῳ ἀγαλλομένην Ἰλακυόπιδος θυβριμοπάτρης.
 Θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώ-
 ῳς εἶδον δόλον αἰπὺν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν. [πους,

200 [Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.]
 Τῆς γὰρ ὁλώϊόν ἐστι γένος καὶ φύλα γυναικῶν,
 πῆμα μέγ', αἱ θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν
 οὐλομένης πενίης οὐ σύμφοροι, ἀλλὰ κόροι.
 Ὡς δ' ὁπότ' ἐν σμήνεσσι κατηρφέεσσι μέλισσαι
 205 κηρῆνας βόσχωσι, κακῶν ξυνήοντας ἔργων·
 αἱ μὲν τε πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 [ἡμάτια] σπεύδουσι, τιθεῖσιν τε κηρία λευκά,
 οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφεάς κατὰ σίμβλους,
 ἀλλότριον κάματος σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται·

210 ὣς δ' αὐτως ἀνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης ὄηκε, ξυνήοντας ἔργων
 ἀργαλέων· ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο·
 ὃς κε γάμον φεύγων καὶ μέριμερα ἔργα γυναικῶν
 μὴ γῆμαι ἐβόλη, ὁλοὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
 215 χῆτει γηροκόμοιο, δ' οὐ βίотου ἐπιδευῆς
 ζῶει, ἀπορριμμένου δὲ διὰ κτήσιν δατέονται
 χηρωσταί· ὃ δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γέννηται,
 κεδνήν δ' ἔσχειν ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν πραπίδεςσι,
 τῷ δὲ τ' ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῶ ἀντιφερίζει
 220 ἔμμεναι· ὃς δὲ κε τέτμη ἀταρτηροῖο γενέθλης,
 ζῶει ἐνὶ στήθεσσι ἔχων ἀλίσστον ἀνίην
 θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνῆκεστον κακὸν ἐστίν.
 Ὡς οὐκ ἐστὶ Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
 Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάχητα Προμηθεὺς
 225 τοῖό γ' ὑπεξήλυζε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
 καὶ πολυῖδριν εὐντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει.
 Ὀδριάρεω δ' ὡς πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ
 Κόττω τ' ἡδὲ Γύῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
 ἡγορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἡδὲ καὶ εἶδος
 230 καὶ μέγεθος κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρουοδείης·
 ἐνθ' οἷγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
 εἴατ' ἐπ' ἐσχάτῃ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
 δευρὰ μάλ', ἀγνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες,
 ἀλλὰ σφας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 235 οὓς τέκεν ἡύκομος Πείη Κρόνου ἐν φιλότῃ,
 Γαίης φραδομοσύνησιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις·
 αὐτὴ γὰρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
 σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
 Δηρὸν γὰρ μάχωντο, πόνον θυμῷ γέ' ἔχοντες,
 240 Τιτῆνες τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
 ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
 οἱ μὲν ἄρ' ὑψηλῆς Ὀθρυος Τιτῆνες ἀγχοῖ,
 οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ, δωτῆρες ἐάων,
 οὓς τέκεν ἡύκομος Πείη Κρόνῳ εὐνηθείσα·

In hac autem artificiosa multa cælata-erant, mira visu,
 belluæ, quales continens multas alit atque mare.

Harum ille multas in-ea-posuit, (gratia vero resplendebat
 magna,) mirabiles, animantibus similes vocalibus.

At postquam effecit pulchrum malum pro bono,
 eduxit, ubi alii erant Dii atque homines,
 ornatu gestientem *Palladis* splendidis-oculis, forti-patre-
 prognatæ.] Admiratio autem cepit immortalesque Deos
 mortalesque homines,] ubi viderunt dolum exitiosum,
 inexplicabilem hominibus.] [Ex illa enim genus est mulierum
 feminearum.] Illius enim perniciosum est genus et gens mulie-
 rum,] clades ingens, quæ mortales inter homines habitant
 perniciosæ paupertatis non comites, sed luxus.

Veluti vero cum in alveariis tectis apes
 fucos pascunt, malorum participes operum;
 illæque quidem *per* totum diem ad solem occidentem
 [diurnæ] laborant, finguntque favos albos,
 hi vero intus permanentes coopertis in alveariis,
 alienum laborem suum in ventrem metunt:
 ita vero similiter viris rem-malam mortalibus mulieres
 Jupiter altitonans dedit, participes operum
 molestorum: alterum autem præbuit malum pro bono:
 qui nuptias refugiens et anxia opera mulierum,
 non uxorem-ducere velit, gravemque attigerit senectutem,
 ob-inopiam senectutem-soventis, is autem non victus indi-
 gens] vivit, mortui tamen possessionem *inter se* dividunt
 remoti-cognati. Cui vero contra nuptiarum conditio conti-
 gerit,] pudicam autem habuerit conjugem, firmam in-mente,
 huic tamen etiam post hominum-memoriā malum cum-bona
 certat,] ut-adsit: qui vero adeptus-fuerit noxium genus *mu-
lierum*,] vivit in pectore gestans perpetuum mororem
 animo et cordi, et immedicabile malum est.

Adco non licet Jovis fallere consilium neque effugere.
 Neque enim Japetionides innocens Prometheus
 illius evitavit gravem iram, sed per necessitatē *in eum*,
 quamvis multiscium (exsistentem), inagnum vinculum coer-
 cet.] Briareo vero ubi primum pater iratus-erat animo
 Colloque atque Gyræ, ligavit forti vinculo,
 fortitudinem immanem admirans atque etiam formam
 et magnitudinem: collocavit autem *eos* sub terram latam:
 ibi illi dolores habentes sub terra habitantes,
 sedent in extrema-plaga, magnæ in finibus terræ,
 usque valde, morerentes, corde magnum luctum habentes;
 sed ipsos Saturniusque et immortales Dii alii,
 quos peperit pulchricoma Rhea Saturni in amore,
 Terræ consiliis reducerunt in lucem iterum:
 ipsa enim eis cuncta longius recensuit,
 cum illis victoriamque et splendidam gloriam *eos* acceptu-
 ros-esse.] Diu enim pugnarunt, laborem animum-crucian-
 tem habentes,] Titanesque Dii et quotquot e-Saturno nati-
 sunt,] contra sese-invicem per validas pugnas:
 hi quidem ab alta Othry, Titanes gloriosi,
 illi vero sane ab Olympo, Dii datores bonorum:
 quos peperit pulchricoma Rhea Saturno concumbens;

636 οἳ ἥα τότε ἄλληλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες
 συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
 Οὐδέ τις ἦν ἐρίδος χαλεπῆς λύσις οὐδὲ τελευτῇ
 οὐδετέροις, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄριμενα πάντα,
 νείκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
 [πάντων ἐν στήθεσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ὡς νείκταρ δ' ἐπάσσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινήν.]
 δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Κέκλυτέ μευ, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
 645 ὄφρ' εἰπω τά με θυμὸς ἀνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ἦδὴ γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἄλληλοισι
 νίκης καὶ κράτους πέρι μαρνάμεθ' ἤματα πάντα
 Τιτῆνες τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγεγόμεσθα.
 Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
 650 φαίνετε Τιτῆνεσιν ἐναντίοι ἐν δαί' λυγρῇ,
 μνησάμενοι φιλότῃτος ἐνέχους, ὅσσα παθόντες
 ἐς φόος ἄψ' ἀρίκεσθε, δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,
 ἡμετέρως διὰ βουλᾶς ὑπὸ ζῶρου ἡερόεντος.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐξαυτίς ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων·
 655 δαίμονι, οὐκ ἀδάητα πιράσκειν· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 ἰδμεν ὅ τοι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἐστὶ νόημα,
 ἀλκτῆρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρχὴς γένεο κρυεροῖο.
 Ἀφορρόν δ' ἐξαυτίς, ἀμειλίχτων ἀπὸ δεσμῶν,
 σῆσιν ἐπιπροσύνῃσιν ὑπὸ ζῶρου ἡερόεντος
 660 ἡλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἀνδρῶν, ἀνάλπτα παθόντες.
 Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
 βυσόμεθα κράτος ὑμῶν ἐν αἰνῇ δηϊοτῇτι,
 μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Ὡς φάτ'· ἐπήνησεν δὲ θεοὶ, δωιτῆρες ἑάων,
 665 μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δὲ λιλαιέτο θυμὸς
 μάλλον ἔτ' ἢ τοπάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἐγείραν
 πάντες, θήλειά τε καὶ ἄρσενες, ἤματι κείνῳ,
 [Τιτῆνες τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγέγοντο.]
 οὓς τε Ζεὺς Ἐρέβεσφιν ὑπὸ γρονθὸς ἔχε φώωςδε,
 670 δεινοὶ τε κρατεροὶ τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
 Τῶν ἑκάτον μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἴσσαντο
 πᾶσιν ὁμῶς, κεφαλὰ δὲ ἑκάστῳ πεντήχοντα
 ἐξ ὤμων ἐπέρυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσιν.
 Οἱ τότε Τιτῆνεςσι κατέσταθεν ἐν δαί' λυγρῇ,
 675 πέτρας ἡλιβάτους στιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες
 [Τιτῆνες δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας]
 προφρονέως, χειρῶν τε βίης ὃ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
 ἀμρότεροι, δεινὸν δὲ περίχε· πόντος ἀπείρων,
 γῇ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν, ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρύς
 680 σειόμενος, πεδόνθεν δὲ τινάσσετο μακρὸς Ὀλυμπος
 ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων, ἔνοσις δ' ἔκανε βαρεῖα
 τάρταρον ἡερόεντα, ποδῶν τ' αἰπεία ἰωή
 ἀσπέτου ἰωχμοῖο βολάων τε κρατερῶων·
 ὥς ἄρ' ἐπ' ἄλληλοισι ἔσαν βέλεια στονόεντα.
 685 Φωνὴ δ' ἀμρότερων ἔκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα
 κεχλομένων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλκλήτῳ.
 Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσγεν ἔδον μένος· ἀλλὰ νῦ τοῦγε
 εἴθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δὲ τε πᾶσαν

illi igitur tum inter-se pugnam animum-excruciantem habentes,] continenter pugnabant decem totos annos.
 Neque ullus erat contentionis gravis exitus neque finis alterutris; aequaliter autem finis extendebatur belli.
 Sed quando jam illis prae-buit congruentia omnia,
 nectarque ambrosiamque, quibus Dii ipsi vescuntur,
 [omnium in pectoribus augebatur animus generosus.
 Ubi vero nectar gustarunt et ambrosiam amabilem,]
 jam tum ipsos sic affatus est pater hominumque Deorumque :
 Audite me, Terraque et Caeli inclyti liberi,
 ut dicam quae me animus in pectore jubet.
 Jam enim admodum diu adversi nobis invicem
 victoriae et imperii gratia pugnavimus dies omnes,
 Titanesque Dii et quotquot e-Saturno nati-sumus.
 Vos vero magnanisque vim et manus invictas
 ostendite Titanibus contrarii in pugna tristi,
 memores amicitiae placidae, quam multa perpassi
 ad lucem redieritis, molesto a vinculo,
 nostra per consilia, e caligine obscura.
 Sic dixit : hunc vero rursus excepit Cottus egregius :
 venerande, non ignota loqueris : sed et ipsi
 scimus, quod tibi excellat quidem mens, excellat autem intellectus,] depulsor vero immortalibus damni sis horrendi.
 Retro vero acerbis a vinculis,
 tua providentia e caligine tenebrosa
 venimus, Saturni filii rex, insperata passi.
 Ideo et nunc intentoque animo et prudenti consilio
 vindicabimus imperium vestrum in gravi conflictu,
 pugnantes cum-Titanibus in acerbis praeliis.
 Sic dixit : collaudarunt vero Dii, datores bonorum,
 sermone audito : bellumque cupiebat animus
 magis etiam quam antea : pugnam vero lugubrem ciebant
 omnes, feminaeque et mares, die illo,
 [Titanesque Dii et quotquot Saturno prognati-sunt,]
 quosque Jupiter ex-Erebo sub terra misit ad lucem,
 acresque fortesque, vires immensas habentes.
 Horum centum quidem manus ab humeris erumpebant
 omnibus simul, capita vero unicuique quinquaginta
 ex humeris enata-erant in robustis artubus.
 Ili tum Titanibus oppositi-fuere in pugna luctuosa,
 rupes ingentes validis in manibus gestantes
 [Titanes vero ab-altera-parte confirmabant phalanges]
 alacriter, manuumque viriumque simul opus ostentabant
 utrique; horrende vero insonuit pontus immensus,
 terra autem valde stridebat, ingemiscebat vero caelum latum
 quassatum, penitusque concutiebatur amplus Olympus
 ab impetu immortalium, concussio vero pervenit gravis
 ad Tartarum tenebricosum, pedumque acris fragor,
 immodici tumultus ictuumque fortium :
 ita igitur in sese-mutuo jaciebant tela lamentabilia.
 Vox autem utrorumque pervenit ad caelum stellatum
 adhortantium : at illi congregiebantur magno cum clamore.
 Neque sane amplius Jupiter colibe-bat suum robur, sed jam
 ipsius] statim quidem robore implebatur animus, atque etiam

φαίνε βίην ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἡδ' ἀπ' Ὀλύμ-
 690 ἀστράπτων ἔστειχε συνωχρόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ [που
 ἱκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστραπῇ εὖ ποτέοντο
 χειρὸς ἀπο στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα εἰλυφόωντες,
 ταρφέες, ἅμφ' δὲ γαῖα φερέσθιος ἐσμαράγιζεν
 καιομένη, λάκε δ' ἅμφ' πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
 695 Ἐξέε δὲ γῶν πᾶσα καὶ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
 πόντος τ' ἀτρυγέτος· τοὺς δ' ἅμπεπε θερμὸς αὐτμῇ
 Τιτῆνας γῆονίους, φλὸς δ' ἡέρα διαν ἱκάνεν
 ἄσπετος, ὅσσε δ' ἅμερδε καὶ ἱφθίμων περ ἐόντων
 αὐγῇ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
 700 Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν ἥαος· εἴσατο δ' ἄντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ἡδ' οὐασιν ὅσσαν ἀκοῦσαι
 αὐτως, ὥς εἰ γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερβεν
 πῖλνατο· τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει
 τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος.
 705 Τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσιν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον
 βροντῇ τε στεροπῇ τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 κῆλα Διὸς μέγαλοιο, φέρον δ' ἱαχὴν τ' ἐνοπῇν τε
 ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὁτοβος δ' ἀτλήτος ὀρώρει
 710 σμερδαλέης ἐρίδος, κάρτος δ' ἀνεφάνετο ἔργων,
 ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοισ ἐπέχοντες
 ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας,
 οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην ὀριμείαν ἔγειραν
 Κόττος τ' Ὀβριάρεως τε Γύης τ' ἄατος πολέμοιο.
 715 Οἱ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
 πέμπον ἐπασσύτερας, κατὰ δ' ἐσχίασαν βελέεσσι
 Τιτῆνας, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ γῆονος εὐρυοδείης
 πέμψαν καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
 νικήσαντες χειρὶν υπερβύμους περ ἐόντας,
 720 τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
 ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἡρόεντα.
 Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 οὐρανόθεν κατιῶν δεκάτῃ δ' ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
 ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 725 ἐκ γαίης κατιῶν δεκάτῃ δ' ἐς Τάρταρον ἵκοι.
 Τὸν περὶ χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται· ἅμφ' δέ μιν νῦς
 τριστοίχῃ κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὑπερβεν
 γῆς ρίζαι πεφύασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 ἐνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἡρόεντι
 730 κεκρύφεται βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
 [Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.]
 Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
 χαλκείας, τοίχος δὲ περοίχεται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα Γύης, Κόττος τε καὶ Ὀβριάρεως μεγάλθυμος
 735 ναῖουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.

Ἐνθα δὲ γῆς ἐνοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἡρόεντος
 πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 ἐξείης πάντων πηγὰ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 ἀργαλεῖ, εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ,
 740 χάσμα μέγ', οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 οὐδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἐντοσθε γένοιτο.

omnem] ostendebat vim : simul vero sane a coelo atque ab
 Olympo] fulgurans incedebat continuo : fulmina autem
 confertim una-cum tonitruque et fulgure volabant
 manu a robusta, sacram flammam circumvolventia,
 crebra; circum vero terra alma reboabat
 ardens, crepitabatque undique igne valde immensa silva.
 Fervebatque terra tota, et Oceani fluenta,
 pontusque immensus : illos autem circumdedit calidus vapor
 Titanes terrestres; flamma vero *ad* aërem divinum pervenit
 ingens : oculos vero visu-privabat quantumvis fortium
 splendor radians fulminisque fulgurisque.
 Incendium autem ingens corripuit chaos : videbatur vero co-
 ram] oculis adspicienti atque auribus vocem audienti
 eodem-modo, ac si terra et coelum latum superne
 miscebantur : talis enim maximus strepitus excitabatur
 illius quidem dirutæ, hujus autem ex-alto proruentis.
 Tantus fragor erat Deorum certamine confligentium.
 Simul vero venti motumque pulveremque una cum-streptu-
 excitabant] tonitruque fulgurque et ardens fulmen,
 tela Jovis magni, ferebantque fremitum clamoremque
 in medium utrorumque : strepitus igitur intolerabilis exci-
 tabatur] horrendi certaminis; robur autem apparebat operum.
 Inclinata vero est pugna : prius autem sibi-mutuo imminen-
 tes,] constanter pugnant in forti prælio.
 Illi vero sane inter primos pugnam acrem ciebant,
 Cottusque Briareusque Gyasque insatiabilis belli.
 Hi igitur trecentas petras robustis e manibus
 mittebant frequentes, obumbrarunt autem jaculis
 Titanas, atque hos quidem sub terram late-patentem
 miserunt et vinculis molestis alligarunt,
 cum-vicissent manibus superbi licet essent,
 tantum infra sub terram, quantum coelum distat a terra :
 par enim *spatium* a terra ad Tartarum caliginosum.
 Novem enim noctesque et dies aërea incus
 cœlitus delabens decimo *die* ad terram perveniret :
 novem vero rursus noctesque et dies aërea incus
 ex terra descendens decimo *die* ad Tartarum perveniret.
 Quem circa æreum septum ductum-est : circum vero ipsum
 nox] tripliciter fusa-est circa collum : sed superne
 terræ radices sunt et infructuosi maris :
 illic Dii Titanes sub caligine tenebrosa
 absconditi-sunt consiliis Jovis nubicogi.
 [loco in putrido, *ubi* vastæ ultima *loca sunt* terræ.]
 His non exeundum est, portas enim imposuit Neptunus
 areas, murusque circuit utrimque.
 Illic Gyas Cottusque et Briareus magnanimus
 habitant, custodes fidi Jovis ægida-tenentis.

Ibi vero terræ tenebrosæ et Tartari caliginosi
 pontique infructuosi et cœli stelligeri
 ex-ordine omnium fontes et fines sunt,
 molesti, squalidi, quos oderunt Dii quidem,
 hiatus ingens, nec *quisquam* toto integro anno
 solum attingeret, ubi primum portas intra venisset.

Ἄλλὰ κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸς θύελλα θυελλῇ
[ἀργαλή· δεινὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
745 ἔσθηκεν νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέῃσι.]

Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο πᾶσις ἔχει οὐρανὸν εὐρὺν
ἔσθῃως, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν,
ἄσταμφέως, θοὴ Νύξ τε καὶ Ἡμέρη ἄσπον ἰοῦσι
ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν,
760 χάλκεον, ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζε
έρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμροτέρως δόμος ἐντὸς ἔσργει,
ἀλλ' αἰεὶ ἐτέρῃ γε δόμων ἔκτοσθεν εἴουσα
γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς εἴουσα
μῖμνει τὴν αὐτῆς ὥρην δόου, ἔστ' ἂν ἵκηται,
785 [ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερχὲς ἔχουσα,
ἡ δ' ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νύξ ὅλοη, νεφέλη κεκαλυμμένη ἡεροειδεῖ.]

Ἐνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔουσιν.
Ὑπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς
780 Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρχεται ἀκτίνεσσιν
οὐρανὸν εἰσανίων οὐδ' οὐρανὸν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
ἥσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι,
τοῦ δὲ σιδηρῆ μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ
785 νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ' ἐν πρῶτα λάβησιν
ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἐνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἡχήμεντες,
ἰφθίμου τ' Ἀΐδew καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
ἑστᾶσιν, δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
770 νηλειῆς, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας
σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὐασιν ἀμροτέροισιν,
ἐξελεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐξ· πάλιν, ἀλλὰ δοκεῦν
ἑσθίει· ὅν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα
[ἰφθίμου τ' Ἀΐδew καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.]
775 Ἐνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
δεινὴ Στύξ, θυγάτηρ ἀφορρόου Ὀκεανοῖο
πρεσβυτάτη. Νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
μακρῇσιν πέτρῃσι κατηρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
κίονσιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται.
780 Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκεία Ἴρις
ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ὅππότε· ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται,
καὶ ῥ' ὅστις ψεύδεται Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων·
Ζεὺς δὲ τε Ἴριν ἐπειμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνεῖκαι
785 τηλόθεν ἐν χρυσῇ προχύῳ, πολυώνυμον ὕδωρ,
ψυχρὸν, δ' τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἡλιβάτοιο,
ὑψηλῆς· πολλὸν δὲ θ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
Ὀκεανοῖο κέρας· δεκάτῃ δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
790 Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
δίνης ἀργυρέης ἐλιγμένους εἰς ἅλα πίπτει,
ἡ δὲ μὲν ἐκ πέτρης προρέει μέγα πῆμα θεοῖσιν.
Ὅς κεν τὴν ἐπίορχον ἀπολείψας ἐπομόσση
ἀθανάτων, οἱ ἔχουσι κάρη νιφόντος Ὀλύμπου,
795 κεῖται νήϊμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,

Sed sane huc et illuc ferret antea procella procellæ
[molesta : horrendum vero etiam immortalibus Diis
hoc monstrum : et noctis obscuræ domus horrenda
stat, nubibus oblecta nigris.]

Has ante portas Japeti filius sustinet cælum latum
stans, capiteque et indefessis manibus,
firmiter, ubi Noxque et Dies prope euntes
sese-mutuo compellabant, alternis-subeuntes magnum limen
æreum : hæc quidem intus itura-est, illa vero foras
egreditur, neque unquam utrasque domus intus cohibet ;
sed semper altera saltem extra domum (existens)
super terram versatur ; altera rursus intra domum (existens)
expectat sui tempus itineris, donec veniat.
[Hæc quidem terrestribus lumen multa-cernens habens,
illa vero Somnum in manibus, fratrem Mortis,
Nox noxia, nube tecta caliginosa.]

Ibi autem Noctis filii obscuræ domus habent,
Somnus et Mors, graves Dii : neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
cælum scandens, nec cælitus descendens.
Horum alter quidem terramque et lata dorsa maris
quietus percurrit et placidus hominibus ;
alterius vero ferreum quidem cor, alieneum vero ei pectus
crudelē in præcordiis : tenet autem quem primum arripuerit
hominum : hostis vero etiam immortalibus Diis.

Illic dei inferi in-anteriore-parte ædes resonantes,
fortisque Plutonis et terribilis Proserpinæ,
stant : horrendus autem canis foris custodit,
sævus, artemque malam habet : introeuntibus quidem
adulatur pariter caudaque et auribus ambabus ;
exire vero non iterum permittit retro, sed observans
devorat, quemcunque prenderit extra portas euntem
[fortisque Plutonis et terribilis Proserpinæ.]

Ibidem vero habitat abominanda dea immortalibus,
horrenda Styx, filia reciprocantis Oceani
maxima-natu. Seorsum vero a diis inclytas ædes incolit
ingentibus saxis supertectas : circum autem quaque
columnis argenteis ad cælum firmatæ-sunt.
Rare vero Thaumantis filia, pedibus velox Iris,
nuntii causa versatur super lata dorsa maris,
quando lis et contentio inter Deos exorta-fuerit,
et sane quisquis mentiatur cælestes domos tenentium :
Jupiter vero Irim misit Deorum magnum jusjurandum ut-fe-
rat] e-longinquo in aureo vase, multum-celebratam aquam,
frigidam, quæ e petra destillat excelsa,
alta : multum vero etiam subter terram spatiosam
e sacro flumine fluit per noctem nigram
Oceani cornu : decima vero pars secreta-est.
Novem quidem circa terramque et lata dorsa maris
vorticibus argenteis volvens in mare cadit ;
illa vero una e saxo profluit, magnum damnum Diis.
Quisquis perjurium libans juraverit
immortalium, qui tenent verticem nivosi Olympi,
jacet spiritus-expers integrum per annum,

οὐδὲ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσπον
 βρώσιος, ἀλλὰ τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἀναυδὸς
 στρωτοῖς ἐν λεγέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
 Αὐτὰρ ἐπὶ νούσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
 800 ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτερος ἄλλος.
 Εἰνάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
 οὐδὲ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται οὐδ' ἐπὶ δαίτας
 ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
 εἴραις ἀθανάτων οἱ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
 805 Τοῖον ἄρ' ὄρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
 ὠκυγύιον, τό θ' ἴησι καταστρυφέλου διὰ χώρου.
 [Ἐνθά δὲ γῆς ὀνοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἡρόεντος
 πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασι,
 810 ἀργαλεῖ, εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Ἐνθά δὲ μαρμάρεαί τε πύλαι καὶ ἄλκεος οὐδὸς,
 ἀστεμφῆς, ῥίζησι διηνεκέεσσιν ἀρηρῶς,
 αὐτοφυῆς· πρόσθεν δὲ θεῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων
 Τιτῆνες ναῖουσι, πέρην Χάος ζοφεροῖο.
 815 Αὐτὰρ ἐρίσμαρχοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι
 δώματα ναιετάουσιν ἐπ' Ὀκεανοῖο θεμέλοις,
 Κόττος τ' ἠδὲ Γύης· Βριάρεών γε μὲν ἦν ἐόντα
 γαμβρὸν ἐὼν ποίησε βαρύκτυπος Ἐννοσίγαιος,
 οἶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπιλείν, θυγατέρα ἦν.]

820 Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς,
 δπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη
 Ταρτάρου ἐν φιλότῃ διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
 Οὗ χεῖρες μὲν ἔασι ἐπ' ἰσχυροῖς ἔργματ' ἔχουσαι,
 καὶ πόδες ἀκάματοι κρατερῷ θεῷ· ἐκ δὲ οἱ ὦμων
 825 ἦν ἑκατὸν κεφαλὰὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος,
 γλώσσησι ὀνοφερῆσι λελειγμότες, ἐν δὲ οἱ ὄσων
 θεσπεσίης κεφαλῆσιν ὑπ' ὄφρυσιν πῦρ ἀμάρυσσε·
 [πασέων δ' ἐκ κεφαλῶν πῦρ καίετο δερκομένοιο,]
 φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῆσι
 830 παντοῖην ὅπ' ἰεῖσαι, ἀθέσφατον. Ἄλλοτε μὲν γὰρ
 φθέγγονθ' ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
 ταύρου ἐριδρύχῃ, μένος ἀσχετοῦ, ὄσσαν ἀγαύρου,
 ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος,
 ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν εἰκότα, θαύματ' ἀκοῦσαι,
 835 ἄλλοτε δ' αὖ βοίεσσι, ὑπὸ δ' ἤγεεν οὖρεα μακρά.
 Καὶ νῦν κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ,
 καὶ κεν ὄγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀναξεν,
 εἰ μὴ ἄρ' ὅζῳ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ δμβριμον, ἀμφὶ δὲ γαῖα
 840 σμερδάλειον κονάθησε καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,
 πόντος τ' Ὀκεανοῦ τε ῥοαὶ καὶ τάρταρα γαίης.
 Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὀλύμπος
 ὀρνυμένοιο ἀνακτος· ὑπεστενάχιζε δὲ γαῖα.
 Κόρυμα δ' ὑπ' ἀμροτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον
 βροντῆς τε στεροπῆς τε, πυρός τ' ἀπὸ τοῖο πελώρου,
 845 [πρηστήρων τ' ἀνέμων τε κεραυνῶν τε φλεγέθοντος.]
 ἔξεε δὲ γῶν πᾶσα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα·
 θυε δ' ἄρ' ἀμρ' ἀκτὰς περὶ τ' ἀμφὶ τε κύματα μακρὰ

neque unquam ambrosiæ et nectaris accedit propius
 cibum, sed jacet non-respirans et mutus
 stratis in lectis, malus autem sopor eum obtegit.
 Sed postquam morbo defunctus est magnum per annum,
 alia ex alia excipit molestior ærumna.
 Novennio autem a Diis separatur æternis,
 neque unquam ad concilium miscetur neque ad epulas,
 novem totis annis : decimo vero miscetur iterum
 cœtibus immortalium, qui cœlestes domos incolunt.
 Tale itaque jusjurandum constituerunt Dii Stygis perennem
 aquam,] priscam, quæ fuit valde asperum per locum.

Ibi autem terræ caliginosæ et Tartari obscuri
 pontique infructuosi et cœli stellati,
 ex-ordine omnium fontes et fines sunt,
 molesti, squalidi, quos oderunt Dii ipsi.
 Illic autem splendidaeque portæ et æreum limen
 immotum, radicibus longis compactum,
 sua-sponte-natum : ante-illud vero deos extra omnes
 Titanes habitant, ultra Chaos caliginosum.
 Ceterum valde-crepantis Jovis inclyti auxiliarii
 domus incolunt in Oceani fundamentis,
 Cottusque atque Gyas. Briareum quippe fortem (existentem)
 generum suum fecit graviter-fremens Neptunus ; [suam.
 dedit autem Cymopoliam in-matrimonium-ducendam, filiam

Ast ubi Titanes e Cœlo expulerat Jupiter,
 minimum-natu peperit filium Typhœum Terra ingens
 Tartari in concubitu per auream Venerem.
 Cujus manus quidem sunt ob robur laboribus aptæ
 et pedes indefessi robusti Dei : ex humeris vero ei
 erant centum capita serpentis, horrendi draconis,
 linguis nigris lambentia ; hujus autem in oculorum
 admirandis capitibus sub superciliis ignis micabat :
 [omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis,]
 voces autem in omnibus erant horrendis capitibus,
 omnigenum sonitum emittentes, ineffabilem. Interdum enim
 quidem] sonabant, ut Diis intelligendum-esset, interdum vero
 etiam] tauri valde-mugientis, robore indomiti, vocem ferocis,
 interdum vero etiam leonis sævum animum habentis,
 interdum vero etiam catulis similia, mira auditu,
 interdum vero stridebat, resonabant autem montes alti.
 Et sane evenisset res inevitabilis die illo,
 et hic mortalibus et immortalibus imperasset,
 nisi sane bene intellexisset pater hominumque Deorumque.
 Graviter autem intonuit atque fortiter, circum vero terra
 horrende edidit-fragorem et cœlum latum superne,
 pontusque Oceanique fluctus et tartara terræ.
 Pedibus vero sub immortalibus magnus contremuit Olympus,
 insurgente rege : ingemiscebat autem tellus.
 Ardor vero ab utroque occupabat cœruleum pontum
 tonitruque fulgurisque, ignisque ab illo monstro,
 [flammisque ventisque fulmineque ardenti :]
 fervebat autem terra omnis et cœlum atque mare :
 furebant vero sane circum littora undique fluctus magni

ριπῇ ὑπ' ἀθανάτων, ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει·
 850 τρέσσ' Ἀΐδης, ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσω,
 Τιτῆνές θ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες,
 [ἄσβεστου κελεύδοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.]
 Ζεὺς δ', ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἐὼν μένος, εἴλετο δ' ὄπλα,
 βροντὴν τε σπεροπὴν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 855 πλῆξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πάσας
 ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας,
 ἤριπτε γυιωθεὶς, στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη·
 φλόξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἀνακτος
 860 οὔρεος ἐν βήσσησιν αἰδωνῆς, παιπαλοέσσης,
 πληγέντος· πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
 ἀτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο κασσύτερος ὥς,
 τέχνη ὑπ' αἰζηῶν, ὑπὸ τ' εὐτρήτου χοάνοιο
 θαλαβείας, ἥ δὲ σίδηρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν,
 865 [οὔρεος ἐν βήσσησι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέω
 τήκεται ἐν χθονὶ δὴ ὑφ' Ἡφαίστου παλάμησιν.]
 ὥς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.
 ῥίψε δὲ μιν θυμῷ ἀκαχῶν ἐς Τάρταρον εὐρύν.
 Ἐκ δὲ Τυφωῆος ἐστ' ἀνέμων μένος ὕγρον ἄεντων,
 870 νόσφι Νότου Βορέω τε, καὶ Ἀργέστει Ζεφύρου τε
 οἳ γε μὲν ἐκ θεόφιν γενεῇ, θνητοῖς μὲγ' ὄνειαρ.
 Αἱ δ' ἄλλαι μὰν αὔραι ἐπιπνεῖουσι θάλασσαν.
 Αἱ δ' ἦτοι πίπτουσαι ἐς ἡεροειδέα πόντον,
 πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ·
 875 ἄλλοτε δ' ἄλλαι αἶεσι, διασχιδνᾶσι τε νῆας,
 ναύτας τε φθείρουσι· κακοῦ δ' οὐ γίγνεται ἀλκή
 ἀνδράσιν, οἳ κείνησι συνάντωνται κατὰ πόντον·
 αἱ δ' αὖ καὶ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον, ἀνθεμόεσσαν,
 ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
 880 πιμπλεῦσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσαν,
 Τιτῆνεςσι δὲ τιμῶν κρίναντο βίηφι,
 δὴ ῥα τότε ὥτρυνον βασιλευμένῃ δὲ ἀνάσσειν
 Γαίης φραδμοσύνησιν Ὀλύμπιον εὐρύσπα Ζῆν'
 885 ἀθανάτων· ὁ δὲ τοῖσιν εὖ διεδάσαστο τιμὰς·
 Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρῶτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν,
 πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἤμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθῆνην
 τέξασθαι, τότε ἔπειτα δολῶ φρένας ἐξαπατήσας
 890 αἰμυλοῖσι λόγοισιν ἐὼν ἐγκάθθετο νηδὺν
 Γαίης φραδμοσύνησι καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Τὼς γάρ οἱ φρασάτην, ἵνα μὴ βασιληίδα τιμὴν
 ἄλλος ἔχῃ Διὸς ἀντὶ θεῶν αἰειγενετῶν.
 Ἐκ γὰρ τῆς εἵμαρτο περίφρονα τέκνα γενέσθαι·
 895 πρῶτην μὲν κούρην γλαυκῶπιδα Τριτογένειαν
 ἴσον ἔχουσαν πατρὶ μένος καὶ ἐπίφρονα βουλῇ·
 αὐτὰρ ἔπειτα ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν
 ἤμελλεν τέξασθαι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα·
 ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἐὼν ἐγκάθθετο νηδύν,
 900 ὥς οἱ συμφράσσαιτο θεὰ ἀγαθὸν τε κακὸν τε.
 Δεύτερον ἡγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὀρως,

ab impetu Deorum, concussioque non-sedanda oriebatur :
 expavit Pluto, inferis mortuis imperans,
 Titansque sub-tartarum circa Saturnum (exsistentes),
 [ob inextinguibilem fremitum et gravem conflictum.]
 Jupiter vero postquam jam incitavit suum robur sumpsitque
 arma,] tonitruque fulgurque et coruscans fulmen,
 percussit ab Olympo insiliens : circum vero omnia
 combussit ingentia capita sævi monstri.
 Ast ubi jam hoc vicit ictibus percutiens,
 id cecidit mutilatum, ingemiscebat autem terra vasta :
 flamma vero fulminato prosiliebat a-rege
 montis in saltibus opacis, asperis,
 percusso : multaque vasta ardebat terra
 vapore ingenti et liquescebat velut stannum
 per artem juvenum, inque bene-forato catino
 calefactum, vel ferrum, quod solidissimum est,
 [montis in saltibus victum igne flammæo,
 liquescit in terra divina, sub Vulcani manibus.]
 Sic igitur liquescebat terra jubare ignis ardentis.
 Abjecit autem illum animo mœstus in Tartarum vastum.
 Ex Typhœo autem est ventorum vis humide flantium,
 excepto Noto Boreaue, et Argeste Zephyroque.
 Qui quidem ex Diis sunt natum genus, hominibus magna
 utilitas.] Alii vero sine-usu venti inspirant mare.
 Hi sane incidentes in obscurum pontum,
 clades magna hominibus, gravi sæviunt turbine ;
 alibi autem alii flant, dissipantque naves,
 nautasque perdunt : mali autem non est remedium
 viris, qui illis occurrerint in ponto :
 illi rursum etiam per terram immensam, floridam,
 opera jucunda corrumpunt humi-prognatorum hominum,
 replentes pulvereque et molesto tumultu.

Sed postquam sane laborem beati Dii perfecerunt,
 cum-Titanibus autem honorum causa certarunt vi,
 jam tum jubebant regnare atque imperare,
 Terræ ex-consilio, Olympium late-cernentem Jovem
 immortalibus. Hic vero ipsis bene distribuit honores.
 Jupiter autem Deorum rex primam uxorem duxit Metidem,
 plurimum ex-Diis edoctam atque mortalibus hominibus.
 Sed cum jam esset Deam splendidis-oculis Minervam
 paritura, tum jam dolose animo decepto
 blandis sermonibus, in suam condidit alvum Jupiter,
 Telluris consiliis et Cœli stellati.
 Sic enim ei suaserunt, ne regium honorem
 alius haberet Jovis loco Deorum sempiternorum.
 Ex hac enim in-fatis-erat prudentes liberos nasci :
 primam quidem virginem splendidis-oculis Tritonidem
 par habentem patri robur et prudens consilium :
 sed deinde sane filium Deorum regem et virorum
 erat paritura, superbium animum habentem :
 sed sane illam Jupiter ante in suum condidit ventrem,
 ut sibi indicaret Dea bonumque malumque.
 Postea duxit splendidam Themidem, quæ peperit Horas,

Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν,
 αἵτ' ἔργ' ὤρευσουσιν καταθνητοῖσι βροτοῖσι·
 Μοῖρας ὅ', ἧς πλείστην τιμὴν πόρε μάλιστα Ζεὺς,
 905 Κλωθὴν τε Λάχεσιν τε καὶ Ἄτροπον, αἵτε διδοῦσιν
 θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθὸν τε κακὸν τε.
 Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρῆους,
 Ὠκεανοῦ κόρη, πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
 Ἀγλαίην τε καὶ Εὐφροσύνην Θάλειν τ' ἐρατεινήν·
 910 τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴθετο δερκομενῶν
 λυσιμελής· καλὸν δέ ὅ' ὑπ' ὀφρύσι δερκίζονται.
 Αὐτὰρ ὁ Δῆμητρος πολυφόβος ἐς λέρους ἦλθεν,
 ἧ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Αἰδωνεύς
 ἤρπασεν ἧς παρὰ μηρός· ἔδωκε δὲ μάλιστα Ζεὺς.
 915 Μνημοσύνης δ' ἐξαυτίς ἐράσσατο καλλικόμοιο,
 ἐξ ἧς οἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
 ἑννέα, τῇσι ἄδων θαλαῖαι καὶ τέρψις ἀοιδῆς.
 Αἰτῶ δ' Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
 ἱμερόεντα γόνον περὶ πάντων Οὐρανόων,
 920 γείνατ' ἄρ' αἰγιόχοιο Διὸς φιλότῃτι μίγείσῃ.
 Λοισβοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
 Ἡ δ' Ἥβην καὶ Ἄρην καὶ Εἰλείθειαν ἔτικτε
 μίγχεϊσ' ἐν φιλότῃτι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν·
 αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
 925 δεινὴν, ἐργεκούοισιν, ἀγέετρατον, ἀρυτώνην,
 πότιναι, ἧ κελεύδοι τε ἄδων πόλεμοί τε μάχαι τε.
 Ἥρῃ δ' Ἥφαιστον κλυτὸν οὐ φιλότῃτι μίγείσῃ
 γείνατο, καὶ ξαμένησε καὶ ἤρισεσεν ὃ παρακοίτῃ,
 ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον Οὐρανόων.
 930 Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ ἑρικτύπου Ἐννοσιγείου
 Τρίτων εὐρυβίης γένετο μέγας, ὅς τε θαλάσσης
 πυθμέν' ἔχων παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἀνακτι
 ναίει χρύσεια δῶ, δεινὸς θεός. Αὐτὰρ Ἀρῇ
 ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτε
 935 δεινοῦς, οἵτ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας
 ἐν πολέμῳ κρυόνετι σὺν Ἀρῇ πτολιπόρῳ,
 Ἀρμονίην θ', ἣν Κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἄκοιτιν.
 Ζηνὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν,
 κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέρους εἰσαναβῆσα.
 940 Καδμείῃ δ' ἄρα οἱ Σεμελὴ τέκε φαίδιμον υἱὸν
 μίγχεϊσ' ἐν φιλότῃτι Διώνυσον πολυγυθέα,
 ἀθάνατον θνητῇ· νῦν δ' ἀμφοτέροι θεοὶ εἰσιν.
 Ἀλκμήνῃ δ' ἄρ' ἔτικτε βίην Ἑρακλεΐην
 μίγχεϊσ' ἐν φιλότῃτι Διὸς νεφεληγερέτα.
 945 Ἀγλαίην δ' Ἥφαιστος, ἀγακλυτός ἀμφιγυγής,
 ὀπλοτάτην Χαρίτων θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
 Χρυσόκομης δὲ Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδνην,
 κόρην Μίνωρος, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
 Τὴν δὲ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων.
 950 Ἥβην δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἀλκιμος υἱός,
 ἱς Ἑρακλῆος, τελέσας στονόεντας ἀέθλους,
 παῖδα Διὸς μεγάλῳ καὶ Ἥρῃ χρυσοπέδιλου,
 αἰδοίην θέτ' ἄκοιτιν ἐν Οὐλύμπῳ νιρόεντι,
 ὀλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσας
 955 ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἥματα πάντα.

Eunomiamque Dicenque et Irenen florentem,
 quæ opera curant mortalium hominum;
 Parcasque, quibus maximum honorem dedit prudens Jupiter,
 Clothoque Lachesinque et Atropon, quæ dant
 mortalibus hominibus habendum bonumque malumque.
 Tres vero ei Eurynome Gratias peperit pulcris-genis,
 Oceani filia, peroptabilem formam habens,
 Aglajamque et Euphrosynen Thaliāque amabilem:
 harum etiam e palpebris amor destillabat spectantium
 solvens-membra: jucundum vero sub superciliis spectant.
 Ceterum hic Cereris multorum-altrix ad lectum venit,
 quæ peperit Proserpinam candidis-ulis, quam Pluto
 rapuit sua a matre; dedit autem sapiens Jupiter.
 Mnemosynen vero dein eps amavit pulchricomam,
 ex qua ipsi Musæ aureis-diadematis natæ sunt
 novem, quibus placent convivia, et oblectatio cantus.
 Latona autem Apolline et Dianam sagittis-gaudentem,
 suavissimam prolem præ omnibus Cœlitibus,
 peperit sane, ægida-tenenti Jovi concubitu mista.
 Postremam vero Junonem floridam duxit uxorem.
 Hæc autem Heben et Martem et Lucinam peperit,
 mista in concubitu Deorum regi et hominum;
 ipse vero ex capite splendidis-oculis Tritonidem,
 acrem, tumultus-excitantem, ducem-exercitus, indomitam,
 venerandam, cui clamoresque placuerunt bellaque pugnae-
 que.] Juno autem Vulcanum inclytum, concubitu non mis-
 ta,] peperit, (ac succensuit et contendit cum suo marito,) præ omnibus artibus ornatum Cœlitibus.
 Ex Amphitrite autem et valde-resonante Neptuno
 Trito late-potens natus-est magnus, qui maris
 fundum tenens apud matrem caram et patrem regem
 incolit aureas ædes, sævus Deus. Sed Marti
 clypeos-dissecanti Cytherea Terrorem et Pavorem peperit
 sævos, qui virorum densas turbant phalanges
 in bello horrido cum Marte urbes-devastanti,
 Harmoniamque, quam Cadmus magnanimus duxit uxorem.
 Jovi vero Atlantis Maja peperit gloriosum Mercurium,
 præconem Deorum, sacrum lectum conscendens.
 Cadmea vero ei Semele peperit clarum filium,
 mixta in concubitu, Bacchum multum-hilarantem,
 immortalem mortalis: nunc vero ambo Dii sunt.
 Alceme vero peperit vim Herculeam,
 mixta in concubitu Jovi nubes-cogenti.
 Aglajam vero Vulcanus, percelebris utrimque-claudus,
 minimam-natu Gratiarum floridam duxit uxorem.
 Aureo-crine autem Bacchus flavam Ariadnen,
 filiam Minois, floridam fecit conjugem.
 Hanc vero ei immortalem expertemque-senii fecit Saturnius.
 Heben autem Alcmenæ pulcris-talis fortis filius,
 vis Herculis, peractis luctuosis certaminibus,
 filiam Jovis magni et Junonis aureis-calceamentis,
 pudicam duxit uxorem in Olympo nivoso:
 felix, qui magno facinore inter Deos confecto,
 habitat illusus et experts-senii omnibus diebus.

Ἡελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὸς Ὀκεανὶνὴ
Περσὴς Κίρκην τε καὶ Αἰθήτην βασιλῆα.
Αἰήτης δ' υἱὸς φαειμβρότου Ἡελίοιο
κούρην Ὀκεανοῖο τελέεντος ποταμοῖο
960 γῆμε θεῶν βουλῆσιν Ἰδυίαν καλλιπάρηον.
Ἡ δὲ νύ οἱ Μήδειαν εὐσφυρον ἐν φιλότῃ
γεῖναθ' ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
Ἵμεῖς μὲν νῦν χαίρετ' Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
[νῆσοί τ' ἡπειροὶ τε καὶ ἀλμυρὸς ἐνδοθὶ πόντος.]
965 Νῦν δὲ θεῶν φύλον αἰεῖσατε, ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
δοῦσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
ἀθάνατοι γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγένετο, διὰ θεῶν,
970 Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότῃ
νεῖῳ ἐνὶ τριπόλῳ Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
ἑσθλὸν, δὲ εἷς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
πᾶσιν τῷ δὲ τυγχόντι καὶ οὐ κ' ἐς χεῖρας ἔκχεται
τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν τέ οἱ ὥπασεν ὄλβον.
975 Κάδμω δ' Ἀρμονίῃ, θυγάτηρ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
Ἰνώ καὶ Σεμέλῃ καὶ Ἀγαυῇ καλλιπάρηον,
Αὐτονόῃ θ', ἣν γῆμεν Ἀρισταῖος βαθυγαίτης,
γεῖνατο καὶ Πολύδωρον εὐστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
[Κούρῃ δ' Ὀκεανοῦ, Χρυσάορι καρτεροῦμῳ
980 μιγεῖσ' ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Καλλιρόῃ τέκε παῖδα βροτῶν κάρτιστον ἀπάντων,
Γηρυονῇ, τὸν κτεῖνε βίῃ Ἡρακλεΐῃ
βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιβότῳ ἐν Ἐρυθείῃ.]
Τιθωνῷ δ' Ἡὸς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστήν,
985 Αἰθιοπῶν βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίωνα ἀνακτα.
Αὐτὰρ τοι Κεφάλῳ φητύσατο φαίδιμον υἱόν,
Ἰφθιμον Φαέθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
Τὸν ῥα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥθης
παῖδ' ἀτάλα φρονέοντα φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ
990 ὦρτ' ἀνερειψαμένη, καὶ μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς
νηοπόλον νύχιον ποιήσατο, δαίμονα δῖον.

Κούρην δ' Αἰήτηο διοτρεφέος βασιλῆος
Αἰσονίδης βουλῆσι θεῶν αἰειγενετῶν
ἦγε παρ' Αἰήτην, τελέσας στονόνοντας ἀέθλους,
995 τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερήνωρ,
ὑβριστὴς Πελίδης καὶ ἀτάσθαλος, ὀμβριμοεργός.
Τοὺς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
ὥκειν ἐπὶ νηὸς ἄγων ἐλικώπιδα κούρην
Αἰσονίδης, καὶ μιν θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
1000 Καὶ ῥ' ἦγε δημθεῖσ' ὑπ' Ἰήσῳ ποιμένι λαῶν
Μήδειον τέκε παῖδα, τὸν οὔρεσιν ἔτρεφε Χείρων
Φιλυρίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελεῖτο.

Αὐτὰρ Νηρῆος κοῦραι, ἀλίοιο γέροντος,
ἦτοι μὲν Φῶκον Ψαμάθῃ τέκε διὰ θεῶν
Λιακοῦ ἐν φιλότῃ διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην,
Πηλείδῃ δὲ δημθεῖσα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
γεῖνατ' Ἀχιλλῆα βῆξήνορα, θυμολέοντα.

Soli autem indefesso peperit inclyta Oceanis
Perseis Circenque et Ætem regem.

Æetes autem filius mortales-illuminantis Solis
filiam Oceani, extremi fluvii,
duxit Deorum ex-consiliis, Idyiam pulcris-genis.
Hæc autem ei Medeam pulcris-talis in concubitu
peperit subacta per auream Venerem.

Vos quidem nunc valet, Olympias domos tenentes,
[insulæque continentesque-terræ et salsus intus pontus.]
Nunc autem Dearum genus cantate, blandiloquæ
Musæ Olympiades, filiæ Jovis argida-tenentis,
quæcunque quidem mortales apud viros cubantes
immortales pepererunt Diis similes liberos.

Ceres quidem Plutum peperit, diva Dearum,
Jasio heroi mista jucundo amore
novali in ter-proscisso, Cretæ in pingui tractu,
egregium, qui vadit super terramque et lata dorsa maris
omnibus (ut prosit): occurrenti vero et cujus ad manus vo-
uerit,] illum locupletem reddidit, multasque ei præbuit for-
tunas.] Cadmo autem Harmonia, filia aureæ Veneris,
Ino et Semelen et Agaven pulcris-genis,
Autonoënque, quam duxit Aristæus densa-cæsarie,
peperit et Polydorum pulchre-cinctis (in) Thebis.

[Filia vero Oceani, Chrysaori magnanimo
mixta in concubitu aureæ Veneris,
Calliroë, peperit filium mortalium robustissimum omnium,
Geryonem, quem interfecit vis Herculeæ
boves propter flexipedes circumflua in Erythea.]
Tithono vero Aurora peperit Memnona ære-armatum,
Æthiopum regem, et Hemathionem regem.
Verum Cephalo sevit inclytum filium,
fortem Phaethontem, Diis similem virum:
Hunc sane juvenem, tenerum florem habentem gloriosæ pu-
bertatis,] puerum juvenilia cogitantem amans-risum Venua
aufugit quum-abripuisset, et ipsum sacris in templis
templi-custodem nocturnum fecit, daemonem divinum.

Filiam vero Ætæ a Jove-nutriti regis
Æsonides, voluntate Deorum æternorum,
abduxit ab Ætæ, peractis luctuosis certaminibus,
quæ multa imperabat magnus rex superbus,
injurius Pelias et impius, fortium-facinarum-patrator.
His peractis ad Jolcum rediit, multa perpressus,
veloci in nave vehens partis-oculis puellam,
Æsonides, et ipsam floridam fecit uxorem.
Et hæc quidem subacta ab Jasone, pastore populorum,
Medeum peperit filium, quem in-montibus educabat Chiron
Philyrides: magni vero Jovis voluntas perficiebatur.

At Nerei filiæ, marini senis,
nimirum Phocum quidem Psamathe peperit, diva Dearum,
Æaci in amore per auream Venerem,
Peleo autem subacta Dea Thetis argenteis-pedibus
peperit Achillem prosternentem-viros, animo-leonino.

Αἰνεΐαν δ' ἄρ' ἔτικτεν ἑυστέφανος Κυβέρις
 Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότῃ
 1010 Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ὕληέσσης.
 Κίρκῃ δ', Ἥελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο,
 γείνατ' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἐν φιλότῃ
 Ἄγριον ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 Τηλέγονόν τε ἔτικτε διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
 1015 Οἱ δ' ἦτοι μάλα τῆλε μυχῶϊ νήσων ἱεράων
 πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλειτοῖσι ἀνασσόν.
 Νausithoos δ' Ὀδυσσῆϊ Καλυψῶϊ δῖα θεάων
 γείνατο Νausinoosόν τε μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότῃ.
 [Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
 1020 ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
 Νῦν δὲ γυναῖκων φύλον αἰείσατε, ἡδυέπειαι
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.]

Aeneam vero peperit pulchre-coronata Cytherea
Anchisæ heroï mixta jucundo concubitu ,
Idæ in verticibus multicavæ, silvosæ.
Circe vero, Solis filia, Hyperionis,
peperit Ulixis ærumnosi in amore
Agrium atque Latinum inculpatumque fortemque ,
Telegonumque peperit per auream Venerem.
Hi vero sane valde procul in-recessu insularum sacrarum
omnibus Tyrrhenis valde-inclytis imperabant.
Nausithoos vero Ulixi Calypso, diva Dearum,
peperit Nausinoomque, mista amabili concubitu.
 [Hæ quidem, mortales apud viros cubantes,
 immortales pepererunt Diis pares liberos.
 Nunc vero feminarum genus cantate, suaviloquæ
 Musæ Olympiades, filiæ Jovis ægida-tenentis.]

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ἡ οἷη προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν
 ἤλυθεν ἐς Θήβας μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρύωνα
 Ἀλκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόου Ἥλεκτρυόνος.
 Ἡ ῥα γυναικῶν φύλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
 5 εἶδεῖ τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὔτις ἔριζε
 τάων, ἃς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι.
 Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων
 τοῖον ἤθ' οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 Ἡ δὲ καὶ ὥς κατὰ θυμὸν ἔδον τίεσκεν ἀκοίτην,
 10 ὥς οὔπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων·
 ἢ μὴν οἱ πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν ἱπὶ δαμάσσας,
 χωσάμενος περὶ βουσί· λιπὼν δ' ὄγε πατρίδα γαῖαν
 ἐς Θήβας ἰκέτευσε φερεσσαχέας Καδμείους.
 Ἐνθ' ὄγε δώματ' ἔναϊε σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι
 15 νόσφιν ἄτερ φιλότῃτος ἐριμέραι, οὐδέ οἱ ἦεν
 πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι εὐσφύρου Ἥλεκτρυόνης,
 πρὶν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
 ἥς ἀλόχου, μαλερῶ δὲ κατακλέζει πυρὶ κώμας
 ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
 20 Ὡς γάρ οἱ διέκειτο, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν·
 τῶν δ' ὅππῃζο μῆνιν, ἐπείγετο δ' ὅττι ταχίστα
 ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὃ οἱ Διὸθεν θέμις ἦεν.
 Τῷ δ' ἅμα ἰέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε
 Βοιωτοὶ πληξίπποι, ὑπὲρ σαχέων πνεύοντες,
 25 Λοκροὶ τ' ἀγχεμάχοι καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι
 ἔσποντ'· ἦρχε δὲ τοῖσιν εὖς παῖς Ἀλκαῖοιο,
 κυδιόων λαοῖσι. Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσὶν, ὅφρα θεοῖσιν
 ἀνδράσι τ' ἀλφειτῆσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσαι.
 30 Ὡρτο δ' ἀπ' Οὐλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,
 ἱμεύρων φιλότῃτος εὐζώνιοιο γυναικός,
 ἐννύχιος· τάχα δ' ἔξε Τυφαόνιον, τότε δ' αὖτις
 Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεὺς.
 Ἐνθα καθεζόμενος φρεσὶ μῆδετο θέσκελα ἔργα·
 35 αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ἥλεκτρυόνης
 εὐνῇ καὶ φιλότῃτι μίγῃ, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ,
 αὐτῇ δ' Ἀμφιτρύων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρωας,
 ἐκτελέσας μέγα ἔργον ἀρίκετο δνδε δόμονδε.
 Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγρουώτας
 40 ὥρτ' ἰέναι, πρὶν γ' ἥς ἀλόχου ἐπιδήμεναι εὐνῆς·
 τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἶνυτο ποιμένα λαῶν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγῃ κακότητι
 νούσου ὑπ' ἀργαλέης ἢ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ,
 ὥς ῥα τότε Ἀμφιτρύων χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπέυσας
 45 ἀσπασίως τε φίλως τε ἔδον δόμον εἰσαφίκανε.
 Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ περακοίτι,
 τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 Ἡ δὲ θεῶν δηθηείσα καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ
 Θήῳ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε,
 50 οὐκέθ' ὁμὰ φρονέοντε· κασιγνήτω γε μὲν ἤστην·

SCUTUM HERCULIS.

Aut qualis, relicta domo ac patria terra,
 venit Thebas secuta martium Amphitryonem
 Alcmena, filia populorum-incitatoris Electryonis
 Ea sane mulierum genus superabat feminearum
 Forma^{que} proceritale^{que} : prudentia quidem nulla *cum ea*
 certabat] earum, quas mortales mortalibus peperere concum-
 bentes.] Ejus et a vertice palpebrisque a nigricantibus
 tale *quiddam* spirabat, quale etiam ab aureæ Veneris.
 Hæc vero etiam sic in animo suum colebat conjugem,
 quomodo numquam ulla coluit mulierum feminearum :
 quamquam *ille* ei patrem præstantem occiderat, vi domitum,
 iratus propter boves : relicta autem idem patria terra
 Thebas venit-supplicans scutatis Cadmeis.
 Ibi is domum habitabat cum veneranda conjuge,
 seorsim absque concubitu desiderabili; neque-enim ei lic-
 bat] ante lectum conscendere pulchris-talis Electryonidis,
 quam cædem ultus-esset fratrum magnanimorum
 suæ conjugis validoque combussisset igne vicos
 virorum heroum Taphiorum atque Teleboarum.
 Ita enim ipsi constitutum-erat, dii vero testes erant :
 eorum ille verebatur iram, festinabat autem quam celerrimo
 exsequi magnum opus, quod ei divinitus fas erat.
 Hunc autem una, cupidi bellique præliique,
 Bæotii equorum-domitores, super clypeos (*robur*) spirantes,
 Locrique cominus-pugnantes et Phocenses magnanimi
 sequebantur : ducebat autem eos egregius filius Alcæi,
 glorians populis. At pater hominumque Deorumque
 aliud consilium texebat in animo, ut Diis
 hominibusque inventoribus damni depulsorem generaret.
 Profectus-est autem ab Olympo dolum mente intus-struens,
 desiderans concubitum pulchre-cinctæ mulieris,
 nocturnus : celeriter autem venit in Typhaonium, inde rur-
 sum] Phicium summum accessit prudens Jupiter.
 Ubi sedens mente meditabatur divina opera :
 nam eadem quidem nocte teneris-talis Electryonidi
 lecto et concubitu mistus-est, perfecitque sane desiderium;
 eadem autem Amphitryo populorum-incitator, splendidus ho-
 ros,] perfecto magno opere, rediit suam domum.
 Neque is ad famulos et pastores agrestes
 festinabat ire anteaquam suæ conjugis conscendisset lectum.
 Tale enim corde desiderium ceperat pastorem populorum.
 Sicut autem quando vir voluptuose subterfugit malum
 morbo ex gravi aut etiam validis ex vinculis;
 ita sane tunc Amphitryo difficili labore exantlato,
 voluptuose lubenterque suam domum reversus-est.
 Tota-nocte vero concubuit cum veneranda uxore,
 se-oblectans muneribus aureæ Veneris.
 Illa autem a-Deo compressa et viro longe optimo,
 Thebis septem-portis geminos peperit pueros,
 non-amplius consentientes; fratres quamquam erant :

τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
 δεινὸν τε κρατερόν τε, βίην Ἡρακλεΐην·
 τὸν μὲν ὑποδμηθεῖσα κελαινερέϊ Κρονίῳνι,
 αὐτὰρ Ἰφικλῇ λαοσσόῳ Ἀμφιτρώωνι,
 65 κεκριμένην γενεήν· τὸν μὲν βροτῶι ἀνδρὶ μιγείσα,
 τὸν δὲ Διὶ Κρονίῳνι, θεῶν σῆμαντορι πάντων.

Ὅς καὶ Κύκνον ἔπερνε Ληρτιάδην μεγάλουμον.
 Εὔρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
 αὐτὸν καὶ πατέρα δν, Ἄρην, ἄτον πολέμοιο,
 70 τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο,
 ἑσταότ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι,
 νύσσοντες γλῆσι, κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδῆει
 κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὕψ' ἄρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
 Ἄρματα δ' εὐποίητα καὶ ἀντυγες ἀμφαράδιζον,
 75 ἵππων ἱεμένων· κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων,
 ἐλπόμενος Διὸς υἱὸν ἀρχίον ἡνίοχόν τε
 χαλκῷ δηώσειν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
 Ἀλλὰ οἱ εὐχολέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 αὐτὸς γὰρ οἱ ἐπῶρσε βίην Ἡρακλεΐην.
 80 Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βιωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου
 λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ·
 πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. Τίς κεν ἐκείνῳ
 ἔτλη θνητὸς εἶναι κατεναντίον ὀρμηθῆναι
 πλὴν Ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰολάου;
 85 κείνῳ γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἄπτοι
 ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
 Ὅς βα τόβ' ἡνίοχον προσέφη κρατερόν Ἰόλκον·

Ἥρωις ὦ Ἰολαε, βροτῶν πολὺ φιλάτατε πάντων,
 ἧ τι μέγ' ἀθανάτους μάκαρας τοῖς Ὀλυμπον ἔχουσιν
 90 ἤλιτεν Ἀμφιτρώων, ὅτ' εὐστέρανεν ποτὶ Θήβην
 ἤλθε λιπὼν Τίρυνθον, εὐκτίμενον πολίεθρον,
 κτείνας Ἠλεκτρώονα βοῶν ἕνεχ' εὐρυμετώπων·
 ἔκετο δ' εἰς Κρεῖοντα καὶ Ἠνιόχην τανύπεπλον,
 οἳ ῥά μιν ἡσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρείχον,
 95 ἧ δίκη ἐστ' ἰκέτῃσι, τίον δ' ἄρα κηρόθι μάλλον.
 Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν εὐσφύρῳ Ἠλεκτρώονῃ,
 ἧ ἀλόχῳ τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
 γεινόμεθ' οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα,
 σός τε πατήρ καὶ ἐγώ. Τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 100 ὃς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας
 ὤχετο, τιμήσιων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα,
 σχέτλιος ἥπου πολλὰ μετεστοναχίζει ὀπίσσω·
 ἦν ἄτην ἀγέων· ἧ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
 95 ὦ φίλος, ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινικόνεα
 ἵππων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέζων
 ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἄρμα καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,
 μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφρόνιοι,
 ὃς νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
 100 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, ἑκατηβέλετα ἀνακτος·
 ἧ μὴν καὶ κράτερός περ εἶναι ἀταί πολέμοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμύμητος Ἰόλαος·

alterum quidem deteriorem, alterum autem contra longe
 præstantiorem virum,] Validum ac fortem, vim Herculeam :
 hunc quidem compressa a nubilo Saturnio,
 contra Iphicleum ab hastarum-concussore Amphitryone,
 diversam sobolem : hunc quidem mortali viro mixta,
 illum autem Jovi Saturnio, Deorum imperatori omnium.

Is et Cycnum occidit, Martis-filium magnanimum.
 Invenit enim in luco longe-jaculantis Apollinis
 ipsum et patrem ejus, Martem, insatiabilem bello,
 armis fulgentes, ceu jubar ignis ardentis,
 stantes in curru : terram autem pulsabant veloces equi,
 ferientes ungulis ; pulvisque circa ipsos fervebat,
 excitatus compacto sub curru et pedibus equorum.
 Currus autem fabrefactus et rotæ circum-resonabant,
 equis festinantibus : gaudebat vero Cycnus egregius,
 sperans se Jovis filium bellicosum aurigamque
 ferro interenturum-esse, et inclitis armis exuturum.
 Sed ei vota non exaudivit Phœbus Apollo :
 ipse enim illi concitavit vim Herculeam.
 Totus vero lucus et ara Apollinis Pagasæi
 collucebat (a) sævi Dei armisque et ipso ;
 ignis autem instar oculis effulgebat. Quis illi
 sustinisset mortalis (exsistens) obviam ferri,
 præter Herculem et præclarum Iolaum ?
 illi enim magnaque vis et manus invictæ
 ex humeris crescebant in robustis membris.
 Is igitur tunc aurigam allocutus-est fortem Iolaum :

Heros, o Iolæ, mortalium longe carissime omnium,
 utique aliquid magnum in immortales beatos, qui Olympum
 tenent,] deliquit Amphitrye, ubi bene-cinctas (ad) Thebas
 abiit relictâ Tiryntho, bene-condita urbe,
 occiso Electryone boum causa latis-frontibus :
 venitque ad Creontem et Heniochen longo-peplo,
 qui eum comiter-exceperunt et grata omnia ei præbuerunt,
 ut æquam est supplicibus, coluerunt autem ex-animo magis.
 Vivebat vero exultabundus cum formosa Electryonide,
 sua conjuge : mox autem nos inverso anno
 nati-sumus, neque statura similes, neque ingenio,
 paterque tuus et ego. Ejus quidem mentem sustulit Jupiter,
 qui relictis suaque domo suisque parentibus,
 abiit honoraturus nefarium Eurystheum,
 temerarius : certo multum ingeniscebat postea
 suæ culpæ, lugens : ea vero non revocabilis est.
 Sed mihi Deus difficiles imperavit labores.
 O amice, sed tu cito arripe habenas purpureas
 equorum celeripedum : magnamque in mente fiduciam au-
 gens] recta dirige velocem currum et celeripedum robur
 equorum,] nihil veritus strepitum Martis homicidæ,
 qui nunc crepitans furit-circum sacrum nemus
 Phœbi Apollinis, longe-jaculantis Regis :
 enimvero quamvis validus (exsistens) satiatur bello.
 Hunc autem contra allocutus-est egregius Iolaus :

Ἡθεῖ', ἥ μάλα δὴ τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
τιμᾶ σὴν κεφαλὴν καὶ ταύρεος Ἐννοσίγαιος,
105 δς Θήβης κρήδεμνον ἔχει ρύεταί τε πόληα·
οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
σὰς εἰς χεῖρας ἄγουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρῃαι.
Ἄλλ' ἄγε δύσεο τεύχε' ἀρήϊα, ὅφρα τάχιστα
δίφρους ἐμπελάσαντες Ἀρηός θ' ἡμέτερόν τε
110 μαρνύμεσθ', ἐπεὶ οὗτοι ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν
οὐδ' Ἴφικλειδὴν δειδίξεται, ἀλλὰ μιν οἶω
φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
οἳ δὴ σφι σχεδὸν εἰσὶ, λιλαιόμενοι πολέμοιο
φολόπιδα στήσειν, τὰ σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.
115 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ βίη Ἡρακλεΐη,
θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν·
καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἥρωσ ὦ Ἰόλαε, διωτρεφές, οὐκέτι τηλοῦ
ὕσμινη τρηχεῖα· σὺ δ' ὥς πάρος ἦσθα δαίφρων,
120 ὧς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην
πάντη ἀναστρωφᾷν, καὶ ἀρηγέμεν ὥς κε δύνῃαι.
Ὡς εἰπὼν κνημίδας ὀρειχάλκειο φαεινοῦ,
Ἡραίου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε,
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
125 καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον, ὃν οἱ ἔδωκε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, ὅππότε ἔμελλε
τοπρῶτον στονόνοντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
Θήκατο δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον
δεινὸς ἀνὴρ· κοίλῃν δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην
130 καββάλετ' ἐξόπιθεν πολλοὶ δ' ἔντοσθεν δίστολ
ριγῆλοι, θανάτοιο λαθιφθόγγιο δοτῆρες.
Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦρον,
μέσσοι δὲ ξεστοὶ, περιμήκεες, αὐτὰρ ὀπισθεν
μόρφοιο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν.
135 Ἐΐλετο δ' ὁμῆριμον ἔγχος ἀκαχμένον αἰθόπι χαλκῷ·
κρατὶ δ' ἔπ' ἰσθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκε,
δαίδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
ἥ τ' εἵρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.

Χερσὶ γὰρ μὲν σάκος εἶλε παναίολον, οὐδέ τις αὐτὸ
140 οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν οὔτ' ἔθλασε, θαῦμα ἰδέσθαι.
Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἔλέφαντι
ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπές ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ
λαμπόμενον, κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.
* Ἐν μέσσω δὲ δράκοντος ἔην φόβος οὔτι φατειὸς,
145 ἔμπαλιν ὅσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς·
τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων,
δεινῶν, ἀπλήτων, ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
δεινὴ ἔρις πεπότητο κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
σχετλὴν, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας αἵνυτο φωτῶν,
150 οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς οὔτε φέροισιν.
Τῶν καὶ ψυχὰι μὲν χθόνα δύνουσ' Αἴδος εἴσω
αὐτῶν, ὅστέα δὲ σφι περὶ ῥινοῖο σαπίσης
Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύβεται αἶψα.
Ἐν δὲ Προϊωξίς τε Παλῳξίς τε τέτυκτο,

* Ἐν μέσσω δ' ἀδάμαντος ἔην φόβος, οὔτι φατειός,

Carissime, certo valde pater hominumque Deorumque
honorat tuum caput et taurinus Neptunus,
qui Thebarum mœnia tenet tueturque civitatem :
sicut jam et hunc mortalem validumque magnumque
tuas in manus adducunt, ut gloriam eximiam auferas.
Sed age, indue arma Mavortia, ut celerrime
currus committentes, Martisque nostrumque,
decertemus, quoniam non-sane intrepidum Jovis filium,
neque Iphiclidem perterrebit : sed ipsum puto
fugiturum duos filios inculpati Alcidae,
qui jam ei prope sunt, cupientes belli
prælium conserere : quæ ipsis multo gratiora sunt epulis.

Sic ait : arrisit autem vis Herculeæ,
animo oblectatus : admodum enim ipsi grata dixerat :
et eum excipiens verbis volucris allocutus est :

Heros, o Iolæ, Jovis-alumne, non-jam procul
pugna aspera. Tu vero quomodo antea fuisti bellicosus,
ita et nunc magnum equum Arionem nigris-jubis
quoquo-versum converte, et auxiliare, quomodo poteris.

Sic locutus, ocreas orichalci splendidi,
Vulcani inclyta dona, circum tibias posuit ;
deinde etiam thoracem pectori induit
pulchrum, aureum, valde-artificiosum, quem ipsi dederat
Pallas Minerva, filia Jovis, ubi erat
primum luctuosa aggressurus certamina.

Posuit autem circa humeros exitii depulsorem ferrum
fortis vir : cavam autem circa pectora pharetram
rejecit in-tergum : multæ vero intus erant sagittæ
horrendæ, mortis vocem-eripientis datrices.
Ab-anteriori-parte quidem mortem habebant et lacrimis ma-
debant ;] mediæ autem politæ erant, perlongæ, sed a-tergo
nigræ aquilæ contextæ pennis.

Corripuit autem validam hastam acutam corusco ære :
capiti vero in robusto galeam fabrefactam posuit,
artificiosam, ferream, ad tempora aptatam,
quæ muniebat caput Herculis divini.

Manibus quidem clypeum cepit undique-varium : nec quis-
quam eum] perrupisset jaciendo neque comminuisset, mirum
visu.] Nam totus quidem circum gypso candidoque ebore
et electro lucidus erat, auroque fulgido
splendens ; chalybis vero laminæ erant-ductæ.

*) In medio autem draconis erat terror laudquaquam effabilis,
retro oculis igne lucentibus spectans :
hujus etiam dentibus quidem repletum-erat os candide dis-
positis,] sævis, inaccessis ; supra terribilem autem frontem
sæva contentio volitabat, parans pugnam virorum,
tetra, quæ sane mentemque et præcordia eximebat viris,
quicumque bellum adversus Jovis filium gererent.
Horum et animæ quidem sub terram submerguntur ad-Or-
cum intro] ipsorum ; ossa autem eorum, circum pelle putre-
facta,] Sirio torrido, in nigra putrescunt terra.
In eo autem Propulsatioque Repulsioque factæ-erant ;

* In medio autem e chalybe (factus) erat Timor, laudquaquam
effabilis, [Vid. præfat.]

155 ἐν δ' Ὅμαδος τε Φόνος τ' Ἀνδροκτασίη τε δεδῆει.
 Ἐν δ' Ἐρίς, ἐν δὲ Κυδοιμὸς εὐθύνει, ἐν δ' ὀλοὴ Κῆρ
 ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
 ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν.
 Εἴμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὥμοισι θαρραίνον αἵματι φωτῶν,
 160 δεινὸν δερκομένη παναχῆσι τε βεβρυχυῖα.
 Ἐν δ' ὄφρων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν, οὔτι φατειῶν,
 δωδεκά, τὰ φοβέεσκον ἐπὶ γῆονι φῶλ' ἀνθρώπων,
 οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἱὶ φέροιεν
 τῶν καὶ δδόντων μὲν παναχῇ πέλεν εὖτε μάχοιτο
 165 Ἀμφιτρωνιάδης, τὰ δὲ δαίετο θαυματὰ ἔργα·
 στίγματα δ' ὥς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι,
 κυάνεοι κατὰ νῶτα, μελάνθησαν δὲ γένεια.
 Ἐν δὲ σῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν ἠδὲ λεόντων
 ἐς σφέας δερκομένων, κοτεόντων θ' ἱεμένων τε.
 170 Τῶν καὶ δμῖληδὸν στίχες ἦσαν· οὐδὲ νυ τοίγε
 οὐδέτεροι τρεῖσιν φρεσὶν γε μὲν αὐχένας ἀμφοῖ.
 Ἦδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῆς, ἀμφὶ δὲ κάπροι
 δοιοί, ἀπουράμενοι ψυχᾶς, κατὰ δὲ σφι κελαινὸν
 αἶμ' ἀπελείβετ' ἔραζ'· οἱ δ', αὐχένας ἐξεριπύοντες,
 175 κείατο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι·
 Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κοτέοντε μάχεσθαι,
 ἀμφοτέροι, γλοῦναι τε σύες χαροποί τε λέοντες.
 Ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λαπιθῶν αἰχμητῶν
 Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα Δρύαντά τε Πειρίθοόν τε
 180 Ὀπλέα τ' Ἐξάδιον τε Φάληρόν τε Πρόλοχόν τε
 Μόφον τ' Ἀμπυκίδην, Τίταρῆσιον, ὅζον Ἄρης,
 Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
 ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῖ τεύχε' ἔχοντες.
 Κένταυροι δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἡγερέθοντο
 185 ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον ἰδ' Ἀσβόλον οἰωνιστὴν
 Ἄρκτον τ' Οὐρεῖον τε μελαγχραῖτην τε Μίμαντα
 καὶ δύο Πευκείδας, Περιμήδεά τε Δρύαλόν τε,
 ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Καὶ τε συναίγδην ὥσπερ ζωοὶ περ ἐόντες
 190 ἐγγεσιν ἠδ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.
 Ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἕστασαν ἵπποι
 χρύσειοι, ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὐλῖος Ἄρης
 αἰχμὴν ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων,
 αἵματι φοινικόεις, ὥσπερ ζωοὺς ἐναρίζων,
 195 δίφρῳ ἐπεμβεβῶς παρὰ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε
 ἕστασαν ἱεμένοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
 Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
 τῇ ἱκέλη ὥσπερ τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
 ἔγχος ἔχουσα ἐν χερσὶν ἰδὲ χρυσέην τρυφάλειαν,
 200 αἰγίδα τ' ἀμφ' ὥμοις· ἐπὶ δ' ὤχετο φύλοπιν αἰνὴν.
 Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορὸς· ἐν δ' ἄρα μέσσω
 ἱμερόεν κιθάριζε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
 χρυσεῖη φόρμιγγι θεῶν δ' ἔδος ἀγνὸς Ὀλύμπος
 [ἐν δ' ἀγορῇ, περὶ δ' ὄλθος ἀπείριτος ἐστερῶντο]
 205 ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς
 Μοῦσαι Πιερίδες, λιγυὲς μελπομένης εἰκυῖαι.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος ἀμαιμακτέοιο θαλάσσης
 κυκλοτερὲς ἐτέτυκτο πανέροιο κασσιτέρου,

in eo Tumultusque Nexque Homicidiumque ardebant.

In eo Contentio Turbaque furebant, in eo pernicioſa Mors,
 alium virum tenens recens-vulneratum, alium illarsum,
 alium mortuum per pugnam trahebat pedibus.

Vestem autem habebat circum humeros cruentam sanguine
 virorum,] sævum intuens clamoribusque vociferans.

In eo autem serpentum capita sævorum erant, haudquaquam
 effabilem,] duodecim, quæ perterrefaciebant super terram ge-
 nera hominum,] quicumque bellum contra Jovis filium gere-
 rent;] eorum et dentium quidem crepitus erat, quoties pugna-
 bat.] Amphitryoniades: hæc autem fulgurabant miranda ope-
 ra:] punctorum vero instar apparebant conspicuæ sævis dra-
 conibus,] (qui erant) cærulei per terga, quorum vero nigrica-
 bant maxillæ.] In eo autem suum greges agrestium erant at-
 que leonum] sese adspicientium, irascentiumque cupien-
 tiumque.] Quorum etiam turmatim ordines incedebant; ne-
 que sane hi] neutri tremebant; horrebant tamen colla utri-
 que.] Jam enim ipsis jacebat magnus leo, circum autem apri
 duo, spoliati anima, deorsumque iis niger
 cruor destillabat in terram: ipsi autem, cervicibus dejectis,
 jacebant mortui sub terribilibus leonibus.

Ii vero etiam magis excitabantur, incensi ad-pugnandum,
 utrique, agrestesque sues trucesque leones.

In eo autem erat pugna Lapitharum bellatorum

Canemque circa regem Dryantemque Pirithoumque
 Hoplemque Exadiumque Phalerumque Prolochumque
 Mopsumque Ampyciden, Titaesium, prolem Martis,
 Theseumque Egiden, similem immortalibus:

(qui erant) argentei, aurea circum corpus arma habentes.

Centauri autem ex-altera-parte adversi congregabantur
 circum magnum Petraeum atque Asbolum augurem
 Arcumque Huriumque, nigrisque-pilis Mimantem
 et duos Peucidas, Perimedeum Dryalumque,
 argentei, aureas abietes in manibus habentes.

Atque simul-impetu-facto tanquam (existentes) vivi
 lanceis atque abietibus cominus contendebant.

In eo autem Martis terribilis celeripedes stabant equi
 aurei, in eo vero etiam ipse spoliator perniciosus Mars,
 hastam in manibus habens, milites exhortans,
 sanguine cruentus, quasi vivos spolians,
 currui insistens: juxta autem Pavorque Terrorque
 stabant cupientes bellum subire virorum.

In eo autem Jovis filia prædatrix Tritogenia,

ei similis quasique pugnam volens parare,
 hastam habens in manibus atque auream galeam,

ægidemque circum humeros: ingrediebatur autem prælium
 sævum.] In eo autem erat immortalium sacer chorus; in me-
 dio vero] dulce citharizabat Jovis et Latonæ filius
 aurea lyra: Deorum autem sedes, sanctus Olympus
 [in eo autem forum, circum vero opes immensæ fusæ-erant]
 immortalium in certamine: Dææ autem incipiebant cantum
 Musæ Pierides, acute canentibus similes.

In eo autem portus impulsu-facilis immensi maris
 rotundus factus-erat purissimo e stanno,

κλυζομένῳ ἱκελος· πολλοί γε μὲν ἀμ' μέσον αὐτοῦ
 210 δελφίνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνειον ἰχθυάοντες,
 νηχομένοις ἱκελοι· οἱοὶ δ' ἀναρυσίσοντες
 ἀργύρεοι δελφίνες ἐφοίτων ἑλλοπας ἰχθύς.
 Ἰὼν δ' ὑπο γάλχειοι τρέον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
 ἦστο ἀνὴρ ἀλιεύς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
 215 ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀπορρίψοντι ἑοικώς.
 Ἐν δ' ἦν ἡυκόμου Δανάης τέκος, ἱππότηα Περσεύς,
 οὔτ' ἄρ' ἐπιψάων σάκεος ποσὶν οὐδ' ἐκὰς αὐτοῦ,
 θαῦμα μέγα φράσσασθαι, ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο.
 Τῶς γάρ μιν παλάμαις τεύξε κλυτὸς Ἀμφιγυγίης
 220 χρύσειον· ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε περρόεντα πέδιλα.
 Ὡμοισιν δ' ὁ μὲν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
 γάλχεον ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ' ὥστε νόημ' ἐποτάτο.
 Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου,
 Γοργούς· ἀμφὶ δὲ μιν κίβισις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι,
 225 ἀργυρέῃ· οὐσανοὶ δὲ κατῳρεῦντο φρεινοὶ
 χρύσειοι· δεινὴ δὲ περὶ κροτάροισιν ἀνακτος
 κεῖτ' Ἀἰδὸς κυνέη νυκτὸς ζόρον αἰνὸν ἔχουσα.
 Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐρρίγοντι ἑοικώς
 Περσεύς Δαναΐδης ἐτιταίνετο. Ταῖ δὲ μετ' αὐτὸν
 230 Γοργόνες ἅπλητοί τε καὶ οὐ φαταὶ ἐρρίοντο,
 ἰέμεναι μαπίειν. Ἐπὶ δὲ γλωροῦ ἀδάμαντος
 βαινουσέων ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ
 ὀξέα καὶ λιγύως· ἐπὶ δὲ ζώνησι δράκοντε
 δοιὼ ἀπηωρεῦντ' ἐπικυρτώνοντε κάρηνα.
 235 Λίγμαζον δ' ἄρα τῶγε· μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας
 ἄγρια δερκομένω. Ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοισι
 Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 ἄνδρες ἐμαρνάσθησαν πολεμήϊα τεύχε' ἔχοντες,
 τοὶ μὲν ὑπὲρ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκῶν
 240 λοιγὸν ἀμύνοντες, τοὶ δὲ πρᾶθειν μεμαῶτες.
 Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔτι δῆριν ἔχοντες
 μάρνανθ'· αἱ δὲ γυναῖκες εὐδμήτων ἐπὶ πύργων,
 γαλκῶν, ὅξυ βόων, κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς,
 ζωῆσιν ἱκελαι, ἔργα κλυτοῦ Ἡραίστοιο.
 245 Ἄνδρες δ', οἱ πρεσβῆτες ἔσαν, γῆρας τ' ἐμέμαρπεν,
 ἄθροοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι
 χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέκεσσι
 δειδυότες τοῖ δ' αὐτὲ μάχην ἔχον· αἱ δὲ μετ' αὐτοῦς
 Κῆρες κυάναει, λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,
 250 δεινωποὶ βλοσυροὶ τε, δαφρινοὶ τ' ἅπλητοί τε
 δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων. Πᾶσαι δ' ἄρ' ἔεντο
 αἶμα μέλαν πῖειν· ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν
 κείμενον ἢ πίπτοντα νεοῦτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
 βάλλ' ὄνυχας μεγάλους, ψυχὴ δ' Ἀἰδὸςδε κατεῖεν
 255 Τάρταρον ἐς χρυσένθ'. Αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο
 αἵματος ἀνδρομέου, τὸν μὲν ῥίπτασxon ὀπίσσω,
 ἅψ δ' ὀμαδὸν καὶ μῶλον ἐθύνειον αὐτὶς ἰοῦσαι.
 Κλωθὴ καὶ Λάχεσις σφιν ἐφίστασαν· ἡ μὲν ὑψήσων
 Ἄτροπος οὔτι πέλεν μαγὰλῃ θεός, ἀλλ' ἄρα ἦγε
 260 τῶν γε μὲν ἀλλᾶων προφερέης τ' ἦν πρεσβυτάτῃ τε.
 Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἐνὶ φωτὶ μάχην ὀριμεῖαν ἔθοντο.
 Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον διμάχασι θυμήνασχι,

undanti similis : multi vero per medium ipsius
 delphines hac et illac ferebantur piscantes,
 natantibus similes : duo autem flando-excitantes
 argentei delphines natabant mutos pisces.
 Sub his vero ærei trepidabant pisces : at in ripis
 sedebat vir piscator observans ; habebat autem manibus
 piscium rete, projecturo similis.
 In eo autem erat pulcricomæ Danaës filius, eques Perseus,
 neque sane contingens clypeum pedibus, neque procul ab eo,
 miraculum magnum dictu, quoniam nusquam nitebatur.
 Ita enim hunc manibus fecerat inclytus Vulcanus
 aureum ; circum autem pedes habebat alata talaria.
 Et humeros quidem circum nigro-munitum ensen suspensum
 habebat] æreum e loro : ipse autem velut cogitatio volabat.
 Totum vero tergum ejus tenebat caput sævi monstri
 Gorgonis : circum autem ipsum pera complectebatur, mirum
 visu,] argentea, simbricæque dependebant lucidæ
 aureæ : terribilis autem circum tempora regis
 posita-erat Orci galea, noctis caliginem gravem habens.
 Ipse vero fugienti et formidanti similis
 Perseus Danaides protendebatur. At post eum
 Gorgones inaccessæ neque effabiles ruebant,
 cupientes apprehendere. In pallido autem chalybe
 euntium resonabat clypeus magno strepitu
 acutum et tinnulum : in zonis autem dracones
 duo dependebant incurvantes capita.
 Lambebant vero illi, iraque acuebant dentes,
 sævum tuentes. Supra sæva autem capita
 Gorgonum agitabatur magnus terror : sed supra ipsas
 viri pugnabant, bellica arma habentes,
 hi quidem a sua civitate suisque parentibus
 pestem depellentes, illi autem devastare studentes.
 Multi quidem jacebant, plures autem sustinentes pugnam
 dimicabant : mulieres autem bene-constructis in turribus,
 æreis, acute clamabant, lacerabantque genas,
 vivis similes, opera inclyti Vulcani.
 Viri autem, qui seniores erant, et quos senectus arripuerat,
 conferti extra portas erant, sursumque Diis
 manus tendebant beatis, pro suis liberis
 metuentes : illi vero contra pugnam sustinebant : at post ipsos
 Fatales-Deæ nigrae candidis crepantes dentibus,
 torvæ terribilesque, cruentæque inaccessæque
 pugnam sustinebant de cadentibus. Omnes enim cupiebant
 cruorem nigrum bibere : quem vero primum forte-ceperant
 jacentem vel cadentem recens-saucium, ei quidem
 injiciebat una ungues magnos : anima vero ad Orcum de-
 scendebat,] Tartarum in frigidum. Illæ autem animum quoni
 satiassent] sanguine humano, hunc hominem quidem abjicie-
 bant post-tergum,] retro autem in tumultum et stragem
 festinabant iterum euntes.] Clotho et Lachesis iis adsta-
 bant ; debilior quidem] Atropos nequaquam erat, magna Dea :
 sed sane hæc] aliis quidem præstantiorque erat maxima-
 que-natu.] Omnes circa unum virum pugnam acerbam com-
 mittebant :] truculente vero se-mutuo adspiciebant oculia

ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασεῖας ἰσώσαντο.
 Πάρ δ' Ἀχλὺς εἰσθήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή,
 205 χλωρῇ, αὐσταλῇ, λιμῷ καταπεπτηνία,
 γουνοπαγῆς, μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖρεσσιν ὑπῆσαν.
 Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύζαι ῥέον, ἐκ δὲ παρειῶν
 αἶμα' ἀπελείβει· ἔραξ'· ἡ δ' ἀπληστον σεσαυρῖα
 εἰσθήκει, πολλῇ δὲ κόνις κατενένοθεν ὤμους,
 270 δάκρυσι μυδαλέῃ. Παρὰ δ' εὐπυργος πόλις ἀνδρῶν
 χρύσειαι δὲ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι
 ἑπτὰ πύλαι· τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
 τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ εὖσσώτρου ἐπ' ἀπήνης
 ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
 275 τῇλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
 χερσὶν ἐνὶ δμουῶν. Ταὶ δ' ἀγλαΐη τεθαλυῖαι
 πρόσθ' ἔκιον· τοῖσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἔποντο.
 Ταὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἴεσαν αὐδὴν
 ἐξ ἀπαλῶν στομάτων, περὶ δὲ σφισιν ἄγνυτο ῥιχῶ.
 280 Οἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἀναγον χορὸν ἱμερόεντα.
 Ἐνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ,
 τοὶ γὰρ μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ αἰοδῇ,
 τοὶ γὰρ μὲν αὖ γελοῶντες ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἕκαστος
 πρόσθ' ἔκιον· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροὶ τε
 285 ἀγλαΐαι τ' εἶχον. Τοὶ δ' αὖ προπάροιντο πόλῃος
 νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες ἐθύνεον. Οἱ δ' ἀροτῆρες
 ἤρεικον χθόνα διᾶν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας
 ἐστάλατ'. Αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον· οἷγε μὲν ἡμῶν
 αἰχμῆς ὀξείῃσι κορυνιόεντα πέτῃλα
 290 βριθόμενα σταχύων, ὥσπερ Δημήτερος ἀκτῆν.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον καὶ ἐπιτνον ἀλωήμ,
 οἱ δ' ἐτρύγων οἶνας ὀρεπᾶνας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητῆρων
 λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας μεγάλων ἀπὸ ὄρχων,
 295 βριθουμένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃς ἐλίκεσσιν·
 οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν. Παρὰ δὲ σφισιν ὄρχος
 χρύσεος ἦν, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο,
 σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃσι κάμαξι,
 [τοὶ γὰρ μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος]
 300 βριθόμενος σταφυλῇσι μελάνθησάν γε μὲν αἶδε.
 Οἷγε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρουν· οἱ δ' ἐμάχοντο
 πύξ τε καὶ ἐλκηδόν. Τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἤρουν
 ἄνδρες θηρευταί, καὶ καρχαρόδοντε κύνε προῖ,
 ἱέμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἱέμενοι ὑπαλύξαι·
 305 πᾶρ δ' αὐτοῖς ἱππῆες ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' ἀέθλοισι
 δῆριν ἔχον καὶ μόχθον. Ἐὐπλεκέων δ' ἐπὶ δίσκων
 ἡνίοχοι βεβαῶντες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους
 ῥυτὰ χαλαίνοντες, τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο
 ἄρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' αὐτευν.
 310 Οἱ μὲν ἄρ' αἰδίων εἶχον πόνον, οὐδέ ποτέ σφιν
 νίκη ἐπηνύσθη, ἀλλ' ἀκριτον εἶχον ἀέθλον.
 Τοῖσι δὲ καὶ προύκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος,
 χρύσειος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο.
 Ἀμφὶ δ' ἵτυν ῥέον Ὀκεανὸς πλήθοντι εὐοικίως·
 315 πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. Οἱ δὲ κατ' αὐτὸν

succensentes,] unguis vero manusque audaces conserebant.
 Juxta autem Tristitia stabat fœdaque et misera,
 pallida, arida, fame oppressa,
 rigidis-genibus : longi vero unguis manibus insidebant.
 Hujus quidem ex naribus mucus manabat, ex genis autem
 cruor destillabat in-terram : hæc vero immense dentes-strin-
 gens,] stabat, multus autem pulvis inspersus-erat humeris,
 lacrymis madens. Juxta vero turrata urbs hominum :
 aureæ autem eam tenebant superliminaribus adaptatæ
 septem portæ : homines vero in voluptatibusque choreisque
 oblectationem capiebant : nam alii quidem bene-rotali in
 rheda] ducebant viro uxorem, multusque hymenæus excita-
 batur :] procul autem ab ardentibus facibus fulgor resplende-
 bat] in manibus famularum. Hæc vero venustate florentes
 præbant : illos autem chori saltantes sequebantur.
 Hæc quidem ad canoras fistulas emittebant cantum
 ex teneris oribus, circumque eas frangebatur echo.
 Illi vero ad citharas ducebant chorum amabilem.
 Inde rursum ex-alia-parte juvenes comissabantur ad tibiā,
 alii quidem etiam ludentes inter saltationem et cantum,
 alii vero etiam ridentes : sub tibia autem singuli
 procedebant : totam vero urbem voluptatesque choreæque
 festivitatesque tenebant. Alii autem rursus extra oppidum
 tergis equorum conscensis currebant. Aratores vero
 proscindebant terram divam, succinctisque tunicis
 cincti-erant : sed erat profunda seges : alii quidem metebant
 mucronibus acutis cauliculata folia,
 gravidas spicis, tamquam Cereris donum.
 Alii autem (in) restibus ligabant et sternebant aream :
 alii vero vindemiabant vinum, falces in manibus habentes :
 alii vero etiam in qualos ferebant a vindemiatoribus
 albos et nigros racemos magnis ex vineis,
 gravidis foliis et argenteis capreolis :
 alii vero etiam in qualos ferebant. Juxtaque illos vinea
 aurea erat, incluta opera prudentis Vulcani,
 agitata foliis et argenteis perticis,
 [alii quidem etiam ludentes sub tibia singuli]
 onerata uvis ; nigritabant tamen ipsæ.
 Alii quidem calcabant, alii autem hauriebant ; alii autem di-
 micabant] pugilandoque et luctando : alii vero celeripedes
 lepores venabantur] viri venatores, et asperis-dentibus ca-
 nes-duo ante eos,] cupientes capere, illi vero cupientes ef-
 fugere :] juxta ipsos autem equites habebant laborem, pro-
 que præmiis] certamen habebant et pugnam : bene-contextis
 vero in curribus] aurigæ stantes immittebant veloces equos,
 habenas laxantes, illi autem crepitantes volabant
 currus compacti, et modioli valde resonabant.
 Illi quidem igitur perpetuum habebant laborem, neque un-
 quam iis] victoria expedita-erat, sed anceps habebant cer-
 tamen.] Illis autem etiam propositus-erat magnus tripus in
 stadio,] aureus, incluta opera prudentis Vulcani.
 Circa vero marginem manabat Oceanus, turgenti similis ;
 totum autem ampletebatur clypeum artificiosissimum. At per

κύκνοι ἀερσιπτόται μεγάλ' ἤπυνον, οἳ ῥά τε πολλοὶ
 νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ, πᾶρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο.
 Θάυμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, οὗ διὰ βουλὰς
 Ἥραϊστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 320 ἀρσάμενος παλάμησι. Τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
 πάλLEN ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δῖφρου,
 εἰκελὸς ἀστεροπῇ πατρός Διὸς αἰγίοχοιο,
 κοῦφα βιβάς· τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἴολαος
 δῖφρου ἐπεμβεβασὺς ἰθύνετο καμπύλον ἄρμα.
 325 Ἀγγίμολον δέ σφ' ἤλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 καὶ σφραγς θαρσύνουσα· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαίρετε, Λυγκῆος γενεῇ τηλεκλειτοῖο·
 νῦν δὲ Ζεὺς κράτος ὑμῖν διδοὶ μαχάρεσσιν ἀνάσσων,
 Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 330 Ἄλλο δέ τοι τι ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν·
 εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρτης,
 τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο,
 αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
 ἐνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπο δαιδαλέοιο
 335 ὀφθαλμοῖσιν ἰδῆς, ἐνθ' οὐτάμεν ὅζει χαλκῷ·
 ἂψ δ' ἀναγέσσεσθαι· ἐπεὶ οὐ νύ τοι αἰσμιόν ἐστιν
 οὐθ' ἱππους ἐλέειν οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
 Ὡς εἰπὼς· ἐς δῖφρον ἐβήσατο διὰ θεάων,
 νίκην ἀθανάτης χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα,
 340 ἐσσυμένως. Τότε δὲ ῥα διόγνητος Ἴολαος
 σμερδαλέον ἱπποῖσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλής
 ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα κονίοντες πεδίοιο.
 Ἐν γάρ σφιν μένος ἦκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 αἰγίδ' ἀνασσεύσασα· περιστονάχιζε δὲ γαῖα.
 345 Τοὶ δ' ἄμυδις προγέονντ' ἵκελοι πυρὶ ἡὲ θυέλλῃ,
 Κύκνος θ' ἱππόδαμος καὶ Ἄρης ἀκόρητος αὐτῆς.
 Τῶν ἱπποὶ μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
 ὅζεια χρέμισαν, περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἡχώ.
 Τὸν πρότερος προσέειπε βίη Ἡρακληεῖη·
 350 Κύκνε πέπον, τί νυν νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἱππους,
 ἀνδράσιν οἳ τε πόνου καὶ διζύος ἰδριές εἰμεν;
 ἀλλὰ παρὲς ἔχε δῖφρον εὐζῶον ἡδὲ κελεύθου
 εἶχε παρὲς ἰέναι. Τρηχίνα δέ τοι παρελάνω
 ἐς Κήυκα ἀνακτα· ὁ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ
 355 Τρηχίνος προέβηκε, σὺ δ' εὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐτός·
 τοῦ γὰρ ὀπίεεις παῖδα Θεμιστονόην κυανῶπιν.
 Ὡς πέπον, οὐ μὲν γάρ τοι Ἄρης θανάτοιο τελευτῇ
 ἀρχέσει, εἰ δὲ νῶϊ συνοισόμεθα πτολεμίζειν.
 Ἦδη μὲν τί ἐφίμει καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
 360 ἔγχεος ἡμετέρου, ὅθ' ὑπὲρ Πύλου ἡμαθόεντος
 ἀντίος ἔσθι ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων.
 Τρίς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς θρέισατο γαίῃ,
 οὐταμένου σάκεος, τὸ δὲ τέτρατον ἤλασα μηρόν,
 παντὶ μένει σπευδῶν, διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἀραξ·
 365 πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὀρμη.
 Ἐνθα κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα Κύκνος εὐμμελής ἐμενοίνα

ipsum] cygnaltivolantes magnum clangebant, qui sane multi
 natabant in summa aqua, juxta autem pisces lasciviebant.
 Mirum visu etiam Jovi gravitonanti, cujus per consilia
 Vulcanus fecit clypeum magnum validumque
 aptans manibus. Hunc quidem Jovis fortis filius
 vibrabat violenter : in equinum autem insiliit currum,
 similis fulguri patris Jovis ægida-tenentis,
 leviter ingrediens : huic autem auriga, fortis Iolaus,
 bigis insistens regebat curvum currum.
 Prope autem his advenit Dea splendidis-oculis Minerva,
 atque ipsos confirmans verbis volucris allocuta-est :

Salvete, Lyncei progenies longe inclyti :
 nunc itaque Jupiter robur vobis dat beatis (deis) imperans,
 Cycnumque interficiendi et inclyta arma despoliandi.
 Aliud autem tibi verbum dicam, multo fortissime hominum :
 postquam enim Cycnum dulci vita spoliaveris,
 illum quidem tum ibidem relinque et arma ejus :
 ipse autem homicidam Martem accedentem observans,
 ubi nudatum clypeo (ab) artificioso
 oculis videris, ibi vulnera acuto ferro :
 retro autem te-recipe, quoniam non sane tibi in-fatis est
 neque equos capere, neque inclyta arma illius.

Sic locuta in currum adscendit diva Dearum,
 victoriam immortalibus manibus et gloriam tenens,
 celeriter. Tunc jam igitur Jove-natus Iolaus
 horrendum equos increpuit : hi autem ex adhortatione
 raptim ferebant celerem currum pulverem-cientes per-cam-
 pum.] Nam iis animum addiderat Dea splendidis-oculis Mi-
 nerva,] ægide concussa : circum-ingemiscebat autem tellus.
 Illi autem simul procedebant, similes igni sive procellæ,
 Cycnusque equum-domitor et Mars insatiabilis belli.
 Horum equi quidem deinde obvii sibi-mutuo
 acutum hinnivere, circaque eos resonabat echo.
 Hunc prior alloquebatur vis Herculea :

Cycne ignave, cur jam nobis immittitis veloces equos,
 viris, qui laboris et ærumnæ experti sumus ?
 agedum præterage currum bene-politum, atque e-via
 cede prætergrediendo. Trachinem enim tendo
 ad Ceycem regem : is enim potentiaque et reverentia
 Trachini præest : tu vero satis bene scis etiam ipse :
 ejus enim uxorem-habes filiam Themistonoën nigris-oculis.
 O ignave, non quidem enim tibi neque Mars mortis exitium
 prohibebit, si jam nos congressi-fuerimus ad-pugnandum.
 Jam quidem ipsum aio etiam alias periculum-fecisse
 hastæ nostræ, quando pro Pylo arenosa
 adversus stetit mihi, pugnam insatiabiliter cupiens.
 Ter quidem mea ab hasta percussus nixus-est terra,
 vulnerato clypeo : quarto autem transadegi femur
 omnibus viribus incumbens, magnumque clypeum perforavi
 pronus autem in pulveribus humi cecidit hastæ impetu.
 Ibi jam infamis inter immortales fuit,
 manibus sub nostris relictis spoliis cruentis.

Sic dixit : neque tamen Cycnus bene-hastatus volebat,

τῷ ἐπιπειθόμενος ἐγέμεν ἐρυσάρματας ἵππους.
 370 Δὴ τότε ἅπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἴψ' ἐπὶ γαῖαν
 παῖς τε Διὸς μεγάλου καὶ Ἐνυαλίου ἀνακτος.
 Ἦνίοχοι δ' ἐμπλην ἔλασαν καλλίτριγας ἵππους·
 τῶν δ' ὕπο σευομένων κανάριζε πόσ' εὐρεῖα γῶν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἄφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλου
 375 πέτραι ἀποθρώσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι,
 πολλαὶ δὲ δρυὲς ὑφίκομοι, πολλαὶ δέ τε πεῦκαι
 αἰγαιοὶ τε ταυνὸρροι βήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
 βίμωα κυλινδομένωιν, εἰως πεδίονδ' ἀφίκωνται,
 ὡς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.
 380 Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτὴ τ' Ἰαωλὸς,
 Ἄρνη τ' ἡδ' Ἑλίχη Ἀνθεία τε ποιήεσσα
 φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἱαχον· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 θεσπεσίῳ σύνισαν· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 καὶ δ' ἄρ' ἅπ' οὐρανὸθεν ψιάδας βάλεν αἵματοέσσας,
 385 σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἔωι μεγαθαρσέϊ παιδί.
 Οἷος δ' ἐν βήσσης ὄρεος χαλεπὸς προῖδέσθαι
 κάπρος χαυλιόδων φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
 ἀνδράσι θηρευτῆς, θήγει δὲ τε λευκὸν ὀδόντα
 δογμωθεὶς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιγόντων
 390 λείβεται, ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόντωνι εἴκτην,
 ὀρθὰς δ' ἐν λοφίῃ φρίσσει τρίγας ἀμφὶ τε δειρήν·
 τῷ ἱκελὸς Διὸς υἱὸς ἅπ' ἱππέϊου θόρε δίφρου.
 Ἦμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἡλέτα τέττιξ
 ὄζω ἐρεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν αἰδεῖν
 395 ἄρχεται, ὅτε πόσις καὶ βρωσίς θῆλος ἔέρση,
 καὶ τε πανημέριός τε καὶ ἡῶς χέει αὐδὴν
 ἰδεῖ ἐν αἰνοτάτῳ, ὅποτε χροά Σεῖριος ἄξει·
 (τῆμος δὲ κέγχροισι πέρι γλῶγες τελέθουσι,
 τούστε θέρει σπεύρουσιν, ὅτ' ὀμφακας αἰδῶλλονται,
 400 οἷα Διώνυσος ὀδῶν ἀνδράσι γάρμα καὶ ἄρθος)
 τὴν ὥρην μάρναντο, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 [Ὡς δὲ λέοντε δύο ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο
 ἀλλήλοισι κοτέοντες ἐπὶ σφέας ὀρμήσωσι,
 δεινὴ δὲ σφ' ἱαχὴ ἄραβός θ' ἅμα γίγνεται ὀδόντων]
 405 οἱ δ' ὡς αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 πέτρη ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχισθον
 αἰγὸς ὀρεσσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο,
 πίνονος, θντ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήϊος ἀνὴρ
 ἰὼ ἀπὸ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη,
 410 γώρου αἰδρις ἐὼν, οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν,
 ἐσσυμένως δὲ οἱ ἀμφὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο,
 ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Ἐνθ' ἦτοι Κύκνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
 κτεινέμεναι μεμαῶς σάκει ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος,
 415 οὐδ' ἐρρήξεν χαλκόν· ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο.
 Ἀμφιτρωνιάδης δὲ, βίη Ἡρακλεΐη,
 μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἔγγει μακρῷ
 αὐχένα γυμνωθέντα τοῶς ὑπένερθε γενεῖου
 ἤλασ' ἐπικρατέως· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε
 420 ἀνδροφόνος μελίη· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός.
 Ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὲς ἤριπεν, ἢ ὅτε πέτρη

huic obtemperans, retinere trahentes-currum equos.

Jam tunc a bene-compacto curru desilierunt celeriter in terram,] filiusque Jovis magni et Enyalii regis.

Aurigæ autem propius egerunt pulcricomos equos : illis autem sub irruentibus sonabat pedibus lata terra.

Ut autem quando ab alto vertice montis magni rupes desiliunt, super alias-alia vero cadunt, multæque quercus alticomæ, multæque et picæ, populique radicibus-altis franguntur ab ipsis raptim volventibus, donec in-campum perveniant : ita illi in se-mutuo ruebant, magnum crepantes.

Tota autem Myrmidonumque civitas celebrisque Iolcus, Arneque atque Helice Anthæaque herbosa (sub) voce utriusque valde resonabant : ii autem cum clamore mirando congressi-sunt : valde autem intonuit prudens Jupiter,] deorsumque sane a cælo guttas jecit sanguinolentas, signum ponens belli suo magnanimo filio.

Qualis autem in saltibus montis sævus ad aspectu aper dentibus-exsertis meditatur animo pugnare cum-viris venatoribus, acuitque candidum dentem incurvatus, spuma autem circa os mandenti destillat, oculique ejus igni splendenti similes-sunt, erectis autem in dorso horret setis circaque collum : huic similis Jovis filius ab equino desiliit curru.

Quando autem viridi nigris-alis sonora cicada ramo insidens æstatem hominibus canere incipit, cui potus et cibus secundus ros est, atque per-totum-diem et matutina fundit vocem æstu in gravissimo, quando cutem Sirius exsiccat : (tum jam milio circum aristæ nascuntur, quod astate seminant, cum uvæ-acerbæ variegantur, qualia Bacchus dedit hominibus lætitiā et laborem;) ea tempestate pugnant, magnus autem tumultus excitabatur. [Ut vero leones duo pro occiso cervo sibi-mutuo irati in se-ipsos irruunt, sævusque ipsis rugitus strepitusque exoritur dentium :] hi autem, sicut vultures incurvis-unguibus, repandis-rostris, rupe in excelsa magnum clangentes dimicaverint capræ montivagæ gralia aut feræ cervæ, pinguis, quam interfecit jaculans juvenis vir sagitta e nervo, ipse autem aberravit alibi loci ignarus (exsistens) : at illi celeriter animadvertunt, rapideque pro ea pugnam acrem instituunt : sic hi clamantes contra se-mutuo irruerunt. Ibi sane Cycnus quidem potentis Jovis filium occidere cupiens, clypeo adegit æream hastam, neque perrupit æs : defendebant enim dona Dei. Amphitryoniades autem, vis Herculeā, inter galeamque et scutum hasta longa cervicem nudatam celeriter infra mentum percussit violenter ; at ambos abscidit nervos homicida fraxinus : magnum enim robur inciderat viri. Cecidit autem, veluti quum aliqua quercus, aut quum rupes

ἡλίβατος, πληγεῖσα Διὸς φολόεντι κεραυνῷ·
ὥς ἔριπ'· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶπασε Διὸς ταλακάρδιος υἱός,
435 αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
δεινὸν ὄρων ὅσσοισι, λέων ὥς σώματι κύρσας,
ὅς τε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύγεσσι
σχίσσας δ' ττι τάχιστα μελίφρονα θυμὸν ἀπ' ἑώρα·
ἐμ' μένεος δ' ἄρα τοῦγε κελαινὸν τίμπλαται ἥτορ·
440 γλαυκιῶν δ' ὅσσοις δεινὸν πλευράς τε καὶ ὤμους
οὐρῇ μαστιῶν ποσσὶ γλάφει, οὐδὲ τις αὐτὸν
ἔτλη ἐξάντα ἰδὼν σχεδὸν ἔλθειν οὐδὲ μάχεσθαι·
τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης, ἀκórητος αὐτῆς,
ἀντίος ἔσθι Ἄρης, ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
445 ἐσσυμένως· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ,
ἀμφοτέροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλου πέτρης πρηῶνος ὄρουσθι,
μακρὰ δ' ἐπιθρῶσκουσα κυλίνδεται, ἡ δὲ τε ἤχῃ
ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, πάγος δὲ οἱ ἀντεβόλησεν
450 ὑψηλός· τῷ δὲ συνενεῖκεται· ἐνθα μιν ἴσχει·
τόσση δ' μὲν ἰαχῇ, βρισάριματος οὐλῖος Ἄρης,
κεκληγὼς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
ἀντίη ἤλυθεν Ἄρης ἐρεμνὴν αἰγίδ' ἔχουσα·
455 δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄρης, ἐπίσχε μένος κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπτους.
Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι
Ἡρακλέα κτείναντα, Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
Ἄλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμείο.
460 Ὡς ἔφατ'· ἄλλ' οὐ πείθ' Ἄρης μεγαλήτορα θυμὸν,
ἀλλὰ μέγα ἰάχων φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων
καρπαλίμως ἐπόρουσε βίη Ἡρακλεΐη,
κακτάμεναι μεμαώς· καὶ ῥ' ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος
σπερχνόν, ἐοῦ παιδὸς κοτῶν περὶ τεθνηῶτος,
465 ἐν σάκει μεγάλῳ. Ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθῆνη
ἔγχος ὀρμὴν ἔτραπ' ὀρεξάμενη ἀπὸ δίφρου.
Δριμὺ δ' Ἄρην ἄγος εἶλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄρ' ὅζῳ
ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλέα κρατερόφρονα· τὸν δ' ἐπιόντα
Ἀμφιτρυωνιάδης, δεινῆς ἀκórητος αὐτῆς,
470 μῆρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὑπο δαιδαλέοιο
οὔτασ' ἐπικρατέως διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξε
δούρατι νομήσας, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάδβαλε μέσση.
Τῷ δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος εὐτροχὸν ἄρμα καὶ ἵππους
ἤλασαν αἰψ' ἐγγύς, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
475 ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἰψὰ δ' ἔπειτα
ἵππους μαστιέτην· ἔκοντο δὲ μακρὸν Ὀλυμπον.
Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδάλιμος Ἰόλαος
Κύκνον συλήσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ
νίσσοντ'· αἰψὰ δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχίνος ἔκοντο
480 ἵπποις ὠκυπόδεσσι. Ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθῆνη
ἔξικετ' Οὐλυμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.
Κύκνον δ' αὖ Κήρυξ θάπτεν καὶ λαὸς ἀπείρων,
οἳ ῥ' ἐγγύς ναῖον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος
Ἀνθῆν Μυρμιδόνων τε πόλιν κλειτήν τ' Ἰωλκὸν

Excelsa, icta Jovis fumanti fulmine :
sic cecidit : circum ipsum autem resonabant arma variata
aere.] Hunc quidem dein reliquit Jovis ærumnosus filius :
ipse autem homicidam Martem accedentem observans,
sævum videns oculis, ut leo corpus *aliquod* forte-nactus,
qui admodum avide pelle validis unguibus
dissecta quam celerrime dulcem animam abstulit :
ferocia autem sane hujus nigrum intumuit cor :
splendidis-spectans vero oculis sævum costasque et humeros
cauda flagellans pedibus fodit, neque quisquam ipsum
sustinuit ex-adverso adspiciens prope ire, neque pugnare :
talis igitur Amphitryoniades insatiabilis belli
adversus stetit Marti in præcordiis audaciam augens,
celeriter : is autem ipsi prope accessit mæsto corde ;
utrique autem clamantes se-invicem invaserunt.
Ut autem, quando a magno rupes cacumine præcipitarit,
longe vero insiliendo volvitur, atque cum fragore
venit irruens, collis autem huic obvius-fuit
altus : huic iam concucurrit ; ibi is eam retinet :
tanto ille quidem fremitu, gravans-currum perniciosus Mars,
vociferans irrui ; ille autem prompte *eum* excepit.
Ast Minerva, filia Jovis argida-tenentis,
obviam venit Marti, tenebrosam argidem habens :
sæva autem torve intuens verbis volucris allocuta-est :
Mars, inhihe animos fortes et manus invictas.
Neque enim tibi fas est inclytis armis spoliare
Herculem occisum, Jovis magnanimum filium.
Sed age, desine pugna, neve adversus sta mihi.
Sic ait : sed non persuasit Martis magnanimi animo ;
sed magnum crepans flammæ similia arma vibrans,
celeriter invasit vim Herculeam,
occidere cupiens : et igitur conjecit æratam hastam
vehementer, sui filii irascens gratia mortui,
in clypeum magni : at splendidis-oculis Minerva
hastæ impetum avertit, protendens-se a curru.
Acerbus autem Martem dolor cepit : extracto vero gladio
acuto] irrui contra Herculem magnanimum : at hunc acce-
dentem] Amphitryoniades, sævi insatiabilis belli,
femore nudatum clypeo sub artificioso
vulneravit violenter : at valde carnem perscidit
hastâ jaculans, inque terram *eum* prostravit in mediam.
Huic autem Terror et Pavor bene-rotalem currum et equos
adegerunt celeriter propius, et a terra spatiosa
in currum posuerunt artificiosissimum : celeriter autem
deinde] equos flagellabant : venerunt vero in magnum
Olympum.] Filius autem Alcmenæ et gloriosus Iolaus,
Cycno detractis ab humeris armis pulcris
revertebantur : mox autem exinde *ad* urbem Trachinis vene-
runt] equis celeripedibus. At splendidis-oculis Minerva
pervenit in Olympumque magnum et domos patris.
Cycnum autem contra Ceyx sepelivit et populus innumerus,
qui prope urbem habitabant inclyti regis
Anthen Myrmidonumque urbem celebremque Iolcum,

475 Ἄρνην τ' ἠδ' Ἑλίχην· πολλὸς δ' ἡγείρετο λαὸς,
 τιμῶντες Κήϋκα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
 Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' αἰδὲς ποίησεν Ἄναυρος,
 ὄμβρῳ χειμερίῳ πλῆθυν. Ὡς γάρ μιν Ἀπόλλων
 Λητοίδης ἤνωξ', ὅτι ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας
 480 ὅστις ἄγοι Πυθῶδε βίη σύλασκε δοκεύων.

Arnenque atque Helicen : multus autem congregabatur po-
 pulus,] honorantes Ceycem, carum beatis Diis.
 Illius vero sepulcrum et monumentum invisibile reddidit
 Anaurus,] imbre hiemali inundans. Ita enim eum Apollo
 Latonæ-filius jussit, quoniam (*Cycnus*), inclytas hecatombas
 quicumque ageret Delphos, *eum* vi spoliabat insidiatus.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι,
δεῦτε, Δί' ἐννέπετε, σφέτερον πατέρ' ὑμνεῖν οὐσαι·
ὄντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες δμῶς ἄφατοί τε φατοί τε
ρητοί τ' ἄρρητοί τε, Διὸς μεγάλοιο ἔκhti.
5 ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει,
ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἀδῆλον ἀέζει,
ῥεῖα δὲ τ' ἰθύνει σχολιὸν καὶ ἀγῆνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, δς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν αἰῶν τε, δίκη δ' ἴθυε θέμιστας.
10 Τύνη, ἐγὼ δέ κε, Πέρση, ἐτήτυμα μυθησαίμην.

Οὐκ ἄρα μῶνον ἦν Ἑρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
εἰσὶ δύο· τὴν μὲν κεν ἐπαινέσειε νοήσας,
ἣ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἀνδρῶν θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡ μὲν γὰρ πολεμὸν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
15 σχετλίη· οὗτις τὴν γε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
ἀθανάτων βουλήσιν Ἑριν τιμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἐτέρην προτέρην μὲν ἐγένετο Νῦξ ἐρεβεννῇ,
θῆκε δὲ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνων·
20 ἦτε καὶ ἀπάλαμὸν περ δμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
πλούσιον, ὃ σπεύδει μὲν ἀρόμεναι ἢ δὲ φυτεύειν,
οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δὲ τε γείτονα γείτων
εἰς ἄφρονον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' Ἑρις ἦδε βροτοῖσι.
25 Καὶ κεραμεὺς κεραμεὶ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων,
καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.

Ὡ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῶν ἐνικατῆρος θυμῷ,
μηδὲ σ' Ἑρις κακοχάρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
νεῖκε' ὀπιπτεύοντ' ἀγορῆς ἐπακουὸν ἔοντα.
30 Ὡρῇ γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεϊκέων τ' ἀγορέων τε
ᾧτινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηγεανὸς κατάκειται
ῥαῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτῆν.

Τοῦ κε κορεσσάμενος νεῖκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
κτῆμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις· σοὶ δ' οὐκέτι δεῦτερον ἔσται
35 ᾧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὐθι διακρινώμεθα νεῖκος
ἰθείησι δίκαις, αἵ τ' ἐκ Διὸς εἰσιν ἄρισται.
Ἦδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ', ἄλλα τε πολλὰ
ἀρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.

40 Νήπιοι, οὐδὲ ἴσασι βῶν πλέον ἤμισυ παντὸς,
οὐδ' ὅσον ἐν μάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειρα.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γὰρ κεν καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσασαι,
ὥστε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἔοντα·
45 αἰψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
ἔργα βῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
Ἄλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ἥσιν,
ὅτι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.

HESIODUS.

OPERA ET DIES.

Musæ, ex-Pieria carminibus celebrantes,
adeste, Jovem dicite, vestrum patrem canentes,
per quem mortales homines pariter obscurique clarique sunt,
nobilesque ignobilesque, Jovis magni voluntate.
Nam facile quidem extollit, facile vero elatum deprimit,
facileque præclarum minuit et obscurum auget,
facileque corrigit pravum et superbum attenuat
Jupiter altitonans, qui supremas ædes incolit.
Audi intuens auscultansque, juste autem rege judicia.
Agedum, ego vero, Persa, vera dixerim.

Non igitur unum erat Contentionum genus, sed super terram
sunt duo : alteram quidem probaverit prudens,
altera vero vituperanda ; diversam autem mentem habent.
Nam hæc quidem bellumque malum et discordiam fovet,
noxia : nemo hanc sane amat mortalis, sed necessario
immortalium consiliis Contentionem colunt molestam.
Alteram vero priorem quidem genuit nox obscura,
posuit vero eam Saturnius altithronus, in-æthere habitans,
terræque in radicibus et inter homines, longe meliorem.
Hæc quamvis inertem tamen ad opus excitat.
In alium enim quispiam intuens opere vacans
divitem, ipse festinat quidem arare atque plantare,
domumque bene instituere : æmulator enim vicinum vicinus,
ad divitias contendentem : bona autem Contentio hæc homi-
nibus.] Et figulus figulo succenset et fabro faber,
et mendicus mendico invidet et cantor cantori.

O Persa, tu vero hæc tuo repone-in animo :
neve tibi Contentio malis-gaudens ab opere animum abdu-
cat,] lites spectanti fori auditori (exsistenti).
Tempus enim raro litiumque est forique,
cuicumque non victus domi in-annum repositus-est,
tempestivus, quem terra fert, Cereris munus.

Hoc satius lites ac rixam moveas
de facultatibus alienis : tibi vero non-amplius secunda-vice
licebit] sic facere : sed extemplo dirimamus litem
rectis judiciis, quæ ex Jove sunt optima.
Nam jam quidem patrimonium divisimus, aliaque multa
rapiens auferebas, valde adulans reges
donivoros, qui hoc jus volunt judicasse.

Stulti, neque sciunt quanto plus dimidium sit toto,
neque quam in malvaque et asphodelo magna utilitas.

Absconditum enim habent Dii victum hominibus.
Facile enim vel uno die acquisivisses,
ut tu in annum haberes, etiam otiosus (exsistens) :
statim gubernaculum quidem super fumo poneress,
opera boum vero cessarent et mulorum laboris-patientium.
Sed Jupiter abscondit iratus animo suo,
quod ipsum decepit Prometheus versutus.

Τούνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
 60 Κρύψε δὲ πῦρ τὸ μὲν αὖτις εὖς παῖς Ἰαπετοῖο
 ἔκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
 ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
 Τὸν δὲ γολοισάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μῆδεα εἰδώς,
 65 χαίρεις πῦρ κλέψας καὶ ἐμὰς φρένας ὑπεροπύσας,
 σοὶ τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσομένοισι
 τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δῶσω κακὸν ὃ κεν ἅπαντες
 τέρπονται κατὰ θυμὸν ἑὸν κακὸν ἀμυγαπῶντες.
 Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 70 Ἥραιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὃ ττι τάχιστα
 γαῖαν ὕει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
 καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὅπα ἔισκειν
 παρθενικῆς καλὸν εἶδος, ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθῆνην
 75 ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
 80 καὶ χάριν ἀμφιέει κεφαλῇ χρυσέην Ἀφροδίτην,
 καὶ πόθον ἀργαλέον καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας·
 ἐν δὲ θέμεν κύνεον τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 Ἑρμείαν ἥνωγε διάκτορον Ἀργειφόντην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι.
 70 Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 παρθένῳ αἰδοίῃ ἔκλον, Κρονίδεω διὰ βουλᾶς·
 ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθῆνη·
 ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὼ
 ὄμους χρυσαίους ἔθεσαν χροῖ· ἀμφὶ δὲ τήνγε
 75 ὦραι καλλίχομοι στέφον ἀνθεσιν εἰαρινόισι·
 [πάντα δέ οἱ χροῖκόσμον ἐφῆρμονε Παλλὰς Ἀθῆνη.]
 Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
 ψεύδεά θ' αἰμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 τεύξε Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνήν
 80 θῆκε θεῶν κήρυξ· ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
 Πανδώραν, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφειστῆσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσεν,
 εἰς Ἐπιμηθεά πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
 85 δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον· οὐδ' Ἐπιμηθεὺς
 ἐφράσαθ', ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς μήποτε δῶρον
 δέξασθαι παρ' Ἰηνοῦ Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμψειν
 ἐξοπίσω, μή πού τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
 Αὐτὰρ δὲ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
 90 Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
 νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνου,
 νούσων τ' ἀργαλέον, αἵτ' ἀνδράσι κῆρας ἔδωκαν.
 [Αἵψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγχεράσκουσι.]
 Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεςσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελούσα
 95 ἐσχέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
 Μοῦνη δ' αὐτόθι Ἑλπίς ἐν ἄβρῆχοις δόμοισιν
 ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χειρῶν, οὐδὲ θύραζε
 ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβλε πῶμα πίθοιο,
 αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέτα.
 100 Ἀλλὰ δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάλχεται.
 Πλεῖη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλεῖη δὲ θάλασσα·
 νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρη ἦδ' ἐπὶ νυκτὶ

Idcirco igitur hominibus machinatus est molestias tristes.

Abscondit vero ignem : hunc quidem rursus egregius filius Japeti furatus est hominibus dandum Jove a prudenti in cava ferula, fallens Jovem fulmine-gaudentem.

Hunc autem indignatus affatus est nubecogus Jupiter :

Japetionide, prae omnibus consilia sciens, gaudes ignem furatus et meam mentem quod-deceperis, tibi que ipsi magnum exitium et posteris.

Ipsis vero pro igne dabo malum, quo omnes Oblectentur (in) animo, suum malum amore-amplertentes.

Sic ait : risitque pater hominumque Deorumque.

Vulcanum vero jussit inclytum quam celerrime terram aqua mscere, et hominis indere vocem et robur, immortalibus vero Deabus facie assimilare virginis pulcrum speciem, peramabilem : at Minervam opera docere, artificiose telam texere : et gratiam circumfundere capiti auream Venerem, et desiderium grave, et membra-rodentes curas : indere vero impudentem mentem et fallaces mores Mercurium jussit nuntium Argicidam.

Sic dixit : illi autem obtemperarunt Jovi Saturnio regi.

Statim vero ex terra sioxit inclytus Vulcanus virgini verecundae similem, Saturnii ex consiliis : cinxit vero et ornavit Dea splendidis-oculis Minerva : circum autem (huic) Charitesque Deae et veneranda Suada monilia aurea posuerunt corpori : circumque eam Horae pulcricomae coronarunt floribus vernis : [omnem vero ejus corpori ornatum adaptavit Pallas Minerva.]

At ipsi in pectore nuntius Argicida mendaciaque blandosque sermones et dolosos mores condidit Jovis consilio graviter-tonantis ; ac nomen imposuit Deorum praeco ; appellavit autem hanc mulierem Pandoram, quia omnes Olympias domos habentes donum donarunt, detrimentum hominibus inventoribus.

At postquam dolum perniciosum inevitabilem absolvit, ad Epimetheum misit pater inclytum Argicidam munus ferentem, Deorum celerem nuntium : neque Epimetheus cogitavit, quod ipsi dixisset Prometheus, ne quando munus acciperet a Jove Olympio, sed remitteret retro, ne forte quidquam mali mortalibus eveniret.

Verum ille recepto-co, cum jam malum haberet, sensit.

Prius enim quidem vivebant in terra genera hominum procul absque malis et sine difficili labore, morbisque molestis, qui hominibus mortem dederunt.

[Mox enim in miseria mortales consenescent.]

Sed mulier manibus amphorae magnum operculum cum-dimovisset, dispersit ; hominibus autem paravit curas tristes.

Sola vero illic Spes in illa domo domicilio intus mansit dolii sub labris, neque foras evolavit : prius enim injecit operculum dolii, agida-tenentis consiliis Jovis nubes-cogentis.

Alia vero innumera mala inter homines vagantur.

Plena enim quidem terra est malis, plenum vero mare : morbi autem hominibus interdiu atque noctu

αὐτόματοι φοιτῶσι κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεὺς.
100 [Οὕτως οὔτι πη ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.]

Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
[ὡς δμῶθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι.]
† Χρῦσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
110 ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασιλευεν·
ὥστε θεοὶ δ' ἔζων ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
νόσφι ἄτερ τε πόνων καὶ οἰζύος· οὐδὲ τι δειλὸν
γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας δμοιοί
115 τέρποντο· ἐν θαλήσιν κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων·
θνήσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
τοῖσιν ἦν· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
αὐτομάτῃ, πολλὸν τε καὶ ἄφρονον· οἱ δ' ἐθέλημοι
ἥσυχοι ἔργ' ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσι,
120 [ἀρνέιοι μήλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.]
(120) Αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς
ἐσθλοὶ, ἐπιγρόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
οἳ ῥα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σθένεα ἔργα,
125 ἡέρα ἐσάμενοι πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
(125) πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον.
† Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
ἀργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
χρυσέῳ οὔτε φῦν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα.
130 Ἄλλ' ἑκάτῳ μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
(130) ἐτρέφετ' ἀτάλλων, μέγα νήπιος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
ἀλλ' ὅτ' ἂν ἡβήσῃε καὶ ἥβης μέτρον ἴκοιτο,
παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
ἄφραδὶς· ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
135 ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
(135) ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
ἧ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. Τοὺς μὲν ἐπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἐκρυψε χολοῦμενος, οὐνεκα τιμὰς
οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἱ Ὀλύμπιον ἔχουσιν.
140 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
(140) τοὶ μὲν ὑπογρόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται,
δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ. [πῶν
† Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώ-
χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρέῳ οὐδὲν δμοῖον,
145 ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὀμβριμον· οἷσιν Ἄρης
(145) ἔργ' ἔμελε στονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδὲ τι σῖτον
ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόχρονα θυμὸν,
ἀπλητοὶ· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἀπτοὶ
ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσι.
150 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δὲ τε οἶκοι,
(150) χαλκῷ δ' εἰργάζοντο μέλας δ' οὐκ ἔσχε σιδήρος.
Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπο σφτερόνῃσι δαμέντες
βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο,
νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἔοντας
155 εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἡελίοιο.

spontanei ventitant, mala mortalibus ferentes
tacite; nam vocem exemit prudens Jupiter.
[Sic non usquam licet Jovis voluntatem evitare.]

Si autem volueris, alium tibi ego sermonem summatim-fa-
ciam] belle ac scienter : tu vero menti inflige tuæ :
[quomodo ex-eadem-origine nati-sunt Dii mortalesque homi-
nes.] Aureum quidem primo genus loquentium hominum
immortales fecerunt Olympias domos habentes.
Ii quidem sub Saturno erant, cum in cœlo regnaret :
sicut Dii autem vivebant securum animum habentes,
procul absque et laboribus et ærumna : neque misera
senectus aderat, semper vero pedibus ac manibus sibi similes
oblectabantur in conviviis niala extra omnia ;
moriebantur autem tamquam somno obruti : bona vero omnia
illis erant ; fructumque ferebat fertile arvom
sponte-sua multumque et copiosum : ii vero lubentes
quieti operibus fruebantur cum bonis multis.
[abundantes pomis, cari beatis Diis.]
Verum postquam hoc genus terra abscondit,
ii quidem dæmones sunt, Jovis magni ex consiliis,
boni, in-terra-versantes, custodes mortalium hominum :
qui sane custodiunt et justitiam et prava opera,
aère induti ubique oberrantes per terram,
opum-datores : et hoc munus regium obtinebant.
Secundum inde genus multo deterius postea
argenteum fecerunt Olympias domos habentes,
aureo neque forma simile, neque ingenio.
Sed centum quidem puer annis apud matrem sedulam
educabatur crescens valde rudis sua in domo :
sed quum pubuisset et pubertatis metam advenisset,
pauillum vivebant ad tempus, dolores habentes
ob-stultitias : injuriam enim temerariam non poterant
a-se-mutuo abstinere, neque immortales colere
volebant, neque sacrificare beatorum sacris in aris,
uti fas est hominibus ex-more. Hos quidem deinde
Jupiter Saturnius abscondit iratus, quia honores
non dabant beatis Diis, qui Olympum habitant.
At postquam et hoc genus terra occultavit,
hi quidem subterranei beati mortales vocantur,
secundi ; sed tamen honor etiam hos comitatur.
Jupiter vero pater tertium aliud genus loquentium homi-
num] æneum fecit, omnino argenteo nihil simile,
e fraxinis, violensque et robustum : quibus Martis
opera curæ-erant luctuosa et injuriæ : neque ullum frumen-
tum] edebant, sed adamantis habebant durum animum,
inaccessi : magna autem vis et manus invictæ
ex humeris nascebantur in validis membris.
His autem erant ænea quidem arma, æneæ vero etiam domus ;
æreque operabantur : nigrum enim non erat ferrum.
Et hi quidem manibus sub suis domiti
abierunt in putridam domum horribilis Plutonis,
ignobiles : mors autem eos, terribiles quamvis (existentes),
cepit atra, splendidumque liquerunt lumen solis.

- (155) Ἄντάρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
αὖτις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ γῆνι πουλυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιοτέρον καὶ ἄρειον,
ἀνδρῶν ἡρώων θεῶν γένος, οἱ καλέονται
160 ἡμίθεοι προτέρῃ γενεῇ κατ' ἀπείρου γαίαν.
(160) Καὶ τοὺς μὲν πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῇ
τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,
ὄλεσε μαρναμένους μῆλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο,
τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαΐτμα θαλάσσης
165 ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἕνεκ' ἡυκόμοιο.
(165) Ἐνθ' ἔτι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε·
τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίον καὶ ἔθε' ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης,
τῆλ' ἀπ' ἀθανάτων τοῖσιν Κρόνος ἐμβασιλεύει.
170 Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὀκεανὸν βαθυδίνην,
(170) ὄλβιοι ἥρωες, τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
τρίς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.
ἸΜηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
175 ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Nūn γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδὲ ποτ' ἦμαρ
(175) παύσσονται καμάτων καὶ οἰζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
φθειρόμενοι χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας·
ἀλλ' ἔμπηξ καὶ τοῖσι μεμίζεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
180 Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
εὔτ' ἂν γεινόμενοι πολιορκόταροι τελέθωσιν.
(180) Οὐδὲ πατὴρ παιδεύσει δμοῖος οὐδέ τι παῖδες,
οὐδὲ ξείνος ξεινοδόκῳ καὶ ἐταῖρος ἐταίρῳ,
οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὥς τὸ πάρος περ.
185 Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας·
μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποὺς βάζοντες ἔπασσι,
(185) σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες· οὐδέ κεν οἷγα
γηράντεσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἐτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
190 Οὐδὲ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται οὔτε δικαίου
οὔτ' ἀγαθοῦ, μᾶλλον δὲ κακῶν ρεκτῆρα καὶ ὕβριν
(190) ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδώς
οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα
μύθοισι σχολίοις ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὀμείται.
195 Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἰζυροῖσιν ἄπασιν
δυσκέλαδος, κακόχαρτος ὀμαρτήσῃ, στυγερώπης.

- (195) Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπῳ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
λευκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένῳ χρῶα καλὸν
ἀθανάτων μετὰ φῶλον ἔτην προλιπόντ' ἀνθρώπους
200 Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείφεται ἄλγεα λυγρὰ
θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.
(200) Nūn δ' αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω φρονέουσιν αὐτοῖς.
Ὡδ' ἱρῆς προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
ὕψι μάλ' ἐν νεφέεσσιν φέρων ὀνύχεσσι μεμαρπῶς·
205 ἢ δ' ἐλέον γναμπτοῖσι πεπαρμένῃ ἀμφ' ὀνύχεσσι
μύρετο· τὴν δ' ὄγ' ἐπικρατεῖν πρὸς μῦθον ἔειπε·
(205) Δαιμονίη, τί λέλῃχας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων·

Sed postquam et hoc genus terra operuit,
rursum etiam aliud quartum super terram multorum-altricem
Jupiter Saturnius fecit, justius et melius,
virorum heroum divinum genus, qui vocantur
semidei priore ætate per immensam terram.
Et hos quidem bellumque malum et pugna gravis,
alios quidem ad septiportes Thebas, Cadmea in terra,
perdidit pugnantes propter oves Oedipodæ;
alios vero etiam in navibus trans magnam latitudinem maris
ad Trojam ducens Helenæ gratia pulcricomæ.
Ibi sane eos quidem mortis exitium occultavit:
iis autem seorsum ab hominibus vitam et sedem tribuens
Jupiter Saturnius constituit pater ad fines terræ
procul ab immortalibus: horum Saturnus rex-est.
Et ii quidem habitant securum animum habentes
in beatorum insulis juxta Oceanum vorticosum,
felices heroes, quibus mellitum fructum
ter quotannis florentem fert secundus ager.
Utinam non jam debuissim ego quintis interesse
hominibus, sed aut prius mori, aut postea nasci!
Nunc enim jam genus est ferreum: neque unquam interdiu
cessabunt a labore et miseria, neque noctu,
corrupti: graves vero Dii dabunt curas.
Sed tamen et hisce admiscebuntur bona malis.
Jupiter autem perdet etiam hoc genus loquentium hominum,
postquam nati cani-circum-tempora facti fuerint.
Neque pater liberis concordans, neque liberi patri,
neque hospes hospiti, neque amicus amico,
neque frater carus erit, ut antehac certe.
Celeriter vero senescentes dehonestabunt parentes;
incusabunt autem sane hos molestis alloquentes verbis,
impii, neque Deorum vindictam scientes: neque hi
senibus parentibus educationis-præmia reddent,
violenti: alter autem alterius civitatem diripiet.
Neque ulla pii gratia erit, neque justii,
neque boni; magis vero maleficum et injurium
virum honorabunt: justitia autem in manibus, et pudor
non erit: lædetque malus meliorem virum,
verbis pravis alloquens, perjurium vero jurabit.
Livor autem homines miseros omnes
maledicus, malis-gaudens comitabitur invisio-vultu.

Et tum jam ad cælum a terra spatiosa,
candidis vestibus tectæ corpus pulcrum,
immortalium ad genus iverunt relictis hominibus
Pietas et Nemesis: at relinquentur dolores graves
mortalibus hominibus; contra-malum vero non erit defensio.

Nunc vero fabulam regibus narrabo, sapientibus quamvis
Sic accipiter affatus-est lusciniæ varii-gutturis, [ipsis.
admodum alte in nubibus ferens unguibus correptam:
hæc vero misere, curvos fixa circum ungues,
lugebat: eam autem ille imperiose sermone allocutus-est:
Infelix, quid strepis? habet sane te multo fortior:

τῇ δ' εἷς ἢ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω, καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν·
δεῖπνον δ', αἶ κ' ἐθέλω, ποιήσομαι, ἥδ' μεθήσω.

210 Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλη πρὸς κρείσσοντας ἀντιφερίζειν,
νίκης τε στέρεται πρὸς τ' αἰσχεσιν ἄλγεα πάσχει.

(210) Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης Ἴρξ, ταυσιπτερος ὄρνις.

Ἦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὀφελλε·

ὕβρις γάρ τε κακῇ δειλῇ βροτῶν· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς

215 ῥηϊδίως φερέμεν δύναται, βαρύνει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,

ἐγκύρσας ἀττησιν· ὁδὸς δ' ἐτέρηφι παρελθεῖν

(215) κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει
ἐς τέλος ἐξελθοῦσα· παλὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Αὐτίκα γὰρ τρέχει Ὀρκος ἅμα σχολιῇσι δίκησιν.

220 [Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἐλκομένης ἢ κ' ἄνδρες ἄγωσι
δωροφάγοι, σχολιῆς δὲ δίκης κρίνωσι ἡμίστας.]

(220) Ἦ δ' ἔπεται κλαίονσα πόλιν καὶ ἤθεα λαῶν,
ἡέρα ἐσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
οὔτε μιν ἐξελάσσει καὶ οὐκ ἰθεὶαν ἐνειμαν.

225 Οἱ δὲ δίκας ζεῖνοισι καὶ ἐνδύμοισι διδοῦσιν
ἰθείας καὶ μὴ τι παρεκβαίνουσι δικαίου,

(225) τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
ἀργαλέον πόλεμον τεκμείρεται εὐρύοπα Ζεὺς·

230 οὐδέ ποτ' ἰθυδίῃσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς οἰηδεῖ,
οὐδ' ἄτη, θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.

(230) Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον, οὔρεσι δὲ δρυς
ἄκρη μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
εἰροτόκοι δ' οἷες μαλλοῖς καταθεβρίθασιν·

235 τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέχνα γονεῦσιν·

θαλάουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν

(235) νίσσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.

Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακῇ καὶ σθένεα ἔργα,

τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεὺς.

240 Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπη-

δστις ἀλιτράινη καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται. [ῥα,

(240) τοῖσιν δ' οὐρανὸθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
λιμὸν θυμῷ καὶ λοιμὸν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.

Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύθουσι δὲ οἶκοι,

245 Ζηνὸς φραδοσιμύνησιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὐτε
ἡ τῶνγε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν ἡ ὄγε τεῖχος,

(245) ἡ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν.

Ἦ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ

τήνδε δίκην· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες

250 ἀθάνατοι φράζονται ὅσοι σχολιῇσι δίκησι

ἀλλήλους τρίβουσι θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες.

(250) Τρεῖς γὰρ μῦροί εἰσιν ἐπὶ γῆνι πολυβοτείρῃ
ἀθάνατοι Ζηνὸς φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·

οἳ ῥα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σθένεα ἔργα,

255 ἡέρα ἐσσαμένοι πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Ἦ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,

(255) κυδρὴ τ' αἰδοῖ τε θεοῖς οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

Καί ῥ' ὅπῳτ' ἂν τίς μιν βλάπτῃ σχολῶς ὀνοτάζων,

αὐτίκα παρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίῳ

260 γηρύετ' ἀνθρώπων ἀδίκον νόον, ὅφρ' ἀποτίσῃ

[ὁῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες

hacibus, qua te equidem ducam, licet cantatricem (exsistentem):] cenam vero, si voluero, faciam, aut dimittam.

Imprudens autem, quicumque voluerit cum potentioribus contendere;] victoriaque privatur, præterque contumelias dolores patitur.] Sic ait velociter-volans accipiter, latis-alis avis.] O Persa, tu vero audi iustitiam, neque injuriam fove:

injuria enim etiam mala misero est homini; nec quidem dives facile ferre potest, gravaturque ab ea,

illapsus damnis: via vero aliter perveniendi melior ad justa: justitia autem injuriam superat

ad finem progressa: passus vero *damna* stultus cognovit.

Cito enim currit jusjurandum una-cum injustis judiciis. At Justitiæ tumultus est tractæ, quo viri duxerint donivori, pravis autem sententiis deciderint jura.

Hæc vero sequitur deplorans urbemque et sedes populorum, aerem induta, malum hominibus adferens,

qui ipsam expellunt, neque justam *partem* distribuunt.

Qui vero jura peregrinis et civibus dant recta, neque quidquam prætergrediuntur justum,

his floret urbs, populique florent in ipsa: pax vero per terram juvenum-altrix, neque umquam illis molestum bellum decernit late-cernens Jupiter,

neque umquam justos inter homines fames versatur, neque damnum: in-conviviis autem cura-partis operibus fruuntur.] His quidem fert terra multum victum, in-montibus vero quercus] summa quidem fert glandes, media vero apes:] lanigeræ autem oves velleribus onustæ sunt:

pariunt vero mulieres similes liberos parentibus: florent autem bonis perpetuo: neque in navibus iter-faciunt; fructum vero fert secundus ager.

Quibus autem injuriaque curæ est mala pravaque opera, iis vindictam Saturnius decernit late-cernens Jupiter.

Sæpe etiam universa urbs malo viro detrimentum-repit, quicumque peccat et iniqua machinatur.

Illis autem cœlitus magnum importavit malum Saturnius, famem simul et pestem: intereunt vero populi; neque mulieres pariunt; minuuntur autem familiæ,

Jovis consiliis Olympii: interdum vero etiam aut eorum exercitum ingentem perdidit aut idem murum, aut naves in ponto Saturnius punit ipsorum.

O reges, vos autem considerate etiam ipsi hanc vindictam: prope enim inter homines versantes immortales observant, quotquot pravis judiciis se-inutuo atterunt, Deorum vindictam non curantes.

Ter enim decies-mille sunt in terra multorum-altrice immortales Jovis custodes mortalium hominum: hi igitur custodiunt et justitiam et prava opera,

aère induti, ubique oberrantes per terram. Illa autem virgo est, Justitia, ex Jove, procreata augustaque venerandaque Diis qui Olympum habent.

Et igitur, cum quis eam lædat impie spernens, statim apud Jovem patrem considens Saturnium, refert hominum injustam mentem, ut luat

populus peccata regum, qui perniciose meditates

- (260) ἄλλῃ παρκλίνωσι δίκας σχολιῶς ἐνέποντες.]
 Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλεῖς, ἰθύνετε μύθους,
 δωροφάγοι, σχολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
 265 Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἄνῃρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων,
 ἡ δὲ κακῇ βουλῇ τῷ βουλευσάντι κακίστη.
 (265) Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας
 καὶ νυ τὰδ' αἴ κ' ἐθέλησ', ἐπιδέρκεται, οὐδ' ἐ λήθει
 οἴην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἑέργει.
 270 Νῦν δὲ ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
 εἶην μήτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον
 (270) ἔμμεναι, εἰ μεῖζω γε δίκην ἀδικώτερος ἔξει·
 [ἀλλὰ τάγ' οὐπω ἔολπ' ἀτελεῖν Δία τερπικέραυνον.]
 Ὡ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῆσι,
 275 καὶ νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
 Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων·
 (275) ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνόις,
 ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς·
 ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἥ πολλὸν ἀρίστη
 280 γίγνεται. Εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
 γινώσκων, τῷ μὲν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύσπεα Ζεὺς·
 (280) ὃς δὲ κε μαρτυρήσιν ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσσης
 ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάβας νήκεστον ἀσπλῆ,
 τοῦ δὲ τ' ἀμαυροτέρῃ γενεῇ μετόπισθε λείλειπται·
 285 ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεῇ μετόπισθεν ἀμείνων.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπια Πέρση.
 (285) Τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ἱλαδὸν ἐστὶν ἐλέσθαι
 ῥηϊδίως· λείη μὲν δδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
 Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
 290 ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτὴν
 καὶ τρηχὺς τοπρῶτον· ἐπὶ δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
 (290) ῥηϊδίῃ δὲ ἔπειτα πέλει, χαλεπὴ περ ἐοῦσα.
 Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ,
 φρασσάμενος τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἥσιν ἀμείνω·
 295 ἐσθλὸς δ' αὖ κακχείνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται·
 ὃς δὲ κε μήτ' αὐτὸς νοήσῃ μήτ' ἄλλου ἀκούων
 (295) ἐν θυμῷ βάλληται, ὃ δ' αὖτ' ἀγρήϊος ἄνῃρ.
 Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
 ἐργάζεο, Πέρση, δῖον γένος, ὅφρα σε Λιμὸς
 300 ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δέ σ' εὐστέφανος Δημήτηρ,
 αἰδοίῃ, βίότου δὲ τεὴν πιμπλῇσι καλιῇ.
 (300) Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ.
 Τῷ δὲ θεοὶ νημεσῶσι καὶ ἄνδρες, ὃς κεν ἀεργὸς
 ζῶῃ, κηφήνησσι κοθούροις εἵκελος ὄργην,
 305 οἵτε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
 ἔσθοντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
 (305) ὥς κέ τοι ὠραίου βίότου πλῆθυσι καλταί.
 Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοὶ τε
 καὶ τ' ἐργαζόμενος πολὺ πύττερος ἀθανάτοισιν
 310 ἔσσεαι ἢ δὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.
 Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίῃ δὲ τ' ὄνειδος.
 (310) Εἰ δὲ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
 πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῆδος ὀπρᾷ.
 Δαίμονι δ' οἷος ἔσθῃ, τὸ ἐργάζεσθαι ἀμείνων**
 315 εἰ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν

alio inflectunt jura prave dicentes.

Hæc observantes reges, corrigite sententias,
 donivori, pravorum vero judiciorum prorsus obliviscamini.

Sibi ipsi mala struit vir alii mala struens,
 malumque consilium consulenti pessimum.

Omnia videns Jovis oculus et omnia animadvertens
 etiam hæc, siquidem vult, inspicit : neque eum latet,
 quale jam hoc quoque judicium urbs intus exerceat.

Nunc jam ego neque ipse inter homines justus
 sim, nec meus filius : quoniam malum est virum justum
 esse, siquidem majus jus injustior habebit.

[Sed hæc nondum spero perfecturum Jovem fulmine-gauden-
 tem.] O Persa, tu vero hæc in animo reponere tuo,
 et quidem justitiæ obtempera, violentiæ autem obliviscere
 omnino.] Hanc enim hominibus legem imposuit Saturnius :
 piscibus quidem et feris et avibus volucris,
 ut devorent se-mutuo, quoniam non justitia est inter eos :
 hominibus autem dedit justitiam, quæ multo optima
 est. Si enim quis velit justa profiteri
 cognoscens, ei opes dat late-videns Jupiter :
 qui vero testimoniis volens perjurium jurans
 mentietur, justitiæque impediens immedicabiliter læsus-sit,
 ejus certe obscurior progenies posthac relicta-est :
 viri autem juste-jurantis progenies posthac præstantior.

Tibi vero bona intelligens dicam, valde stulte Persa.
 Vitium quidem sane etiam cumulativum est capere
 facile : plana quidem via est, valde autem procul habitat.
 Virtuti vero sudorem Dii anteposuerunt
 Immortales : longa vero et ardua via est ad eam,
 et aspera primum : ubi vero ad summum aliquis venerit,
 facilis jam deinceps est, quamvis difficilis (exsistens).

Ille quidem optimus est, qui per-se omnia intellexerit,
 cogitans quæcumque dein et ad finem sint meliora.
 Bonus vero etiam ille, qui bene monenti paruerit.
 Qui vero neque ipse sapit, neque alium audiens
 in animo reposuerit, ille contra inutilis vir est.

At tu quidem nostri memor semper præcepti
 operare, Persa, diva proles, ut te Fames
 oderit, amet autem pulcre-coronata Ceres
 veneranda, victuque tuum impleat horreum.
 Fames enim semper ignavo comes est viro.

Huic vero Dii indignantur et homines, quicumque otiosus
 Vivit, fucis aculeo-carentibus similis indole,
 qui apum laborem absumunt otiosi,
 vorantes : tibi vero opera gratum esto decentia obire,
 ut tibi tempestivo victu impleantur horrea.

Ex laboribus autem viri eradunt pecorosisque opulentique :
 etiam laborans multo carior immortalibus
 eris atque hominibus : valde enim oderunt otiosos.

Labor autem minime dedecus, ignavia autem dedecus est.
 Quod si laboraveris, mox te amulabitur otiosus
 Ditescentem : divitias vero virtus et gloria comitatur.

Fortuna autem qualis sis, laborare est melius.**
 si quidem ab alienis facultatibus stolidum animum

εἰς ἔργον τρέψας μελετᾷς βίου, ὥς σε κελεύω.
(315) Αἰδώς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
αἰδώς, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἡδ' ὀνίνησιν.

Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὀλβῳ.
320 Χρήματα δ' οὐχ ἄρπακτά· θεόςδοτα πολλὸν ἀμείνω.

Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὀλβον ἔλῃται,
(320) ἥ δ' γ' ἀπὸ γλώσσης λήϊσσεται, οἷά τε πολλὰ
γίγνεται, εὖ τ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείῃ κατοπάζῃ.

325 βεῖα δέ μιν μαυροῦσι θεοὶ, μινύθουσι δὲ οἴκοι
ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὀλβος ὀπρδεῖ.

(325) Ἴσον δ' ὅς ὁ ἰκέτην ὅς τε ξείνον κακὸν ἔρξῃ,
ὅς τε κασιγνήτοιο ἐοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνει
κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχου, παρακαίρια βέζων,
(330) ὅς τέ τευ ἀρραδίης ἀλιταίνεται ὄρφανά τέκνα,
ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῶ
(330) νεικείῃ χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.

Τῷ δ' ἥτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν
ἔργων ἂντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
335 Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔργ' ἀεσίφρονα θυμόν.

Καὶ δὲ δύναμιν δ' ἔρδειν ἱερ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
(335) ἀγνώως καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλάα μηρία καίειν·
ἀλλοτε δὲ σπονδῆς θυέεσσι τε ἱλάσσεσθαι,
ἡμὲν δ' εὐνάζῃ καὶ δ' ἂν φάος ἱερὸν ἔλθῃ·
340 ὥς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν
[ὄρρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.]

(340) Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαίτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι·
τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο,
345 γείτονες ἄζωστοι ἔκιοι, ζώσαντο δὲ πηοί.

Πῆμα κακὸς γείτων ὅσποντ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
(345) Ἐμμηρὲ τοι τιμῆς ὅστ' ἐμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.
Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴῃ.
Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,

350 αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἶ κε δύνηαι,
ὥς ἂν χρητίζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρχιον εὖρης.

(350) Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἴσ' ἄτῃσιν.

Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι·
καὶ δόμεν ὅς κεν δῶ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῶ.

355 Δώτῃ μὲν τις ἔδωκεν, ἀδῶτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.
Δὼς ἀγαθὴ, ἄρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότειρα.

(355) Ὃς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὄγεκ' ἀν' ἐμὲγα δούλῳ,
χαίρει τῷ δώρῳ καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν·
ὅς δέ κεν αὐτὸς ἔλῃται ἀναιδείῃφι πιθήσας,
360 καὶ τε σμικρὸν ἔδν, τὸ δ' ἐπάχνωσεν φίλον ἥτορ.

Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθείῃ,
(360) καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.

Ὃς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὃ δ' ἀλύζεται αἰθῶπα λιμόν·
Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακαίμενον ἀνέρα κήδει.

365 Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερόν τὸ θύρηζιν.

Ἐσθλὸν μὲν παρεόντος ἐλέσθαι, πῆμα δὲ θυμῷ
(365) χρητίζειν ἀπεόντος, ἃ σε φράζεσθαι ἄνωγα.

Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι,
μασσόθῃ φεῖδεσθαι· δεῖλῃ δ' ἐνὶ πυθμένι ρεῖδῶ.

ad opus convertens : curam-habeas victus, sicut te jubeo.

Pudor autem non bonus egenum hominem tenet,
pudor, qui homines valde laedit atque juvat.

Pudor sane cum inopia, audacia vero cum opibus.

Opes autem non rapiendae : divinitus datae multo meliores.

Si quis enim et manibus per vim magnas opes ceperit,
aut is lingua praedatus fuerit, qualia multa

Fiunt, quam primum lucrum tacentem de ceperit
hominum, pudorem vero impudentia expulerit :

facile autem illum obscurant Dii, minuantur vero familiar
viro tali ; exiguumque ad tempus divitiae comitantur.

Pariter vero, et qui supplicem et qui hospitem male tra-
ctaverit ;] quique fratris sui lectum adscenderit
secreti concubitus uxoris, scelerata patrans ;
quique cujuscumque imprudentia fraudat orphanos liberos ;
quique parentem senem misero in senectutis limite
increpuerit gravibus incessens verbis :

huic autem certo Jupiter ipse irascitur, ad extremum vero
operibus pro iniquis gravem exhibet talionem.

Verum tu ab-his quidem omnino cohibe stultum animum.

Pro facultate autem facito sacra immortalibus Diis

caste et pure, nitida vero femora adoleto :

alias autem libationibus thuribusque placato,

et quando cubitum-is, et quum lux sacra venerit :

ut tibi benevolum cor et animum habeant ;

[ut aliorum emas agrum, non tuum alius.]

Amicum ad convivium vocato, inimicum vero relinque :
eum autem potissimum vocato, quicumque te prope habitat.
Quotiescumque enim tibi etiam domesticum aliud *quid* acci-
vicini non-cincti accurrunt, cinguntur autem cognati. [dat,

Dammum malus vicinus, quantum bonus magnum com-
modum.] Nactus est sane pretium, quicumque nactus est vi-
cinum bonum.] Neque bos interierit, nisi vicinus malus sit.

Recte quidem metiaris *mutuans* a vicino, recte vero redde,
eadem mensura, et amplius, si quidem possis :
ut indigens etiam in posterum aequum *cum* invenias.

Ne mala lucra-captas : mala lucra aequalia damuis.

Amantem ama, et succurrenti succurre :

et da ei-qui dederit, neve da ei-qui non dederit.

Datori quidem aliquis dedit, non-danti vero nemo dedit.

Donatio bona, rapina vero mala, mortis datrix.

Quicumque enim quidem vir libens *dat*, is etiam multum de-
derit.*] gaudet dono et delectatur suo in animo.

Qui vero ipse ceperit impudentiae obsecutus
quamvis exiguum (exsistens), id tamen rigidat ejus animum.

Siquidem enim et parvum ad parvum posueris,
et frequenter istud feceris, mox magnum et hoc evaserit.

Qui vero ad id-quod-adeat adjicit, is vitabit atram famem.

Neque vero quod domi repositum *est* hominem cruciat.

Domi melius *est* esse, quoniam damnosum, quod foris *est*.

Bonum quidem de-praesenti capere, miseria vero animo,
egere absente : quae te meditari jubeo.

Incipiente autem dolio et desinente saturare·
in-medio parce : sera vero in fundo parsimonia.

- 370 Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
 Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.
 (370) πίστει δ' ἄρ τοι δμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρα.
 Μηδὲ γυνή σε νόον πυγαστόλος ἐξαπατάτω
 αἰμύλα κωτίλλουσα, τήν διρῶσα καλὴν.
 375 Ὅς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὄγε φιλήτησι.
 Μουνογενὴς δὲ πάϊς εἴη πατρῷον οἶκον
 (375) φερβόμεν· ὥς γὰρ πλοῦτος ἀέζεται ἐν μεγάροισι.
 Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ' ἐγκηταλείπων.
 ῥεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἀσπετον ὄλβον.
 380 Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.
 [Σοὶ δ' εἰ πλούτου θεμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν,
 (380) ὧδ' ἔρδειν, καὶ ἔργον ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.]

- Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
 ἄρχεσθ' ἀμητοῦ· ἀρότοιο δὲ δυσομενάων.
 385 Αἱ δ' ἦτοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα
 κεκρύφαται, αὖτις δὲ περιπλομένου ἐνιυτοῦ
 (385) φαίνονται ταπρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
 Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἳ τε θαλάσσης
 ἐγγυθὶ ναιετάουσ', οἳ τ' ἄγχεα βησσήεντα,
 390 πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πύονα χῶρον
 ναίουσιν· γυμνὸν σπεῖρειν, γυμνὸν δὲ βουπειν,
 (390) γυμνὸν δ' ἀμάαν, εἴ χ' ὦρια πάντ' ἐθέλῃσθα***
 ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος, ὥς τοι ἕκαστα
 ὦρι ἀέξεται, μή πως τὰ μέταζε χατίζων
 395 πτώσσης ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσης.
 Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἔμ' ἦλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
 (395) οὐδ' ἐπιμετρήσω· ἐργάζεο, νήπιε Πέρση,
 ἔργα, τάτ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο,
 μήποτε σὺν παιδεσσι γυναικὶ τε θυμὸν ἀγρεύων
 400 ζητεύης βίον κατα γείτονας, οἳ δ' ἀμελῶσιν.
 Δὲς μὲν γὰρ καὶ τρεῖς τάχα τεύξεαι ἦν δ' ἔτι λυπῆς,
 (400) χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτίωσια πόλλ' ἀγορεύσεις·
 ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. Ἀλλὰ σ' ἀνοίγα
 φράζεσθαι χρεῖων τε λύσιν λιμοῦ τ' ἀλεωρήν.
 405 Οἶκον μὲν πρόωστα, γυναικά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα,
 [κτητὴν, οὐ γαμετὴν, ἥτις καὶ βουσὶν ἔποιτο,]
 (405) χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι,
 μὴ σὺ μὲν αἰτῆς ἄλλον, ὃ δ' ἀρνῆται, σὺ δὲ τη-ῖ,
 ἢ δ' ὥρη παραμείβηται, μινύθῃ δέ τε ἔργον.
 410 Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὖριον ἔς τ' ἔννεπιν·
 οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλὴν,
 (410) οὐδ' ἀναβαλλόμενος μελέτη δέ τε ἔργον ὀφείλει.
 Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄττησι παλαίει.
 Ἥμος δὲ λήγει μένος ὀξέος ἡελίοιο
 415 καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν δμῆρῃσαντος
 Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χροῦς·
 (415) πολλὸν ἐλαφρότερος· δὴ γὰρ τότε Σείριος ἀστὴρ
 βαῖον ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφῶν ἀνθρώπων
 ἔρχεται ἡμάτιος, πλείων δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ·
 420 τῆμος ἀδηκτοτάτῃ πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
 ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει·
 (420) τῆμος ἄρ' ὀλοτομεῖν μεμνημένος ὦρια ἔργα.

- Merces autem viro amico constituta æqua esto.*
Etiam cum-fratre ludens testem adhibeto :
credulitas autem sane pariter ac diffidentia perdiderunt ho-
mines.] Ne vero mulier tibi animum nates-exornans decipiat,
blanda garriens, tuum inquirens domicilium.
Qui enim mulieri confidit, confidit is furibus.
Unicus vero filius sit, paternam domum
qui-servet : ita enim opulentia crescet in ædibus.
Senex autem moriaris, alterum filium relinquens.
Facile vero et pluribus prae-buerit Jupiter ingentes opes.
Major quidem plurium cura, major autem accessio.
[Tibi vero si opes mens appetit in animo tuo,
sic facito, et operi super opus operare.]

- Pleiadibus Atlante-natis exorientibus,*
incipie messem ; arationem vero, occidentibus.
Hæ autem sane noctesque et dies quadraginta
latent : rursum vero inverso anno
apparent primum ubi-acuitur ferrum.
Hæc utique camporum est lex, iisque, qui mare
prope habitant, iisque, qui valles flexuosas,
a-mari fluctuante procul, pinguem regionem
incolunt : nudus serito, nudusque arato,
*nudusque metito, si quidem tempestiva omnia voles****
opera tibi-parare Cereris, ut tibi singula
tempestiva crescant, ne quando interim egens
mendices ad alienas domos, et nihil eficias.
Sicut et nunc ad me venisti : ego vero tibi non amplius-dalw,
neque admetiar : operare, stolidè Persa,
operibus, quæ hominibus Dii destinarunt :
ne-quando cum liberis uxoreque animo dolens
quæras victum per vicinos, hi vero negligant.
Bis quidem enim et ter forsitan consequeris : si vero am-
plius molestus-tueris,] rem quidem non facies, tu vero [ina-
nia multa dices :] inutilis autem erit verborum copia. Sed te
jubeo] cogitare debitorumque solutionem famisque evitatio-
nem.] Domum quidem primum, fæminamque bovemque
aratorem,] [servam non nuptam, quæ et boves sequatur :]
utensilia vero domi omnia apta parato :
ne tu quidem petas ab alio, is vero recuset, tuque careas,
tempus autem prætereat, minuaturque etiam opus.
Neve differas in crastinum inque perendinum :
non enim frustra-laborans vir implet horreum,
neque differens : studium vero opus auget.
Semper autem dilator-operum vir cum-damnis luctatur.
Quum jam desinit vis acuti solis
æstum sudoriferum, per-autumnum pluyente
*Jove præpotente, mutatur vero humana cutis**
multo agilior : jam enim tunc Sirius stella
paulisper supra caput mortalium hominum
venit interdiu, magis autem nocte fruitur :
tum minime-rosa (vermibus) est cæsa ferro
silva, folia autem humi fundit, germinationeque destinit :
tunc igitur lignari memento tempestiva opera.

Ὀλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὑπερον δὲ τρίπηχυν,
 ἄξονά θ' ἑπταπόδην· μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενος οὕτως·
 425 εἰ δέ κεν ὀκταπόδην, ἀπὸ καὶ σφῦράν κε τάμοιο.
 Τρισπίθαιμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδύρωι ἁμάξῃ.
 (425) Πολλ' ἐπικαμπύλα κᾶλα· φέρειν δὲ γῆν, ὅτ' ἂν εὐ-
 εἰς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος ἢ κατ' ἄρουραν, [ρης,
 πρίνινον· ὃς γὰρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν,
 430 εὖτ' ἂν Ἀθηναίης ὁμῶς, ἐν ἐλύματι πῆξας,
 γόμοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῇ.
 (430) Δοῖά δὲ θέσθαι ἄροτρα, πονησάμενος κατὰ οἶκον,
 αὐτόγουον καὶ πηκτὸν, ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτω·
 εἰ χ' ἑτερόν γ' ἄξιαι, ἑτερόν κ' ἐπὶ βουσί βάλαιο.
 435 Δάρνης δ' ἡ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆς,
 ὀρυὸς ἐλυμα, γῆς πρίνου. Βόε δ' ἐνναετήρω
 (435) ἄρσενε κεκτῆσθαι, τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδῶν,
 ἥβης μέτρον ἔχοντες· τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.
 Οὐκ ἂν τῷ γ' ἐρίσαντ' ἐν αὐλακὶ καὶ μὲν ἄροτρον
 440 ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὐτοὶ λίποιεν.
 Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετῆς αἵζης ἐποίτο
 (440) ἄρτον δειπνήσας, τετράτροπον, ὀκτάβλωμον,
 ὃς κ' ἔργου μελετῶν ἰθείαν αὐλακ' ἐλαύνει,
 μακίτι παπταίνων μεθ' ὁμηλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
 445 θυμὸν ἔχων· τοῦ δ' οὐτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
 σπέρματα δάσσασθαι καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.
 (445) Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμηλικας ἐπτοίηται.
 Φράζεσθαι δ', εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσης
 ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυῖης·
 450 ἥτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χεῖματος ὥρην
 δεικνύει ὁμηρηροῦ· κραδίην δ' ἔδωκ' ἀνδρὸς ἀβούτεω·
 (450) ὃς τότε χορτάζειν ἑλικας βοῦς ἐνδον ἐόντας·
 [ρηίδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν Βόε δὸς καὶ ἁμαξάν·
 ρηίδιον δ' ἀπαντήσασθαι. Πάρα δ' ἔργα βόεσσιν.
 455 Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πῆξασθαι ἁμαξάν,
 νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδ'· ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἁμάξῃς,
 (455) τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκίῃα θέσθαι.]
 Εὖτ' ἂν δὲ πρῶτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανείη,
 δὴ τότε· ἐρορηθῆναι ὁμῶς ὁμῶς τε καὶ αὐτὸς
 460 αὐτὴν καὶ διερεῖν ἀρώων ἀρότοιό καθ' ὥρην,
 πρῶτ' ἁλὰ σπεύδων, ἵνα τοὶ πλήθωσιν ἄρουραι.
 (460) (Ἰἶαρι πολεῖν· θέρεος δὲ ναυμένης οὐ σ' ἀπατήσει.)
 Νεῖον δὲ σπεῖρειν ἔτι κουφίζουσιν ἄρουραν.
 (Νεῖος ἀλεξιάρη παιδῶν εὐκλήτειρα.)
 465 Εὐχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ, Δημήτερί θ' ἄγνῃ,
 ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτῆν,
 (465) ἀρχόμενος ταπρῶτ' ἀρότου, ὅτ' ἂν ἄκρον ἐχέτης
 χειρὶ λαβὼν ὄρηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἱκῆαι
 ἐνδρουν ἐλκόντων μεσάβω. Ὁ δὲ τυτθὸς ὀπισθεν
 470 ὁμῶς ἔχων μακέλην πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη,
 σπέρμα κατακρύπτων· εὐθυμοσύνη γὰρ ἀρίστη
 (470) θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
 Ὡδὲ κεν ἀδροσύνη στάχους νεύοιεν ἔραζε,
 εἰ τέλος αὐτὸς ὀπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάξοι,
 475 ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσεις ἀράχνια· καὶ σε ἔολπα
 γηθήσειν, βιότου αἰρεῦμενον ἐνδον ἐόντος.

Mortarium quidem tripetale seca, pistillum vero tricubitale,
 axemque septempedalem : valde enim certe conveniens sic :
 si vero octopedalem, inde et malleum secueis.

Trium-palmorem vero rotam secato decem-palmorem plau-
 stro.] Multa curva ligna : fert autem buram, cum inveneris
 domum, in monte quærens vel in campo,
 ilignam : hæc enim bobus ad-arandum firmissima est,
 si Minervæ famulus, dentali infigens,
 clavis conjungens adaptaverit temoni.

Bina vero facito aratra, fabricans domi,
 alterum nativa-bura et alterum compactile : quoniam multo
 melius sic :] si alterum quidem freris, alterum bobus inje-
 ceris.] E-lauro autem vel ulmo minime-vermiculati temones,
 e-quercu dentale, bura ex-ilice. Boves vero duos novennes
 mares comparato (horum enim robur non imbecillum est)
 juventutis mensuram habentes : hi ad-laborandum optimi.
 Non hi utique dimicantes in sulco quidem aratrum
 frerint, opus vero inutile ibi reliquerint.

Hos autem simul quadragenarius juvenis sequatur,
 panem postquam-prandit quadrifidum, octo-quadrarum,
 qui opus curans rectum sulcum ducat,
 non-amplius circumspectans æquales, sed in opere
 animum habens : hoc vero neque junior alius melior
 ad-spargendum semina et iteratam-sationem ad-evitandam.
 Junior enim vir ad æquales desiderio-trahitur.

Observe vero, cum gruis vocem audieris
 alte in nubibus quotannis clagentis :
 hæc arationisque signum affert, et hyemis tempus
 indicat imbriferæ : cor autem rodit viri bobus-carentis.
 Tunc sane pasce camuros boves domi manentes.
 [Facile enim est verbum dicere : Par-boum da et plaustrum ;
 facile autem recusare : Sunt vero opera bobus. [strum,
 Putat autem vir mente nempe dives se fabricaturum plau-
 stultus, neque hocce scit : centum enim sunt ligna plaustri,
 quorum ante curam habere oportet domum ferendorum.]

Cum vero primum arationis-tempus mortalibus apparuerit,
 Jam tunc aggredere, simul servique et ipse,
 siccum et humidum arans arationis per tempus,
 mane valde festinans, ut tibi impleantur arva.

[Vere vertito ; æstate vero iteratum arvum non te fallit.]

Novalis autem serito adhuc levem agrum.

[Novalis exsecrationum-expultrix, liberorum placatrix.]

Supplica vero Jovi infero, Cererique castæ,
 perfecte ut-onerent Cereris sacrum munus,
 incipiens primum arationem, cum extremum stivæ
 manu capiens stimulum, boum ad terga adtigeris
 temonis-cuneum trahentium subjugiis : puer autem a-tergo
 sequens] servus tenens ligonem negotium avibus facessat,
 semina abscondens. Diligentia enim optima
 mortalibus hominibus, negligentia vero pessima.
 Sic ubertate spicæ nutaverint ad-terram,
 si finem ipse postea Olympius præbuisset,
 e vasis autem ejeceris araneas ; et te spero
 gavisurum, de-victu sumentem intus reposito.

(476) Εὐοχθέων δ' ἵσταται πολὺν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους
αὐγάσσει· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ χειρημένος ἔσται.

Εἰ δέ κεν ἡελίοιο τροπῆς ἀρόσης γρόνα διαν,
480 ἤμενος ἀμήσεις, ὀλίγον περὶ χειρὸς ἔργων,
ἀντία δεσμεύουν κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων·
(480) οἷσις δ' ἐν φορμῶν παῦροι δὲ σε θηθήσονται.

[Ἄλλοτε δ' ἄλλοιός Ζηνὸς νόος αἰγιόχοιο,]
ἀργαλέος δ' ἀνδρεςσι κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι.
485 Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσης, τότε κέν τοι ψάρμακον εἴη·
ἤμος κόκκυξ κοκκῶζει ὄρουδς ἐν πετάλοισι
(486) τοπρῶτον, τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
τῆμος Ζεὺς οἱ τρίτῳ ἤματι, μετ' ἀπολήχοι,
μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὀπλὴν μήτ' ἀπολείπων·
490 οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότη ἰσοφαρίζοι.

[Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσει· μήδ' ἐσέ λήθοι
(490) μήτ' ἔαρ γιγνόμενον πολὺν μήθ' ὥριος ὄμβρος.]

Πᾶρ δ' ἴθι γάλακτον ὀῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην
ὥρῃ χειμερίῃ, ὅποτε κρύος ἀνέρα ἔργων
495 ἰσχάνει, ἐνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφείλοι,
μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμυχάνῃ καταμάρψῃ
(495) σὺν πενίῃ, λεπτή δὲ παχύν πόδα χειρὶ πιέζῃς.

Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ, κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μέμνων,
χρητίζων βιότοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.

500 [Ἐλπίς δ' οὐκ ἀγαθὴ χειρημένον ἀνδρα κομίζει,
ἤμενον ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἀρχίος εἴη.

(500) Δείκνυε δὲ δμῶεσσι, θέρευσ ἔτι μέσσου ἐόντος,
Οὐκ αἰεὶ θέρος ἔσσειται, ποιεῖσθε καλιάς.]

[Μῆνα δὲ Ἀθηναῖονα, κάκ' ἤματα, βουδόρα πάντα,
505 τοῦτον ἀλεύασθαι, καὶ πηγάδας, αἵτ' ἐπὶ γαῖαν
πνεύσαντος Βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσιν,
(506) ὅς τε διὰ Θρήκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
ἐμπνεύσας ὥρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη·
πολλὰς δὲ ὄρυς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας
510 οὐρεὸς ἐν βήσσης πύλῃ γρόνι πουλυβοτείρῃ
ἐμπίπτων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.

(510) Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐράς δ' ὑπὸ μέξε' ἔθεντο,
τῶν καὶ λάγνη δέρμα κατὰσκιον· ἀλλὰ νυ καὶ τῶν
ψυχρὸς ἐὼν διάσῃ δαυσστέρνων περ ἐόντων.

515 Καί τε διὰ ῥινόυ βοὸς ἔρχεται, οὐδὲ μιν ἴσχει·
καὶ τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα· πώεα δ' οὔτι,

(515) οὐνεκ' ἐπηταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάσῃ
ἰς ἀνέμου Βορέου· τροχάλον δὲ γέροντα τίθησι.

Καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ διάσῃν,
520 ἥ τε δόμων ἐντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρῃ μέμνη,
οὐπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·

(520) εὐτε λοεσσαμένη τέρενα χροῖα καὶ λίπ' ἐλάτῃ
χρυσάμενη μυχίη καταλέγεται ἐνδοθι οἴκου,
ἤματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος δν πόδα τένδει,

525 ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἤθεσι λευγαλείοισιν,
οὐδὲ οἱ ἥλιος δείκνυ νομὸν ὀρμηθῆναι·

(525) ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
στρωφᾶται, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαίνει.

Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὕληχοῖται·

530 λυγρὸν μυλίωντες ἀνὰ δρία βησσηντα

Bene-onustus autem pervenies *ad album ver*, neque *ad alios*
respicias : tui vero alius vir indigus erit.

Si vero sole vertente (*bruma*) divam araveris *terram*,
sedens metes, paucillum manu comprehendens,
alternatim ligans puluerulentus, non valde gaudens.
Feres autem in sporta : pauci vero te suspicient.

Alias autem alia Jovis mens agida-habentis,
difficilis vero hominibus mortalibus intellectu.
Sin autem sero araveris, id tibi remedium fuerit.

Quando cuculus canit quercus in foliis,
primum, delectatque mortales super immensam *terram* ;
tunc Jupiter pluat tertio die, neve desinat,
neque sane excedens bovis ungulam neque deficiens :
ita serus arator priorem aequarit.

[Animo autem bene omnia serva : neve te lateat
neque ver evadens album, neque tempestivus imber.]

Præteri autem ærariam officinam et calidam *tabernam*,
tempore hiberno, quando frigus virum ab-operibus
arceat, ubi impiger vir valde domum augeat :
ne te mala hyemis difficultas deprehendat
cum paupertate, macra vero crassum pedem manu premas.
Multa autem ignavus vir, vanam ob spem exspectans,
egens victus, mala locutus est ad annum *suum*.
[Spes vero non bona indigentem virum fovet,
sedentem in *taberna*, cui non victus sufficiens sit.
Demonstra autem servis, æstate adhuc media (existente) :
Non semper æstas erit, exstruite casas.]

Mensem vero *Lenæonem*, malos dies, boves-cruciantes
omnes,] hunc vitate, et glacies, quæ super *terram*
flante Borea molestæ existunt,
qui per Thraciam equorum-altricem lato mari
inspirans *id* concutit : remugit autem terra et silva :
multas vero quercus alticomas abietesque densas
montis in saltibus dejicit terræ multos-pascenti
irruens, et omnis reboat tunc innumera *silva*.

Ferie autem horrent, caudasque sub pudenda ponunt,
quarum etiam villis cutis oblecta est : sed sane et has
frigidus cum-sit perflât, villosis-pectoribus licet existentes.

Et per pellem bovis penetrat, neque hæc eum arceat ;
et etiam per capram flat longis-pilis : sed ovium-greges om-
nino,] quia valde-densi villi ipsarum, non perflât
vis venti Boreæ : incurvum vero senem facit.

Etiam per virginem tenelli-corporis non perflât,
quæcumque intra ædes caram apud matrem manet,
nondum opera sciens aureæ Veneris ;

quando lota tenerum corpus et pingui oleo
uncta in-recessu cubat intra domum
die hiberno, quando exossis (*polyppus*) suum pedem artoait,
inque domo sine-igne et in latibulis tristibus,
neque ei sol ostendit pabulum invadendum :
sed super nigrorum hominum populumque urbemque
vertitur, tardius autem Græcis lucet.

Et tunc jam cornuti et non-cornuti silvicolæ
misere manducantes per nemora saltuosa

φεύγουσιν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμνηεν,
(530) οἳ σκέπα μαιομένοι πυκινούς κευθμῶνας ἔχουσι,
καὶ γλάφυ πετρῶν· τοὶ δὲ τρίποδι βροτοὶ ἴσοι,
οὗτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὐδας ὄραται,
535 τῷ ἱκελοὶ φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νίφα λευκὴν.]

Καὶ τότε ἔσσεσθαι ἔρυμα γροῶς, ὥς σε κελεύω,
(535) χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα·
στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι·
τὴν περιέσσεσθαι, ἵνα τοὶ τρίγες ἀτρεμέωσι,
540 μῆδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
Ἄμφι δὲ ποσσὶ πέδιλα βοῶς ἱπὶ κταμένονιο
(540) ἄρμενα δῆσασθαι, πῖλοις ἐντοσθε πυκᾶσσας.

Πρωτογόνων δ' ἐρίρων, ὅπότε' ἂν κρύος ὦριον ἔλθῃ,
δέρματα συρῶσθαι νύρῳ βοῶς, ὅρρ' ἐπὶ νύτῳ
545 ἕτεοῦ ἀμφιβάλλῃ ἀλέην· κεφαλῇ δ' ὑπερβῆν
πῖλον ἔχειν ἀσκητόν, ἵν' οὐατα μὴ καταδέυῃ·
(545) ψυχρὴ γάρ τ' ἤδ' ἐπέλεται Βορέαο πεσόντος,
ἥϊός δ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
ἀὴρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις,
550 ὅς τε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἀπὸ ἀναόντων,
ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεῖς ἀνέμοιο θύελλῃ,
(550) ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἔσπερον, ἄλλοτ' ἄησιν,
πυκνὰ Θρηϊκίου Βορέου νέφεα κλονέοντος.

Τὸν φθάμενος, ἔργον τελέσας, οἴκονδε νέεσθαι,
555 μήποτε σ' οὐρανὸθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
χρῶτά τε μυδαλέον θείῃ, κατὰ θ' εἴματα δέυσῃ.
(555) Ἄλλ' ὑπαλεύασθαι· μείζων γὰρ χαλεπώτατος οὗτος
χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοισι, χαλεπὸς δ' ἀνθρώ-

Τῆμος θῶμισυ βουσίην, ἐπ' ἀνέρι δὲ πλεονεῖη [ποις.
560 ἀρμαλῆς· μακρὰ γὰρ ἐπὶ ῥόθοι εὐφρόναι εἰσὶ.
[Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
(560) ἰσοῦσθαι νύκτας τε καὶ ἡμέρας, εἰσέκοιεν αὖτις
γῆ, πάντων μήτηρ, καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ.]

Εὔτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετὰ τροπᾶς ἡλείοιο
565 χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἡμέρας, ὅτ' ἂν τότε' ἀστὴρ
Ἀρκτοῦρος προλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο
(565) πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀροκνεφάριος.

Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογῆ Πανδιονίς ὦρτο χελιδὼν
εἰς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.

570 Τὴν φθάμενος οἶνας περιταμνέμεν· ὥς γὰρ ἄμεινον.

Ἄλλ' ὅπότε' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἀμφυτὰ βαίνειν,
(570) Πληϊάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων·
ἀλλ' ἄρπας τε χαρασσέμεναι καὶ δμῶας ἐγείρειν.

Φεύγειν δὲ σκιεροῦς θώκους καὶ ἐπ' ἡδὴ κοῖτον
ὦρῃ ἐν ἀμῆτῳ, ὅτε τ' ἡλίου χροὰ κάρρει.

Τυμολῶτος σπεύδειν, καὶ οἶκαδ' ἀγινεῖν,
(575) ὀρθροῦ ἀνιστάμενος, ἵνα τοὶ βίος ἄρκιος εἴῃ.

Ἦώς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν.

Ἦώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου·
580 ἥως, ἥτε φανείσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου
ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσί τιθήσιν.

(580) Ἦμος δὲ σχολυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἡμέτετα τέττις
δενδρέῳ ἐρεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' αἰοιδὴν
πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματωδέος ὥρῃ,

fugiant, (et omnibus in animo id curae-est,) ubi tecta quærentes densas latebras habent, et antrum petrosum : illi vero tripodi (seni) homines similes, cujus dorsum fractum-est, caputque ad terram spectat, huic similes incedunt, vitantes nivem albam.]

Et tunc indue munimentum corporis, ut te jubeo, lœnamque mollem et talarem tunicam : stamine vero in pauco multum subtegmen intexē. Hanc circuminduito, ne tibi pili tremant, neve erecti horreant surgentes per corpus. Circum vero pedes calceos bovis vi occisi aptos ligato, pilis intus condensatos. Primogenitorum vero hædorum, cum frigus tempestivum venerit,] pelles consuito nervo bovis, ut super dorsum pluviae circum-injicias munimentum : in capite vero superne pileum habeto elaboratum, ne aures humefas : frigida enim et aurora est Borea cessante : matutina vero super terram a cœlo stellato nebula frugifera extenditur fortunatorum super operibus : quæ hauriens fluminibus e perennibus, alte supra terram sublata venti procella, interdum quidem etiam pluit ad vesperam, interdum vero descendit] densas Thracio Borea nubes excitante.

Hunc antevertens, opere perfecto, domum redi, ne-quando te cœlitus tenebrosa nubes circumteget corpusque madidum reddat, vestesque humectet. Sed evitato : mensis enim gravissimus hic hibernus, gravis pecudibus, gravisque hominibus.

Tunc dimidium bobus, homini vero plus adsit cibariorum : longæ enim adjutrices noctes sunt.

[Hæc observans totum in annum æquato noctesque et dies, donec rursum terra, omnium mater, fructum omnigenum ferat.]

Quum autem sexaginta, post conversionem Solis (brumam),] hibernos exegerit Jupiter dies, jam sane tunc stella Arcturus relinquens sacrum fluctum Oceani primum totus-apparens exoritur vespertinus.

Post hunc autem mane-querula Pandionis surgit hirundo in lucem hominibus, vere recens-inemte.

Hanc prævertens vites amputato : sic enim melius.

At cum domiporta (cochlea) e terra plantas adscenderit, Pleiades fugiens, tunc jam circumfossura non-amplius vitium :] sed falcesque acuito et servos excitato.

Fugito vero umbrosas sedes et matulinum somnum, tempore messis, quando et Sol cutem exsiccat.

Tunc festina et domum fruges congere, mane surgens, ut tibi victus sufficiens sit.

Aurora enim etiam operis tertiam sortitur partem.

Aurora sane promovet quidem viam, vero etiam promovet opus :] Aurora, quæ apparens multos ingredi-ferit viam homines, multis autem juga bobus imponit.

Quum vero scolymosque floret, et canora cicada arbori insidens stridulum defundit cantum frequenter sub alis, æstatis laborioso tempore,

- 685 τῆμος πίοταται τ' αἶγες καὶ οἶνος ἄριστος,
μαχλόταται δὲ γυνκαῖες, ἀφαιρότατοι δέ τε ἄνδρες
(585) εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει,
αὐαλέος δὲ τε χρώς ὑπὸ καύματος. Ἀλλὰ τότε ἦδη
εἷη πετραίη τε σκιή, καὶ βίβλινος οἶνος,
590 μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σθεννυμένων,
καὶ βοὸς ὑλογάοιο κρέας μήπω τετοκυῖης,
(600) πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἶθοπα πινέμεν οἶνον,
ἐν σκιῇ ἐζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς,
ἀντίον ἀκράεος Ζεφύρου τρέψαντα πρόσωπον,
595 κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀπορρύτου, ἥ τ' ἀβολωτος,
τρῆς ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἰέμεν οἶνου.
• (595) Διμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
δινέμεν, εὖ τ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὀρίωνος,
χωρῶ ἐν εὐαεὶ καὶ εὐτροχάλῳ ἐν ἁλῶνι.
600 μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
πάντα βίον κατὰθαι ἐπάρμενον ἐνδοθι οἴκου,
(600) [ὀητά τ' αἰοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἀτεκνον ἔριθον
διζεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος]
καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομῆν· μὴ φείδεο σίτου.
605 μὴ ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἔλθῃται.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρρετόν, ὄφρα τοι εἷη
(605) βοῦσι καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν. Αὐτὰρ ἔπειτα
δμῶας ἀναψῦσαι φίλα γούνατα καὶ βόε λῦσαι.
Εὖ τ' ἂν δ' Ὀρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
610 οὐρανόν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐξίδη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀπόδρεπε οἶκαδε βότρυς.
(610) δεῖξαι δ' ἡελίῳ δέκα τ' ἡμέατα καὶ δέκα νύκτας·
πέντε δὲ συσκιᾶσαι, ἕκτῃ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
δώρα Διωνύσου πολυγηθέος. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
615 Πληιάδες θ' Ὑάδες τε τό τε σθένος Ὀρίωνος
δύνωσιν, τότε ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
(615) ὠραίου· πλεῖων δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἷη.

- Εἰ δέ σε ναυτιλίας δυσπεμπέλου ἡμερος αἰρεῖ,
εὖ τ' ἂν Πληιάδες σθένος ὀμβριμον Ὀρίωνος
620 φεύγουσαι πίπτωσιν ἐς ἡεροειδέα πόντον,
δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν αἴηται·
(620) καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἡπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι
625 πάντοθεν, ὅφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὀμβρός.
(625) Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τεῶν ἐνικάθεο οἴκῳ,
εὐκόσμως στολίσας νῆος πτερὰ ποντοπόροιο·
πληθάλιον δ' εὐεργές ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
630 Αὐτὸς δ' ὠραῖον μίμνειν πλόν, εἰσέκεν ἔλθῃ·
καὶ τότε νῆα θαλὴν ἀλαδ' ἐλκόμεν, ἐν δὲ τε φόρτον
(630) ἄρμενον ἐντύνασθαι, ἵν' οἶκαδε κέρδος ἄρῃαι,
ὥς περ ἐμός τε πατήρ καὶ σὸς, μέγα νῆπιε Πέρση,
πλωτίζεσθ' ἐν νηυσὶ, βίου κεκορημένος ἐσθλοῦ.
635 ὅς ποτε καὶ τῇδ' ἦλθε, πολὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
Κύμην Αἰολίδα προλιπὼν, ἐν νηὶ μελαίνῃ·
(635) οὐκ ἄφενος φεύγων οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,

tunc pinguiſſimæque capræ et vinum optimum,
lasciviffimæ autem mulieres, imbecilliffimi vero etiam viri
sunt, quoniam caput et genua Sirius siccatur,
siccum vero etiam corpus ob æstum. Sed tunc jam
sit petraque umbra, et Biblinum vinum,
panisque bene-coctus, lacque caprarum non-amplius-lactan-
tium,] et vaccæ in-silva-pascentis caro nondum enixæ,
primogenitorumque hardorum : insuper vero nigrum bibito
vinum,] in umbra sedens, saturatus cor cibo,
contra acute-spirantem Zephyrum vertens vultum,
fontisque perennis ac defluentis, quique illimis sit,
tres partes aquæ infunde, quartam vero immitte vini.

Famulis autem impera Cereris sacrum munus
triturare, quando primum apparuerit robur Orionis,
loco in ventoso et bene-orbiculata in area :
mensura vero diligenter recondito in vasis. Sed postquam
jam] omnem victum deposueris paratum intra domum,
[servumque domo-carentem conducere, et sine-liberis servam
querere te jubeo : molesta autem liberos-habens serva.]
Et canem asperis-dentibus nutrito, nec parcas cibo,
ne quando tibi interdiu-dormiens vir res auferat.

Fœrum autem importato et paleas, ut tibi sit
bobus ac mulis annum pabulum. Sed postea
servorum refocilla cara genua et boves solve.

Quum vero Orion et Sirius in medium venerit
cœlum, Arcturum autem inspexerit roseis-digitis Aurora,
o Persa, tunc omnes decerptas-fer domum uvas :
monstrato vero soli decemque dies et decem noctes,
quinque autem in-umbra-pone, sexto autem in vasa haurito
dona Bacchi oblectatoris. Sed postquam jam
Pleiadesque Hyadesque ac robur Orionis
occiderint, tunc deinde arationis memor esto
tempestivæ : annus autem per terram prosper sit.

Sin autem te navigationis periculosæ desiderium capit :
quando Pleiades robur validum Orionis
fugientes ceciderint in obscurum pontum,
jam tunc omnigenorum ventorum furunt flamina :
et tunc ne-amplius naves habeto in nigro ponto :
terram autem exercere memento : uti te jubeo.
Navem vero in continentem trahito, munitoque lapidibus
undique, ut arceant ventorum vim humide flantium,
paxillo extracto, ne putrefaciat Jovis imber.
Armamenta vero disposita omnia tuæ reponere domi,
diligenter componens navis alas (vela) marivagæ :
clavum vero fabrefactum super fumum suspendito.
Ipse autem tempestivam expectato navigationem, dum ve-
niat :] et tum navem celerem in-mare trahito, intus vero etiam
onus] aptum imponito, ut domum lucrum reportes,
quemadmodum meusque pater et tuus, valde stolidæ Persæ,
navigabat in navibus, victus indigens honesti :
qui olim et huc venit, multum pontum emensus,
Cumæ Æolide relictæ, in navi nigra :
non abundantiam fugiens neque divitiasque et fortunam,

ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἀνδρεσσὶ δίδωσι.
 Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ, [λῆ.
 410 Ἀσκρα, χειμὰ κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθ-
 Τύνη δ', ὧ Πέρσῃ, ἔργων μειντημένος εἶναι
 (640) ὠραίων πάντων, περὶ ναυτιλίας δὲ μάλιστα.
 [Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτίᾳ θέσθαι,
 μεῖζων μὲν φόρτος, μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος
 645 ἔσσεται, εἴ κ' ἀνέμοι γε κακὰς ἀπέχουσιν ἀήτας.]
 Εὐτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψῃς ἀσίφρονα θυμόν,
 (645) βούληται δὲ χρέα προφυγεῖν καὶ ἀτερπέα λιμόν,
 δεῖξω δὴ τοι μέτρα πολυπλοίσβοιο θαλάσσης,
 οὔτε τι ναυτιλίας σεσορμμένος οὔτε τι νηῶν.
 650 Οὐ γὰρ πώποτε νηὶ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
 εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν ἐξ Αὐλίδος, ἧ ποτ' Ἀχαιοὶ
 (650) μείναντες χειμῶνα πολλὸν σὺν λαὸν ἄγειραν
 Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
 Ἔνθα δ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα θαίφρονος Ἀμφιδάμαντος
 655 Χαλκίδα τ' εἰσπέρησα· τὰ δὲ προπερραδμένα πολλὰ
 ἄθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθα μέ φημι
 (655) ὕμῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτύνετα.
 Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσαις Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
 ἔνθα με τοπρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν αἰοιδῆς.
 660 Τόσσον τοι νηῶν γε πεπειρήμαι πολυγόμφων·
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο·
 (660) Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατο ὕμνον αἰεῖδεν.
 Ἦματα πεντήκοντα μετὰ τροπὰς ἡελίοιο,
 ἐς τέλος ἐλθόντος θέρεος, καματώδεος ὥρης,
 665 ὠραίος πέλεται θνητοῖς πλόος· οὔτε κε νῆα
 καυάζαις οὔτ' ἀνδρας ἀπορφήσειε θάλασσα,
 (665) εἰ δὴ μὴ πρόφρων γε Προσειδάων ἐνοσίγῃων
 ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι·
 ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε·
 670 τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὔραι καὶ πόντος ἀπῆμων·
 εὐκηλος τότε νῆα θοῇν ἀνέμοισι πιθήσας
 (670) ἐλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον τ' εὖ πάντα τίθεσθαι·
 σπεύδειν δ' ὅ τι τάχιστα πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι·
 μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
 675 καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, Νότοιο τε δεινὰς ἀήτας,
 δςτ' ὥρινε θάλασσαν ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ
 (675) πολλῶ, ὀπωρινῶ, χαλεπὸν δέ τε πόντον ἐθήκεν.
 Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν.
 Ἦμος δὴ τοπρῶτον, ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνῃ
 680 ἵχνος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη[σα**
 ἐν κράτῃ ἀκροτάτῃ, τότε δ' ἀμβατός ἐστι θάλασ-
 (680) Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλόος. Οὐ μιν ἔγωγε
 αἶνημ'· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν·
 ἀρπακτὸν χαλεπῶς κε φύγοις κακόν· ἀλλὰ νῦ καὶ τὰ
 685 ἀνθρώποι ῥέζουσιν αἰδορέησι νόοιο·
 χρήματα γὰρ ψυχῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
 (685) Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν· ἀλλὰ σ' ἄνωγα
 φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσίν, ὡς ἀγορεύω.
 Μὴ δ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι·
 690 ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθαι.
 Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πῆματι κῦρσαι.

sed malam pauperiem, quam Jupiter hominibus dat.
 Habitavit autem prope Heliconem misero in vico,
 Askra, hyeme malo, æstate molesto, neque unquam bono:
 Tu vero, o Persa, operum memor esto
 tempestivorum omnium, de navigatione vero maxime.
 Navem parvam laudato, magnæ vero onera imponito;
 majus quidem onus, majus vero ad lucrum lucrum
 erit, si venti quidem malos contineant flatus.

Quando ad mercaturam verteris imprudentem animum,
 volueris autem debita effugere et injucundam famem,
 ostendam jam tibi rationes multisoni maris,
 neque omnino navigandi peritus, neque omnino navium.
 Neque enim unquam navi tranavi latum mare;
 nisi in Eubæam ex Aulide, ubi quondam Argivi,
 expectantes tempestatem (*desinentem*), multum populum
 collegerunt] Grecia e sacra in Trojam pulcris-fœminis.
 Ibi vero ego ad certamina strenui Amphidamantis
 Chalcidemque trajeci: indicta (*per præcones*) vero multa
 præmia posuerunt filii magnanimi: ubi me glori-
 or carmine tulisse tripodem auritum.
 Quem quidem ego Musis Heliconiadicis dicavi,
 ubi me primum dulci adduxerunt cantui.
 Tantum igitur naves quidem expertus-sum multos-clavos-
 habentes.] Sed etiam sic dicam Jovis voluntatem ægida-ha-
 bentis:] Musæ enim me docuerunt divinum carmen canere.

Dies quinquaginta post conversionem solis,
 ad finem progressa æstate, laborioso tempore,
 tempestiva est mortalibus navigatio: neque navem
 fregeris, neque homines perdiderit mare,
 nisi forte data-opera Neptunus terræ-concussor
 aut Jupiter, immortalium rex, velit perdere.
 Penes hos enim exitus est pariter bonorumque malorumque.
 Tunc vero dispositæque auræ et mare innocuum:
 securus tunc navem celerem, ventis fretus,
 deducito in pontum, onus vero bene omne colloca.
 Propera autem quam celerrime rursus domum redire:
 neque expectato vinumque novum et autumnalem imbrem,
 et hyemem accedentem, Notique sævos flatus,
 qui concitat mare, comitans Jovis imbrem
 multum, autumnalem, difficilemque pontum reddit.
 Alia vero verna est navigatio hominibus.
 Cum enim primum, quantum incedens cornix
 vestigium facit, tantum folia homini apparuerint
 in ficu summa; tum etiam pervium est mare.

Verna autem hæc est navigatio: non ipsam equidem
 proba: neque enim meo animo grata est;
 arreptum ægre effugeres malum. Sed tamen et hæc
 homines faciunt, stultitia mentis:
 opes enim anima sunt miseris mortalibus.
 Dirum vero est mori in fluctibus: at te jubeo
 considerare hæc omnia in animo, uti dico.

Ne vero in navibus omnem fortunam cavis pone:
 sed plura relinquo, pauciora vero imponito.
 Dirum enim ponti in fluctibus exitio occurrere.

(690) [Δεινὸν δ' εἴ κ' ἐφ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος αἰείρας
ἄξονα καυᾶσαι, τὰ δὲ φορτί' ἀμαχυρωθεῖν.]
Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.

695 Ὁραῖος δὲ γυναικα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,
μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πολλὰ ἀπολείπων
(695) μήτ' ἐπιθείς μάλα πολλὰ· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος,
ἥ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώοι, πέμπτω δὲ γαμοῖτο.
Παρθενικὴν δὲ γαμῆν, ἵνα ἤθεα κεδνὰ διδάξης.
700 Τὴν δὲ μάλιστα γαμῆν ἥ τις σέθεν ἐγγύθι ναίει,
πάντα μάλ' ἀμφοῖς ἰδὼν μὴ γείτοσι χάρματα γήμης.
(700) Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζει· ἄμεινον
τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ βίγιον ἄλλο,
δειπνολόγης· ἥτ' ἀνδρα καὶ ἱφθιμόν περ ἑόντα
705 εὖτε ἄτερ δαλοῦ καὶ ὠμῶ γήραι δῶκεν. [ναί.

Εὖ δ' ὅπιν ἀθανάτων μακάρων περὶ λαγμένους εἶ-
(705) Μηδὲ κασιγνήτῳ ἴσον ποιεῖσθαι ἐταῖρον·
εἰ δέ κε ποιήσης, μὴ μιν πρότερος κακὸν ἔρξης.
Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν· εἰ δέ κε σ' ἄρχῃ
710 ἥ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον ἧς καὶ ἔρξης,
οἷς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖτις
(710) ἡγήτ' ἐς φιλοπότηα, δίκην δ' ἐθέλῃσι παρασχεῖν,
δέξασθαι· δειλὸς τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
ποιεῖται. Σὲ δὲ μὴ τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.

715 Μηδὲ πολυξείνουν μὲν δ' ἄξεινον καλέεσθαι,
μηδὲ κακῶν ἔταρον μὲν δ' ἐσθλῶν νεκεστῆρα.
(715) Μηδὲ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἑόντων.
Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
720 φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.

Εἰ δὲ κακὸν εἶπης, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσῃς.
(720) Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι
ἐκ κοινοῦ· πλείστη δὲ χάρις θαπάνη τ' ὀλιγίστη.
Μηδὲ ποτ' ἐς ἡῶς Διὶ λείβειν αἶθρα οἶνον
725 χερσὶν ἀνίπτοισιν μὲν δ' ἄλλοις ἀνάντοισιν.
Οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἄρας.

(725) Μηδὲ ἀντ' ἡελίου τετραμμένος ὀρθὸς ὁμιχεῖν·
αὐτὰρ ἐπεὶ κε δῦῃ, μεμνημένος, εἰς ἀνιόντα
μήτ' ἐν δόῳ μήτ' ἐκτὸς δόῳ προβάδην οὐρήσης,
730 μὲν δ' ἀπογυμνωθῆς· μακάρων τοι νύκτες ἔασιν·
ἐξόμενος δ' ὄνειρος, ἀνὴρ πεπνυμένος εἰδώς,
(730) ἥ ὅγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερέος αὐλῆς.

Μηδὲ αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἐνδοθι οἴκου
ἐστίη ἐμπελαδὸν παραπαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.

735 Μηδὲ ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
(735) Μηδὲ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλιέρηρον ὕδωρ
ποσσὶ περᾶν, πρίν γ' εὖξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ βέεθρα,
χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.

740 Ὅς ποταμὸν διαβῇ, κακότητι δὲ χεῖρας ἀνιπτος,
τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.

(740) Μηδὲ ἀπὸ πεντόχοιο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλεῖν
αὖθις ἀπὸ γλωροῦ τάμνειν αἰῶνι σιδήρῳ.
Μηδὲ ποτ' οἶνομόν τιθέμεν χρητῆρος ὑπερθεῖν

[Dirumque, si in plaustrum prægrande onere imposito
axem freris, onera vero corrumpantur.] [mum.
Modum servato : opportunum-tempus vero in omnibus opti-

' Mature autem uxorem tuam ad domum ducito,
neque triginta annis valde multum deficiens
neque adjiciens valde multum : nuptiæ vero tibi tempestivæ
hæ,] mulier autem quatuor annos pubescat, quinto vero (*pu-*
bertatis) nubat.] Virginem vero ducito, ut mores castos do-
ceas.] Eam vero potissimum ducito, quæ te prope habitat :
omnia bene circumspeciens, ne vicinis ludibria ducas.
Neque enim quicquam muliere vir sortitur melius
bona, verum contra mala non gravius aliud,
comissatrice : quæ virum, etiamsi robustum (existentem),
torret sine face et crudæ senectæ tradit.

Bene vero vindictam immortalium beatorum observato.
Neque fratri æqualem facito amicum :
sin autem feceris, ne ipsum prior malo afficias.
Ne vero mentiaris dicis gratia : sin autem tibi corperit
aut aliquod verbum dicere infestum, aut facere,
bis tantum puniri memento : si vero rursus
redeat ad amicitiam, prænam autem velit dare,
recipe : miser sane vir amicum alias alium
facit. Tuum vero ne quid animum coarguat vultus.
Ne vero multorum-hospes, neve nullius-hospes dicaris,
neve malorum socius, neve bonorum conviciator.
Neque umquam perniciosam pauperiem animum-comeden-
tem homini] patiaris exprobrare, beatorum munus sempiter-
norum.] Linguae certo thesaurus inter homines optimus
parcæ, plurima vero gratia modum servantis :
Sin autem malum dixeris, forsân ipse majus audies.
Neve in communi convivio morosus sis
de symbolis : plurima vero gratia sumtusque minimus.
Neve umquam ex aurora Jovi libato nigrum vinum
manibus illotis, neve aliis immortalibus :
neque enim hi exaudiunt, respuunt vero etiam preces.
Neu contra solem versus stans meito,
sed-etiam postquam occidit, memento, adversus orientem
neque in via, neque extra viam inter-eundem meiere.
Neve denuderis : Deorum quippe noctes sunt :
sedens vero in-fumeto vir prudentia doctus,
aut idem ad parietem accedens bene-septæ caulæ.
Neu pudenda semine pollutus intra domum
focum juxta revelato, sed caveto.
Neve a mali-ominis funebribus reversus
seminato progeniem, sed immortalium a convivio.
Neve umquam perennium fluviorum pulcre-fluentem aquam
pedibus transito, priusquam precatus-fueris adspiciens pulcra
fluenta,] manus lotus amœna aqua limpida.
Qui fluvium transierit, malitia vero manus illotus,
huic Dii succensent et dolores dant in-posterum.
Ne vero a manu, Deorum in convivio splendido,
siccum a viridi reseca nigro ferro.
Neve umquam cyathum pone super craterem

- 745 πινόντων· ὅλοη γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
 Μηδὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν,
 (745) μὴ τοι ἐφεζομένην κρώζῃ λαχέρουζα κορώνη.
 Μηδ' ἀπὸ γυτροπόδων ἀνεπιβρέκτων ἀνελόντα
 ἔσθειν μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἐνὶ ποινή.
 750 Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοις καθίζειν, οὐ γὰρ ἄμεινον,
 παῖδα δυωδεκαταῖον, ὅτ' ἀνὴρ' ἀνήνορα ποιεῖ,
 (750) [Μηδὲ δυωδεκάμηνον· ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.]
 μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χροᾶ φαιδρύνεσθαι
 ἀνέρα· λευγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἐπὶ καὶ τῷ
 755 ποινή. Μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθουμένοις κυρήσας,
 μωμεύειν αἰδοῖλα· θεὸς τοι καὶ τὰ νεμεσσεῖ.
 (755) Μηδὲ ποτ' ἐν προγοῇ ποταμῶν ἄλαδε προρεόντων,
 μήδ' ἐπὶ κρηνῶν οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι·
 μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὔτοι λυῖόν ἐστιν.
 (760) Ὡδ' ἔρδειν· δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμη.
 Φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται κούρη μὲν αἰεῖται
 760 ρεῖα μάλ', ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
 Φήμη δ' οὔτις ἀμύπαν ἀπόλλυται, ἥντινα πολλοὶ
 λαοὶ φημίῳσι· θεὸς νύ τίς ἐστι καὶ αὐτή.

[μοῖραν]

- 765 Ἥματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένους εὖ κατὰ
 πεπραδόμεν δμώεσσι· τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην
 (765) ἔργα τ' ἐποπτεύειν ἢ δ' ἀρμαλὴν δατέασθαι,
 εὖτ' ἂν ἀλθεῖη λαοὶ κρίνοντες ἄγῳσιν.
 Αἶδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς πάρα μητιόεντος.
 (770) Πρῶτον ἔνη τετράς τε καὶ ἐβδόμη ἱερὸν ἥμαρ,
 τῇ γὰρ Ἀπολλῶνα χρυσάορα γείνατο Λητώ,
 (770) ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε. δύο γε μὲν ἥματα μηνὸς
 ἔσοχ'· ἀεζομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι,
 ἐνδεκάτη τε δυωδεκάτη τ'· ἄμω γε μὲν ἔσθαι,
 775 ἡ μὲν οἷς πεῖκειν, ἡ δ' εὐφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι·
 ἡ δὲ δυωδεκάτη τῆς ἐνδεκάτης μέγ' ἀμείνουν·
 (775) τῇ γὰρ τοι νεὶ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης
 ἡματος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἰδρὶς σωρὸν ἀμᾶται·
 τῇ δ' ἰσθὸν στήσαιτο γυνή, προβάλοιτό τε ἔργον.
 780 Μηνὸς δ' ἰσταμένου τρισκαίδεκάτην ἀλέασθαι
 σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.
 (780) Ἑκτὴ δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν,
 ἀνδρογόνος δ' ἀγαθή· κούρη δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,
 οὔτε γενέσθαι πρῶτ' οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβολῆσαι.
 785 Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἑκτὴ κούρησι γενέσθαι
 ἄρμενος, ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πώεα μῆλων,
 (785) στήκον τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον ἥπιον ἥμαρ·
 ἐσθλή δ' ἀνδρογόνος· φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν,
 ψεύδεά θ' αἰμυλίου τε λόγους κρυφίους τ' ὀαρισμούς.
 790 Μηνὸς δ' ὀγδοάτη κάπρον καὶ βούν ἐρίμυκον
 ταμνέμεν, οὐρῆας δὲ δυωδεκάτη ταλαεργούς.
 (790) Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πλείω ἥματι, ἴσορα φῶτα
 γείνασθαι· μάλα γὰρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν.
 Ἑσθλή δ' ἀνδρογόνος δεκάτη, κούρη δέ τε τετράς
 795 μέσση· τῇ δέ τε μῆλκ καὶ εἰλίποδας ἑλικας βούς,
 καὶ κύνα καρχαρόδοντα καὶ οὐρῆας ταλαεργούς
 (795) πρήνυνει ἐπὶ χεῖρα τιθεῖς· περὶ δὲ θυμόν·

bibentium : perniciosum enim in eo fatum est.
 Neu domum exstruens impolitam relinquo,
 ne forte insidens crociat stridula cornix.
 Neve ex ollis-pedalis nondum-dedicatis capiens
 edito, neve lavator : quia et hisce inest poena.
 Neve in immobilibus (*monimentis*) ponito, non enim melius
 est,] puerum duodecennem, quod virum impubem reddit :
 [neque duodecim mensium : æquale et hoc est.]
 Neu muliebri balneo corpus abluito
 vir : gravis enim ad tempus est etiam in eo
 porno. Neu sacrificia in accensa incidens,
 reprehende arcana : Deus sane et hæc indigne fert.
 Neve umquam in alveo fluviorum mare influentium,
 neu super fontes meito, sed valde evitato;
 neve incacato; id enim nihilo melius est.

Sic facito : gravem vero mortalium evitato famam.
 Fama enim mala est levis quidem levatu
 facillime, molesta vero portatu, difficilisque depositu.
 Fama vero nulla omnino perit, quam-quidem multi
 populi divulgant; Dea sane quædam est et ipsa.

Dies vero ex Jove observans bene secundum decorum,
 doce servos : tricesimum mensis optimum
 operaque ad-inspicienda atque demensum dividendum,
 quum ex-veritate populi eum judicantes degunt.
 Hi enim dies sunt Jove a prudente.
 Primum primus quartusque et septimus sacer dies,
 (hoc enim Apollinem ense-aureo peperit Latona),
 octavusque nonusque; duo quidem dies mensis
 egregii crescentis mortalia opera ad-curanda,
 undecimusque duodecimusque : ambo quidem boni,
 hic quidem ovibus tondendis, ille vero lætis segetibus me-
 tendis :] duodecimus autem undecimo multo melior :
 hoc enim net fila alte-suspensa aranea
 die ex pleno, quum et prudens (*formica*) acervum colligit.
 Hoc vero telam instituat mulier, proponatque sibi opus.
 Mensis autem ineuntis decimotertio evitato
 sementem incepturus : plantis vero inferendis optimus est.
 Sextus vero medius valde incommodus est plantis,
 viriparus autem bonus : puellæ vero non utilis est,
 neque gignendæ primum, nec nuptui collocandæ.
 Nec primus quidem sextus puellis gignendis
 aptus, sed hordis castrandis et gregibus ovium,
 stabuloque circumsepiendo pastoralis benignus dies :
 bonus autem viriparus : amat vero etiam convitia loqui,
 mendaciæque blandosque sermones occultaque colloquia.
 Mensis vero octavo verrem et bovem mugientem
 castrato, mulos autem duodecimo patientes-laboris.
 Vicesimo vero (in) magno nono, pleno die, prudentem virum
 generato : valde enim animo sapiens est.
 Bonus autem viriparus decimus, puellæ vero et quartus
 medius; hoc vero et oves et flexipedes camuros boves,
 et canem asperis-dentibus et mulos patientes-laboris
 cicurato, manum imponens; cave vero iram corum.

- Τετράδ' ἀλεύσθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε
 ἀλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἤμαρ.
 800 Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθ' εἰς οἶκον ἄκοιτιν,
 οἰωνοὺς κρίνας οἱ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι.
 (800) Πέμπτας δ' ἐξάλεσθαι, ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί·
 ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἑρινύας ἀμφιπολεύειν
 Ὀρκον γεινόμενον τὸν Ἑρὶς τέκε πῆμ' ἐπιόρκους.
 805 Μέσση δ' ἐβδόμη Διμήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
 εὖ μάλ' ὀπιπτεύοντα εὐτροχάλῳ ἐν ἁλῶν
 (805) βάλλειν ὑλοτόμον τε ταμείν θαλαμῆϊα δοῦρα,
 νῆϊά τε ξύλα πολλὰ, τάτ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
 Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πῆγνυσθαι ἀραιάς.
 810 Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπὶ δεῖλα λώϊον ἤμαρ.
 Πρωτίστῃ δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισιν·
 (810) ἐσθλὴ μὲν γάρ θ' ἦδε φυτευέμεν ἡδὲ γενέσθαι
 ἀνέρι τ' ἡδὲ γυναικί· καὶ οὐποτε πάγκακον ἤμαρ.
 Παῦροι δ' αὖτε ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
 815 [ἄρξασθαι τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι θεῖναι
 βοῦσι καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι,]
 (815) νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἶνοπα πόντον
 εἰρύμεναι· παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι
 [τετράδι δ' οἷγε πίθον· περὶ πάντων ἱερὸν ἤμαρ]
 820 μέσσην· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην
 ἡοῦς γεινομένης· ἐπὶ δεῖλα δ' ἐστὶ χερείων.
 (820) Αἶδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
 Αἱ δ' ἄλλαι μετὰδουποι, ἀκήριοι, οὐ τι φέρουσαι.
 Ἄλλος δ' ἄλλοιὴν αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
 825 Ἄλλοτε μητρὸν πέλει ἡμέρη ἄλλοτε μήτηρ.
 Τάων εὐδαίμων τε καὶ δόλιος θεὸς τάδε πάντα
 (825) εἰδὼς ἐργάζεται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
 δρῖνθας κρίνων καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

Quarto caveto finientis inchoantisque mensis
 doloribus animum conficias : valde sane perfectus dies est.
 Quarto autem mensis in domum uxorem ducito
 auguriis observatis, quæ ad rem hanc optima.
 Quintos vero evita, quia difficilesque sunt et graves :
 (in) quinto enim aiunt Furias servire
 Horco eo die nato, quem Eris peperit pestem perjuris.
 Medio vero septimo Cereris sacrum munus
 bene valde inspiciens bene-orbiculata in area
 ventilato : lignicidaque secato cubicularia ligna,
 navaliaque ligna multa, quæ apta navibus sunt.
 Quarto vero incipito naves compingere fragiles.
 Nonus autem medius ad vesperam melior dies.
 Primus vero nonus prorsus-innoxius hominibus :
 bonus quidem enim et hic ad plantandum atque generandum,
 viroque et mulieri : neque umquam prorsus-malus dies.
 Pauci vero etiam sciunt tertium-nonum mensis optimum
 ad-relinendum dolium et jugum collo imponendum
 bobus et mulis et equis celeripedibus,]
 navem multis-transtis celerem in nigrum pontum
 ad-trahendam : pauci autem veracem dicunt
 [quarto vero aperi dolium : præ omnibus sacer dies :]
 medium : pauci vero etiam post vicesimum mensis optimum
 aurora oriente : ad vesperam autem est deterior.
 Hi quidem dies sunt hominibus magno commodo.
 Cæteri autem intercidentes innoxii, nihil ferentes.
 Alius vero alium laudat, pauci autem norunt.
 Interdum noverca est dies, interdum mater.
 Horum dierum, beatusque et fortunatus est is, qui hæc omnia
 sciens operatus-fuerit, inculpatus immortalibus,
 auguria observans et delicta evitans.

HESIODI FRAGMENTA.

ΑΙΓΙΜΙΟΣ.

I. 1.

Schol. Apollon. III, 587. Ἀγγελὸν φησιν Ἑρμῆν ὑπὸ Διὸς πεμφθῆναι κελεύοντα δέξασθαι τὸν Φρίξον, ἵνα τὴν Αἰήτου θυγατέρα γῆμῃ. Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας διὰ τὸ δέρας αὐτὸν αὐθαιρέτως φησὶ προσδεχθῆναι. Λέγει δὲ, ὅτι μετὰ τὴν θυσίαν ἀγνίσας τὸ δέρας οὕτως ἔστειχεν εἰς τοὺς Αἰήτου δόμους τὸ κῶας ἔχων.

II. 2.

Schol. Apollon. IV, 816. ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας (ἐν δευτέρῳ) φησὶν, ὅτι ἡ Θέτις εἰς λήθητα ὕδατος ζέοντα ἐνέβαλε τοὺς ἐκ Πηλέως γενομένους αὐτῇ παῖδας, βουλομένη εἰδέναι, εἰ θνητοὶ εἰσιν· ἐτέρους δὲ εἰς πῦρ, ὡς Ἀπολλωνίος φησι. Καὶ δὴ πολλῶν διαφθαρέντων, ἀγανακτῆσαι τὸν Πηλέα καὶ κωλύσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐμβληθῆναι εἰς λήθητα καὶ διὰ τοῦτο καταλίπειν τὴν Θέτιν αὐτόν.

III. 3. (D. 47.)

Stephanus Byz. Ἀθαντὶς ἡ Εὐβοία, ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγίμιου δευτέρῳ περὶ Ἰούς.

νήσω ἐν Ἀθαντίδι δίῃ,
τὴν πρὶν Ἀθαντίδα κίχλησκον θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
τὴν τότε ἑπώνυμον Εὐβοίαν βοδὸς ὠνόμασεν Ζεὺς.

IV. 4. (D. 47.)

Schol. Eur. Phœn. 1123. Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας φησὶ· καὶ οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἴει κρατερόν τε μέγαν τε

τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν δρώμενον ἐνθα καὶ ἐνθα,
ἀθάνατον δὲ οἱ ὥρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος
πίπτειν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπαδον αὐτόν.

Conf. Tzetz. Exeg. II. p. 153, 21.

V. 5 et 142. (D. 5. 83. 91.)

Apollod. II, 3. Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρήνος αὐτὴν (τὴν Ἰώ) φασιν εἶναι· ταύτην ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσιν Ζεὺς ἐφθεῖρε. Φωραθεὶς δὲ ὑφ' Ἥρας, τῆς μὲν κόρης ἀψάμενος εἰς βούν μεταμόρφωσεν λευκὴν, αὐτῇ δὲ ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν. Διὸ φησιν Ἡσίοδος οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινομένους ὅρκους ὑπὲρ ἔρωτος.

Herodian : περὶ μονήρους λέξεως p. 17. — Καθ' Ἡσίοδον Πειρήν, πατὴρ Ἰούς.

Schol. ad Platon. sympos. p. 45. (374, Bekk.):

ἐκ τοῦ δ' ὅρκον ἔθηκεν ἀπήμονα ἀνθρώποισιν
νοσφιδίων ἔργων πέρι Κύπριδος.

Hesych. in Ἀφροδίσιος ὅρκος : πρῶτος δὲ Ἡσίοδος ἐπλασε τοὺς περὶ τὸν Δία καὶ τὴν Ἰώ ὁμάσαι.

VI. 6. (D. 47.)

Athenæus XI. p. 503. D. καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας, αἶθ' Ἡσίοδος ἐστὶν ἡ Κέρκυρα ὁ Μιλήσιος·

ἐνθα ποτ' ἔσται ἐμὸν ψυκτήριον, ὄρχαμε λαῶν.

VII. 7. (D. 68. L. 20.)

Etymol. M. p. 768. 25. Τριχάϊκες οἱ συνεχῶς κινούμεντοι ἐν

ÆGIMIUS.

I.

Nuntium dicit a Jove Mercurium missum esse qui juberet Phrixum excipi, ut Æetæ filiam in matrimonium duceret. Sed Ægimii auctor illum propter pellem de industria moratum esse tradit et, quum sacrificio facto pellem sacrasset, tum deum in Æetæ ædes intrasse vellus portantem.

II.

Ægimii auctor in secundo libro Thetidem ait filios e Peleo sibi natos in lebetem aqua ferventi plenum conjecisse, scire cupientem, an mortales essent; alios vero in ignem esse conjectos Apollonius refert. Et multis jam interemtis, Peleum prohibuisse, quominus Achillem lebeti injiceret et propterea hunc a Thetide esse relictum.

III.

Abantis Eubœa est, ut Hesiodus in altero Ægimii libro de Io:

insula in Abantide diva,
quam prius Abantida vocabant dii sempiterni,
quam tunc cognominem Eubœam bovis nominavit Jupiter.

IV.

Ægimii auctor ait :

Et ipsi custodem Argum misit fortemque magnumque,

HESIODUS.

quaternis oculis videntem hic et illic ;
immortale vero huic injecit dea robur, neque ei somnus [eum.
cadebat super palpebras, vigilantia autem habebat perpetuo

V.

Hesiodus et Acusilaus Pirenis eam (Io) esse filiam dicunt. Quam sacerdotium Junonis habentem Jupiter vitia vit. Superveniente autem Junone puellam tactu in vaccam transformavit candidam ipsique se non coitutum juravit. Quocirca sacramentis de amore juratis deorum iram excitari Hesiodus negat.

Hesiodo auctore Piren Ius pater.

Hinc autem jusjurandum statuit innoxium hominibus furtivis de operibus Cypreæ.

Primus Hesiodus Jovem et Io jurasse fecit.

VI.

Et qui Ægimium fecit, sive is Hesiodus sit, sive Cecrops Milesius :

Ibi aliquando erit meum umbraculum, princeps populorum.

VII.

Trichaices, qui in bello cristæ pilos perpetuo movent : quo

τοι, πολεμοῖς τας κατὰ λόφον τρίχας· τοιοῦτο καὶ ὁ κορυθαῖολος
Ἔκτωρ. Ἡσίοδος δὲ διὰ τὸ τριχῇ αὐτοῦς οἰκῆσαι, οἶον,

πάντες δὲ τριχάϊκες καλέονται,
οὐνεκα τρισσὴν γαῖαν ἑκάς πάτρης ἐδάσαντο.

Τρία γὰρ Ἑλληνικά ἔθνη τῇ Κρήτῃ ἐπώκησαν, Πηλασγοί,
Ἀχαιοί, Δωριεῖς.

VIII. 8. (L. 88.)

Schol. Pind. Ol. XI, 79. (p. 252. Bæckh.) τὴν δὲ πάλιν
ἐνίκησεν Ἐχέμος Ἀρκᾶς τὸ γένος. Ὑπὸ δὲ τούτου Ἐχέμου τὸν
Ἰλλὸν φασὶ τελευτῆσαι κατιόντα εἰς Πελοπόννησον. Ἐγάμησε
δὲ τὴν Τιμάνδραν. Ἡσίοδος

Τιμάνδρην, φησὶν, Ἐχέμος θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.

IX. 9. (D. 23. L. 118.)

Schol. Apollon. Rhod. I, 824. Θέσθαι τὸ αἰτῆσαι, καὶ
ἱκετεύσαι. Καὶ Ἡσίοδος·

θεσσάμενος γενεὴν Κλεαδαίου κυδαλίμοιο.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ.

X. 10. (D. 44.)

Athenæus XI. p. 491. C. καὶ ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομέ-
νην ποιήσας Ἀστρονομίαν αἰεὶ πελειάδας αὐτὰς λέγει.

τὰς δὲ βροτοὶ καλέουσι Πελειάδας.

καὶ πάλιν·

χειμέριαι δύνουσι Πελειάδες.

καὶ πάλιν·

τῆμος ἀποκρύπτουσι Πελειάδες.

XI. 11.

Hygin. poet. Astr. XXV. Virgo. Hanc Hesiodus Jovis et
Themidis filiam dicit. Cf. Oper. 256.

ΕΡΓΑ.

XII. 12. (D. 86.)

Fulgentius Myth. III, I. Proctos Pamphyla lingua sordidus
dicitur, sicut Hesiodus in bucolico carmine scribit dicens

PEPRIGROSIS TAFULVE ULACTIS MENES EMORUM
i. e. sordidus uvarum bene calcatarum rore.

Versum græcum Jacobsius Fulgentii codice Goth. adju-
tus ita restituit :

προῖτος σταφυλῶν καλῶς λακτιστῶν αἱμάτιος δρόσος.

XIII. 13.

Plinius H. N. XV, 1. Hesiodus quoque in primis cultum
agrorum docendam arbitratus vitam negavit oleæ satorem
fructum ex ea percepisse quemquam : tam tarda tunc res erat.

XIV. 14.

Plin. H. N. XXI, 17. Asphodelus manditur et semine tosto
et bulbo, sed hoc in cinere tosto, dein sale et oleo addito :
præterea tuso cum ficis, præcipua voluptate, ut videtur
Hesiodo.

XV. 15.

Plin. H. N. XXI, 20. Polio Musæus et Hesiodus perungi
jubent dignationis gloriaque avidos : polium tractari, coli,
polium contra serpentes substerni, uri vel portari : in vino
decoqui recens vel aridum illinique. Cf. XXV, 2.

XVI. 16.

Plin. H. N. XXV, 2. Musæus et Hesiodus polion herbam
in quantum mirati sunt diximus. Orpheus et Hesiodus suf-
fitiones commendavere.

XVII. 17.

Servius ad Virg. Georg. III, 283. Scit lectum esse apud
Hesiodum herbam esse quandam, quæ hippomanes vocatur,
quasi ἵππου μανία. Si enim eam comederint equi, furorem
patiuntur.

XVIII. 18. (L. 72.)

Schol. Ambr. Odys. VII, 104. καὶ Ἡσίοδος γάρ φησι τὸ

ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπὸν

ἐπὶ τῆς ἡλαχάτης τῆς στρεφομένης δίκην μύλης· μήλοπα γὰρ
τὸν τῶν προβάτων καρπὸν, ἦτοι τὸν μαλλόν.

sensu etiam κορυθαῖολος Hector. Hesiodus tamen, quia tri-
partito habitabant. Dicit enim :

omnes autem Trichiaices vocantur,
quia triplicem terram procul a patria partiti sunt.

Tres enim Græcæ gentes Cretam incolebant Pelasgi, Achæi,
Dorienses.

VIII.

Luctam Echēmus, Arcas genere, vicit. Ab hoc Echēmo Hyl-
lum in Peloponnesum se conferentem occisum esse tradunt. Is
Timandram in matrimonium duxit. Hesiodus

Timandram, ait, Echēmus floridam fecit uxorem.

IX.

Θέσθαι rogare et supplicare. Hesiodus etiam :
Supplicans soboli Cleadæi illustris.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ.

X.

Astronomiæ etiam, quæ Hesiodo attribuitur, auctor Peleïades
semper eas appellat :

eas vero mortales vocant Pelciades ;

et rursus :

hibernæ occidunt Peleïades ;

et rursus :

tunc occultantur Peleïades.

ΟΡΕΡΑ.

XVIII.

Etenim Hesiodus ait illud :

molunt in mola flavum fructum,

in colo molæ instar rotanti : flavum enim ovium fructum, i. e.
lanam, intelligit.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ Η ΗΟΙΑΙ.

XIX. 19.

Servius ad Virg. *Æn.* VII. p. 426. Hesiodus etiam περι τῶν γυναικῶν inducit multas heroidas optasse nuptias viro- rum fortium.

XX. 20. (L. 17.)

Laur. *Lyd. de mens. cap.* 4. 'Εν καταλόγοις·
κούρη δ' ἐν μεγάροισιν ἀγαθοῦ Δευκαλίωνος
Πανδώρα Διὶ πατρὶ, θεῶν σῆμάντορι πάντων,
μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ τέκε Γραῖκον μενεχάρμην.

XXI. 21. (L. 14.)

Schol. *Apollon.* III, 1086. ὅτι Προμηθέως καὶ Πανδώρας υἱὸς Δευκαλίωνος Ἡσίοδος πρῶτῳ καταλόγων φησὶ, καὶ ὅτι Προ- μηθέως καὶ Πύρρας Ἕλλην.

XXII. 22.

Schol. *Ambr. Hom. Od.* X, 2. Δευκαλίων Προμηθέως μὲν υἱὸς, μητρός δὲ, ὡς οἱ πλείστοι λέγουσι, Κλυμένης, ὡς δὲ Ἡσίοδος, Πρυνείης.

XXIII. 23. (D. 28. L. 16.)

Ἕλληνας δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες
Δωρὸς τε Ξοῦθός τε καὶ Αἰόλος ἵππιοχάρμης.
Αἰολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες
Κρηθεὺς ἡδ' Ἀθάμας καὶ Σίσυφος αἰολομήτης
Σαλμωνεύς τ' ἄδικος καὶ ὑπέρθυμος Περιήρης.

Tzetzes ad *Lycophr.* 284. cum Schol. *Pind. Pyth.* IV, 252, *Conf. Schol. Thucyd.* I, 3. *Plutarch.* t. II, p. 747, *F. Herod- dian.* περί μονήρους λέξεως, p. 42. Tzetz. — *Exeg.* p. 63, 5. 13. Adde Schol. *min.* ad *Od.* X, 2. Ἕλλην, ὅς ἦν Διὸς, οὗ καὶ Ἡσίοδος μέμνηται. (*Hellen, Jovis filius, cujus etiam Hesiodus mentionem facit.*) Vid. *Frag.* XXI.

XXIV. 24.

Schol. *Apollon.* IV, 266. Οἱ ἀπὸ Δευκαλίωνος τὸ γένος

ἔχοντες ἐβασίλευον Θεσσαλίας, ὡς φησιν Ἑκαταῖος καὶ Ἡσίο- dos.

XXV. 25. (D. 11. L. 32.)

Strabo VII. p. 322. *Gemist. Pletho epit. Strab.*
ἤτοι γὰρ Λοκρὸς Αελέγων ἡγήσατο λαῶν,
τοὺς ῥά ποτε Κρονίδης Ζεὺς ἀρῆιτα μῆδεα εἰδὼς
λεκτοὺς ἐκ γαίης ἀλέους (?) πόρε Δευκαλίωνι.

XXVI. 26. (D. 88. L. 18. 19.)

Constantinus Porphyrogen. de *Themat.* p. 22. ed. Paris. *Μακεδονία* ἡ χώρα ὠνομάσθη ἀπὸ Μακεδόνα τοῦ Διὸς καὶ Θυίας τῆς Δευκαλίωνος, ὡς φησιν Ἡσίοδος ὁ ποιητής·

ἡ δ' ὑποκυσσάμενη Διὶ γείνατο τερπικεράνῳ
υἱὲ δ' ὧ, Μάγνητα Μακηδόνα ὃ' ἵππιοχάρμην,
οἱ περὶ Πιερίην καὶ Ὀλύμπον δώματ' ἔναιον.

Herodian. de *solæcismo* (Boisson. *Anecd. Gr.* t. III. n°. 9. ap. Valcken. post *Animon.* p. 196. coll. *Apollod.* I, 9, 6.)

Μάγνης δ' αὖ Δίκτυν τε καὶ ἀντίθεον Πολυδευκέα.

XXVII. 27. (D. 5. L. 110.)

Eustath. ad *Odyss.* p. 1746. κνύος δὲ τὴν φθοράν κατὰ γέ- νος οὐδέτερον. Ἡρωδιανὸς φέρει καὶ χρῆσιν ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσίοδου καταλόγου περὶ τῶν Προϊτίδων·

καὶ γὰρ σπιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν·
ἄλφος γὰρ χροὰ πάντα κατέσχευεν, ἐν δὲ νυ χαίται
ἔρρεον ἐκ κεφαλῶν, ψλωτο δὲ καλὰ κάρηνα.

Conf. Etym. M. p. 523, 8.

XXVIII. 28. (D. 5. L. 109.)

Suidas v. *μαχλοσύνη*, κατωφέρεια, γυναικομανία. Ἡσιό- deios ἡ λέξις. Λέγει γὰρ περὶ τῶν Προίτου θυγατέρων·

εἵνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος.

Conf. Eustath. p. 1337, 34.

CATALOGI S. EOEÆ.

XX.

Virgo autem in ædibus augusti Deucalionis
Pandora Jovi patri, deorum imperatori omnium,
mixta in amore peperit Græcum bellipotentem.

XXI.

Promethei et Pandoræ filium Deucalionem fuisse Hesiodus in
catalogorum primo tradit, et Promethei Pyrrhæque Hellenem.

XXII.

Deucalio Promethei filius matrisque, ut plurimi dicunt, Cly-
menæ, ut vero Hesiodus, Pryneæ.

XXIII.

Ab Hellene autem geniti-sunt jus-dicentes reges
Dorusque Xuthusque et Æolus equis-gaudens.
Æolidæ autem fuerunt jus-dicentes reges
Cretheus atque Athamas et Sisyphus versutus
Salmonæusque injustus et superbus Perieres.

XXIV.

Qui a Deucalione originem ducebant, in Thessalia regnabant,
ut Hecateus et Hesiodus tradunt.

XXV.

Certe enim Locrus Lelegeis præerat populis,
quos olim Saturnius Jupiter æterna consilia sciens,
electos e terra vecordes (?) dederat Deucalioni.

XXVI.

Macedonia nominata est e Macedone Jovis filio et Thyia
Deucalionis filia, ut ait Hesiodus poeta :

ea autem gravida-facta Jovi peperit gaudenti-fulmine
filios duos, Magnetem Macedonemque equis-gaudentem,
qui circa Pieriam et Olympum domos incolebant.

Magnes autem rursus Dictynque et Deo-similem Pollucem.

XXVII.

Κνύος (scabies) neutrius generis perniciem significat. Hero-
dianus etiam ex Hesiodi catalogo vocis usum de Proitidibus
factum laudat :

etenim his super capita scabiem gravem effudit :
vitiligo enim cutem omnem obtinuit, in-ea autem capilli
defluebant ex capitibus, decalvabantur vero pulcra capita.

XXVIII.

Μαχλοσύνη, lascivia, nymphomania. Vox Hesiodæa. Dicti
enim de Proitidibus :

propter lasciviam odiosam tenerum amiserunt florem.

XXIX. 29. (D. 83.)

Apollodorus II, 2. αὐται δὲ (αἱ Προϊτίδες) ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνθησαν, ὡς μὲν Ἡσίοδος φησι, ὅτι τὰς Διονύσου τελευτᾶς ὡ κατεδέχοντο.

XXX. 30. (D. 22. L. 33.)

Schol. Apollon. ad I, 156. Ἡσίοδος δὲ (Periclymenum) μεταβληθέντα εἰς τινὰ τῶν συνήθων μορφῶν ἐπικαθεσθῆναι τῷ ὁμφαλῷ τοῦ ζυγοῦ τῶν Ἡρακλέους ἵππων, βουλόμενον εἰς μάχην καταστῆναι τῷ ἥρωϊ· τὸν δὲ Ἡρακλέα καιρίως αὐτὸν κατατοξεῦσαι, τῆς Ἀθηνᾶς ὑποδείξας. Φησι δὲ οὕτως·

Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον,

ὄλβιον, ᾧ πόρε δῶρα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
παντοί· ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φάνεσκεν
αἰετὸς, ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι,
μύρμηξ, ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσέων ἀγλαὰ φύλα,
ἄλλοτε δεινὸς ὄφις καὶ ἀμείλιχος. Ἔτχε δὲ δῶρα
παντοί, οὐκ ὀνομαστά, τὰ μιν καὶ ἔπειτα δόλωσεν
βουλῇ Ἀθηναίης.

Scholiastes minor ad II. II. 336. ἐφ' ὅσον μὲν Περικλύμενος ὁ Νηλέως ἐξῆ, δυσάλωτος ἦν ἡ πόλις. Ἀμφίβιος γὰρ ἐγένετο ἐκεῖνος, καὶ δὴ γενόμενον αὐτὸν μέλισσαν, καὶ στάντα ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ἄρματος, Ἀθηνᾶ δειξάσα Ἡρακλεῖ, ἐποίησεν ἀναιρεθῆναι. Τότε Νέστωρ ἐν Γερήνιοις τρεφόμενος, παρῆνθέσις τῆς Πύλου, καὶ τῶν ἑνδεκα ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀναιρεθέντων, μόνος περιελείφθη· διὸ καὶ Γερήνιος ὠνομάσθη· ἱστορεῖ Ἡσίοδος ἐν καταλόγοις. Cf. Schol. Ambr. Od. XI, 285. Eustath. p. 1685, 61. Schol. min. ad Od. III, 68 et XI, 285. Eudoc. p. 333.

XXXI. 31. (D. 22. L. 35.)

Stephan. Byz. v. Γερηνία et Eustath. ad II. B. p. 231.

κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλοὺς
ἑνδεκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ

ξεῖνος ἰὼν ἐτύχῃσι παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνιοις
et rursus

Νέστωρ οἷος ἄλυξεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ.
Stephan. Byz. v. Τάβαι. — Ἡσίοδος·
παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνιοις.

XXXII. 32. (D. 9. L. 4.)

Strabo I, p. 42. (conf. Eustath. ad Dionys. v. 927.) Ἡσίοδος δ' ἐν καταλόγῳ φησί·

καὶ κούρην Ἀράβοιο, τὸν Ἑρμᾶων ἀκάχητα
γείνατο καὶ Θρονίη, κούρη Βήλοιο ἀνακτος.

XXXIII. 33. (D. 59. L. 101.)

Schol. Hesiodi Theogon. v. 142. οἱ δὲ τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὺς ἐναλίχιοι ἦσαν.] Κράτης ἀντὶ τούτου ἄλλον στίχον παρατίθεται· οἱ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν αὐδόμεντοι. Πῶς γὰρ τοὺς αὐτοὺς θεοὺς ἐναλίχιους λέγει καὶ ἐν τῷ τῶν Λευκιπιδῶν καταλόγῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ;

XXXIV. 34. (D. 59. L. 99.)

Athenagoras Legat. p. 134. περὶ δ' Ἀσκληπιοῦ Ἡσίοδος μὲν
πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
γῶσάτ', ἀπ' Οὐλύμπου δὲ βελῶν ψολόμεντι κεραυνῷ
ἔκτανε Λητοῖδην, φίλον σὺν θυμὸν ὀρίνων.

XXXV. 35. (D. 59. L. 99.)

Schol. Pind. Nem. X, 150. Ἡσίοδος οὔτε Λήδας οὔτε Νεμέσεως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ θυγατέρα Ὀκεανοῦ καὶ Τηθύος.

XXXVI. 37. (L. 89)

Schol. Pind. ibid. ὁ μὲν Ἡσίοδος ἀμφοτέρους Διὸς εἶναι γεναλογεῖ.

XXIX.

Præitides quum adultæ jam ætatis essent, in insaniam inciderunt, quod, ut Hesiodus inquit, Bacchi ferias haud receperant.

XXX.

Hesiodus Periclymenum tradit in unam formarum adsuatarum commutatum umbelico iugi equorum Herculis insedis, cupientem pugnam conserere cum heroe, Herculeum vero, Minerva indicante, ad tempus eum sagitta occidisse. Canit enim ita :

Periclymenumque ferocem,
felicem, cui dederat dona Neptunus quassator-terræ
omnigena : aliquando enim quidem inter aves videbatur
aquila, aliquando autem rursus erat, mirabile visu!
formica, aliquando autem rursus apium splendidum examen,
aliquando terribilis serpens et immitis : habebat vero dona
omnigena, non nominanda, quæ eum etiam deinde deceperunt] consilio Minervæ.

Dum Periclymenus, Nelei filius, vivebat, urbs difficilis erat capta. Ancipitis enim vitæ ille erat. Quem in apem commutatum stantemque in Herculis curru Minerva Herculi ostendit occididi jussit. Nestor, qui tum inter Gerenos educabatur, vastata Pylo undecimque fratribus interfectis, solus relictus est. Inde etiam Gerenius nominatus est. Narrat Hesiodus in catalogo.

XXXI.

Interfecit autem Nelei arumnosi filios egregios
undecim, duodecim autem Gerenius eques Nestor

hospes versabatur apud equorum-domitores Gerenos.

Et rursus :

Nestor solus effugit in florenti Gereno (versatus).

XXXII.

Hesiodus in catalogo ait :
et filiam Arabi, quem Mercurius benevolus
genuit et Thronia, filia Beli regis.

XXXIII.

Qui sane ceterum quidem diis similes erant.] Crates pro hoc versu alium proponit hunc : il vero ex immortalibus mortales nutriti-sunt loquentes. Quomodo enim eosdem diis similes dicit et in Leucippidarum catalogo ab Apolline occidi facit?

XXXIV.

De Æsculapio Hesiodus :

pater hominumque deorumque
iratus-erat, ab Olympo autem jaciens flammeo fulmine
interfecit Latoiden, suum animum concitans.

XXXV.

Hesiodus nec Ledæ neque Nemesis, sed Oceani et Tethyis
filiam Helenam esse vult.

XXXVI.

Hesiodus utriusque (Castoris et Pollucis) originem a Jove
ducit.

XXXVII. 38. (D. 84. L. 91.)

Schol. Victor. II. XIX, 240. (apud Heynium T. VII. p. 806.) Κρῆς ὁ Λυκομήδης, ὡς φησιν Ἡσίοδος καταλέγων τοὺς μνηστῆρας Ἑλένης.

XXXVIII. 40. (D. 85.)

Schol. Harl. Odys. I, 199. a Porsono emendatus: — Ἡσίοδον λέγοντα τὸν Μάρωνα εἶναι Οἰονόπιον τοῦ Διονύσου. Cf. Schol. Ambr. ad Odys. IX, 198. Eustath. p. 1623, 45.

XXXIX. 41. (D. 73.)

Porphyrus in Schol. Ven. II. Ξ. 200. (ἀπειρέσιος) Σημαίνει δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ ἄγαν καλοῦ, ὡς παρ' Ἡσίοδου ἐν γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῇ Ἀγένορος παιδός

Δημοδόκης, τὴν πλεῖστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων μνήστευον, καὶ πολλὰ καὶ ἄγλαα δῶρ' ὀνόμηναν ἰφθιμοὶ βασιλῆες, ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος.

Conf. Schol. Ambr. ad Odys. I, 98.

XL. 42. (D. 92. L. 77.)

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 18. διὰ τὸ φανῆ παρ' Ἡσιόδῳ ἐν δευτέρῳ εἰρημένον,

οἱ πρόσθε φανῆν ἔντοσθεν ἔχευον.

XLI. 43. (D. 93. L. 51.)

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 42. Νοῦθος κύριον· φέρος ἐν οὐδαί· Ἡσίοδος τρίτῳ.

Νοῦθος (?) δὲ ποδῶν ὑπὸ δοῦπος ὁρώρει.

XLII. 44 et 126. (D. 94. L. 52.)

Harpocration p. 191. Μακροκέφαλοι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ

ὁμονοίας. Ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, οὗ καὶ Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ καταλόγῳ μέμνηται.

Strab. I, p. 43. Ἡσιόδου δ' οὐκ ἐν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοϊαν ἡμίκυνας λέγοντος καὶ μακροκεφάλους καὶ πυγμαίους. Conf. Strab. VII, p. 299.

XLIII. 46. (D. 63.)

Schol. Arat. ad v. 322. De Orione: τοῦτον δὲ Ἡσίοδος φησὶ Βρύλλης τῆς Μίνως καὶ Ποσειδῶνος εἶναι· ὠρεᾶν δὲ ἔχειν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι· ἐλθόντα δὲ ἐς Χίον, Μερόπην τὴν Οἰονόπιον βιάσασθαι, οἰνωθέντα· τὸν δὲ Οἰονόπιον χαλεπαίνοντα ἐκτυφλῶσαι αὐτόν· ἐλθόντα δὲ εἰς Λῆμον ἀλιτεύοντα τῷ Ἡφαίστῳ συμμίξει, ὃς αὐτὸν ἐλέγσας, εἰδῶσιν αὐτῷ ποδηγέτην Κυθαλίωνα· ὃν λαθὼν ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερε, τὰς ὁδοὺς αὐτῷ σημαίνοντα. Ἐλθὼν δὲ εἰς ἀνατολὰς, καὶ ἡλίφ συμμίζας, ὑγιάσθη. Καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν Οἰονόπιον ἤλθε, τιμωρήσασθαι μέλλων. Ὁ δὲ μαθὼν ὑπὸ γῆν ἐκρύβη. Ἀπελπίσας δὲ αὐτὸν εὐρεῖν, εἰς Κρήτην ἤλθε, καὶ τῇ Ἀρτέμιδι σύνθηρος ἦν. Ἐπιχειρήσας οὖν καὶ ταύτην βιάσασθαι, ὑπὸ σκορπίου πληγῆς ἐτελεύτησεν. Conf. Schol. Nicandri Theriac 15. Hygin. poet. Astron. XXXIV.

XLIV. 47. (D. 83. L. 128.)

Apollod. III, 5, 6. Ἡσίοδος (testatur Nioben habuisse) δέκα μὲν υἱοὺς, δέκα δὲ θυγατέρας.

Aelian. V. H. XII, 36: Ἡσίοδος δὲ ἐνεακαίδεκα (Νιόβης) παῖδας λέγει, εἰ μὴ ἄρα οὐκ εἰσιν Ἡσιόδου τὰ ἔπη, ἀλλ', ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα, κατέφευσται αὐτοῦ.

XLV. 48. (D. 41. L. 29.)

Schol. Sophocl. Trach. 263. διαφωνεῖται δὲ ὁ τῶν Εὐρυτιδῶν ἀριθμός. Ἡσίοδος μὲν γὰρ τέσσαράς φησιν Εὐρύτου καὶ Ἀντιόπης παῖδας, οὕτως·

ἢ δ' ὑποχυσταμένη καλλίζωνος Στρατονίκη

XXXVII.

Lycomedes Cres, uti dicit Hesiodus in recensendo procos Helenæ.

XXXVIII.

— Hesiodum, qui Maronem ex Oenopione Bacchi filio natum dicit.

XXXIX.

Ἀπειρέσιος, infinitus. Significat vero etiam forma eminentem et perpulerum, ut apud Hesiodum in mulierum catalogo de Agenoris filia.

Demodoco, quam plurimi terrestrium hominum ambibant, et cui multa et splendida dona pollicebantur potentes reges, eminentem propter formam.

XL.

— propter vocabulum φανῆ (fax) apud Hesiodum in secundo libro scriptum:

hi antea facem intus occultabant.

XLI.

Nuthus, nomen proprium; strepitus in solo excitatus. Hesiodus in tertio libro:

Nuthus (?) autem sub pedibus strepitus excitatus est.

XLII.

Μακροκέφαλοι (capitones). Antiphon in libro de concordia.

Populus est ita appellatus, cujus etiam Hesiodus in tertio catalogo mentionem facit.

Hesiodi vero nemo arguerit ignorantiam, quippe semicanes nominantis et capitones et pygmaeos.

XLIII.

Hesiodus Orionem Brylles, Minos filia, Neptunique filium esse refert. Huic quum facultatem per undas incedendi pater dono dedisset, eum in Chium se contulisse ibique Meropen, Oenopionis filiam, stuprasse ebrium: ab Oenopione irato oculorum lumine orbatum Lemnumque insulam nactum errando Vulcanum convenisse, quem misericordia commotum Cydalionem itineris ducem ipsi dedisse. Hunc in humeris ferebat vias indicantem. Ad orientem deinde profectus solisque consuetudine sanatus, ad Oenopionem reversus est ultionem petiturus. Cujus de adventu certior factus Oenopio sub terra se occultavit. Quem se reperturum desperans Orion in Cretam abiit, ubi Dianæ venationis socius factus est. Quum vero huic etiam vim asferre studeret, a scorpione ictus obiit.

XLIV.

Hesiodus Nioben decem filios totidemque filias habuisse testatur.

Hesiodus undeviginti Niobes liberos fuisse dicit, nisi forte illa carmina Hesiodi non sunt, sed, sicut multa quoque alia, falso ipsi tribuuntur.

XLV.

Eurytidarum numerus ab aliis alius traditur. At Hesiodus quidem quatuor Euryti et Antiopes filios hisce verbis enumerat:

Ea autem gravida facta pulchre cincta Stratonice

Εὐρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγείνατο φίλτατον υἱόν·
τοῦ δ' υἱεὶς ἐγένοντο Δηίων τε Κλυτίος τε
Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἡδ' Ἴριτος, ὅζος Ἄρης·
τούς δέ μεθ' ὀπλοτάτην τέκετο, ξανθὴν Ἴολειαν
Ἀντιόπη κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο.

XLVI. 49. (D. 57. L. 38.)

Tzetzes Proleg. ad Lycophron. p. 261. Ἡσίοδος αὐτὸς
γράφας ἐπιθαλάμια εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν·

τρεῖς μάκαρ Αἰακίδῃ καὶ τετράκις, ὄλβιε Πηλεΐ,
ὅς τοιςδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις.

XLVII. 50. (D. 19. L. 96.)

Strabo IX. p. 442. καὶ δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῶν ὕστερον ἐπὶ
νόμον συγνόν ἢ οἰκησὶς τῶν Ἀθημάνων ἐν τῷ Δωτίῳ γενέ-
σθαι πεδίῳ· τοῦτο δὲ ἐστὶ πλησίον τῆς ἀπὸ λεγυθείσας Περραιο-
βίας καὶ τῆς Ὀσσης καὶ ἐπὶ τῆς Βοιωτῆδος λίμνης, ἐν μέσῃ μὲν
πῶς τῇ Θεσσαλίᾳ, λόροις δὲ ἰδίοις περικλειόμενον· περὶ οὗ
Ἡσίοδος οὕτως εἰρήκεν·

Ἡ οἷα Διδύμους ἱεροὺς ναίουσα κολώνους
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος ἀντ' Ἀμύροιο
νύφατο Βοιωτῆδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδυμένης.

Conf. Strab. XIV, p. 647. Stephan. Byz. in Ἄμυρος.
Stephan. Byz. in Bibl. Coislin. p. 290. — Ἡσίοδος Δωτίῳ
ἐν πεδίῳ φάσκει αὐτὸν (Θάμυριν) τετυφλωσθαι.

XLVIII. 51. (D. 3.)

Etym. MS. Bibl. Paris. allegatum a Ruhnkenio : Ὁ θεὸς ὁ
Αἴαντος πατὴρ ἐτυμολογεῖται ὑπ' Ἡσίοδου·

Ἰδέα, τὸν ῥ' ἐφίλησεν ἀναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
καὶ οἱ τοῦτ' ὀνόμην' ὄνομ' ἔμμεναι, οὐνεκα νύμφην

εὐράμενος ἴλεων μίγθῃ ἐρατῇ φιλότῃτι
ἡματι τῷ, ὅτε τείχος εὐδομήτοιο πόλῃος
ὑψηλὸν ποίησε Πρῶσιδάων καὶ Ἀπόλλων.

Conf. ἐκλογαὶ διαφόρων λέξεων in Crameri anecdotis, vol.
II, p. 751. Eustath. p. 101, 19. 277, 2. 650, 48. 1018, 59. Tzetz.
ad Lycoph. 393. Tzetz. Exeg. p. 126, seq. Etym. M. p. 346.
41. Schol. Pind. ad Olymp. IX, 167.

XLIX. 52. (D. 4. L. 123.)

Ἡ οἷα Ὑρή Βοιωτῇ ἔτρεφε κούρην
Schol. Ven. II. 496. (Cat. 3.) Eustath. p. 265, 5.

L. 53. (D. 36. L. 130.)

Ἡ οἷα Ὑρή πυκινόρρων Μυκρινόκη,
ἡ τέκεν Εὐφρημον γαιήρῳ Ἐννοσιγαίῳ
μυγθεῖσ' ἐν φιλότῃτι πολυχρύσου Ἀρροδίτης.

Ex μεγάλης Ἡοίας laudat Schol. Pind. Pyth. IV, 35.

LI. 54. (D. 39. L. 135)

Schol. Soph. ad Trachin. 1174. καὶ Ἐλλοπίην τὴν Δωδών-
ην νομίζουσιν εἶναι. Τὴν γὰρ χώραν οὕτως Ἡσίοδος ὀνομάζει
ἐν Ἡοίαις λέγων οὕτως.

Ἔστι τις Ἐλλοπίη, πολυλήϊος ἡδ' εὐλείμων,
ἀφνειὴ μῆλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν·
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυῤῥήνες, πολυβοῦται,
πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἐνθαδὲ Δωδώνῃ τις ἐπ' ἐσχατῇ πεπολίσται·
τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε, καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι,
τίμιον ἀνθρώποις,
. ναῖον δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ.
Ἐνθεν ἐπιχθονίοις μαντεύματα πάντα φέρονται·

Eurytum in ædibus peperit carissimum filium.
Hujus vero filii fuerunt Deionque Clytiusque
Toxeusque Deo-similis atque Iphitus, suboles Martis :
post hos vero minimam-natu peperit flavam Ioleam
Antiope regina, Pylonis filia Naubolidæ.

XLVI.

Hesiodus, qui ipse epithalamia in Peleum Thetidemque
scripsit :

Ter beate Æacida et quater, fortunate Peleu,
qui his in ædibus sacrum lectum conscendis.

XLVII.

Et posteri quidem affirmant Athamanes longo tempore in
Dotio campo habitasse, qui Perrehabie, ejus mentionem
modo feci, propinquus est et Ossæ ac Bæbeidi paludi, in me-
dia fere Thessalia, collibus totus inclusus. De quo sic Hesiodus
cecinit :

aut qualis Didymos sacros incolens colles
Dotio in campo racemosi e-regione Amyri
abluat Bæbeide palude pedem virgo intacta.

Hesiodus Thamyryn poetam in Dotio campo excreatum ait.

XLVIII.

Pei, quo Ajax patre utebatur, nomen ab Hesiodo ita deriva-
tur :

Peum, quem sane amavit rex Jovis filius Apollo,
et ipsi hoc indidit nomen habendum, quia nympham

inveniens propitiam, mixtus-est jucundo amore
die illo, ubi murum bene-constructæ urbis
excelsum fecit Neptunus et Apollo.

XLIX.

Aut qualis in-Hyria Bæotica nutrit vit puellam.

L.

Aut qualis Hyriæ prudens Mecionice,
quæ peperit Euphemum terram-continenti Neptuno
mixta in concubitu aureæ Veneris.

LI.

Dodonam Ellopiæ nomine intelligi putant. Ejus enim loci He-
siodus in Eois mentionem hoc modo injicit :

Est quædam Ellopia, dives-segetum atque pascuosa,
abundans pecudibus et recurvos-pedes-habentibus bobus :
intus autem viri habitant dites-ovibus, dites-bobus,
multi, innumerî, genera mortalium hominum :
ibi Dodona quædam in extrema-parte condita-est :
hanc vero Jupiter amavit, et suum oraculum esse,
venerandum hominibus,

.....habitabant autem in trunco fagi :
hinc terrestribus vaticinia omnia feruntur :

ὅς δὲ καίθι μολὼν θεὸν ἄμβροτον ἐξερεείνη,
 ἰὸ δῶρα φέρων ἔλθῃσι σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν.
 Conf. Strab. VII, p. 328.

LII. 55. (D. 35. L. 105.)

Schol. Pindar. Pyth. IX, 6.

ἢ οἷα Φθίη Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσα,
 Πηνειοῦ παρ' ὕδωρ καλὴ ναιέσκε Κυρήνη.

LIII. 56. (D. 20. L. 129.)

Pausan. Bæot. IX, 36, 4. Ὑήττου δὲ ἐποιήσατο μνήμην καὶ
 δὲ τὰ ἔπη συνθείς, ἃς μεγάλας Ἡοίας καλοῦσιν Ἕλληνες.

Ὑήττος δὲ Μόλυρον, Ἀρίσθαντος φίλον υἱόν,
 κτείνας ἐν μεγάροις εὐνῆς ἐνέχ' ἥς ἀλόχοιο,
 οἶκον ἀποπρολιπὼν φεῦγ' Ἄργεος ἱπποδόοιο,
 ἴξεν δ' Ὀρχομενὸν Μινύειον· καὶ μιν ὄγ' ἦρω
 δέξατο, καὶ κτεάνων μοῖραν πόρεν, ὥς ἐπιεικές.

LIV. 57. (D. 21. L. 104.)

Pausan. Bæot. IX, 40, 5. τὸ δὲ νῦν τοῖς Χαιρωνεῦσιν ὄνομα
 γεγενῆσθαι ἀπὸ Χαίρωνος, ὃν Ἀπόλλωνός φασιν εἶναι, μητέρα
 δὲ αὐτοῦ Θηρῶ τὴν Φύλαντος εἶναι. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἔπη
 τὰς μεγάλας Ἡοίας ποιήσας.

Φύλας δ' ὥπτιεν κούρην κλειτοῦ Ἰολάου,
 Λειπεφίλην· ἦν δ' εἶδος Ὀλυμπιάδεσσιν ὁμοίη,
 ἱππότην δὲ οἱ υἱὸν ἐνὶ μεγάροις ἐτικτεν,
 Θηρῶ τ' εὐειδῇ ἰκέλην φαέεσσι σελήνης.
 Θηρῶ δ' Ἀπόλλωνος ἐν ἀγκοίνῃσι πεσοῦσα
 γαίνατο Χαίρωνος κρατερόν μένος ἱπποδάμοιο.

LV. 58.

Hygin. poet. astr. XX. p. 465. Stav. Aries. Hic existima-
 tur esse, qui Phrixum transtulisse et Hellen dictus est per

Hellespontum, quem Hesiodus et Pherecydes ait habuisse
 auream pellem.

LVI. 59.

Schol. Apollon. IV, 284. Ἡσίοδος δὲ φησι διὰ Φάσιδος
 αὐτοῦς (τοὺς Ἀργοναύτας) πεπλευκέναι.

LVII. 60. (L. 57.)

Schol. Apoll. IV, 259. Ἡσίοδος δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ Ἀντί-
 μαχος διὰ τοῦ Ἰλκεανοῦ φασιν ἐλθεῖν αὐτοῦς (τοὺς Ἀργοναύτας)
 εἰς Λιβύην, καὶ βαστάσαντας τὴν Ἀργῶ εἰς τὸ ἡμέτερον πελά-
 γος γενέσθαι.

LVIII. 61. (L. 50. 112.)

Schol. Apoll. II, 178. ὥς δὲ Ἡσίοδος φησιν Φοίνικος τοῦ
 Ἀγῆνορος καὶ Κασσιεπειᾶς (υἱὸς ἦν Φινεύς).

LIX. 62.

Schol. Apoll. II, 181. πεπηρῶσθαι δὲ Φινέα φησὶν Ἡσίοδος
 ἐν μεγάλας Ἡοίαις, ὅτι Φρίξῳ τὴν εἰς Σκυθίαν ὁδὸν ἐμήνυσεν,
 ἐν δὲ τῷ γ' καταλόγῳ, ἐπειδὴ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ὁψέως
 προέκρινεν.

LX. 63. (L. 21.)

Schol. Apoll. I, 482. Ἡσίοδος δὲ Ἀλωέως καὶ Ἰφιμεδείας
 κατ' ἐπὶ κλησιν, ταῖς δὲ ἀληθείαις Ποσειδῶνος καὶ Ἰφιμεδείας
 αὐτοῦς [λέγει τοὺς Ἀλωίδας] καὶ Ἄλον πόλιν Αἰτωλίας ὑπὸ
 τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐκτίσθαι.

LXI. 64. (D. 66. L. 121.)

Schol. Apoll. IV, 57. Ἐν δὲ ταῖς μεγάλας Ἡοίαις λέγεται
 τὸν Ἐνδυμῖωνα ἀνενεχθῆναι ὑπὸ Διὸς εἰς οὐρανόν· ἐρασθέντα δὲ
 Ἥρας παραλογισθῆναι διὰ τὸν ἔρωτα εἰδῶλην νεφέλης καὶ ἐκδη-
 θέντα κατελθεῖν εἰς ἄδου.

LXII. 65.

Schol. Apoll. II, 1123. Ἀκουσίλαος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς

qui jam illuc profectus deum immortalem interrogarit,
 dona ferens venerit cum avibus bonis.

LII.

Aut qualis Phthia, a Gratiis pulcritudinem habens,
 Penei ad aquam pulcra habitabat Cyrene.

LIII.

Auctor etiam illorum carminum, quæ a Græcis magnæ Eoæ
 vocantur, Hyetti mentionem facit:

Hyettus vero Molyrum, Arisbantis carum filium,
 cum-occidisset in ædibus concubitus causa suæ conjugis
 domo relicta fugit Argo equos-pascente,
 venit autem Orchomenum Minyeium: et eum heros
 excepit, et opum partem præbuit, ut æquum erat.

LIV.

Hodiernum nomen Chæronensibus a Chærone deducitur,
 quem Apollinis filium, cujus matrem Theronem Phylantis
 filiam fuisse affirmant. Testatur etiam auctor carminum,
 quæ magnæ Eoæ vocantur:

Phylas autem compressit filiam inclyti Iolai,
 Lipephilē: erat autem pulcritudine Deabus similis,
 Hippoten vero ei filium in ædibus peperit,
 Theronemque formosam similem radiis Lunæ.
 Thero vero Apollinis in ulnas quum-incidisset,
 peperit Chæronis fortem vim equorum-domitoris.

LVI.

Hesiodus Argonautas Phasin trajecisse dicit.

LVII.

Hesiodus Pindarusque et Antimachus Argonautas per Ocea-
 num in Libyam portantesque Argo nostrum in pelagus venisse
 tradunt.

LVIII.

Hesiodo auctore Phineus Phœnicis, filii Agenoris, et Cassio-
 peæ filius erat.

LIX.

Phineum excæcatum esse Hesiodus in magnis Eois dicit,
 quod Phrixo viam in Scythiam indicasset, contra in tertio cata-
 logo, quum longam vitam oculorum luminis præferendam
 judicasset.

LX.

Aloidas nomine quidem Aloei et Iphimedeæ, sed revera Ne-
 ptuni atque Iphimedeæ filios esse Hesiodus auctor est, et Alon
 urbem Ætolie ab eorum patre ædificatam.

LXI.

In magnis Eois legitur Endymionem a Jove in cælum esse
 sublatus, propter amorem autem, quo Junonem amplexus es-
 set, nubis imagine deceptum atque in orcum dejectum.

LXII.

Acusilaus et Hesiodus in magnis Eois tradunt ex Iophossa

μεγάλαις Ἡοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου (παῖδας γεγενῆσθαι Φρίξω) καὶ οὗτος μὲν φησὶν αὐτοὺς τέσσαρας Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα, Κυτίσωρον.

LXIII. 66. (L. 113.)

Schol. Apoll. IV. 828. Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἡοίαις Φόρβαντος καὶ Ἐκάτης ἡ Σκύλλα.

LXIV. 67. (D. 37. L. 61.)

Schol. Pind. ad Nem. III, 21. (adde eund. ad Ol. VIII, 27.) περὶ τῶν Μυρμιδόνων Ἡσίοδος μὲν οὕτως φησὶν·

ἡ δ' ὑποχυσάμενη τέκεν Αἰακὸν ἱπποχάρμην.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤβης πολυηράτου ἔκετο μέτρον,
μοῦνος ἑὼν ἤσχαλλε. Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νήσου,
καὶ τοὺς ἀνδρας ποίησε βαθυζώνους τε γυναῖκας.
Οἱ δὲ τοὶ πρῶτον ζεῦζαν νέας ἀμφιελίσσας.
πρῶτοι δ' ἰστία θέσαν, νεῶς (?) πτερὰ ποντοπόροιο.

Conf. Tzetzes ad Lycophr. 176.

LXV. 68. (D. 43L. . 136.)

Athenaeus X. p. 428. C. διὸ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς Ἡοίαις εἶπεν·

οἷα Διώνυσος δῶκε' ἀνδράσι γάρμα καὶ ἄλγος,
ἕστις ἄδην πίνει, οἶνος δὲ οἱ ἔπλετο μάργος,
σύν τε πόδας χειράς τε δέει γλῶσσαν τε νοον τε
δεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δὲ ἑ μαλθακὸς ὕπνος.

Idem VIII. p. 364. B. quædam profert, ἅπαρ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομένων μεγάλων Ἡοίων, καὶ [μεγάλων] Ἐργῶν παρώδεται.

Ætli filia Phrixo fillos esse natos, eosque quatuor, uti Hesiodus affirmat, Argum, Phrontida, Melanem, Cytisorum.

LXIII.

In magnis Eois Scylla Phorhantis et Hecates filia.

LXIV.

De Myrmaidonibus Hesiodus sic ait :

ea autem gravis facta peperit Æacum equis-gaudentem :
sed postquam pubertatis amabilis attigit mensuram,
solus quod-esset dolebat : pater vero hominumque deorum-
quoique erant formicæ amœnam intra insulam, [que],
eas viros fecit alteque-cinctas mulieres ;
qui jam primum instruxerunt naves utrimque-remigatas :
primi vero vela posuerunt, navis alas per-mare-vectæ.

LXV.

Propterea Hesiodus etiam in magnis Eois dixit :

Qualia Bacchus dedit hominibus gaudium et molestiam ;
quisquis copiose bibit, vinum vero huic est contumeliosum,
simulque pedes manusque colligat linguamque mentemque
vinculis occultis ; amat autem eum mollis somnus.

Quæ omnia ad imitationem magnarum Eoarum, quas Hesiodo attribuunt, Operumque expressa sunt.

LXVI. 69. (D. 43.)

Anonymi ad Aristot. Eth. Nicom. III. p. 43. r. καὶ ὅτι πόνηρος ἐπὶ τοῦ ἐπιπόνου τάττεται καὶ δυστυχούς, ἱκανὸς Ἡσίοδος παραστήσαι ἐν ταῖς μεγάλαις Ἡοίαις τὴν Ἀλκμήνην, ποιῶν πρὸς τὸν Ἡρακλέα λέγουσαν·

ὦ τέκνον, ἦ μάλα δὴ σε πονηρότατον καὶ ἄριστον
Ζεὺς ἐτέκνωσε πατὴρ.

Subiungit Aspasius καὶ πάλιν·

τέκνον ἐμὸν Μοῖραι σε πονηρότατον καὶ ἄριστον.

LXVII. 70. (D. 60.)

Schol. Arati Phaen. 172. Ἡσίοδος δὲ φησὶ περὶ αὐτῶν (sc. Ἰάδων)

Νύμφαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Φαισύλη ἥδ' Κορωνίς εὐστέφανος τε Κλέεια
Φαίω θ' ἱμερόεσσα καὶ Εὐδώρα τανύπεπλος,
ἧς Ἰάδας καλέουσιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Cf. ad v. 255. Tzetzes Chil. XII, 171.

LXVIII. 71. (D. 61. L. 30)

Tzetzes ad Lycophr. 344. Ὁ Αὐτόλυκος κλεπτοσύνη πάντας ὑπερέβαλε, ὥς φησὶ καὶ Ἡσίοδος·

πάντα γὰρ ὅσσα λάβεσκεν αἰεὶ δέλα πάντα τίθεσκε.

Conf. Eudocia in Violeto p. 375. 394. Etymol. M. p. 21. 26.

LXIX. 72. (D. 58. L. 8.)

Eustath. II. p. 461. Πολυδίφιον δὲ τὸ Ἄργος καλεῖ ἡ ὥς πάνυ ποθοῦμενον Ἑλλήσιν, ἡ ὅτι μυθεύεται ἀνδρὸν ποτε εἶναι. ὕστερον μὲντοι ἐνυδρὸν γενέσθαι Ποσειδῶνος ἀναβλήσαντος τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς διὰ τὸν τῆς Ἀμυμώνης ἔρωτα (Apol. lod. II. c. 1. p. 121.), ἐξ ἧς καὶ Ἀμυμώνια ἐν Ἄργει ὕδατα

LXVI.

Πόνηρον (malum, miserum) de laborioso et infelice dicti, idoneus testis Hesiodus est, qui in magnis Eois Alcmenen ad Herculem ita dicere facit :

o fili, sane te miserrimum et optimum
Jupiter genuit pater.

Et rursus :

Mi fili, parce te miserrimum et optimum.

LXVII.

Hesiodus de Hyadibus ait :

Nymphæ Gratiis similes,
Phæsylla atque Coronis pulcreque-coronata Cleæa
Phæoque amabilis et Eudora longo-peplo,
quas Hyades vocant super terra genera hominum.

LXVIII.

Autolicus arte furandi præ omnibus eminebat, uti Hesiodus etiam ait :

omnia enim quæcumque attingebat, inconspicua omnia reddebatur.

LXIX.

Siticulosissimum Argos vocat, aut quia valde desideratum est Græcis, aut quia aqua id olim caruisse in fabulis est, dein vero aquosum factum, fontibus in Lerne a Neptuno apertis ob amorem Amymonæ ex qua etiam Amymonie Argorum aquæ

(Schol. Euripid. Phœn. 195.), ἥ και ἀπὸ τῶν Δαναίδων, αἱ παραγενόμεναι ἐξ Αἰγύπτου φρωρυχίαν ἐδίδαξαν, ὡς Ἡσίοδος·

Ἄργος ἀνυδρον ἐὼν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον.

Strabo. VIII, 371. ἀφ' οὗ και τὸ ἔπος εἰπεῖν τοῦτο.

Ἄργος ἀνυδρον ἐὼν Δανααὶ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον.

Hesychius : Δίψιον Ἄργος· Ἡσίοδος μὲν τὸ ἀνυδρον.

LXX. 73. (L. 106.)

Servius ad Virg. Georg. I, 14. Aristæum invocatur, i. e. Apollinis et Cyrenes filium, quem Hesiodus dicit Apollinem pastoralem.

LXXI. 74. (D. 75. L. 24.)

Schol. Ven. XXIII. 638. Ἀκτορος υἱὸς — Ἀρίσταρχος διδύμους ἀκούει· οὐχ οὕτως, ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ νοοῦμεν, οἳ ἦσαν και οἱ Διόσκουροι, ἀλλὰ τοὺς διφυεῖς δύο ἔχοντας σώματα, Ἡσιόδῳ μάρτυρι χρώμενος, και τοὺς συμπεφυκότας ἀλλήλοις. Adde Schol. ad Iliad. XI, 749, Eustath. p. 882, 27. 1321, 22. Apollon. Lex. Hom. in Μολίονε. Plutarch. περὶ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν p. 1083. C.

LXXII. 75. (D. 70. L. 59.)

Schol. Ven. II. 764. (Catal. 271.) ἀλλὰ φασιν εἰς ἰδιότητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαρυτονησθαι τὸ ποδώκης, παρὰ γοῦν Ἡσιόδῳ ἀνεγκώκασι

ποδώκης δὲ Ἀταλάντη.

LXXIII. 76. (D. 70. L. 58.)

Apollod. III, 9, 8. Ἡσίοδος δὲ και τινες ἕτεροι τὴν Ἀταλάντην οὐκ ἴατον, ἀλλὰ Σχοινέως εἶπον.

LXXIV. 77. (L. 71.)

Schol. Ambr. Hom. Od. VII, 54. Ἡσίοδος δὲ ἀδελφὴν Ἀλκινόου τὴν Ἀρήτην ὑπέλαβεν.

nominantur, aut a Danaïdibus, quæ quum ex Egypto venissent, puteorum fodiendorum artem docebant, uti Hesiodus : Argos aquæ-expers Danaus reddidit aquosum.

Hinc quoque illud dictum : Argos aquæ-expers Danaides fecerunt Argos aquosum.

Siticulosum Argos. Hesiodus ἀνυδρον (aqua carens) id cognominat.

LXXI.

Actoris filios — geminos Aristarchus, non quo sensu in cognitione vocem intelligimus, quales etiam Dioscuri erant, sed ancipites interpretatur esse, duo habentes corpora, Hesiodo teste usus, et concretos inter se.

LXXII.

Vocabulum ποδώκης ubi Achilli tribuitur peculiariter gravem habere accentum, affirmant. Apud Hesiodum enim legunt : ποδώκης (celeripes) diva Atalanta.

LXXIII.

Hesiodus et alii quidam Atalanten non Iasi, sed Schoeneci filiam esse dixerunt.

LXXIV.

Hesiodus Alcinoi sororem Aretam fuisse existimavit.

LXXV. 78. (D. 98. L. 34.)

Philemo v. εὐφυῆς et Favorinus p. 781. 20. και τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ συντάττουσιν ἐπίθετα, ὡς παρ' Ὀμήρῳ κλυτὸς Ἴπποδάμεια και θερμὸς αὐτμή και ἀλὸς πολιοῖο, και παρ' Ἡσιόδῳ·

δαῖζομένοιο ποληος.

LXXVI. 79.

Chæroboscus in Bekkeri Anecdotis p. 1183. ὁ Θόας, τοῦ Θόα, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ·

ἥ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν.

LXXVII. 80. (D. 100. L. 93.)

Tzetzes Exeges. in Iliad. p. 68. 20. ὁ Ἀγαμέμνων, ὁμοίως δὲ και Μενέλαος καθ' Ἡσίοδον και Αἰσχύλον Πλεισθένης υἱοῦ Ἀτρέως παῖδες νομίζονται, κατὰ δὲ τὸν ποιητὴν και πάντας ἀπλῶς Ἀτρέως αὐτοῦ. — Ἀτρέως δὲ και Ἀερόπης κατὰ μὲν τὸν ποιητὴν και πάντας ἀπλῶς Ἀγαμέμνων, Μενέλαος και Ἀναξίβια ἡ μήτηρ Πυλάδου· κατὰ δὲ Ἡσίοδον και Αἰσχύλον και ἄλλους τινὰς Ἀτρέως και Ἀερόπης Πλεισθένης. Πλεισθένης δὲ και Κλεόλλας τῆς Διάντος Ἀγαμέμνων, Μενέλαος και Ἀναξίβια. νέου δὲ τοῦ Πλεισθένης τελευτήσαντος ὑπὸ τοῦ πάππου αὐτῶν ἀνατραφέντες Ἀτρέως Ἀτρεΐδαι πολλοὶς ἐνομίζοντο. Cf. Eustath. p. 21, 14.

Schol. Ven. ad Iliad. I, 7. Ἀγαμέμνων κατὰ μὲν Ὀμήρῳ Ἀτρέως τοῦ Πελοπος, μητρὸς δὲ Ἀερόπης, κατὰ δὲ Ἡσίοδον Πλεισθένης· τὸ γένος Μυκηναῖος. Conf. Eudot. p. 23.

LXXVIII. 81. (D. 45. L. 82.)

Hesychius : Ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. Μελησαγόρας τὸν Ἀνδρόγεον Εὐρυγύῃν εἰρῆσθαι φησι τὸν Μίνως, ἐφ' ᾧ ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπιτάφιον Ἀθήνησιν ἐν τῷ Κεραμεικῷ· και Ἡσιόδῳ,

Εὐρυγύης δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων.

LXXV.

Femininis etiam nominibus adjectiva masculina conjungunt, ut apud Homerum κλυτὸς κ. τ. λ. (inclyta Hippodamia et callidus flatus et maris canis,) et apud Hesiodum :

divisæ urbis.

LXXVI.

Thoas, genit. Thoa, ut apud Hesiodum : ea autem Thoan peperit filium.

LXXVII.

Et Agamemno et Menelaus Hesiodo Æschylouque auctoribus et Plisthene, Atrei filio nati esse habentur, Homero autem omnibusque veracibus ex ipso Atreo. — Atrei enim et Aëropæ secundum hos liberi Agamemno, Menelaus et Anaxibia, Pyladæ mater, erant. Hesiodus Æschylusque et alii nonnulli Atrei et Aëropes filium Plisthenem faciunt; hujus et Cleollæ, Diantis filiæ, liberos Agamemnonem Menelaumque et Anaxibiam esse volunt. Plisthene vero præmature mortuo Atridas ab Atreo avo educatos esse multi existimant.

Agamemno secundum Homerum Atrei, filii Pelopis, filius est ex matre Aërope, secundum Hesiodum Plisthenis, genere Mycenensis.

LXXVIII.

Eurygyæ certamen.] Melesagoras Androgeon, Minos filium, Eurygyen vocatum esse ait, cui funebre certamen celebratum Athenis, in Ceramic. Hesiodus etiam :

Eurygyes autem adhuc puer Athenarum sacrarum.

LXXIX. 82. (D. 45.)

Ammonius v. Ὀρβρος· καὶ Ἡσίοδος, τελευτῆσαι τινὰ
πρωτὶ μάλ' ἤθεον.

LXXX. 83. (D. 79. L. 22.)

Suidas et Zonaras in Ἐπιτάλῃν. Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ
οἱ Ἀττικοὶ τὸν δαίμονα, διὰ δὲ τοῦ φ τὸν ἄνδρα Ἐπιτάλῃν, καὶ
βιγοπύρετον λεγόμενον.

LXXXI. 84. (D. 80. L. 102.)

Schol. Eurip. Alcest. I. ἡ διὰ στόματος καὶ δημόδης ἱστο-
ρία περὶ τῆς Ἀπόλλωνος θητείας παρ' Ἀδμήτῳ αὕτη ἐστίν,
ἣ κέχρηται νῦν Εὐριπίδης. Οὕτω δὲ φησι καὶ Ἡσίοδος.

LXXXII. 85. (D. 31. L. 37.)

Schol. Pindari Nem. IV, 95. memorata Daedali et Acasti
historia, ταῦτα δὲ ἱστοροῦσι πολλοὶ μὲν, ἀτὰρ δὴ καὶ Ἡσίο-
δος, λέγων οὕτως.

ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
αὐτὸν μὲν σχέσθαι, κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν
καλὴν, ἣν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
ὥς τὴν μαστεύων οἷος κατὰ Πηλῖον αἰπὺ
αἶψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσκόοισι δαμείη.

LXXXIII. 86. (D. 32. L. 42.)

Schol. Pindari Nem. III, 92. ὅτι δὲ ἐτράφη παρὰ τῷ Χεί-
ρωνι ὁ Ἰάσων Ἡσίοδος φησιν·

Αἴσων, δς τέκεθ' υἱὸν Ἰήσωνα, ποιμένα λαῶν,
δν Χείρων ἔθρεψ' ἐνὶ Πηλῷ ὕληντι.

LXXXIV. 87.

Plut. Thes. c. 16. Καὶ γὰρ ὁ Μίνως αἰεὶ διετελεῖ κακῶς ἀκούων

καὶ λοιδορούμενος ἐν τοῖς Ἀττικοῖς θεάτροις. Καὶ οὕτε Ἡσίοδος
αὐτὸν ὤνησε, βασιλεύτατον — προσαγορεύσας.

LXXXV. 88. (D. 51. L. 83.)

Plutarchus Thes. c. 20. ἀπολειφθῆναι δὲ τὴν Ἀριάδνην, τοῦ
Θησέως ἐρῶντος ἐτέρας·

δεινὸς γὰρ μιν ἔτειρεν ἔρως Πανοπηίδος Αἰγλῆς.

Τοιοῦτο γὰρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν Ἡσιόδου Πεισιστρατον ἐξελεῖν φη-
σιν Ἡρέας ὁ Μεγαρεύς.

LXXXVI. 89. (D. 51. L. 83.)

Athenaeus XIII. p. 557. Ἡσίοδος δὲ φησι Θησέα νομίμως
γῆμαι καὶ Ἰππην καὶ Αἰγλῆν, δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδνην
ὄρκους παρέβη, ὥς φησι Κέρκυψ.

LXXXVII.

Schol. Pind. Pyth. III. 14. (Coll. Pausan. II. 26,7) :

ἦ δ' ἔτεχ' ἐν μεγάροις Ἀσκληπιὸν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
Φοῖβω ὑποδμηθεῖσα, εὐπλόκαμον τ' Ἐριῶπιν.

καὶ περὶ Ἀρσινόης ὁμοίως.

Ἀρσινόη δὲ μιγεῖσα Διὸς καὶ Λητοῦς υἱῶ
τίκτ' Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

Idem ibid. — Apud Gættl. 90. (D. 29. L. 98.)

[τῶν μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτὸς
Πυθὸς ἐς ἡγαθέην, καὶ β' ἔγρασεν ἔργ' αἰδηλα
Φοῖβω ἀχερσεκόμῃ, ὅτι Ἰσχυς γῆμε Κορωνὶν
Εἰλατίδης, Φλεγύαο διογνήτοιο θυγάτρα.]

LXXXVIII. 91. (D. 30.)

Schol. Pindari ad Ol. X, 46. τὴν πόλιν δὲ καλεῖσθαι φησι
Φυκτέον ἀπὸ τινος Φυκτέως, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος οὕτω·
τὴν Ἀμαρυγκείδης Ἰππόστρατος, ὅζος Ἀρης,
Φυκτέως ἀγλαὸς υἱός, Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν.

LXXIX.

Orthrus.] Hesiodus etiam, obiisse aliquem
præmature valde juvenem.

LXXX.

Ephialten Homerus Hesiodusque atque Attici dæmonem ap-
pellant, virum autem et febrem illam (βιγοπύρετον) Ephialten
per ph.

LXXXI.

Historia de Apolline apud Admetum serviente, qualis in
vulgi ore est, Euripides utitur, neque aliter Hesiodus eam
tradit.

LXXXII.

Atque ea quidem præter multos alios Hesiodus hoc modo
narrat :

Id autem ei in animo optimum videbatur consilium,
ipsum quidem retinere, occultare vero inopinato gladium
pulcrum, quem ei fabricaverat inclytus Vulcanus :
ut hunc quærens solus per Pelium altum
extemplo a Centauris montanis domaretur.

LXXXIII.

Jasonem apud Chironem esse educatum Hesiodus ait :
Æson, qui genuit filium Jasonem, pastorem populorum,
quem Chiron educabat in Pelio silvoso.

LXXXIV.

Minos enim hodieque semper male audit et increpatur in

theatris Atticis, neque Hesiodus eum adjuvit eo quod maxime
regium cognominavit.

LXXXV.

Ariadnam relictam esse Theseo allam amante :
crudelis enim eum cruciavit amor Panopeidis Æglæ.

Id enim ita ex Hesiodicis carminibus a Pisistrato sumptum esse
Hereas Megarensis ait.

LXXXVI.

Hesiodus Theseum legitimo matrimonio ait habuisse et Hip-
pen et Æglen, propter quam etiam jusjurandum, quo Ariadnæ se
obstrinxerat, violavit, ut Cecrops tradit.

LXXXVII.

Ea autem peperit in ædibus Æsculapium, ducem virorum,
Phæbo compressa, pulchricomamque Eriopidem.

Et de Arsinoe similiter :

Arsinoe autem mixta Jovis et Latonæ filio
peperit Æsculapium filium inculpatumque fortemque.

[Horum quidem igitur nuntius venit corvus sacro a convivio
Pytho in divinam, et sane indicabat facta ignota
Phæbo intonsis-comis, Ischyri duxisse Coronidem,
Ilatiden, Phlegyæ e-Jove-nati filiam.]

LXXXVIII.

Urbem Phyceteum nominari dicunt e Phyceteo quodam, quem
Hesiodus etiam memorat his verbis :
eam Amaryncides Hipposstratus, suboles Martis,
Phycetei splendidus filius, Epeorum dux virorum.

Apollod. I, 8. Ἡσίοδος δὲ (Περὶβοίαν) ἐξ Ὀλένου τῆς Ἀχαιῆς, ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἱπποστράτου τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ἱππώνου τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἰνέα πύργῳ τῆς Ἑλλάδος ὄντα, ἐν-τεϊλάμενον ἀποκτείνει.

Conf. Strab. VIII, p. 324 .vid. inf. frag. CLIV.

LXXXIX. 92. (L. 60.)

Schol. Ven. II. XXIII, 683. περιζώματα γὰρ ἕως ποδῶν διή-κοντα ἐφόρουσιν πρὸς τὸ μὴ εὐκόλως πλῆττεσθαι, ὕστερον δὲ Ἀθήνησιν τινὼν ἀγωνιζομένων, ἀρχόντος Ἱππομένους, συνέθη ἓνα αὐτῶν πεσόντα πρὸς τὸ ἐμποδισθῆναι ὑπὸ τοῦ περιζώματος τελευτῆσαι. ὅθεν ἐθεσπίσθη γυμνοῦς ἀγωνίζεσθαι μέχρι τοῦ νῦν. διὸ καὶ οἱ τότε ἐκτοτε ἐπονούντο γυμνάσια καλοῦνται· νεώτερος οὖν Ἡσίοδος γυμνοῦς ἐσάγων ἀγωνιστάς.

Conf. Eustath. p. 1324, 16.

XC. 93. (L. 28.)

Schol. Pindar. Ol. VII, 42. (p. 166. Boeckh.) Ὅμηρος ταύτην Ἀστυόχην φησὶν, οὐκ Ἀστυδάμειαν — καὶ Ἡσίοδος δὲ Ἀστυδάμειαν αὐτὴν φησι.

XC. 94. (D. 13. L. 9.)

Strabo. X. p. 471. Ἡσίοδος μὲν γὰρ Ἐκαταίου καὶ τῆς Φω-ρωνέως θυγατρὸς πέντε γενέσθαι θυγατέρας φησὶν

ἐξ ὧν οὐρεῖται Νύμφαι θεαὶ ἐξεγένοντο,
καὶ γένος οὐτιδανῶν Σατύρων καὶ ἀμυχανοεργῶν,
Κουρῆτές τε θεοὶ, φιλοπαίγμονες, ὄρχηστῆρες.

XCII. 95. (D. 38. L. 85.)

Schol. Pindari Olymp. X, 83. Ἐνιοὶ δὲ γράφουσι Σῆρος Ἀλιφρόβιου, οὐ μέμνηται Ἡσίοδος·

ἦτοι ὁ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλάζυγον υἱέας ἐσθλοὺς.
ἦν δὲ ὁ Σῆρος τοῦ Ἀλιφρόβιου τοῦ Περιήρου καὶ Ἀλκυόνος.

XCIII. 96. (D. 40. L. 94.)

Schol. Soph. Electr. 539. Συμφωνεῖ τῷ Ἡσιόδῳ λέγοντι· ἡ τέχεθ' Ἑρμιόνην δουρικλειτῷ Μενελάῳ· ὁπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὄζον Ἀρκος.

XCIV. 97. (D. 1. L. 1.)

Οὐρανὴ δ' ἄρ' ἔτικτε Λῖνον πολυήρατον υἱόν,
ὃν δὴ ὅσοι βροτοὶ εἰσιν αἰδοῖ καὶ κιθαρίζεται
πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε,
ἀρχόμενοι δὲ Λῖνον καὶ λήγοντες καλέουσιν.

Eustath. II. p. 1163, 61. Eudoc. p. 278.

XCV. 98. (D. L. 2.)

Λῖνον κιθαριστήν,

παντοίης σοφίης δεδαηκότα.

Clemens Alexandr. Strom. 1. p. 330.

XCVI. 99. (D. 90. L. 76.)

Herodianus περὶ μονήρου λέξεως p. 11. Φέλλος τὸ κύριον. Ἡσίοδος.

Φέλλον εὐμμελίην τέχε τῇ (?) Μελιβοία.

XCVII. 100. (D. 83 L. 10.)

Apollod. II, 1. Ἡσίοδος δὲ τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονά φησι.

XCVIII. 101. (D. 10. L. 11.)

Υἱεὶς ἐξ ἐγένοντο Λυκάονος ἀντιθέοιο,
ὃν ποτε τίχτε Πελασγός.

Strabō. V. p. 221.

XCIX. 102. Addito H. 191.

Hygin. poet. astr. p. 419. Munck. Arcton Hesiodus ait esse Callisto nomine Lycaonis filiam, ejus qui in Arcadia

Hesiodus Peribœam ait, ex Oleno Achaie oppido, deflora-
tam ab Hippostrato Amaryncei filio, Hipponoum patrem mi-
sisse ad Oëneum, qui tum procul a Græcia agebat, atque huic
maudasse ut eam interficeret.

LXXXIX.

Subligacula enim ad usque pedes demissa portabant, ne tam
facile vulnerarentur. Postea vero, Hippomene archonte, Athe-
nis accidit, ut certantium unus, quum subligaculo impeditus
cecidisset, animam expiraret. Hinc lex lata est, ut nudi cer-
tarent, sicut hodieque. Propterea loca ea, in quibus ex illo
tempore certamina instituebantur, gymnasia vocantur. Hesio-
dus igitur recentior est, quippe qui certantes introducat nudos.

XC.

Eandem, quam Hesiodus Astydamiā vocat, Homerus
Astyoche appellat.

XC.

Hesiodus quidem Hecatai et filiae Phoronei quinque fuisse
filias ait,

ex quibus montanæ Nymphæ, deæ, ortæ sunt,
et genus nequam Satyrorum et indocilium-laboris,
Curetesque dii, ludorum-amantes, saltatores.

XCII.

Nonnulli scribunt Σῆρος Ἀλιφρόβιου (Serus Halirrhothii),
quem Hesiodus memoral :

sane is quidem Serus et Alazygum filios egregios.

Serus enim Halirrhothii, filii Perieris, et Alecyones filius erat.

XCIII.

Consentit Hesiodo, qui dicit :

Ea peperit Hermionem hasta-inclyto Menelao :
minimum-natu autem peperit Nicostratum, subolem Martis.

XCIV.

Urania igitur peperit Linum valde-amabilem filium,
quem sane quotquot mortales sunt cantores et fidicines
omnes quidem lugent in conviviisque chorisque,
incipientes vero Linum et desinentes vocant.

XCV.

Linum fidicinem,
omnigenæ sapientiæ peritum.

XCVI.

Phellus, nomen proprium. Hesiodus :
Phellum bene-hastatum peperit Melibœæ.

XCVII.

Hesiodus Pelasgum indigenam fuisse ait.

XCVIII.

Filii sex erant Lycaonis deo-similis,
quem olim genuerat Pelasgus.

XCIX.

Harum Arclorum alteram, eamque majorem, quam Aratus
Helicen paulo post appellat, Hesiodus Lycaonis ait fuisse filiam.

regnavit : eamque studio venationis inductam ad Dianam se applicuisse : a qua non mediocriter esse dilectam propter utriusque consimilem naturam. Postea autem ab Jove compressam veritam Dianæ suum dicere eventum, quod diutius celare non potuit ; nam jam utero ingravescente prope diem partus in flumine corpus exercitatione defessum quum recrearet, a Diana cognita est non conservasse virginitatem : cui dea pro magnitudine suspicionis non minorem retribuit pœnam : erepta enim facie virginali in ursæ speciem est conversa, quæ Græce ἀρκτος appellatur. In ea figura corporis Arcada procreavit.

Schol. Arat. 27. Τὴν μίαν δὲ τούτων τῶν Ἀρκτῶν τὴν μεγάλην, ἣν μετ' ὀλίγον ὀνομάσει Ἑλίκην, Ἡσίοδος φησὶ Λυκάονος θυγατέρα εἶναι, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ κατοικοῦσαν ἐλίσθαι μετὰ Ἀρτέμιδος τὴν περὶ τὰς θήρας ἀγωγὴν ἐν ὄρεσι ποιεῖσθαι· φθαρεῖσαν δὲ ὑπὸ Διὸς, καὶ ἤδη μέλλουσαν τεκεῖν, ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς λουομένην· ἐπ' ᾧ ὄργισθεῖσαν τὴν Ἀρτεμιν θηριῶσαι αὐτήν· καὶ οὕτω τεκεῖν ἄρκτον οὖσαν, τὸν κληθέντα Ἀρκάδα· οὖσαν δὲ ἐν τῷ ὄρει θηρευθῆναι ὑπ' αἰπόλων τινῶν, καὶ παραδοθῆναι Λυκάονι μετὰ τοῦ βρέφους· μετὰ χρόνον δὲ τινα δόξαι εἰσελθεῖν εἰς τὸ Λύκαιον, ὃ ἐστὶ τοῦ Διὸς ἄβατον, ἀγνοήσαντες τὸν νόμον, ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ διωκομένην· τῶν Ἀρκάδων δὲ αὐτὴν ἀναίρειν μελλόντων διὰ τὸν εἰρημένον νόμον, ὃ Ζεὺς διὰ τὴν συγγένειαν αὐτῆς ἐξείλετο, καὶ ἐν τοῖς ἀστροῖς ἐθήκεν, Ἀρκτον αὐτὴν ὀνομάσας, διὰ τὸ σύμπτωμα.

C. 103. (D. 7. L. 73.)

Τηλεμάχῳ δ' ἄρ' ἔτικτεν εὐζωνος Πολυκάστη,
Νέστορος ὀπλοτάτῃ κούρῃ Νηληϊάδαο,
Περσέπολιν, μυθθεῖσα διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.

Eustath. Od. p. 1796.

CI. 104. (D. 89.)

Schol. Ambr. (col. Schol. min.) Hom. Od. IV, 231. Διαφέρει ὁ Παίτων Ἀπόλλωνος, ὡς καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ·

εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπὲρ θανάτοιο σάωσει
ἢ αὐτὸς Παίων, ὃς πάντα τε φάρμακα οἶδεν.

Conf. Eustath. p. 1494. v. 11.

Eam in Arcadia habitantem Dianæ in montibus feras venantis sociam esse factam. Stupratam vero a Jove et, quum jam paritura esset, a Diana in balneo conspectam atque in ursam ab irata dea commutatam filium peperisse Arcadem. Versantem deinde in montibus eam a pastoribus venantibus captam Lycaonisque redditam esse cum parvulo. Hanc aliquanto post Lycæum, inaccessum Jovis delubrum, ingressam, nesciam legis, ab ipso filio esse propulsam. Quam quum Arcades secundum hanc, quam dixi, legem interfecuri essent, Jupiter amoris memor surripuit, eamque inter astra collocatam Arcetum propter eventum illum nominavit.

C.

Telemacho igitur peperit bene-cincta Polycaste,
Nestoris minima-natu filia Nelidæ,
Persepolin, mista ob auream Venerem.

CI.

Pæon ab Apolline differt, ut Hesiodus etiam testatur : nisi Apollo Phœbus a morte servabit aut ipse Pæon, qui omnia medicamina novit.

CII. 105. (D. 77. L. 34.)

Schol. Pindari Pyth. IV, 181. Ἡσίοδος Ναΐδα φησὶ τὸν Χείρωνα γῆμαι.

CIII. 106. (D. 50.)

Plutarch. de Oracul. defectu. 11. T. II. p. 415. C. Ὁ δὲ Ἡσίοδος οἶεται καὶ περιόδοις τισὶ χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμοσι τὰς τελευτάς· λέγει γὰρ ἐν τῷ τῆς Ναΐδος προσώπῳ, καὶ τὸν χρόνον αἰνιττόμενος·

Ἐννέα τοι ζῶει γενεὰς λαχέρυζα κορώνη
ἀνδρῶν γηρῶντων· ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος·
τρεις δ' ἐλάφους ὁ κόραξ γηράσκεται. Αὐτὰρ ὁ φοῖνιξ
ἐννέα τοὺς κόρακας· δέκα δ' ἡμεῖς τοὺς φοῖνικας
νύμφαι εὐπλόκαμοι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Cf. Auson. Idyll. XVIII. Plin. H. N. VII, 48. Etym. M. p. 13, 36. Schol. ad Aristoph. Av. 610. Tzet. Exeg. p. 149. Adde Plutarch. Gryll. p. 989. A. Tzet. ad Lycophr. V. 797.

Huc pertinere videtur Hesiodi ἐκπύρωσις (conflagratio) ap. Plut. de def. or. II. 12.

CIV. 107.

Hygin. fab. 154. Phaëthon Hesiodi. Phaëthon Clymenis Solis filii et Meropes nymphæ filius, quam Oceanitidem accepimus, quum indicio patris avum Solem cognovisset, impetratis curribus male usus est. Nam quum esset propius terram vectus, vicino igni omnia conflagrarunt et fulmine ictus in vicinum Padum cecidit. Hic amnis a Græcis Eridanus dicitur, quem Pherecydes primus vocavit. Indi autem, quod calore vicini ignis sanguis in alrum colorem versus est, nigri sunt facti. Sorores autem Phaëthontis, dum interitum deflent fratris, in arbores sunt populos versæ. Harum lacrimæ, ut Hesiodus indicat, in electrum sunt duratæ : Heliades tamen nominantur. Sunt autem Merope, Helie, Aegle, Lampetie, Phœbe, Aetherie, Dioxippe. Cygnus autem rex Liguriæ, qui fuit Phaëthonti propinquus, dum deflet propinquum, in cygnum conversus est. Is quoque moriens flebile canit. Cf. Lactant. Pl. narr. fab. II, 111. V Pausan. Attic. 3. Cf. fragm. CLXII.

CV. (H. 189. L. 95.)

Pausan. I, 43, 1. Ἐγὼ δὲ ἤκουσα μὲν καὶ ἄλλον ἐς Ἰφιγένειαν λόγον ὑπὸ Ἀρκάδων λεγόμενον, οἷδα δὲ Ἡσίοδον ποιήσαντα ἐν καταλόγῳ γυναικῶν Ἰφιγένειαν οὐκ ἀποθανεῖν, γνώμη δὲ Ἀρτέμιδος Ἐκάτην εἶναι.

CII.

Hesiodus Naidem Chironi nupsisse ait.

CIII.

Hesiodus certis temporis conversionibus mortem genils obtingere censet : dicit enim sub Naidis persona, tempore ænigmatè circumscripto :

novem sane vivit ætates garrula cornix
hominum senum ; cervus vero etiam quatuor-cornices æquat :
trium autem cervorum corvus ætatem attingit : sed phœnix
novem cornices æquat, decem vero nos phœnices
nymphæ cinnatæ, filiæ Jovis ægida-tenentis.

CV.

Ego vero etiam, quam longe secus de Iphigenia Arcades narrant, historiam audivi, neque ignoro Hesiodum in catalogo mulierum Iphigeniam non cæsam cecinisse, sed Dianæ voluntate Hecaten factam.

CVI. (L. 86.)

Pausan. II, 2, 3. Πεποιήται δὲ ἐν μεγάλας Ἡοίαις, Οἰδά-
λου θυγατέρα εἶναι Πειρήνην.

CVII. (L. 137.)

Pausan. — II, 16, 3. Ταύτην (Μυκλήν) εἶναι θυγατέρα Ἰνά-
χου, γυναῖκα δὲ Ἀρέστορος τὰ ἔπη λέγει, ἃ δὴ Ἕλληνες κα-
λοῦσιν Ἡοίας μεγάλας ἀπὸ ταύτης οὖν γεγονέναι καὶ τὸ ὄνομα
τῇ πόλει φασίν.

CVIII. (L. 92.)

Pausan. III, 24, 7. Καὶ ὅτι μὲν οὖν Ἑλένης μνηστήρων Ἀχιλ-
λεὺς οὐκ ἔστιν ἐν καταλόγῳ γυναικῶν, μηδὲν τοῦτο ἔστω τεκ-
μήριον, οὐκ αἰτῆσαι Ἑλένην αὐτόν.

CIX. (L. 117.)

Pausan. IV, 2, 1. Ἀλλὰ ὕλλου μὲν τοῦ Ἡρακλέους θυγατρὶ
Εὐαίχμῃ συνοικῆσαι Πολυκάονα υἱὸν Βούτου λεγούσας τὰς
μεγάλας οἶδα Ἡοίας, τὰ δὲ ἐς τὸν Μεσσήνης ἄνδρα καὶ τὰ ἐς
αὐτὴν Μεσσήνην παρεῖται σφισιν.

CX. (L. 132.)

Pausan. VI, 21, 7. Ἀπέθανον δὲ ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου κατὰ
τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἡοίας Ἀλκάθους ὁ Παρθάνορος, δεύτερος
οὗτος ἐπὶ τῷ Μάρμακι· μετὰ δὲ Ἀλκάθου Εὐρύαλος καὶ Εὐρύ-
μαχος τε καὶ Κρόταλος.

CXI. (L. 87.)

Pausan. X, 31, 2. Αἱ δὲ Ἡοίαι τε καλοῦνται καὶ ἡ Μινυὰς
ὡμολογήκασιν ἀλλήλαις· Ἀπόλλωνα γὰρ αὐταὶ φασιν αἱ ποιή-
σεις ἀμύναι Κούρησιν ἐπὶ τοὺς Αἰτωλοὺς, καὶ ἀποθανεῖν Με-
λέαγρον ὑπὸ Ἀπόλλωνος.

CXII. (H. 190. L. 103.)

Antonin. Liber. Cap. 23 (de Batto), cuius in summiario
legitur : ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροισυμένων α', καὶ Ἡσιόδος ἐν
μεγάλας Ἡοίαις, x. τ. λ.

CXIII. (L. 79.)

Eustath. pg. 13. Ἦν δὲ, φασί, Βούτης υἱὸς Ποσειδῶνος,
ὡς Ἡσιόδος ἐν καταλόγῳ.

CXIV. (H. 173. L. 55.)

Harpocration et Suidas : Ὑπὸ γῆν οἰκοῦντας λέγοι ἂν τοὺς
ὑπὸ Σκύλακος ἐν τῷ Περίπλῳ λεγομένους Τρωγλοδυτας, καὶ
τοὺς ὑπὸ Ἡσιόδου ἐν τρίτῳ Καταλόγου Κατουδαίου ὀνομαζο-
μένους. Conf. Photius : ὑπὸ γῆν οἰκοῦντας.

CXV. (L. 115.)

Schol. Pind. Isthm. V, 53. Εἰληπται δὲ ἐκ τῶν μεγάλων
Ἡοιῶν ἡ ἱστορία· ἐκεῖ γὰρ εὐρίσκεται ἐπιξενούμενος ὁ Ἡρακλῆς
τῷ Τελαμῶνι καὶ ἐμβάινων τῇ δορᾷ καὶ εὐχόμενος, καὶ οὗτος
ὀδιόπομπος αἰετὸς, ἅρ' οὐ τὴν προσωνομίαν ἐλαβεν Αἴας.

CXVI. (H. 187. L. 107.)

Schol. Apollon. I, 118. Ἐν δὲ ταῖς καλούμεναις μεγάλας
Ἡοίαις λέγεται, ὡς ἄρα Μελάμπος φίλος ὢν τῷ Ἀπόλλωνι
ἀποδημῶν κατέλυσε παρὰ Πολυράτῃ· θύοντος δ' ἐκείνου βοῦν
δράκων ἀνερπύσας κατέφαγε τὸν τοῦ Πολυράτου θεράποντα.
Χαλεπήνας δὲ ὁ βασιλεὺς ἀποκτείνει τὸν δράκοντα. Ἀναίρεθεις
δὲ ἐτάφη ὑπὸ Μελάμποδος. Τὰ δὲ ἔχοντα αὐτοῦ ἐκτραφέντα,
καὶ περιλείχοντα τὰ ὦτα τοῦ Μελάμποδος, ἐνέπνευσαν αὐτῷ
τὴν μαντικὴν. Φωραθέντα δ' ἐπὶ κλωπεῖα τῶν βοῶν Ἰφίκλου
τοῦ Φυλάκου, καὶ συλληφθέντα ὑπ' αὐτοῦ τὸν Μελάμπουν,
ἐπειδὴ τὸ στέγος ἐμελλεν ὅσον οὕτω πεσεῖσθαι τῆς οἰκίας, κα-
τανενοηκότα ὑπὸ μαντικῆς, ἐν δεσμοτηρίῳ κατεχόμενον, εἰπεῖν
τῇ θεραπαίνῃ τοῦ Ἰφίκλου. Ὁ δὲ Ἰφίκλος, μαθὼν τὸ πρόρρημα,
αὐτὸς τε ἀπαλλάττεται τοῦ δεινοῦ, καὶ Μελάμποδα αἰδεσθεὶς
ἀπέλυσεν, ἐπιδούς αὐτῷ καὶ τὰς βοὺς, ἃς ἀρίκετο κλέψαι. Conf.
Eudoc. p. 286.

ΜΕΛΑΜΠΟΔΙΑ.

CXVII. 108. (D. 14.)

Sirabo XIV. p. 642. Λέγεται δὲ Κάλχας ὁ μάντις μετ' Ἀμ-

CVI.

In magnis Eois OEballi fuisse filiam Pirenen proclitum est.

CVII.

Mycenen Inachi filiam Arestoris uxorem fuisse, illa, quæ a
Græcis magnæ Eoæ vocantur, carmina tradunt. Eam itaque
nomen etiam urbi dedisse aiunt.

CVIII.

Nam quod in catalogo mulierum inter Helenæ procos Achilles
non numeratur, id argumento esse nequit, Helenam ab eo non
esse petitam.

CIX.

Sed filiam Hylli, Herculis filii, Euæchmen cum Polycaone
Bulæ filio nuptam fuisse quamquam in magnis Eois legi scio,
eamdem tamen et Messenes virum et Messenen ipsam silentio
prætereunt.

CX.

Occisi sunt ab OEnomao, sicut in carminibus, quæ magna
Eoæ vocantur, legitur, primus post Marmaem Alcathous Par-
thaonis filius, deinde Euryalos Eurymachusque et Crotalus.

CXI.

Eoæ, quas vocant, et Minyas in idem consentiunt : utrumque
enim carmen ab Apolline Curetas adjuutos esse tradit contra
Ætolos occisumque Meleagrum ab Apolline.

CXII.

Narrant Nicander libro primo de immutatis et Hesiodus in
magnis Eois

CXIII.

Buten Neptuni filium esse ait, sicut Hesiodus in Catalogo.

CXIV.

Sub terra habitantes forsitan appellaverit, quos Scylax in
Periplo Troglodytas vocat, qui iidem ab Hesiodo in catalo-
gi tertio libro Catudæi nominantur.

CXV.

Quæ narratio e magnis Eois desumpta est. Ibi enim mentio
est de Hercule a Telamone hospitaliter excepto indutaque pelle
preces faciente et de aquila illa itineris duce, quæ Ajacli no-
men dedit.

CXVI.

In magnis, quas vocant, Eois, Melampus Apollini amicus
apud Polyphaten peregrinatus esse traditur. Quo immolante
bovem draco proropens Polyphatæ famulum devoravit. Dra-
conem a rege interfectum Melampus sepelivit ejusque sobolem
nutrivit. Quæ Melampodis aures circumlambens vaticinandi
artem ipsi insinuavit. Is deinde comprehensus in furto boum
Iphicli, filii Phylaci, et in vincula conjectus quum tectum
domus brevi collapsurum divinatione intellexisset, cum Iphicli
ancilla in carcere communicavit. Quo vaticinio accepto
Iphiclus periculum effugit et timore affectus Melampodi liber-
tatem restituit bovesque, quos furaturus venerat, insuper
dedit.

ΜΕΛΑΜΠΟΔΙΑ.

CXVII.

Calchas vates cum Amphilocho Amphiarai filio a Troia re

φιλόχου τοῦ Ἀμφικράου κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον περὶ
δεῦρο ἀπικέσθαι· περιτυχὼν δ' ἐαυτοῦ κρείττονι μάντει κατὰ
τὴν Κλάρων, Μόψω τῷ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς, διὰ
λύπην ἀποθανεῖν. Ἡσίοδος μὲν οὖν οὕτω πως διασκευάζει τὸν
μῦθον· προτείνει γάρ τι τοιοῦτο τῷ Μόψῳ τὸν Κάλχαντα·

Θαῦμά μ' ἔχει κατὰ θυμὸν, ἐρινεὸς οὗτος· ὀλύνθους
οὓς δ' ἔχει, μικρὸς περ ἑών, εἴποις ἂν ἀριθμόν;
τὸν δ' ἀποκρίνασθαι·

Μύριοι εἰσιν ἀριθμὸν, ἅτ' ἀρ μέτρον γε μέδιμνος·
εἷς δὲ περισσεύει, τὸν ἐπενθέμεν οὐ κε δύναται.

Ὡς φάτο· καὶ σφιν ἀριθμὸς ἐτήτυμος εἶδετο μέτρον·
καὶ τότε δὴ Κάλχανθ' ὕπνος θανάτοιο κάλυψε.

CXVIII. 109. (D. 46.)

Athenaeus II. p. 40. F. Οὐ χεῖρει τῷ πόματι ἐκ πρώτης ἐπι-
σθεῖς ἀνατροχῆς ὕδροποτεῖν.

Ἴδὺ γάρ ἐστ' ἐν δαιτὶ καὶ εἰλαπίνῃ θεθαλυῇ
τέρπεσθαι μύθοισιν, ἐπὴν δαιτὸς κορέσωνται.

Ἡσίοδος ἐν Μελαμποδίᾳ φησί.

CXIX. 110. (D. 55.)

Clemens Alex. Strom. VI. p. 751. Ἡσίοδος τε ἐπὶ τοῦ Με-
λάμποδος ποιεῖ·

ἡδὺ δὲ καὶ τὸ πυθέσθαι ὅσα θνητοῖσιν ἔδειμαν
ἀθάνατοι, δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἐναργές·
καὶ τὰ ἐξῆς, παρὰ Μουσαίου λαθὼν τοῦ ποιητοῦ κατὰ λέξιν.

CXX. 111. (D. 56.)

Tzetzes ad Lycophron. 682. Τὸν Τειρεσίαν λέγει, ἐπειδὴ
φασιν αὐτὸν ζ' γενεὰς ζῆσαι, ἄλλοι δὲ θ'· ἀπὸ γὰρ Κάδμου ἦν,
καὶ κατώτερον Ἑτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, ὡς φησι καὶ ἡ τῆς

Μελαμποδίας ποίησις, παρειαίγει γὰρ τὸν Τειρεσίαν λέγοντα·

Ζεῦ πάτερ, εἴθ' ἤσσω μοι ἔχειν αἰῶνα βίοιο
ὄφριλες δοῦναι καὶ μέγ' ἰδμεναί ἴσα
θνητοῖς ἀνθρώποις· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισας,
ὃς γέ με μακρὸν ἔθηκας ἔχειν αἰῶνα βίοιο,
ἑπτὰ μ' ἐπὶ ζῶειν γενεὰς μερόπων ἀνθρώπων.

Cf. Tzetz. Exeg. II. p. 149.

CXXI. 112. (D. 56.)

Ibidem paulo post : Περὶ δὲ τοῦ Διὸς καὶ Ἥρας παρὰ Τει-
ρεσίου ἕνεκα τῆς λαγνείας κρίσεως καὶ ἡ τῆς Μελαμποδίας
ποίησις, ὡς ἀπὸ τοῦ Τειρεσίου, φησίν.

Οἶτ' ἂν μούραν δέκα μοιρῶν τέρπεται ἀνὴρ,
τὰς δέκα δ' ἐμπύπλησι γυνὴ τέρπουσα νόημα.

Conf. Apollod. III, 6.

CXXII. 113. (D. 42.)

Athenaeus XI. p. 498. A. Ἡσίοδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμ-
ποδίας σὺν τῷ π σκύπρον λέγει.

* τῷ δὲ Μάρης θεὸς ἄγγελος ἦλθε δι' οἴκου,
πλήσας δ' ἀργύρεον σκύπρον φέρε, δῶκε δ' ἄνακτι.

Καὶ πάλιν·

Καὶ τότε μάντις μὲν δεσμὸν βοῶς αἰνυτο χερσίν,
Ἴφικλος δ' ἐπὶ νῶτ' ἐπεμαίετο· τῷ δ' ἐπ' ὀπισθεν
σκύπρον ἔχων ἐτέρῃ, ἐτέρῃ δὲ σκῆπτρον ἀείρας,
ἔστειγεν Φύλακος, καὶ ἐνὶ δ' αὐτῷ ἐπέπεν.

Cf. Eustath. p. 900, 17, 1775, 17.

CXXIII. (H. 166.)

Athenaeus XIII. p. 609. E. Ἡσίοδος δ' ἐν τρίτῳ Μελαμ-
ποδίας τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα καλλιγύναικα εἶπεν. Conf. Eu-
stath. p. 875, 52.

vertens pedibus eo venisse fertur, quumque apud Clarum ur-
bem in vatem se praestantiorum incidisset, Mopsum filium
Mantus, quae Tiresiae filia erat, praemore diem obisse. At-
que Hesiodus quidem hoc modo fabulam exponit. Calchantem
enim Mopso hoc proposuisse ait :

admiratio me tenet in animo ; caprificus haec, grossosrum?
quos ea habeat, parva quamvis (exsistens) : dixerisne nume-
ad quod hunc respondisse :

Decies-mille sunt numero, sed mensura quidem medimnus :
unus vero superest, quem imponere non potueris.
Sic dixit : et ipsis numerus verus cognitus est mensurae :
et tum sane Calchantem somnus mortis obtexit.

CXVIII.

Non gaudet poculo, qui a prima aetate aquam bibere ad-
suevit.

Dulce enim est in convivio et epulo florente
delectari sermonibus, postquam convivio saturati sunt.

Hesiodus ait in Melampodia.

CXIX.

Hesiodus canit de Melampode :
dulce vero etiam audire, qualia mortalibus perfecerunt
immortales, turpiusque et honestorum signum clarum,
et quae sequuntur, quae ad verbum expressit ex Musaeo poeta.

CXX.

Tiresiam dicit, quem septem aetates vixisse vult, quum alii
novem ei tribuant. Cadmo enim natus Eleocli et Polynici su-

perstes fuit, quod Melampodia etiam testatur, quae Tiresiam
ita loquentem introducit :

Jupiter pater, utinam minus mihi spatium vitae
dedisses et consilia scire aequalia
mortalibus hominibus : nunc vero non me tantillum honorasti,
qui quidem me longum statisti habere spatium vitae,
septem me vivere per aetates loquentium hominum.

CXXI.

Jovis Junonisque de concubitus voluptate altercationem a
Tiresia adjudicatam carmen etiam, quod de Melampode est,
commemorat, his verbis Tiresiae suppeditatis :

una quidem parte decem partium delectatur vir,
omnes decem vero implet mulier oblectans animum.

CXXII.

Hesiodus in secundo libro Melampodiae scyppum dicit, in-
serta litera p :

huic vero Mares velox nuntius venit per aedes,
impletum autem argenteum scyppum ferebat dabatque regi.

Et iterum :

et tunc vates quidem vinculum bovis capessivit manibus,
Iphiclus autem ad dorsum instabat ei : huic vero a tergo
scyppum tenens altera manu, altera autem sceptrum tol-
incedebat Phylacus, et inter famulos sic iocutus est. {Iens,

CXXIII.

Hesiodus in tertio Melampodiae libro Chalcidem Euburae ur-
bem formosis-mulieribus-praditam vocavit.

CXXIV 114. (D. 52.)

Clemens Alexandr. Strom. V. p. 727. Ἀλλὰ καὶ Ἡσίοδος δι' ὧν γράφει συνάδει τοῖς προειρημένοις·

Μάντις δ' οὐδείς ἐστιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, ὅστις ἂν εἰδὲν Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο.

ΧΕΙΡΩΝΟΣ ΥΠΟΘΗΚΑΙ.

CXXV. 115. (D. 33.)

Schol. Pind. Pyth. VI, 19. Τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας Ἡσίοδῳ ἀνατιθέασιν, ὧν ἡ ἀρχή·

Εὖ νῦν μοι τάδ' ἕκαστα μετὰ φρεσὶ πευκαλίμῃσι φράζεσθαι· πρῶτον μὲν ὅτ' εἰς δόμον εἰσαφίκηται ἔρδειν ἱερὰ καλὰ θεοῖς αἰειγενέτησι.

CXXVI. 116. (D. 65.)

Harpocratio : Ἔργα νέων· τοῦτο καὶ Ὑπερίδης ἐν τῇ κατ' Αὐτοκλέους Ἡσιόδου φησὶν εἶναι. Παροιμία τις ἐστίν, ἣν ἀνέγραψε καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς οὕτως ἔχουσαν·

Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.

CXXVII. 117. (D. 87.)

Plato Rep. III. p. 390. H. St. Οὐδ' ἄστέον αὐτοῖς.

Δῶρα θεοὺς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας.

Suidas v. Δῶρα κ. τ. λ. οἱ μὲν Ἡσιόδειον οἰονται τὸν στίχον.

CXXVIII. 118. (D. 62.)

Scholias Theocriti XI, 75. Ἡσίοδος·

Νήπιος δς τὰ [χ'] ἔτοιμα λιπὼν ἀνέτοιμα διώκει.

Conf. Plutarch. II. p. 503. D.

FRAGMENTA PERIPLI INCERTÆQUE SEDIS.

CXXIX. 119. (D. 67.)

Origenes c. Celsum IV. p. 216. ed. Spencer. Ὡςτε κατ' ἀρχὰς ἐπιμείζαν γεγονέναι τῆς θείας φύσεως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· ἀπερ καὶ ὁ Ἀσκραῖος ποιητὴς ἐννοῶν εἶπε·

Ξυναὶ γὰρ τότε δαῖτες ἔσαν, ξυνοὶ δὲ θόωκοι ἀθανάτοισι θεοῖσι καταθνητοῖς τ' ἀνθρώποις.

Cf. Schol. ad Arat. v. 102.

CXXX. 120.

Diogen. L. VIII, 1, 26. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν οὐρανὸν πρῶτον ὀνομάσαι κόσμον καὶ τὴν γῆν στοργγύλην (Πυθαγόραν)· ὡς δὲ Θεόφραστος Παρμενίδην, ὡς δὲ Ζήνων, Ἡσίοδον.

CXXXI. 121. (D. 16. L. 45.)

Strabo VII. p. 302. Ἡσίοδον δὲ ἐν τῇ καλουμένῃ Γῆς περιόδῳ τὸν Φινέα ὑπὸ τῶν Ἀρπυιῶν ἀγεσθαι

Γλακτοφάγων εἰς αἶαν, ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων.

CXXXII. 122. (D. 17. L. 46.)

Strabo VII. p. 300. Πῶς οὖν ἡγνόνει τοὺς Σκύθας ὁ ποιητὴς, Ἰππημολογούς καὶ Γαλακτοφάγους τινὰς προσαγορεύων;

CXXIV.

Sed Hesiodus etiam cum his, quæ diximus, consentit in illo : vates autem nullus est terrestrium hominum, qui novit Jovis mentem ægida-tenentis.

CHIRONIS INSTITUTIONES.

CXXV.

Chironis præcepta Hesiodo attribuuntur, quorum exordium hoc est :

Bene nunc mihi hæc omnia in mente prudenti indicato ; primum quidem quum in ædes veneris facturus sacra pulcra diis sempiternis.

CXXVI.

Facta juvenum : id Hyperides etiam in oratione contra Autoclem Hesiodi esse ait : est enim proverbium quoddam ab Aristophane quoque grammatico literis mandatum :

Facta juvenum, consilia vero mediorum (virorum), preces autem senum.

CXXVII.

Neque canendum ipsis : dona deos movent, dona venerandos reges.

Dona deos etc. Hesiodeum esse existimant versum.

CXXVIII.

Hesiodus :

Stultus, qui certa linguens incerta sequitur.

FRAGMENTA PERIPLI INCERTÆQUE SEDIS.

CXXIX.

Ita, ut initio natura divina hominibus admixta fuisset ; quibus bene perspectis Ascræus poeta cecinit : communia enim tunc convivia erant, communes autem sedes] immortalibus Diis mortalibusque hominibus.

CXXX.

At cælum quidem mundum, terramque rotundam primus vocavit Pythagoras, Theophrasto vero teste Parmenides, Zenoneque Hesiodus.

CXXXI.

Hesiodus in periodo, quam vocant, terræ Phineum dicit ab Harpyiis propulsum esse Lactororum in terram, in-plaustris domicilia habentium.

CXXXII.

Quomodo igitur Homerus Scythas ignorabat, qui Equimulgos et Lactoros quosdam nominat? Hos enim ea tempestate Equi-

"Οτι γὰρ οἱ τότε τούτους Ἰππημολογούς ἐκάλουν, καὶ Ἡσίοδος μάρτυς ἐν τοῖς ὑπ' Ἐρατοσθένους παρατεθείσιν ἐπεσιν

Αἰθίοπας Αἰγυῖας τε ἰδὲ Σκύθας ἱππημολογούς.

CXXXIII. 123 (L. 53.)

Schol. Aeschyl. Prom. 793. Περὶ γρυπῶν Ἡσίοδος πρῶτος ἑτερατεύσατο

CXXXIV. 124. (D. 18. 39.)

Strabo VII. p. 475.

Δωδώνην ζηγόν τε, Πελασγῶν ἔδρανον, ἤκεν.

CXXXV. 125.

Stephan. Byz. v. Αἰγαῖον πελάγος. Ἔστι καὶ αἰγαῖον πεδῖον, συνάπτον τῇ Κίρρᾳ, ὡς Ἡσίοδος. Λέγεται παρὰ αἰγὰ ποτε φερομένην ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ Πύθιον ὄρους, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδῖον Αἰγαῖον.

CXXXVI. 127. (L. 65.)

Strabo I. p. 23. Ἐρατοσθένης δὲ Ἡσίοδον μὲν εἰκάζει πεπυσμένον περὶ τῆς Ὀδυσσεῆος πλάνης, ὅτι κατὰ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν γεγένηται, πιστεύσαντα τῇ δόξῃ μὴ μόνον τῶν ὑφ' Ὀμήρου λεγομένων μεμνησθαι, ἀλλὰ καὶ Αἰτνῆς καὶ Ὀρτυγίας τοῦ πρὸς Συρακούσας νησίου καὶ Τυρρηνῶν.

CXXXVII. 128. (D. 27. L. 67.)

Schol. Apollon. Rhod. IV, 892. ἤκολούθησεν Ἡσίοδῳ οὕτως ὀνομάζοντι τὴν νῆσον τῶν Σειρήνων

νῆσον ἐς ἀνθεμόεσσαν, ἵνα σφίσι δοῖκε Κρονίων.

CXXXVIII. 164.

Eustath. pag. 1710. 39. ὡς ἐντεῦθεν λαδῶν Ἡσίοδος ἐμυθεύσατο ὑπὸ Σειρήνων καὶ τοὺς ἀνέμους θελγυσθαι. Conf. Schol. Ambr. Od. XII, 168.

mulgos fuisse appellatos, Hesiodus quoque testatur in illis, qui ab Eratosthene laudantur, versibus :

Aethiopes Liguersque atque Scythas equimulgos.

CXXXIII.

De gryphis primus Hesiodus portenta retulit.

CXXXIV.

Ad Dodonam fagumque, Pelasgorum sedem, venerat.

CXXXV.

Aegæum pelagus. Est etiam Aegæus campus, qui adhæret Cirrhæ, ut Hesiodus ait. Dicitur autem sic παρὰ αἶγα i. e. a capra aliquando huc ex monte circa Pythium portata, unde campus Aegæus vocatus.

CXXXVI.

Eratosthenes Hesiodum conjicit, quum Ulixem errantem in Siciliam Italiamque venisse audivisset eique opinionem fidem adhibuisset, non eorum modo fecisse mentionem, quæ ab Homero referuntur, sed Aἶνæ etiam et Ortygiæ, parvæ insulæ ante Syracusas sitæ, et Tyrrenorum.

CXXXVII.

Secutus est Hesiodum, qui Sirenium insulam ita appellat : Insulam in floridam, ubi iis dedit Saturnius.

CXXXVIII.

Sic, inde hauriens, Hesiodus a Sirenibus ventos etiam delectari sinxit.

CXXXIX. 129. (L. 54.)

Herodot. IV, 32. ἀλλ' Ἡσίοδῳ μὲν ἐστι περὶ Ὑπερβορείων εἰρημένα.

CXL. 131.

Schol. Ven. II. 1, 246. Σημειοῦνται τινες, ὅτι τὴν ὤλην Πελοπόννησον οὐκ οἶδεν ὁ Ποιητής, Ἡσίοδος δέ.

CXLI. 153 (D. 6. L. 125.)

Eustath. p. 275.

ὅς τε Αἰλαίηθεν προχέει καλλίβροχον ὕδωρ.

Conf. Schol. Ven. II. II, 522. (Cat. 29.)

CXLII. 132. (D. 15. L. 124.)

Strabo IX. p. 424. Ἡσίοδος δ' ἐπιπλέον περὶ τοῦ ποταμοῦ (Κηρισσοῦ) λέγει καὶ τῆς ῥύσεως, ὡς δι' ὅλης ῥέει τῆς Φωκίδος σκολιῶς καὶ δρακοντοειδῶς

ὃς παρὰ Πανοπίδα — Γλήχωνα τ' ἐρυμνήν, καὶ τε δι' Ὀρχομενοῦ εἰλιγμένους εἶσι, δράκων ὥς.

Conf. Theo ad Arati Phænomen. 45.

CXLIII. 133. (D. 76. L. 126.)

Schol. Pindari Olymp. XIV. Argum. Κηρισὸς δὲ ποταμὸς ἐν Ὀρχομενῷ, ἐνθα καὶ αἱ Χάριτες τιμῶνται· ταύταις γὰρ Ἑτέοκλος ὁ Κηρισσοῦ, τοῦ ποταμοῦ, πρῶτος ἔβυσεν, ὡς φησιν Ἡσίοδος· διὰ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ ὁ Κηρισὸς ῥεῖ.

CXLIV. 134. (D. 66. L. 121.)

Apollonius Dyscolus de Pronominibus, p. 106. A. Bekk. Τῇ τινὶ σύζυγος ἡ ἴν, τοῦ τ' ἀρθέντος. Ἡσίοδος·

ἴν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης.

Schol. Apollon. Rhod. IV, 57. Τὸν Ἐνδυμῖωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκῃς παιῖδα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφῶτα δῶρον, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θεοὶ ὀλέσθαι.

CXXXIX.

At Hesiodus quidem de Hyperboreis locutus est.

CXL.

Adnotatum est a quibusdam, Peloponnesum Hesiodo notam fuisse totam, nondum tamen Homero.

CXLI.

Qui ex-Lilæa profundit pulcre-fluentem aquam.

CXLII.

Hesiodus de Cephisso amne ejusque alveo copiose scribit, quomodo per totam Phocidem oblique fluat et anguis instat : qui præter Panopidem — Glechonemque munitam atque per Orchomenum circumvolutus it, anguis sicut.

CXLIII.

Cephissus amnis Orchomeni, ubi Gratia etiam coluntur : his enim primus Eteocles, Cephissi fluvii filius, sacra fecit, uti Hesiodus ait. Cephissus vero per Orchomenum fluit.

CXLIV.

Pronomini τινὶ cognatum est pronomen ἴν, sublata litera τ. Hesiodus :

sibi autem ipsi mortis dispensator.

Endymionem Hesiodus Aethlii, filii Jovis, filium esse et Calycæ dicit; cui a Jove dono datum fuisse, ut ipse sibi mortem destinaret, quando obire vellet.

CXLV. 135. (D. 63.)

Schol. Nicandr. Ther. 452. κτίλα ἐπὶ τῶν ἡμέρων καὶ τι-
θασσῶν τίθεται καὶ Ἡσίοδος·

χρὴ σε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι.

CXLVI. 136. (D. 64. L. 90.)

Schol. Euripid. Orest. 249. Στησίχορος φησιν, ὡς θύων τοῖς
θεοῖς· Τυνδάρεως Ἀφροδίτης ἐπελάβετο. Ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα
διγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ λευψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέ-
ρας ἐποίησεν. — Καὶ Ἡσίοδος·

τῇσιν δὲ φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ
ἡγάσθη προσιδούσα, κακὴν δέ σφ' ἔμβαλε φήμην.

CXLVII. 137.

Schol. Apoll. IV, 1396. Τὸν ἐράκοντα Λάδωνα ἐκάλουν· τοῦ-
τον δὲ Πείσανδρος ὑπέειπεν ἀπὸ τῆς γῆς γεγενῆσθαι, Ἡσίοδος
δὲ ἐκ Τυφῶνός φησιν.

CXLVIII. 139. (D. 82. L. 80.)

Ælianus V. H. XII, 20. Λέγει Ἡσίοδος τὴν ἀηδόνα μόντην
ὀρνίθων ἀμελεῖν ὕπνου, καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν· τὴν δὲ χελι-
δόνα οὐκ εἰς τὸ παντελὲς ἀγρυπνεῖν καὶ ταύτην δὲ ἀπολωλέναι
τοῦ ὕπνου τὸ ἥμισυ. Τιμωρίαν δὲ ἄρα ταύτην ἐκτίνουσι διὰ τὸ
πάθος τὸ ἐν Θράκῃ κατατολμηθῆν, τὸ εἰς τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο τὸ
ἀθεσμον.

CXLIX. 140. (D. 101. L. 5.)

Schol. Venet. ad Iliad. XII, 292 : Εὐρώπην τὴν Φοῖνικος
Ζεὺς θεασάμενος ἐν τινι λειμῶνι μετὰ νυμφῶν ἄνθη ἀναλέγου-
σαν ἡράσθη, καὶ κατελθὼν ἤλλαξεν ἑαυτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ
τοῦ στόματος κρόκον ἔπνει. Οὕτως τε τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας
ἐβάστασε, καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ· εἶθ' οὕ-
τως συνώκισεν αὐτὴν Ἀστερίωνι τῷ Κρητῶν βασιλεῖ. Γενομένη
δὲ ἔγκυος ἐκείνῃ τρεῖς παῖδας ἐγέννησε, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ

Ῥαδάμανθυν. Ἡ ἱστορία παρ' Ἡσιόδου καὶ Βακχυλίδου. Conf.
Schol. Victor. ibid. et Schol. Eurip. Rhesi Vaticanus v. 28.

CL. 141. (D. 54.)

Clemens Alexandr. Strom. I. p. 337. Ἡσίοδος·

Μουσάων, αἵτ' ἄνδρα πολυπραδέοντα τιθεῖσι
θέσπιον, αὐδῆντα.

Εὐπορον μὲν γὰρ ἐν λόγοις τὸν πολυπράδμονα λέγει· δεινὸν δὲ
τὸν αὐδῆντα· καὶ θέσπιον τὸν ἐμπειρον, καὶ φιλόσοφον, καὶ τῆς
ἀληθείας ἐπιστήμονα.

CLI. 143. (D. 24. L. 49.)

Schol. Apollon. Rhod. II, 297. Ὅτι δὲ ἤξαντο οἱ περὶ Ζή-
την τῷ Διὶ στραφέντες, λέγει καὶ Ἡσίοδος·

ἐνθ' οἷγ' εὐχέσθην Αἰνιτέρ ὕμνῳ ἔδοντι.

Ἔστι γὰρ καὶ Αἶνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Αἰνησίου Διὸς
ιερόν ἐστιν. — Ἀπολλώνιος μὲν οὖν τὴν ἀποστρέψασαν τοὺς
περὶ Ζήτην Ἴριν λέγει, Ἡσίοδος δὲ Ἑρμῆν.

CLII. 147.

Schol. Apoll. II, 296. Οἱ δὲ στρογάδας φασὶν αὐτὰς κεκλή-
σθαι, καθὼ ἐπιστραφέντες αὐτόθι εὗξαντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν
τὰς Ἀρπυίας. Κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον καὶ Ἀπολλώνιον
οὐ κτείνονται.

CLIII. 144. (D. 25. L. 70.)

Schol. Apollon. Rhod. I, 757. Διαφέρει πλήμνη καὶ πλή-
σμη. Ἡ μὲν γὰρ τὴν χοινικίδα σημαίνει τοῦ προχοῦ, ἡ δὲ
πλήσμη τὴν πλήμμυραν τοῦ ποταμοῦ. Διόπερ παρ' Ἡσιόδου
οὕτως ἀναγωστέον·

αὐτὸς δ' ἐν πλήσμησι διπτετός ποταμοῖο
καὶ οὐχ' ὥς τινες, ἐν πλήμνησι.

CXLV.

Κτίλα de suavis mitibusque dicit etiam Hesiodus :
oportet te patri mitem esse.

CXLVI.

Stesichorus Tyndareum Dīs sacrificantem Veneris obuiam
fuisse ait. Qua de causa irata dea ejus filias bis et ter nuptas
et relictas a maritis esse voluit. — Etiam Hesiodus :

iis autem amans-risum Venus
irata-est intuita, malam vero ipsis injectit famam.

CXLVII.

Dracontem Ladonem vocant. Hunc Pisander e terra natum
existimavit, Hesiodus ex Typhone ait.

CXLVIII.

Hesiodus dicit Iusciniam solam ex avibus somnum negli-
gere semperque vigilare, hirundinem vero etsi non in perpe-
tuum vigilantem, dimidium tamen somni amisisse. Has autem
poenas luunt propter facinus in Thracia perpetratum, cœnam
illam impiam.

CXLIX.

Europam, Phœnicis filiam, quum Jupiter in prato aliquo
inter puellas vidisset flores carpentem, amore exarsit : cœlo
relicto taurique accepta forma Europam croci odore, quem
ex ore edebat, deceptam in tergum sustulit atque in Cretam
insulam trajecit. Ibi postquam cum ipsa concubuit, Asterioni,
Cretensium regi, connubio eam junxit. Quæ gravida facta

HESIODUS.

tres filios peperit, Minoem, Sarpedonem, Rhadamanthum
Hæc historia apud Hesiodum et Bacchyliden legitur.

CL.

Hesiodus :

Musarum, quæ hominem multa-loquentem reddunt,
divinum, vocalem.

In verbis enim copiosum dicit multa-loquentem, disertum vero
vocalem, et divinum eum, qui peritus est et philosophus et
veri gnarus.

CLI.

Zeten fratremque revertentes Jovem implorasse Hesiodus
etiam dicit :

Ibi illi precati sunt Æneum alte-regnantem.

Ænus enim mons Cephallenæ est, ubi Jupiter Ænesius tem-
plum habet. — Apollonius igitur, qui illos reverti jussisset,
Iridem, Hesiodus Mercurium fuisse tradit.

CLII.

Strophades eas insulas vocatas esse ferunt, quia Zetes et Ca-
lais inde revertentes Jovem implorassent, ut Harpyias ibi re-
tineret. Et Hesiodo quidem Antimachoque et Apollonio testibus
non interficiuntur.

CLIII.

Πλήμνην et πλήσμη inter se differunt. Illa enim vox rotæ
modiolum, contra hæc tumescentem fluvii aquam significat.
Quare apud Hesiodum legendum :

αὐτὸς δ' ἐν etc. (ipse vero in fluctibus e-Jove-cadentis fluminis),
at non, uti nonnulli legunt, ἐν πλήμνησι.

CLIV. 145. (D. 26.)

Schol. Apollon. Rh. I, 456. Ἡσίοδος δὲ φησι λαροῖς ποσί, τοῖς κατ' ὄφιν ἡδέσιν. Etym. M. p. 557. 8 :

βαίνου (?) λαροῖς ποσί.

CLV. 148.

Plin. H. N. VII, 16. Ferrum Hesiodus in Creta eos [temperasse dicit], qui vocati sunt Dactyli Idaei.

CLVI. 149. (D. 12. 30. L. 26.)

Strabo VIII. p. 324. Τοῦ δ' Ἡσίοδου εἰπόντος
ᾧχεε δ' Ὀλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθος
εὐρεῖος Πείριοιο —

μεταγράφουσι τινες πόροι, οὐκ εὖ. V. Stephanum Byz. v. Ὀλενος. — Conf. frag. LXXXVIII.

CLVII. 150. (D. 69.)

Anonymus apud Aristot. Eth. N. V. 5.

Εἶχε πάθοι τὰ κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰοεῖα γένοιτο.

ubi Mich. Ephesius p. 67. b. Ἔστι δὲ τὸ ἔπος ἀπὸ τῶν Ἡσιόδου.

CLVIII. 151. (D. 74.)

Schol. Ven. II. XXI, 528. Τρῶες ἀπαρ κλονέοντο περὶ ζώτες] Ὅθεν ἀφύζαν τὸν λέοντα Ἡσίοδος φησι. Conf. tamen schol. Vict. ibid.

CLIX. 152 (D. 53.)

Clemens Alexandr. Cohort. p. 63. Strom. V. p. 716.

Αὐτὸς γὰρ πάντων βασιλεὺς καὶ κοίρηνός ἐστιν,
ἀθανάτων τέ οἱ οὕτως ἐρήρισται κράτος ἄλλος.

CLX. 154. (D. 72.)

Schol. Ven. II. XIV. 119. Καὶ ὁ Ἡσίοδος δὲ οὕτως ἀκήκοεν·
ἰδὼν δ' ἱππηλάτα κήρυξ (?)

ἀντὶ τοῦ ἱππικός.

CLXI. 155. (D. 8. L. 23.)

Φυλέα — φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.

Eustath. ad Il. p. 125. Cf. idem, p. 126, 10. 797, 45.

CLXII. 156. (D. 2.)

Schol. Ambr. Od. XI, 325. Κλυμένη Μινύου τοῦ Ἡσίοδου δῶνος καὶ Εὐρυανάσσης τῆς ὑπερβαντος γαμηθεῖσα Φυλάκῳ τῷ Δηίωνος Ἱφίκλον τίκτει ποδάρκῃ παῖδα· τοῦτον λέγει διὰ τὴν τῶν ποδῶν ἀρετὴν συναμιλλᾶσθαι τοῖς ἀνέμοις ἐπὶ τε τῶν ἀσταχύων διέρχεσθαι καὶ διὰ τοῦ πάθους τὴν κουρότητα [μὴ] περικλᾶν τοὺς ἀέρας· ἐνιοὶ δὲ αὐτὴν τὴν Κλυμένην προγαμηθῆναι φασιν Ἠλίῳ, ἐξ ἧς Φαέθων ἐγένετο παῖς· ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἡσίοδου. Conf. frag. CIV.

Eustath. ad Iliad. p. 245. Περὶ οὗ (Ἱφίκλου) Ἡσίοδος, ὅτι ταχύτητι διήνεγκεν, οὐκ ὥκνησεν ἐπ' αὐτοῦ ταύτην εἰπεῖν τὴν ὑπερβολήν·

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίων καρπὸν θέεν οὐδὲ κατέκλα,

ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων ὁρομάσκει πόδεσσι

. καὶ οὐ σινέσκειτο καρπὸν.

Conf. Eustath. p. 1206, 8. 1689, 2. Schol. min. ad Od. XI, 325. Schol. Ven. ad Il. XX, 227. Schol. ad Apollon. I, 45.

CLXIII. 157. (D. 48. L. 63.)

Nicolaus Damascenus in Excerpt. Valesii p. 445. (coll. Suida v. Ἀλκή.) Ὅτι ἐδόκει φρονήσαι τὸ τῶν Ἀμυθαονιδῶν γένος τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς Ἑλλήσι πρωτεύειν· ὥσπερ καὶ Ἡσίοδος φησιν ἐν τούτοις·

Ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰαχίδαισι,

νοῦν δ' Ἀμυθαονιδαῖς, πλοῦτον δ' ἔπορ' Ἀτρεΐδῃσι.

CLXIV. 158. (D. 49. L. 62.)

Polybius V. 2. Οἷους Ἡσίοδος παραιοῖς τοὺς

Αἰαχίδας, πολέμῳ κεχαρηότας ἤτε δαιτί.

Cf. Suidas in δαῖτας.

CLIV.

Hesiodus λαροῖς ποσί (suavibus pedibus) dicit pro gratis videntur.

CLVI.

Hesiodo dicente :

habitat autem Oleniam rupem fluvii ad ripas
pulcre-fluentis Piri —

nonnulli πόροι scribunt minus recte.

CLVII.

Utinam patiatur quæ perpétravit, poenæque justa fiat!

Versus hic ex Hesiodeis est.

CLVIII.

Troes statim turbabantur fugati.] Hinc ἀφύζαν leonem Hesiodus vocat.

CLIX.

Ipse enim omnium rex et dominus est,
immortaliumque cum-eo nemo certat de-potentia alius.

CLX.

Quod eodem modo Hesiodus etiam intelligit :
videns autem equorum-agitator præco
pro ἱππικός (eques).

CLXI.

Phyleum — amicum beatis diis.

CLXII.

Clymene, filia Minvæ, qui Neptuni et Euryanassæ, Hyperphantis filie, erat filius, cum Phylaco Deionis filio nupta Iphicium parit celeripedem. Hunc dicit propter pedum præstantiam ventos comitari tantaque esse levitate, ut per spicas incedens aristas non rumpat. Nonnulli hanc ipsam Clymenen cum Sole prius concubuisse dicunt et Phaethontem ex ea esse natum. Hæc historia apud Hesiodum est.

Iphicium celeritate insignem fuisse Hesiodus tradidit, neque dubitavit hac de eo hyperbole uti :

Summum per spicarum fructum currebat neque rupit,
sed super acutas aristas cursitabat pedibus

. neque auferebat frugem.

CLXIII.

Amythaonidarum gens antiquitus prudentia inter Græcos excelluisse videtur, ut etiam Hesiodus ait :

Robur quidem enim dedit Olympius Æacidis,
mentem vero Amythaonidis, divitias autem præbuit Atridis.

CLXIV.

Quales Hesiodus introducit

Æacides, bello gaudentes veluti convivio.

CLXV. 159.

Clemens Alexandr. Str. V. p. 713 (800, Sylb.)
'Εβδομάτῃ δ' σῆτις λαμπρὸν φάος ἡλίοιο.

CLXVI. 160. (D. 35.)

Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα.

Etym. M. p. 77, 31.

CLXVII. 162.

Plinius H. N. XXII, 22. Asphodelon ab Hesiodo quidam ἄλιμον appellari existimavere. Quod falsum arbitror. Est enim suo nomine ἄλιμον.

CLXVIII. 163. (D. 34.)

Schol. Pindar. Nem. II. 1. Φιλόχορος δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ βράπτειν τὴν ᾠδὴν οὕτω φησὶν αὐτοὺς προσκεκλησθαι· δηλοῖ δὲ Ἡσίοδος λέγων·

ἐν Δῆλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὀμηρος αἰοῖδολ
μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις βράψαντες αἰοῖδῃν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα, χρυσάορον, δν τέκε Λητώ.

Ῥαψοδεῖσαι δὲ φησι πρῶτον Ἡσίοδον Νικοκλῆς.
Conf. Eustath. p. 6, 14.

CLXIX. 165. (L. 81.)

Pausan. II, 6. Ὁ μὲν Ἡσίοδος ἐποίησεν, ὥς Ἐρεχθέως εἶη Λυκῶν.

CLXX. (H. 167. L. 131.)

Etym. M. p. 60, 41. Πίστις τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσίοδου μετὰ προσθήκης τοῦ εἰ λέγεσθαι τὸ πατρωνυμικόν· Εὐλαρίδην γάρ φασι Τίτυόν.

CLXXI. (H. 168.)

Etym. M. p. 133, 34. 183, 24 Ἀπτερώς. (sine pennis).

CLXXII. (H. 169. L. 3.)

Etym. M. 215, 37. Βροτός. — Ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀπὸ Βροτός τοῦ Αἰβέρος καὶ Ἡμέρας.

CLXXIII. (H. 170.)

Etym. M. p. 430, 56. Ἡμύω· ἐκ τοῦ μύω, πλεονασμῷ τοῦ η· ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀμύοντα χάμαζε εἶπε διὰ τοῦ α.

CLXXIV. (H. 171.)

Etym. M. p. 790, 57. Φοῖβος — ἡ ἀπὸ Φοῖβης μαμμωνυμικῶς, ὡς Ἡσίοδος. Conf. Schol. Iliad. I, 43. Ὁμήρου ἐπιμερισμοὶ in Crameri anecdott. v. Φοῖβος.

CLXXV. (H. 172. L. 84.)

Harpocration in Μελίτῃ· κεκλησθαι δὲ φησι τὸν δῆμον Φιλόχορος ἐν τρίτῃ ἀπὸ Μελίτῃς θυγατρὸς κατὰ μὲν Ἡσίοδον Μύρμηκος, κατὰ δὲ Μουσάϊον Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος. Conf. Suid. in Μελίτῃ.

CLXXVI. (H. 174. L. 119.)

Apollon. lex. Hom. Αἰπυτον. — Ἔστι δὲ οὗτος τῶν Ἀρκαδικῶν ἥρώων, περὶ οὗ φησιν Ἡσίοδος·

Αἰπυτος αὖ τέκετο Τλήσῃνορα Πειρίθοόν τε.

CLXXVII. (H. 175)

Suidas in ἀγάλματα· καὶ Ἡσίοδος τὸν ὄρμον δγαλμα καλεῖ.

CLXXVIII. (H. 176.)

Diodor. Sicul. IV, 85. Ἡσίοδος δὲ ὁ ποιητής φησι τούναντιον ἀναπεπταμένου τοῦ πελάγους, Ὀρίωνα προσχῶσαι τὸ κατὰ τὴν Πελορίδα κείμενον ἀκρωτήριον, καὶ τὸ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος κατασκευάσαι, τιμώμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διαφερόντως· ταῦτα δὲ διαπραξάμενον εἰς Εὐβοίαν μεταστῆναι κακεῖ κατοικήσαι· διὰ δὲ τὴν δόξαν ἐν τοῖς κατ' οὐρανὸν ἀστραὶς καταριθμηθέντα τυχεῖν ἀθανάτου μνήμης.

CLXXIX. (H. 177. L. 100.)

Schol. Ven. (col. schol. min.) ad Iliad. IV, 195. Μαχάων δὲ οὗτος υἱὸς Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀρσινόης ἢ Κορωνίδης, κατὰ δὲ τινὰς Ἡπιώνης τῆς Μέρπος, κατὰ δὲ Ἡσίοδον Ξάνθης.

CLXV.

Septimo autem die rursus nitida lux solis.

CLXVI.

Gratiarum venustatem habens.

CLXVIII.

Philochorus rhapsodos a componendo connectendoque carmine cognominatos esse ait. Id Hesiodus etiam demonstrat, ubi dicit:

In Delo olim primus ego et Homerus poetae canebamus, in novis hymnis suentes cantum, Phæbum Apollinem aureo-ense, quem peperit Latona.

Hesiodum primum fuisse rhapsodum Nicocles ait.

CLXIX.

Hesiodus Sicyonem Erechthei filium esse cecinit.

CLXX.

Fides hujus rei, quod apud Hesiodum addita litera i patronymicum legitur; Eilariden enim Tityum appellat.

CLXXII.

Βροτός. Hesiodo derivante a Broto Ætheris et Diei filio.

CLXXIII.

Ἡμύω. A μύω (inclinator), abundante litera η. Hesiodus autem ἀμύοντα χάμαζε (se inclinantem humi) dixit per α.

CLXXIV.

Phæbus — aut a Phæbe, ut mammonymicum (nomen ab avia nomine deductum) sit, ut Hesiodus vult.

CLXXV.

Melite. Philochorus tertio libro tribum dicit nominatam a Melite, quæ Hesiodo auctore Myrmecis, Musæo autem teste, Dii filia erat, filii Apollinis.

CLXXVI.

Æpytum. — qui Arcadicorum heroum unus est, de quo Hesiodus ait:

Æpytus rursus genuit Tlesenorem Pirithoumque.

CLXXVII

Hesiodus etiam monile ἀγαλμα (ornamentum) vocat.

CLXXVIII.

Hesiodus autem poeta contrarium statuit: latius enim ibi extenso mari, Orionem adjecisse Peloridis promontorium delubrumque Neptuni in eo extruxisse, vario modo cultum ab incolis: quibus rebus perfectis in Eubœam eum se contulisse ibique habitasse, dein propter famam inter sidera cœlestia numeratum immortalē memoriā esse nactum.

CLXXIX.

Hic Machaon Æsculapii filius et Arsinoes, aut secundum alios Eplones, filia Meropis, Hesiodo tamen auctore Xanthes.

CLXXX. (H. 178.)

Schol. Ven. et min. ad Il. XI, 155. ἄξυλον. Οἱ μὲν τὴν θρυώδη ἀποδεύωκασιν, οἱ δὲ τὴν πολύξυλον· βέλτιον δὲ, ἂν ἦ· οὐδείς ἐξυλίστατο, ὡς Ἡσίοδος·

τῆλε γὰρ ἀξυλίῃ κατεπόθετο χεῖλεα νηῶν.

CLXXXI. (H. 179. L. 41.)

Schol. min. et Ambros. ad Odys. XII, 68. Αἰσωνος δὲ καὶ Πολυμήλας καθ' Ἡσίοδον γίνεται Ἰάσων.

CLXXXII. (H. 180.)

Athenæus II, p. 49. B. Ὅτι Ἡσίοδος ἐν Κήρυκος γάμῳ, κὰν γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἔπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι, τρίποδας τὰς τραπέζας φησί. Pollux VI, 83. Ἦσαν δὲ τινες πρῶται τράπεζαι, καὶ δεύτεραι, καὶ τρίται, καὶ τρίποδες μὲν, ἐφ' ὧν ἔκειντο. Καὶ ἔστι τούνομα παρ' Ἡσίοδῳ καὶ ἐν Τελμησσεῦσιν Ἀριστοφάνους.

CLXXXIII. (H. 181.)

Strabo VIII, p. 364. Ἡσίοδου δὲ ὅτι τὸ βριθὺ, τὸ βριαρὸν βρῖ λέγει. Conf. Eustath. pag. 295, 4.

CLXXXIV. (H. 182.)

Strabo VIII, p. 370. Ἡσίοδον μέντοι καὶ Ἀρχίλοχον ἤδη εἰδέναι καὶ Ἑλλήνας λεγομένους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανέλληνας· τὸν μὲν περὶ τῶν Προϊτίδων λέγοντα ὡς Πανέλληνας ἐμνήστευον αὐτὰς, τὸν δὲ ὡς Πανελλήνων διζῶς ἐς Θάσον συν-έδραμεν.

CLXXXV. (H. 183.)

Strabo XIII, p. 588. Οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πρίαμον.

CLXXXVI. (H. 184.)

Strabo XIV, p. 676. Ἡσίοδος δ' ἐν Σόλοις ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι τὸν Ἀμφίλοχον φησίν.

CLXXXVII. (H. 185.)

Schol. Sophocl. ad Œd. Tyr. arg. Οὔτε γὰρ Ὅμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε ἄλλος οὐδείς τῶν παλαιῶν τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει.

CLXXXVIII. (H. 186. L. 40.)

Eustath. pag. 112, ult. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸν Πάτροκλον ἡ παλαιὰ ἱστορία καὶ συγγενὴ τῷ Ἀχιλλεῖ παραδίδωσι, λέγουσα ὅτι Ἡσίοδος φησι Μενοίτιον τὸν Πατρόκλου πατέρα Πηλέως εἶναι ἀδελφόν, ὡς εἶναι αὐτανειπίους οὕτως ἀμφοτέρους ἀλλήλους. Conf. Eudoc. p. 331.

CLXXXIX. (H. 188. L. 122.)

Schol. Theocrit. XVI, 49. Ἡσίοδος δὲ φησιν αὐτὸν (τὸν Κύκνον) τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν· διὸ καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἔτυχεν.

CXC. (H. 192.)

Eustath. p. 272, 18. Ὀρχομενοῦ γὰρ φασιν υἱοί·

Ἀσπληδὼν Κλύμενός τε καὶ Ἀμφίδοκος θεοσιδής.

CXCI. (H. 193.)

Eustath. p. 1318, 8. Ὑπερβασία, ἥς καὶ παρ' Ἡσίοδῳ χρῆσις ἐν τῇ·

ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.

CXCII. (H. 194.)

Eustath. p. 6424, 6. Ὅτι δ' ἐντεῦθεν λαβὼν Ἡσίοδος καὶ τὰ Μέγαρα τὴν χώραν σκιδόντα ἔρη, ὁ Πορφύριος δηλοῖ.

CLXXX.

Ἄξυλον alii junceam esse interpretati sunt, alii ligno abundantem; melius vero: unde nemo lignatus est, ut Hesiodus, procul enim in-silva-incadua putrescebant labia navium.

CLXXXI.

Ex Æsone et Polymela auctore Hesiodo Jason natus est.

CLXXXII.

At Hesiodus in Ceycis nuptiis (licet enim grammaticorum pueri hoc carmen illius poetæ esse negent, mihi tamen vetustissimum videtur esse) mensas tripodas vocat.

Erant enim quædam primæ mensæ et secundæ et tertiæ, eaque tripodes, quibus adjacebant. Quod nomen apud Hesiodum est et in Telmessibus Aristophanis.

CLXXXIII.

Ex Hesiodo, quippe qui βρῖ dicat pro gravi, valido (βριθὺ, βριαρὸν).

CLXXXIV.

Hesiodus tamen atque Archilochus Græcos cunctos Πάνηλλenes quoque vocari jam norant, quum ille de Προϊτίδibus loquens Πανήλληνες earum conjugia ambivisse dicat, hic Πανήλληνium ærumnam Thasum concurrisse scribat.

CLXXXV.

Neque enim Hesiodus Priamum novit.

CLXXXVI.

Hesiodus in Discis Amphilocho ab Apolline interfectum esse ait.

CLXXXVII.

Neque enim Homerus, neque Hesiodus, neque alius quisquam veterum tyranni in poematis mentionem injicit.

CLXXXVIII.

Antiqua historia (id, quod notitia dignum est) Patroclum Achillis consanguineum esse tradit, teste utens Hesiodo, qui Menætium, Patrocli patrem, Pelei esse fratrem dicat, ita ut alter alterius patruelis sit.

CLXXXIX.

Hesiodus Cycnum capite cano fuisse ait. Hinc etiam hoc nomen naclus est.

CXC.

Orchomeni enim filii dicunt: Aspledon Clymenusque et Amphidocus Deo-similis.

CXCI.

Ὑπερβασία (injuria), qua voce etiam Hesiodus usus est in illo:

injuriæ autem graves.

CXCII.

Inde haurientem Hesiodum Megara nominasse umbrosa Porphyrius testatur.

CXCIII. (H. 195.)

Porphyrus de abstin. II, 18. p. 134. Καὶ τὸν Ἡσίοδον οὐκ εἰκότως τὸν τῶν ἀρχαίων θυσίων νόμον ἐπαινοῦντα εἰπεῖν.

ὥς κε πόλις βέζῃσι νόμος δ' ἀρχαῖος ἄριστος.

CXCIV. (H. 196. D. 78. L. 39.)

Schol. Victor. ad Iliad. XVI, 174. Ζηνόδοτος δὲ Κλεοδώρην φησὶν, Ἡσίοδου καὶ τῶν ἄλλων Πολυδώρην αὐτὴν καλοῦντων.

CXCIV. (H. 197.)

Pollux X. 85. Τὰ δὲ κάναστρα τοῦ ποιήσαντος τοὺς Καρμίας, οὓς τινὲς Ἡσίοδῳ προσνέμουν· λέγει γοῦν·

εὖ δὲ πεπανθεῖεν κότυλοι καὶ πάντα κάναστρα.

Vid. Homeri epigr. XIV. 3.

CXCVI. 47. (D. 83. L. 6.)

Apollodor. III, 14, 4. Ἡσίοδος δὲ αὐτὸν (Ἄδωνιν) Φοῖνικας καὶ Ἀλφεισιβοίας λέγει. Conf. Probus ad Virg. Ecl. X, 18.

CXCVII. (L. 7.)

Theon. progymnast. p. 34, ult. (cap. VI.) Κατὰ γὰρ Ἡσίοδον πρεσβύτερος Ἡρακλέους ἐστὶν ὁ Βούσιρις ἑνδεκα γενεαῖς.

CXCVIII. (L. 12.)

Stephan. Byz. Παλλάντιον· πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Πάλλαντος, ἐνὸς τῶν Δυκάωνος παίδων, ὡς Ἡσίοδος.

CXCIX. (L. 36.)

Schol. Vict. ad Il. VI, 164. ap. Valck. ad Amm. p. 242.

Συντόμως δὲ τὰ ἀρχαῖα δεδήλωκε, μιγῇναι οὐκ ἐβελούση· ἀλλ' οὐχ' ὥσπερ Ἡσίοδος τὰ περὶ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀκάτου γυναικὸς κατὰ μικρὸν ἐπεξελέγων.

CC. (L. 48.)

Strab. I, 59. Συγχοῦνται δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ (νησίδες), ὡς Ἡσίοδος φησιν.

CCI. (L. 64.)

Idem, IX, 393. Ἀφ' οὗ δὴ καὶ Κυχρείδης ὄφης, ὃν φησιν Ἡσίοδος τραφέντα ὑπὸ Κυχρέως ἐξελαθῆναι ὑπὸ Εὐρυλόχου, λυμαινόμενον τὴν νῆσον, ὑποδέξασθαι δὲ αὐτὸν τὴν Δήμητραν εἰς Ἐλευσίνα, καὶ γενέσθαι αὐτῆς ἀμφίπολον.

CCII. (L. 66.)

Schol. Apollon. ad III, 311. Φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος, Ἡσίοδῳ ἐπόμενος, ἐπὶ τοῦ ἄρματος τοῦ Ἥλιου εἰς τὴν κατὰ Τυρρηνίαν καίμενην νῆσον τὴν Κίρκην ἔλθειν.

CCIII. (L. 69.)

Schol. Ambros. ad Odys. I, 85. Τὴν μὲν γὰρ Ὀγυγίαν ἐντὸς εἶναι πρὸς ἑσπέραν, τὴν δὲ Ὀγυλίαν κατὰ Κρήτην Ἡσίοδος φησὶ κείσθαι.

CCIV. (L. 127.)

Palæphat. 42, init. Περὶ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος. Ἱστοροῦσιν ἄλλοι τε καὶ Ἡσίοδος, ὅτι κιθάρα τὸ τεῖχος τῶν Θηβῶν ἐτείχισαν.

CCV. (L. 132.)

Eudocia, p. 314. Τούτῳ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολλυμένων μνηστέρων καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἐπιμενίδης συμμαρτυρεῖ.

CXCIII.

Hesiodus etiam antiquorum sacrorum legem merito collaudans dixit :

Ut urbs sacra-faciat : lex autem antiqua optima est :

CXCIV.

Zenodotus Cleodoram eam nominat, quæ ab Hesiodo reliquisque Polydora vocatur,

CXCIV.

Canistra poetæ illius, qui Figulos fecit, Hesiodo a nonnullis adscriptos. Dicit enim :

Bene autem coquantur cotylæ et omnia canistra.

CXCVI.

Hesiodus Adonidem Phœnicis et Alpheisibææ filium esse dicit.

CXCVII.

Secundum Hesiodum Busiris undecim ætatibus major erat quam Hercules.

CXCVIII.

Pallantium, Arcadiæ urbs, nominata e Pallante, uno ex filiis Lyaonis, ut Hesiodus tradit.

CXCIX.

Antiqua carmina breviter significaverunt eum cum illa con-

cubuisse nolente, neque vero, ut Hesiodus, qui historiam Pelopis et mulieris Acali minutissime persequitur.

CC.

Reliquas etiam insulas continenti terræ adjungi, Hesiodus ait.

CCI.

Hinc etiam Cycnides serpens, quem alitum a Cycnreo, Hesiodus ait, ab Eurylocho profligatum fuisse, quum insulam infestaret, receptumque Eleusine a Cerere in locum administrari.

CCII.

Apollonius Hesiodum secutus Circeam ait in Solis curru venisse ad insulam Tyrreniæ adjacentem.

CCIII.

Ogygiam versus occidentem, Ogylliam vero prope Cretam easdem Hesiodus ait.

CCIV.

De Zetho et Amphione. Quos Thebarum murum ope citharæ, ædificasse, quum alii, tum Hesiodus narrant.

CCV.

Huic numero procorum interfectorum et Hesiodus et Epimenides adsentiunt.

CCVI. (L. 133.)

Schol. Ven. ad Iliad. XIX, 116. Ἡσίοδος δὲ Ἀρτιδίαν τὴν Ἀμφιδάμαντος ἀποφαίνεται.

CCVII.

Id. ibid. Ἡσίοδος δὲ Νικίππην φησὶ τὴν Ἥλοπος.

CCVIII.

Ὅμηρου ἐπιμερισμοί, Crameri anecd. Vol. I. p. 46. lin. 31. Ἡσίοδος δὲ τὸ πρόκριν παρὰ τὸ κρίσις, πρόκρισις, πρόκρισιν καὶ ἐν συγχοπῇ πρόκριν.

CCIX.

Ibid. p. 55. lin. 32. Σηπταμείωται παρ' Ἡσίοδῳ τὸ εὐθύνεον, ὡς ἐνόεον, ἢ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἢ μεταβολῇ τοῦ νυ.

CCX.

Ibid. p. 148. lin. 23. Ἡσίοδος·

δοῖρα νεῶν μακάρων πλῆσθαι χθονί.

CCXI. (H. 198.)

Suidas : Κομιδῇ· ἡ ἀνάσσωσις. Ἡρόδοτος· λέγεται δὲ καὶ ἡ ἀριεῖς. [Ἡσίοδος.] Πολύβιος.

CCXII. 138 (D. 81. L. 78.)

Tzetz. ad Lycoph. 1396. Αἶθων δὲ ὁ Ἐρυσίχθων ἐκαλεῖτο, [ὡς φησιν Ἡσίοδος,] διὰ τὸν λιμόν. Conf. Grammat. Bachmanni anecd. I, p. 281.

CCVI.

Hesiodus Artibiam Amphidamantis filiam esse facit.

CCVII.

Hesiodus Nicippen Pelopis filiam esse ait.

CCVIII.

Hesiodus habet πρόκριν a κρίσις, πρόκρισις, πρόκρισιν et per syncopen πρόκριν.

CCIX.

Notatum est apud Hesiodum εὐθύνεον, ut ἐνόεον, sive per pleonasmum litteræ ε, sive per metabolen syllabæ νυ.

CCX.

Hesiodus :

Dona deorum beatorum accumulata-esse in terra.

CCXI.

Κομιδῇ. Receptus in locum aliquem. Herodotus. Adventus etiam hoc nomine appellatur. [Hesiodus.] Polybius.

CCXII.

Æthon (Iividus) Erysichthon vocabatur, [ut ait Hesiodus,] propter famem.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΚΑΙ ΟΜΗΡΟΥ ΑΓΩΝ.

1. Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον τοὺς θειοτάτους ποιητὰς πάντες ἄνθρωποι πολίτας ἰδίους εὐχονται γενέσθαι. Ἀλλ' Ἡσίοδος μὲν τὴν ἰδίαν ὀνομάσας πατρίδα πάντας τῆς φιλονεικίας ἀπῆλλαξεν εἰπὼν, ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ·

εἶσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος οἷζυρῇ ἐνὶ κώμῃ

Ἄσκηρ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ.

Ὅμηρον δὲ πᾶσαι ὡς εἰπεῖν αἱ πόλεις καὶ οἱ ἄποικοι αὐτῶν παρ' ἑαυτοῖς γεγενῆσθαι λέγουσι. Καὶ πρῶτοί γε Σμυρναῖοι Μέλῃτος ὄντα τοῦ παρ' αὐτοῖς παταμοῦ καὶ Κρηθηίδος Νύμφης κεκλησθαί φασι πρότερον Μελησιγένη, ὕστερον μέντοι τυφλωθέντα Ὅμηρον μετανομασθῆναι, διὰ τὴν παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων συνήθη προσηγορίαν. Χῖοι δὲ πάλιν τεκμήρια φέρουσιν, ἴδιον εἶναι πολίτην λέγοντες καὶ περισώζεσθαι τινὰς ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ παρ' αὐτοῖς, Ὅμηρίδας καλούμενους. Κολοφώνιοι δὲ καὶ τόπον δεικνύουσιν, ἐν ᾧ φασιν αὐτὸν γράμματα διδάσκοντα τῆς ποιήσεως ἀρεσθαι, καὶ ποιῆσαι πρῶτον τὸν Μαργίτην. Περὶ δὲ τῶν γονέων αὐτοῦ πάλιν πολλὴ διαφωνία παρὰ πᾶσιν ἔστιν. Ἑλλάνικος μὲν γὰρ καὶ Κλεάνθης Βίωνα λέγουσιν, Εὐμαίων δὲ Μέλῃτα, Καλλιλλῆς δὲ Δμασαγόραν, Δημόκριτος δὲ Τροϊζήνιος Δατήμονα ἔμπορον, ἔνιοι δὲ Ταμύραν, Αἰγύπτιοι δὲ Μενέμαχον προγραμμάτεια· εἰσὶ δ' οἱ Τηλέμαχον τὸν Ὀδυσσεύος μητέρα δ' οἱ μὲν Μῆτιν, οἱ δὲ Κρηθηίδα, οἱ δὲ Θεμίστην, οἱ δὲ Εὐγεννήω, ἔνιοι δὲ Ἰθακῆσιαν τινὰ ὑπὸ Φοινίκων ἀπεμποληθεῖσαν, οἱ δὲ Καλλιόπην τὴν Μοῦσαν, τινὲς δὲ Πολυκάστην τὴν Νέστορος. Ἐκαλεῖτο δὲ Μέλῃς, ὡς δὲ τινες φασί, Μελησιγένης, ὡς δὲ ἔνιοι, Αὐλήτης. Ὀνομασθῆναι αὐτὸν φασὶ τινες Ὅμηρον διὰ τὸ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ὅμηρον δοθῆναι ὑπὸ Κυπρίων Πέρσις, οἱ δὲ διὰ τὴν πῆρῶσιν τῶν ὀμμάτων. Παρὰ γὰρ τοῖς Αἰο-

HESIODI ET HOMERI CERTAMEN.

1. Homerum et Hesiodum, poetarum excellentissimos, omnes suos fuisse clives gloriantur. Hesiodus autem, sua patria nominata, omnem contentionem diremit, dicens de patre suo:

habitavit autem prope Heliconem misero in vico,

Ascra, lieme malo, aestate molesto, numquam bono.

Homerum autem omnes pene urbes, earumque coloni apud se natum affirmant: primi quidem Smyrnæi Meletis, patrii fluvii, et Critheidos Nymphæ filium fuisse, et exinde Melesigenem primo nominatum dicunt; deinde vero, cum cæcus factus esset, Homerum nomen accepisse, quod quidem imponere visu privatis in ista regione mos erat. Chii rursus argumenta adhibent, eum civem esse suum dicentes et apud se etiamnum restare quosdam de genere ejus Homeridas appellatos. Colophonii autem vel locum ostentant, in quo dicunt eum, dum litteras doceret, poesin primo attigisse, initio facto a poemate, quod nuncupatur Margites. De parentibus autem ejus summa est apud omnes disceptatio. Hellanicus quidem et Cleanthes dicunt, patrem ejus Bionem fuisse; Eumæon autem, Meletem; Callicles, Dmasagoram; Democritus Troezenius, Daemonem mercatorem; quidam vero Tamyræ; Egyptii autem Menemachum, scribam; sunt etiam, qui Telemachum Ulixidis filium. Matrem autem ejus hi Metin, hi Cretheida, hi Themisten, hi Eugneitho, aliqui vero Ithacensem quamdam a Phœnicibus in servitutem venditam; alii Calliopen, Musam; alii Polycasten, Nestoris filiam. Vocabatur autem Meles, vel, ut alii ferunt, Melesigenes; vel secundum nonnullos, Auletes; aliqui vero Homerum nominatum prædicant ex eo, quod pater ejus in obsidem Persis a Cypriolis traditus fuerit; alii vero, ob cæcitatem; ita enim cæci ab Æolis vocantur. Quod vero

λαῦσιν οὕτως οἱ πηροὶ καλοῦνται. Ὅπερ δὲ ἀκηκόαμεν ἐπὶ τοῦ
 θεοτάτου αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ εἰρημένον ὑπὸ τῆς Πυθίας
 περὶ Ὀμήρου, ἐκήλυσόμεθα. Τοῦ γὰρ βασιλέως πυθομένου πόθεν
 Ὀμηρος καὶ τίνος, ἀπεφοίβασε δι' ἑξαμέτρου τόνδε τὸν τρόπον·

Ἄγνωστόν μ' ἔρρει γενεὴν καὶ πατρίδα γαίαν
ἀμβροσίου σειρήνος. Ἔδος δ' Ἰθακῆσιός ἐστιν·
Τηλέμαχος δὲ πατήρ, καὶ Νεστορὴν Ἐπικάστη
μήτηρ, ἥ μιν ἔτικτε βροτῶν πολὺ πάνσορον ἄνδρα.

2. Οἱς μάλιστα δεῖ πιστεύειν διὰ τε τὸν πυθόμενον καὶ τὸν ἀποκρινάμενον, ἄλλως τε οὕτως τοῦ ποιητοῦ μεγαλοφυῶς τὸν προπατορα διὰ τῶν ἐπῶν δεδοχάκτος. Ἐνιοὶ μὲν οὖν αὐτὸν προγενέστερον Ἡσιόδου φασὶν εἶναι· τινὲς δὲ νεώτερον καὶ συγγενή. Γενεολογούσαι τε οὕτως· Ἀπόλλωνός φασι καὶ Θωώσης τῆς Ἡσιεῖδώς γενέσθαι Αἰῶνα, Αἰῶνα δὲ Πιέρου, Πιέρου δὲ καὶ Νύμφης Μεθώνης Οἰάχρον, Οἰάχρου δὲ καὶ Καλλιόπης Ὀρφέα, Ὀρφέως δὲ Ὀρτην, τοῦ δὲ Ἀρμονίδην, τοῦ δὲ Φιλοτέρπην, τοῦ δὲ Εὐφημον, τοῦ δὲ Ἐπιφράδην, τοῦ δὲ Μελάνωπον, τούτου δὲ Δίον καὶ Ἀπέλλαιον, Δίου δὲ καὶ Πυκτιμῆδης τῆς Ἀπόλλωνος θυγατρὸς Ἡσιόδου καὶ Πέρσην, Πέρσου δὲ Μαίονα, Μαίονος δὲ θυγατρὸς καὶ Μελήτος τοῦ ποταμοῦ Ὀμηρον.

3. Τινὲς δὲ συνακμάσαι φασὶν αὐτοὺς, ὥστε καὶ ἀγωνίσασθαι ὁμόσε ἐν Αὐλίδι τῆς Βοιωτίας· ποιήσαντα γάρ τὸν Μαργρίτην Ὅμηρον περιέρχεσθαι κατὰ πόλεις βράβυδοντα, ἐλθόντα δὲ καὶ ἐς Δελφοὺς περὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ πυθάνεσθαι τίς εἴη· τὴν δὲ Πυθίαν εἰπεῖν·

Ἔστιν Ἰὸς νῆσος μητρὸς πατρὶς ἥ σε θανόντα
δέξεται. Ἀλλὰ νέων παίδων αἰνιγμα φύλαξαι.

τὸν δὲ ἀκούσαντα περιστάσθαι μὲν τὴν εἰς Ἰὸν ἄρξιν, διατρίβειν δὲ περὶ τὴν ἐκεῖ χώραν. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον Γανύκτωρ ἐπιτάριον τοῦ πατρὸς Ἀμφιδάμαντος βασιλεῶς Εὐβοίας ἐπιτελὼν πάντας τοὺς ἐπιστήμους ἀνδράς οὐ μόνον ῥώμῃ καὶ τάχει ἀλλὰ καὶ σοφίᾳ ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, μεγάλας δωρεάς τιμῶν, συνεκάλεσε. Καὶ οὗτοι οὖν ἐκ τύχης, ὡς φασί, συμβαλόντες ἀλλήλοις ἦλθον εἰς Χαλκίδα, "Ομηρὸς τε καὶ Ἡσίοδος. Τοῦ δὲ ἀγῶνος ἅλλοι τε τινες τῶν ἐπιστήμων Χαλκιδέων ἐκαθέζοντο κριταὶ καὶ μετ' αὐτῶν Πανίδης, ἀδελφὸς ὢν τοῦ τετελευτηχήτοτος. Ἀμφοτέρων δὲ τῶν ποιητῶν θαυμαστῶς ἀγωνισαμένων, νικήσαι φασὶ τὸν Ἡσίοδον τὸν τρόπον τοῦτον· προελθόντα γὰρ εἰς τὸ μέσον πυθάνεσθαι τοῦ "Ομήρου κατ' ἕν ἑκαστον, τὸν δὲ "Ομηρον ἀποκρίνασθαι. Φησὶν οὖν Ἡσίοδος

Ὡς Μέλητος, Ὅμηρε, θεῶν ἅπο μῆδεα εἰδὼς,
 εἶπ' ἄγε μοι παμπρῶτα τί φέρτατόν ἐστι βροτοῖσιν;
 ΟΜΗΡΟΣ.

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
φύντα δ' ὅπως ὥχιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι.

Ἡσίοδος τὸ δεύτερον·

Εἰπ' ἄγε μοι καὶ τοῦτο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ὅμηρε,
τί θνητοῖσιν ἄριστον οἶεαι ἐν φρεσὶν εἶναι;

4. 'Ο ΔΕ·

Ὅπποτ' ἀνὰ εὐφροσύνην μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,
δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκούζωνται αἰοδοῦ
ἤμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πληθῶσι τράπεζαι
σίτου καὶ κρειῶν, μέθου δ' ἐκ χρητῆρος ἀρύσσω
οἶνοσχος φορέσῃ καὶ ἐγγεῖη δεπάεσσι·
τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.

5. Ῥηθέντων δὲ τῶν ἐπῶν, οὕτω σφοδρῶς φασὶ θυμασθῆναι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τὰ ἔπη, ὥστε χρυσοῦς αὐτοὺς στίχους προ-
αγορευθῆναι, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐν ταῖς κοιναῖς πρὸ τῶν δειπνῶν
καὶ σπονδῶν προκατεύγεσθαι πάντας. Ὁ δὲ Ἡσιόδος, ἀγχι-

audivimus, Adrianum, divinum illum imperatorem, Pythiam de Homero consuluisse, id exponemus. Cum enim rex ille interrogaret, qua patria et patre natus fuerit Homerus, nujusmodi responsum versibus hexametris comprehensum, tulit :

**Ignotum me percontaris genus et patriam terram
divini Sirenis : sedes autem Ithacensis est :**

Telemachus vero pater, et filia-Nestoris Epicaste [rum.
mater, quæ eum peperit, mortalium longe sapientissimum vi-

2. Quibus omni no fides est adhibenda, et ejus gratia, qui interrogavit, et ejus, qui responsum dedit; præsertim vero cum ipse poeta avum suum tam magnifice carminibus celebraverit. Aliqui autem dicunt, antiquiorem eum Hesiodo fuisse; nonnulli autem juniorem et cognatum. Et hi quidem generis originem hoc modo deducunt. Ab Apolline, ut dicunt, et Thoosa, Neptuni filia, genitus erat Linus; a Lino Pierus; a Piero et Nympha Methone OEægrus; ab OEagro et Calliope Orpheus; ab Orpheo Ortes; ab eo Harmonides; ab eo Philoterpes; ab eo Euphemus; ab eo Epiphraðes; ab eo Melanopus; ab eo Dios et Apellæus; a Dio vero et Pycimede, Apollinis filia, Hesiodus et Perseus; a Perse Mæon; a Mæonis vero filia et Melete fluvio, Homerus.

3. Aliqui autem eos una floruisse dicunt, simulque certasse Aulide in Bœotia. Homerum enim, cum poema suum, Margitem, composuisset, id canentem urbes circumnisse; cum Delphos vero advenisset, de patria sua percontatum, quoniam esset; Pythiam autem respondisse :

**Est Ios insula, matris patria, quæ te mortuum
excipiet; sed juvenum ænigma cave.**

Eum autem, hoc audito responso, in Ium noluisse proficisci, sed in illa regione commoratum. Hoc vero tempore Ganyc^{tor} funebres ludos patri suo Amphidamanti, Eubœæ regi, instituens, omnes non robore solum et velocitate, sed sapientia etiam præcellentes viros, magnis præmiis ad certamen invitabat; illi autem fortuito, ut dicunt, sibi invicem obvii Chalcida venerunt, Homerus et Hesiodus. Certaminis autem iudices constituiebantur aliqui maxime conspicui et Chalcidensibus viri, et inter eos Panides, defuncti regis frater; et utroque poeta admirabiliter certante, Hesiodum tandem hoc modo vicisse dicunt. In medium enim prodeunt quæstiones særatim Homero proposuisse, Homerum autem respondisse. Dicit igitur Hesiodus:

**Fili Meletis , Homere , a diis consilia sciens ,
age , dic mihi primum , quid optimum sit mortalibus ?**

HOMERUS.

**Initio quidem non nasci mortalibus optimum,
natum vero quam celerrime portas Orci transire.**

Secunda vice Hesiodus :

Age, dic mihi et hoc, diis similis Homere, [esse?
quid mortalibus (*dum vivunt*) optimum existimas in mente

4. Homer.

Quoties lætitia quidem detineat populum universum,
convivantesque per domum audiant cantorem
sedentes ordine, juxta vero impleantur mensæ
pane et carnibus, vinumque ex cratere hauriens
pincerna adferat et infundat poculis :
hoc quidem mihi pulcherrimum in mente videtur esse.

5. His vero recitatis carminibus, adeo vehementer omnes Græcos ea admiratos fuisse dicunt, ut exinde aurea carmina nominarentur; et his etiam temporibus in publicis sacrificiis pro communi precationis formula ante cœnas et libationes.

σθεις ἐπὶ τῇ Ὀμήρου εὐημερίᾳ, ἐπὶ τὴν τῶν ἀπόρων ὥρμησεν ἐπερώτησιν, καὶ φησι τοὺςδε τοὺς στίχους·

Μοῦσ', ἄγε μοι τά τ' εὐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' εὐόντα·
τῶν μὲν μηδὲν αἶδε, σὺ δ' ἄλλης μνήσαι ἀοιδῆς.

6. Ὁ δὲ Ὀμηρος, βουλόμενος ἀκολουθῶς τὸ ἀπορον λύσαι, φησὶν·

Οὐδέποτε' ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ καναγῆποδες ἵπποι
ἄρματα συτρίψουσιν ἐρίζοντες περὶ νίκης.

7. Καλῶς δὲ καὶ ἐν τοῖτοις ἀπαντήσαντας, ἐπὶ τοὺς ἀμφιβόλους γνώμας ὥρμησεν ὁ Ἡσίοδος, καὶ πλείονας στίχους λέγων ἤξiou καθ' ἓνα ἕκαστον συμφώνως ἀποκρίνασθαι τὸν Ὀμηρον. Ἔστιν οὖν ὁ μὲν πρῶτος Ἡσιόδου, ὁ δὲ ἐξῆς Ὀμήρου, ἐνίοτε δὲ καὶ δύο στίχων τὴν ἐπερώτησιν ποιουμένου τοῦ Ἡσιόδου.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Δείπνον ἔπειθ' εἴλοντο βοῶν κρέα κ' αὐχένας ἵππων

ΟΜΗΡΟΣ.

ἔκλυον ἰδρώοντας, ἐπεὶ πολέμοιο κόρεσθεν.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Καὶ Φρύγες, οἱ πάντων ἀνδρῶν ἐπὶ νηυσὶν ἄριστοι

ΟΜΗΡΟΣ.

ἀνδράσι ληϊστῆρσιν ἐπ' ἀκτῆς ὀόρπον ἐλέσθαι.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ἡρακλῆς ἀπέλυσεν ἀπ' ὤμων καμπύλα τόξα,

ΟΜΗΡΟΣ.

χεροὶ βαλὼν ἰοῖσιν δλων κατὰ φῦλα γιγάντων.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

(Ὁὗτος ἀνὴρ ἀνδρός τ' ἀγαθοῦ καὶ ἀνάλκιδός ἐστι

ΟΜΗΡΟΣ.

μητρός· ἐπεὶ πόλεμος χαλεπὸς πάσῃσι γυναίξιν.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ἦ τ' ἄρα σοὶ γε πατὴρ ἐμίγη καὶ πότνια μήτηρ,

ΟΜΗΡΟΣ.

σῶμα τότε σπεύραντε διὰ χρυσέην Ἀροδίτην.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Λυτὰρ ἐπεὶ δμήθη γάμῳ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,

ΟΜΗΡΟΣ.

Καλλιστῶ κατέπερνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο πανήμεροι, οὐδὲν ἔχοντες

ΟΜΗΡΟΣ.

οἶκοθεν· ἀλλὰ παρεῖχεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Δείπνον δειπνήσαντες ἐνὶ σποδῷ αἰθαλοέσση

ΟΜΗΡΟΣ.

σύλλεγον ὅστέα λευκὰ βοὸς κατατεθνηῶτος.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

ΟΜΗΡΟΣ.

παῖδός ὑπερθύμου Σαρπηδόνος ἀντιθέοιο.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ἡμεῖς δ' ἀμπεδίον Σιμοέντιον ἤμενοι αὐτῶς

ΟΜΗΡΟΣ.

usurpentur. Hesiodus autem, Homeri famam ægre ferens, ad intricatas deinde quæstiones pergīt, et hos versus recitat :

Musa, age mihi præsentiæque futuraque et præterita :
eorum quidem nihil cane ; tu vero aliæ memento cantilenæ.

6. Homerus vero carmine consequente difficultatem solvere cupiens, dicit :

Numquam circa Iovis tumulum sonipedes equi
currus collident, contententes pro victoria.

7. His igitur pulchre expeditis, ad ambiguas sententias processit Hesiodus, et plures versus recitaturus voluit, ut eorum singulis, alii post alium, Homerus congruenter responderet. Prior igitur est Hesiodi, posterior Homeri, aliquando tamen duobus versibus quæstionem suam proponit Hesiodus.

HESIODUS.

Cœnabant deinde boum carnem, et cervices equorum

HOMERUS.

solvebant sudantes, postquam bello satiatī sunt.

HESIODUS.

Et Phryges, qui omnium hominum in navibus optimi sunt,

HOMERUS.

ut per viros prædones in littore cœnam sumant.

HESIODUS.

Hercules solvit ab humeris curvum arcum,

HOMERUS.

manibus jaculans sagittis cunctorum per gentes Gigantum.

HESIODUS.

Hic vir a-patreque bono, et imbelli est

HOMERUS.

matre; quoniam bellum grave est omnibus feminis.

HESIODUS.

Sane igitur in-te pater mixtus-est et veneranda mater,

HOMERUS.

corpus tunc seminantes per auream Venerem.

HESIODUS.

Sed postquam subjecta-est nuptiis Diana sagittis-gaudens,

HOMERUS.

Callisto interfecit argenteo arcu.

HESIODUS.

Sic illi quidem epulabantur per-totum-diem, nihil habentes

HOMERUS.

domo-petitur; sed præbuit rex virorum Agamemnon.

HESIODUS.

Cœnam postquam-ceperunt, in cinere ardente

HOMERUS.

collegerunt ossa alba bovis mortui.

HESIODUS.

HOMERUS.

filiī magnanimi Sarpedonis divini.

HESIODUS.

Nos vero per-campum Simoisium sedentes hoc-mod

HOMERUS.

HESIODOS.

Ἴομεν ἐκ νηῶν ὁδὸν ἄμφ' ὤμοισιν ἔχοντες

OMHROS.

φάσγανα κωπήεντα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους.

HESIODOS.

Δὴ τότε ἀριστῆες κοῦροι χεῖρεσσι θαλάσσης

OMHROS.

ἄσμενοι ἐσσυμένως τε ἀπείρυσαν ὠκύαλον ναῦν.

HESIODOS.

Κολχιδ' ἔπειτ' ἵκοντο, καὶ Αἰθήτην βασιλῆα

OMHROS.

φεῦγον, ἐπεὶ γίγνωσκον ἀνέστιον ἢδ' ἀθέμιστον.

HESIODOS.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεισάν τε καὶ ἔκπιον, οἶδμα θαλάσσης

OMHROS.

ποντοπορεῖν ἤμελλον εὐσσελμων ἐπὶ νηῶν.

HESIODOS.

Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχετο πᾶσιν δλέσθαι
μηδέποτ' ἐν πόντῳ καὶ φωνήσας ἔπος ἠύδα·

OMHROS.

Ἑσθίετ', ὦ ξεῖνοι, καὶ πίνετε. Μηδέ τις ὑμέων
οἴκαδε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
πημανθείς· ἀλλ' αὖτις ἀπήμονες οἴκαδ' ἵκοισθε.8. Πρὸς ταῦτα δὲ πάντα τοῦ Ὁμήρου καλῶς ἀπαντήσαντος,
πάλιν φησὶν ὁ Ἡσίοδος·Τοῦτό τι δὴ μοι μῦθον ξεῖρομένῳ κατάλεξον,
πόσσοι ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον ἦλθον Ἀχαιοί;9. Ὁ δὲ Ὁμηρος διὰ λογιστικοῦ προβλήματος ἀποκρίνεται
οὕτως·Πεντήκοντ' ἦσαν πυρὸς ἐσχάραι· ἐν δὲ ἐκάστῃ
πεντήκοντ' ὄβελοι, περὶ δὲ κρέα πενήκοντα·
τρὶς δὲ τριηκόσιοι περὶ ἐν κρέας ἦσαν Ἀχαιοί.10. Τοῦτο δὲ εὐρίσκεται πλῆθος ἀπιστον· τῶν γὰρ ἐσχάρων οὐ-
σῶν ν', ὄβελοι γίνονται πεντακόσιοι καὶ χιλιάδες β', κρεῶν
δὲ δεκαδύο μυριάδες, πεντακισχίλιοι [τετρακόσιοι καὶ πενή-
κοντα.] Κατὰ πάντα δὲ τοῦ Ὁμήρου ὑπερτεροῦντος, φησὶν ὁ
Ἡσίοδος ἀρχεται πάλιν·Υἱὲ Μέλῃτος Ὁμηρ', εἴπερ τιμῶσί σε Μοῦσαι,
ὥς λόγος, ὑψίστοιο Διὸς μεγάλῳ θύγατρει,
λέξον, μέτρον ἐναρμόζων, ὃ τι δὴ θνητοῖσι
κάλλιστόν τε καὶ ἔχθιστον ποθέω γὰρ ἀκοῦσαι.

11. Ὁ δὲ φησὶ·

Ἡσίοδ', ἐκγονε Δίου, ἐκόντα με ταῦτα κελεύεις
εἰπεῖν· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα σοι πρόφρων ἀγορεύσω.
Κάλλιστον μὲν τῶν ἀγαθῶν ἔσται μέτρον εἶναι
αὐτὸν ἑαυτοῦ· τῶν δὲ κακῶν ἔχθιστον ἀπάντων
εὖνουν εἶναι ἑαυτοῦ αἰεὶ χρόνον ἐς τὸν ἅπαντα.
Ἄλλο δὲ πᾶν, ὃ τι τῷ θυμῷ φίλον ἔστιν, ἐρώτα.

HESIODOS.

Πῶς ἂν ἄριστ' οἰκοῖντο πόλεις, καὶ ἐν ἤθεσι ποίοις;

OMHROS.

Εἰ μὴ κερδαίνειν ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν ἐθέλοιεν·
οἱ δ' ἀγαθοὶ τιμῶντο, δίκη δ' ἀδίκοις ἐπέιη·

HESIODUS.

Profecti-sumus ex navibus viam, circa humeros habentes

HOMERUS.

enses capulis-aptatos et spicula longa.

HESIODUS.

Iam tunc primarii juvenes manibus de-mari

HOMERUS.

libentes et propere detraxerunt velocem navem.

HESIODUS.

Colchida deinde profecti-sunt, et Aetēn regem

HOMERUS.

fugerunt, quoniam noverunt eum inhospitalem atque inju- [stum.

HESIODUS.

Sed postquam libarunt et biberunt, fluctus maris

HOMERUS.

transituri erant bene-transtis-aptatis in navibus.

HESIODUS.

Illis autem Atrides magnopere precatus-est omnibus [rident
numquam in ponto; et dicens verbum locutus-est :

HOMERUS.

Edite, o hospites, et bibite; neque quis vestrum
domum redeat caram in patriam terram,
læsus; sed rursus illæsi domum revertamini.8. Ad hæc autem omnia pulchre Homero respondente, rur-
sus dixit Hesiodus :Hoc igitur mihi solum percontanti narres :
quot cum Atridis Trojam venerunt Achivi?

9. Homerus vero per arithmeticum problema ita respondit;

Quinquaginta erant ignis foci; in singulis vero
quinquaginta obeli; circum eos vero carnes quinquaginta :
ter autem trecenti circa singulas carnes erant Achivi.10. Hic autem incredibilis invenitur numerus; cum enim
quinquaginta sint foci, obeli sunt quingenti et bis mille; carnes
centies vicies quinquies mille, [quadringentæ et quinquaginta.]
In his autem omnibus cum Homerus superior evaderet, Hesio-
dus invidia stimulatus rursus incipit :Fili Meletis, Homere, siquidem honorant te Musæ,
ut fertur, summi Jovis magni filiae,
dicas, metricis-numeris adaptans, quid jam mortalibus
pulcherrimumque et maxime invisum; cupio enim audire.

11. Homerus autem dicit :

Hesiode, fili Dii, haud-invium me hæc jubes
dicere; sed ego valde tibi promptus narrabo.
Pulcherrimum quidem bonorum erit mensuram esse
se sibi, malorum autem maxime-odiosum omnium,
benevolum esse sibi semper tempus in perpetuum : [tare.
aliud autem omne, quodcumque animo gratum-est, percon-

HESIODUS.

Quomodo optime habitentur civitates, et quibusnam mori- [bus?

HOMERUS.

Si lucrum-facere ex turpibus rebus nolint;
boni autem honorentur pœnaque injustis adsit,

.....
 ἀρεσθαι δὲ θεοῖσι· τὸ πάντων ἐστὶν ἄμεινον.

HESIODOS.

Εν δ' ἐλαχίστῳ ἄριστον ἔχειν σ' ὃ τι φύεται εἰπεῖν;

OMHPOΣ.

Ὡς μὲν ἐμῇ γνώμῃ, φρένες ἐσθλὰ σώμασιν ἀνδρῶν.

HESIODOS.

Ἡ δὲ δικαιοσύνη τε καὶ ἀνδρεία δύναται τί;

OMHPOΣ.

Κοινὰς ὠφελίας ἰδίοις μόχθοις πορίζειν.

HESIODOS.

Τῆς σοφίης δὲ τί τέκμαρ ἐπ' ἀνθρώποις πέφυκεν;

OMHPOΣ.

Γιγνώσκειν τὰ παρόντ' ὀρθῶς, καὶ ῥῶ δ' ἅμ' ἐπεσθαι.

HESIODOS.

Πιστεῦσαι δὲ βροτοῖς ποῖον χρέος ἄξιόν ἐστιν;

OMHPOΣ.

Οἷς αὐτὸς κίνδυνος ἐπὶ πρᾶχθεῖσιν ἔπεται.

HESIODOS.

Ἡ δ' εὐδαιμονία τί ποτ' ἀνθρώποις καλεῖται;

OMHPOΣ.

Λυπηθέντ' ἐλάχιστα θανεῖν, ἡσθέντα τε πλεῖστα.

12. Ῥηθέντων δὲ καὶ τούτων, οἱ μὲν Ἕλληνες πάντες τὸν Ὁμήρον ἐκέλευον στεφανοῦν· ὁ δὲ βασιλεὺς Πανίδης ἐκέλευσεν ἕκαστον τὸ κάλλιστον ἐκ τῶν ἰδίων ποιημάτων εἰπεῖν. Ἡσιόδου οὖν ἔρη πρῶτος·

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
 ἄρχεσθ' ἄμητοῦ, ἀρότοιο τε δυσομενάων·
 αἱ δὴ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέατα τεσσαράκοντα
 κεκρύφαται, αὖτις δὲ, περιπλομένου ἐνιαυτοῦ,
 φαίνονται, ταπρῶτα χαρᾶσσομένοισι σιδήρου.
 Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος· οἳ τε θαλάσσης
 ἐγγύθι ναιετάουσ', οἳ τ' ἄγχεα βησσήεντα,
 πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πῖονα χῶρον
 ναίουσιν. Γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βρωτεῖν·
 γυμνὸν τ' ἀμάαν, ὅταν ὥρια πάντα πέλωνται.

13. Μεθ' ὃν Ὁμηρος·

Ἄμφι δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἴσαντο φάλαγγες
 καρτεραί, ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης δνόσαιτο μετελθὼν,
 οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσός. Οἱ γὰρ ἄριστοι
 κρινθέντες Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμιμον,
 φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκει προβελύμεν·
 ἀσπίρ' ἃ ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ.
 Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυβες λαμπροῖσι φάλοις
 νευόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἐφριξεν δὲ μάχῃ φηισίμβροτος ἐγγεῖρσι
 μακραις, ἃς εἶχον ταμείχρους. Ὅσσε δ' ἄμερδεν
 αὐγὴ χαλκείη, κορύβων ἀπο λαμπομενάων,
 θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακίων τε φαινῶν
 ἐρχομένων ἄμυδις. Μάλα κεν θρασυκάρδιος εἶη
 ὅς τότε γηθησεῖεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀχάχοιτο.

14. Θαυμάσαντες δὲ καὶ ἐν τούτῳ τὸν Ὁμήρον οἱ Ἕλληνες ἐπῆρουν, ὡς παρὰ τὸ προσήκον γεγονότων τῶν ἐπῶν, καὶ ἐκέλευον διδόναι τὴν νίκην. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν Ἡσιόδον ἐστεφανώ-

.....
 precari autem diis : id omnium est optimum.

HESIODUS.

In re-minima optimum, habesne, quid generetur, dicere?

HOMERUS.

Mea quidem sententia, animi boni in corporibus hominum.

HESIODUS.

At justitiaque et fortitudo quid potest?

HOMERUS.

Publicam utilitatem privatis laboribus promovere.

HESIODUS.

Sapientiae vero quid indicium inter homines est?

HOMERUS.

Intelligere praesentia recte, opportunitatem vero sequi.

HESIODUS.

Credere vero hominibus quale negotium par est?

HOMERUS.

Ea, quae ipsum periculum transacta sequatur.

HESIODUS.

Felicitas autem quid in hominibus vocatur?

HOMERUS.

Dolentem minime, mori, gaudentem vero maxime.

12. Cum autem et haec dicta essent, Graeci omnes Homerum coronari jusserunt : jussit autem rex Panides utrumque poematum suorum pulcherrimam aliquam partem recitare. Hesiodus igitur primus dixit :

Pleiadibus Atlante-natis exorientibus
 Incipe messem, arationem vero occidentibus :
 hae quidem noctesque et dies quadraginta
 latent : rursum vero revoluta anno
 apparent, primum ut-acuitur ferrum.
 Haec utique arborum est lex, et iis, qui mare
 prope habitant, et iis, qui valles flexuosas,
 mari fluctuante procul, pinguem regionem
 incolunt : nudus serito, nudusque arato ;
 nudusque metito, cum tempestiva omnia fiant.

13. Post quem Homerus :

Circum autem Ajaces duos stabant phalanges
 firmæ, quas neque Mars vituperasset interveniens,
 neque Minerva populorum-concitatrix : illi enim praestan-
 tissimi] delecti Trojanosque et Hectorem divum manebant,
 addensantes hastam hastæ, scutum scuto valido :
 clypeus igitur clypeum fulciebat, galea galeam, virumque
 vir :] seque invicem attingebant comantes galeæ splendidis
 conis] nutantium, adeo deusi steterunt inter-se.
 Horruit autem pugna mortalibus-exitiosa hastis
 longis, quas tenebant incidentes-corpora : oculosque perstri-
 gebat] splendor æreus galeis a lucentibus,
 thoracibusque recens-extersis, scutisque fulgentibus,
 congregientium in-unum : valde audax-animo esset,
 qui tunc gavisus-esset videns laborem neque tristatus-esset.

14. Graeci autem et in hoc Homerum admirati laudarunt, quod pulchriora, quam expectare fas erat, carmina composuisset, ideoque eum victorem prædicari jusserunt : rex autem Hesiodum coronavit, dicens, æquum esse, ut ille, qui ad agri-

σεν εἰπὼν δίκαιον εἶναι τὸν ἐπὶ γεωργίαν καὶ εἰρήνην προκαλούμενον νικᾶν, οὐ τὸν πολέμους καὶ σφαγὰς διεξιώντα. Τῆς μὲν οὖν νίκης οὕτω φασι τυχεῖν τὸν Ἡσίοδον· καὶ λαθόντα τριπόδα χαλκοῦν ἀναθεῖναι ταῖς Μούσαις, ἐπιγράψαντα·

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκεν,
ὑμνῷ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

15. Τοῦ δὲ ἀγῶνος διαλυθέντος διέπλευσεν ὁ Ἡσίοδος εἰς Δελφοὺς χρησόμενος, καὶ τῆς νίκης ἀπαρχὰς τῷ θεῷ ἀναθήσων. Προσερχομένου δὲ αὐτοῦ τῷ ναῷ, ἔνθεον γενομένην τὴν προῤῥήτιν φασιν εἰπεῖν·

*Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεύει,
Ἡσίοδος, Μούσῃσι τετιμένος ἀθανάτησι·
τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσῃν ἐπικίδναται ἡώς.
Ἀλλὰ Διὸς πεφύλαξο Νεμείου κάλλιμον ἄλσος·
κεῖθι δέ τοι θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἔστί.

16. Ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ, τῆς Πελοποννήσου μὲν ἀνεχώρει, νομίσας τὴν ἐκεῖ Νεμέαν τὸν θεὸν λέγειν· εἰς δὲ Οἰνόνῃ τῆς Λοκρίδος ἐλθὼν καταλύει παρὰ Ἀμφιφάνει καὶ Γανύκτορι τοῖς Φηγέως παῖσιν, ἀγνοήσας τὸ μαντεῖον. Ὁ γὰρ τόπος οὗτος ἐκαλεῖτο Διὸς Νεμείου ἱερόν. Διατριβῆς δ' αὐτῷ πλείονος γενομένης ἐν τοῖς Οἰνώσιν, ὑπονοήσαντες οἱ νεανίσκοι τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν μοιχεύειν τὸν Ἡσίοδον, ἀποκτείναντες εἰς τὸ μεταξὺ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκρίδος πέλαγος κατεπόντισαν. Τοῦ δὲ νεκροῦ τριταίου πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ δελφίνων προσνεχθέντος, ἑορτῆς τινος ἐπιχωρίου παρ' αὐτοῖς οὔσης Ἀριαδναίης, πάντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν ἔδραμον· καὶ τὸ σῶμα γνωρίσαντες, ἐκεῖνον μὲν πενήσαντες ἔθαψαν, τοὺς δὲ φονεῖς ἀνέζητουν. Οἱ δὲ φοβηθέντες τὴν τῶν πολιτῶν ὀργήν, κατασπάσαντες ἀλιευτικὸν σκάφος διέπλευσαν εἰς Κρήτην· οὗς κατὰ μέσον τὸν πλοῦν ὁ Ζεὺς κεραυνώσας κατεπόντωσεν, ὥς φησιν Ἀλκιδάμας ἐν Μουσείῳ. Ἐρατοσθένης δὲ φησιν ἐν Ἐνηπόδῳ Κτίμενον καὶ Ἀντιφον τοὺς Γανύκτορος ἐπὶ τῇ προειρημένῃ αἰτίᾳ ἀνελθόντας σφαιρασθῆναι θεσμοῖς ξενίας ὑπὸ Εὐρυκλέους τοῦ μάντεως. Τὴν μέντοι παρθένον, τὴν ἀδελφὴν τῶν προειρημένων, μετὰ τὴν φωρὰν ἐαυτὴν ἀναρτῆσαι· φθαρῆναι δὲ ὑπὸ τινος ξένου, συνόδου τοῦ Ἡσίοδου, Δημόδοκον ὄνομα· ὃν καὶ αὐτὸν ἀναιρεθῆναι ὑπὸ τῶν αὐτῶν φησιν. Ὑστερον δὲ Ὀρχομένιοι κατὰ χησμὸν μετενέγκαντες αὐτὸν παρ' αὐτοῖς ἔθαψαν, καὶ ἐπέγραψαν ἐπὶ τῷ τάφῳ·

Ἀσκηρὴ μὲν πατρίς πολυλήϊος· ἀλλὰ θανόντος
ὁστέα πληξίπικρον γῇ Μινυᾶς κατέμει

Ἡσιόδου, τοῦ πλείστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἔστιν
ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασιάνῳ σαρφίης.

17. Καὶ περὶ μὲν Ἡσιόδου τοσαῦτα· ὁ δὲ Ὅμηρος ἀποτυχὼν τῆς νίκης περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα, πρῶτον μὲν τὴν Θηβαίδα, ἔπη ζ, ἥς ἡ ἀρχή·

*Ἄργος αἶδε, θεᾶ, πολυδίφιον, ἔνθεν ἄνακτες·

εἶτα Ἐπιγόνους, ἔπη ζ, ὧν ἡ ἀρχή·

Νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀργώμεθα, Μοῦσαι.

18. Φασὶ γάρ τινες καὶ ταῦτα Ὀμήρου εἶναι. Ἀκούσαντες δὲ τῶν ἐπῶν οἱ Μίδα τοῦ βασιλέως παῖδες, Ξάνθος καὶ Γόργος, παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπιγράμματι ποιῆσαι ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἐφ' οὗ ἦν παρθένος χαλκῇ τὸν Μίδου θάνατον οἰκτιζομένη. Καὶ ποιεῖ οὕτως·

Χαλκῇ παρθένος εἰμὶ, Μίδου δ' ἐπὶ σήματος ἔμαι.

*Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε νάη καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλη,
καὶ ποταμοὶ πλήθωσι, περικλύζη δὲ θάλασσα,
ἡέλιος ἀνιὼν φαίνη λαμπρά τε σελήνη,
αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ
σημανέῳ παριοῦσι, Μίδης ὅτι τῇδε τέλειται.

culturam et pacem adhortaretur, victoriam reportaret, non ille, qui bella et cades narraret. Victoriam igitur hoc modo assecutum fuisse Hesiodum dicunt; tripodemque æreum, quem præmio acceperat, Musis consecrasset, hac prius inscriptione notatum :

Hesiodus Musis Heliconiadicibus hunc consecravit,
cantu quum vicisset Chalcide divinum Homerum.

15. Certamine igitur dimisso, Hesiodus Delphos navigavit, oraculum ibidem consulturus, et victoriae suæ primitias Deo consecraturus. Cum vero templum ingrederetur, deo repletam prophetissam hoc modo cecinisse dicunt :

Felix ille vir, qui circa meam domum versatur,
Hesiodus, Musis honoratus immortalibus :
ejus certe gloria erit, quocumque dispergitur aurora.
Sed Jovis cave Nemei pulchrum lucum ;
ibi enim tibi mortis exitus destinatus est.

16. Hesiodus autem, audito oraculo, a Peloponneso discessit, putans illam, quæ in illa erat regione, Nemeam deum significare. OEnoen vero in Locride adveniens, apud Amphiphanem et Ganymctorem, Phegei filios, diversatur, vaticinii sane ignarus; omnis enim illa regio Jovi Nemeo consecrata erat. Cum autem diutius apud OEnoenses commoratus esset, suspicanti adolescentem Hesiodum sorori suæ stuprum intulisse, eum interfecerunt, marique, quod Eubæam et Locridem interjacet, submerferunt. Cum vero tertio post die cadaver ad terram delphines detulissent, quo tempore festum solenne in honorem Ariadnæ celebrabatur, omnes ad litus decurrerunt, agnitoque corpore, illud quidem lugentes sepelierunt, interfectores autem exquisiverunt; qui sane civium suorum iram pertimescentes, cymba piscatoria raptim comparata, ad Cretam navigarunt. Eos autem in ipso itinere fulmine percussos Jupiter submersit, ut narrat Alcidas in Museo. Eratosthenes autem dicit in Enepedo Ctimenum et Antiphum, Ganymctoris filios, ob illud, quod diximus, crimen, cum rediissent, ab Eurycle haruspice, ut leges hospitales exigunt, morte mulctatos fuisse. Virginem quidem, horum hominum sororem, post violatæ pudicitiae injuriam, semet suspendisse; corruptam vero fuisse ab hospite quodam, qui Hesiodo comes itineris fuerat, nomine Demode, quem et ipsum ab illis interfectum narrat. Postremo vero Orchomeni, oraculo moniti, corpus ad se translatus sepelierunt, et hanc inscriptionem tumulo imposuerunt :

Ascere quidem patria dives-segetum; sed mortui
ossa equos-concitantium terra Minyarum detinet
Hesiodi, cujus plurima inter homines gloria est,
hominibus judicantibus in tentamine sapientiae.

17. Hæc vero de Hesiodo. Homerus autem post amissam victoriam circumerrans recitabat poemata; primum quidem Thebaida, septies mille versus, quæ sic incipit :

Argos cane, dea, siticulosum, ubi reges;

deinde Epigonos, totidem versus, quorum initium :

Nunc autem a recentioribus initium-faciamus, Musæ.

18. Dicunt enim nonnulli et hos Homeri esse. Auditis autem carminibus Xanthus et Gorgus, Midæ filii, rogant eum, ut epigramma, patris sui sepulchro inscribendum, componeret. Sepulchro autem imposita erat imago virginis ænea, Midæ mortem desistentis. Epitaphium igitur, quod sequitur, componit :

Ænea virgo sum, Midæque in monumento sedeo :
dum undaque fluit, et arbores altæ florent,
et fluvii tument, inundatque mare,
sol exorians lucet splendidaque luna;
hic manens deplorato super tumulo
narro prætereuntibus, Midas quod hic sepultus est.

19. Λαβὼν δὲ παρ' αὐτῶν φιάλην ἀργυρᾶν ἀνατίθουσιν ἐν Δελφοῖς τῷ Ἀπόλλωνι, ἐπιγράφας·

Φοῖβε ἄναξ, δῶρον τόδ' Ὀμηρος καλὸν ἔδωκα
σῇσιν ἐπιφροσύναις· σὺ δέ μοι κλέος αἰὲν ὀπάζεις·

20. Μετὰ δὲ ταῦτα ποιεῖ τὴν Ὀδύσειαν ἔπη μβφ', πεπονηκῶς ἦδη τὴν Ἰλιάδα ἐπὶ μὲν. Παραγενόμενος δὲ ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας, αὐτὸν ξενισθῆναι φασὶ παρὰ Μεδόντι τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀθηναίων. Ἐν δὲ τῷ βουλευτηρίῳ ψύχους ὄντος, καὶ πυρὸς καιομένου, σχεδιάσαι λέγεται τοῦδε τοῦ στίχους·

Ἀνέρος μὲν στέφανος παῖδες, πύργοι δὲ πόλιν
ἵπποι δ' αὖ πεδίου κόσμος, νῆες δὲ θαλάσσης·
λαὸς δ' εἰν ἀγορῇσι καθήμενος εἰσοράσθαι.
Αἰθομένου δὲ πυρὸς γεραρώτερος οἶκος ιδέσθαι
ἡματι χειμερίῳ, ὁπότεν νύφῃσι Κρονίων.

21. Ἐκεῖθεν δὲ παραγενόμενος εἰς Κόρινθον, ἐρράψιδει τὰ ποιήματα. Τιμηθεὶς δὲ μεγάλως παραγίνεται εἰς Ἄργος· καὶ λέγει ἐκ τῆς Ἰλιάδος τὰ ἔπη τάδε·

Οἳ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ἑρμιόνην τ' Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
Τροίῃν, Ἡϊόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδουρον,
νῆσόν τ' Ἀἴγινα Μάσσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν,
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Τυδείδης, οὗ πατὴρ ἔχων μένος Οἰνεΐδαο,
καὶ Σθέnelος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός.
Τοῖσι δ' ἄμ' Εὐρύπυλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φῶς,
Μηχιστέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτος.
Ἐκ πάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Τοῖσι δ' ἄμ' ὀδῶκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο·
ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμενες ἐστιχάωντο
Ἀργεῖοι λινοθύρηες, κέντρα πτολέμοιο.

22. Τῶν δὲ Ἀργείων οἱ προεστηκότες, ὑπερβολῇ χαρέντες ἐπὶ τῷ ἐγκωμιάζεσθαι τὸ γένος αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἐνδοξοτάτου τῶν ποιητῶν, αὐτὸν μὲν πολυτελεῖσι δωρεαῖς ἐτίμησαν, εἰκόνα δὲ χαλκῇ ἀναστήσαντες, ἐψηφίσαντο θυσίαν ἐπιτελεῖν Ὀμήρῳ καθ' ἡμέραν καὶ κατὰ μῆνα καὶ κατ' ἐνιαυτὸν, ἄλλην δὲ θυσίαν πενταετηρίδα ἐς Χίον ἀποστέλλειν. Ἐπιγράφουσι δὲ ἐπὶ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ·

Θεῖος Ὀμηρος δδ' ἐστίν, δὲ Ἑλλάδα τὴν μέγαν αὖχον
πᾶσαν ἐκόσμησεν καλλιπεῖ σοφίῃ,
ἔσοχα δ' Ἀργεῖους, οἳ τὴν θεοτειχέα Τροίην
ῥεῖψαν ποινὴν ἡυκόμου Ἑλένης.
Οὗ χάριν ἔστησεν ὄημος μεγαλόπτολις αὐτὸν
ἐνθάδε καὶ τιμαῖς ἀμφίπει ἀθανάτων.

23. Ἐνδιατρίψας δὲ τῇ πόλει χρόνον τινὰ διέπλευσεν εἰς Δῆλον εἰς τὴν πανηγύριν. Καὶ σταθεὶς ἐπὶ τὸν κερατινὸν βωμὸν λέγει ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, οὗ ἡ ἀρχή·

Μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο.

24. Ῥηθέντος δὲ τοῦ ὕμνου, οἱ μὲν Ἴωνες πολίτην αὐτὸν κοινὸν ἐποίησαντο, Δῆλιοι δὲ γράψαντες τὰ ἔπη εἰς λεύκωμα ἀνέθηκαν ἐν τῇ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῇ. Τῆς δὲ πανηγύρεως λυθείσης, ὁ ποιητὴς εἰς Ἴον ἐπλεύσας πρὸς Κρεώφυλον, καλεῖ χρόνον διέτριβεν, πρεσβύτερος ὢν ἦδη. Ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης καθήμενος, παίδων τινῶν ἀφ' Ἀλφειᾶς ἐρχομένων, ὥς φασὶ, πυνθόμενος·

Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας θηρήτορες, ἧ ῥ' ἔχομέν τι;
ῥιπόντων δὲ ἐκείνων·

19. Donatus autem ab his phiala argentea, eam Apollini Delphico consecrat, hac prius inscriptione imposita :

Phœbe rex, donum hoc Homerus pulchrum dedi
tuæ sapientiæ; tu autem mihi gloriam semper præbeas.

20. Post hæc autem componit Odyssæam, 12500 versus, composita prius Iliade 10005 versuum. Inde vero Athenas profectum a Medonte, Atheniensium rege, hospitio acceptum dicunt. In curia vero, cum frigida esset tempestas, et ignis accensus esset, hos versus ex tempore recitasse dicitur :

Viri quidem corona liberi, turres vero urbis;
equi autem rursus campi decus, naves vero maris;
populus autem in concionibus sedens conspicuus.
Ardense autem igne augustior domus videtur
die hiberno, cum nivem-demittat Saturnius.

21. Inde Corinthum profectus, rhapsodias canebat, magnique honoribus affectus, Argos migrat, ibique ex Iliade hos versus recitat :

Qui vero Argosque tenebant Tiryntaque bene-munitam,
Hermionenque Asinenque, profundum sinum habentes;
Træzena Eionasque et vitibus-consitam Epidaurum,
insulamque Æginam, Masetaque, juvenes Achivorum :
his porro præerat voce insignis Diomedes,
Tydides, sui patris habens vim Cœnidæ,
et Sthenelus, Capanei inclyti dilectus filius.
Cum-his vero una Eurypylus tertius ibat, similis-deo vir,
Mecistei filius Talaionidæ regis.
Universis autem præerat voce-excellens Diomedes.
Hos vero simul octoginta nigræ naves sequebantur :
in iis autem viri belli periti ordine-incedebant,
Argivi lineis-thoracibus, stimuli belli.

22. Argivorum vero procures, supra modum gaudentes encomio, quod genti suæ poeta celeberrimus tribuerit, pretiosis eum donis honorarunt erectaque statua ænea decreverunt, ut diurnum, menstruum et annum sacrificium Homero fieret, aliudque insuper sacrificium quinto quoque anno Chium mitteretur; statuae autem ejus hanc imponunt inscriptionem :

Divinus Homerus hic est, qui Hellada magnanimam
totam honestavit suaviloquis sapientia;
præcipue vero Argivos, qui a-diis-ædificatam Trojam
diruerunt in-poenam pulchricomæ Helenæ.
Cujus gratia statuit populus magnæ urbis eum
hic, et honoribus colit immortalium.

23. In hac autem urbe aliquantisper commoratus ad Delum navigavit, ut conventui publico interesset, et altari e cornibus exstructo insistens, recitat hymnum in Apollinem, qui sic incipit :

Memor-ero, neque obliviscar Apollinis longe-jaculantis.

24. Recitato autem hymno eum quidem Iones civitate sua donarunt, Delii vero carmina, tabulæ albæ inscripta, in Dianæ templum retulerunt. Dimisso vero conventu, poeta ad Iou navigavit, ad Creophylum; ibique aliquantisper commoratus est, cum jam senex esset. Cum vero juxta mare consedisset, adolescentes quosdam a piscatu redeuntes fertur interrogasse.

Viri ex Arcadia piscatores, num habemus aliquid?
Illis autem dicentibus·

Ὅσ' ἔλομεν λιπόμεσθα, δσ' οὐχ ἔλομεν φερόμεσθα,
 ὡ νοήσας τὸ λεχθέν, ἤρετο αὐτοὺς δ τι λέγοιεν. Οἱ δέ φασιν ἐν
 ἀλείῃ μὲν ἀγρεῦσαι μηδὲν, ἐφθειρίσθαι δέ, καὶ τῶν φθειρῶν
 οὓς ἔλαβον καταλιπεῖν· οὓς δὲ οὐκ ἔλαβον ἐν τοῖς ἱματίοις φέ-
 ρειν. Ἀναμνησθεῖς δὲ τοῦ μαντείου, ὅτι τὸ τέλος αὐτοῦ ἦκει
 τοῦ βίου, ποιεῖ τὸ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα. Ἀναχωρῶν δὲ
 ἐκεῖθεν, ὄντος πηλοῦ ὀλισθῶν καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν πλευράν, τρι-
 ταῖος, ὥς φασι, τελευτᾷ. Καὶ ἐτάφη ἐν Ἰφ. Ἔστι δὲ τὸ ἐπί-
 γραμμα τόδε·

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
 ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὅμηρον.

Quæ cepimus, reliquimus; quæ non cepimus, auferimus;

responsum non intelligens, percontatus est eos, quid dicerent.
 Illi autem responderunt, in piscatione quidem se nihil cepisse;
 sed pediculos venatos fuisse, eorumque quos ceperant, reli-
 quisse, quos vero non ceperant, jam in vestibus ferre. Recor-
 datus igitur vaticinii, vitæque finem sibi jam instare intelli-
 gens, sepulchri inscriptionem componit; inde vero receden-
 tem, lutulento solo, lapsum, et in latus concidentem, tertio
 post die mortuum esse dicunt, et in lo sepultum. Epigramma
 autem hoc est :

Hic sacrum caput terra obtegit,
 virorum heroum præconem, divinum Homerum.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Nulla praeposita litera numeri in *Theogonia* quærendi sunt; *O.* opera et dies, *S.* scutum Herculis significat; numeri romani ad *fragmenta* remittunt.

A.

Ἀθανῆς, ἰδος, ἡ, priscum Eubœæ insulae nomen, III.
Ἀγαμέμνων, ονος, Plisthenis et Cleollæ f., Mycenensis, LXXVII; vid. Ἀτρεΐδαι.
Ἀγαυή, 1) Nereidum una, 246. 2) Cadmi et Harmoniæ filia, καλλιπάρης, 976.
Ἀγήνωρ, ορος, pater Demodoces, XXXIX; Phœnicis, LVIII.
Ἀγλαΐη, Gratiarum una, 909, Vulcani uxor, 946.
Ἀγριος, Ulixis et Circes f., 1013, Tyrrhenorum rex, 1016.
Ἀγχίστης, ου, Æneæ pater e Venere, ἤρω, 1009.
Ἀδμήτη, Oceanitidum una, 349.
Ἀδμητος, rex, cuius greges Apollo pascebat, LXXXI.
Ἀδωνις, ἰδος, f. Phœnicis et Amphesibœæ, CXCVI.
Ἀέθλιος, Jovis f., pater Endymionis e Calyce, CXLIV.
Ἀελλώ, οὗς, Harpyiarum altera, 267.
Ἀθάμας, αντος, Æoli f., XXIII.
Ἀθῆναι, ἄων, αἱ, Athenæ urbs, ἱερὰ, LXXVIII.
Ἀθηναίη, 318; S. 126, 443; O. 430; XXX. Vid. Ἀθήνη.
Ἀθήνη et Ἀθηναΐη, Minerva, 13; nata ex capite Jovis, 924, qui Μῆτιν, quum eam paritura esset, devoraverat, 888, 895; quomodo Jovis jussu (O. 65) Pandoram exornaverit, 573, seqq. 587; O. 62, 67; Herculem thorace donavit, S. 126; qualis in Herculis scuto representata, S. 197, seqq.; Herculem et Iolaum de certamine cum Cycno ac Marte ineundo pramonet, S. 325, seqq.; Marti suadet, ne cum Hercule pugnet, S. 443, seqq.; Herculi cum Marte pugnanti opem fert, S. 455; post Martis et Herculis certamen in Olympum redit, S. 470; Periclymenum ab Hercule interfici jubet, XXX. Epitheta : ἀγελείη, 318; γλυκυῶπις, 13, 573, 888; S. 325, 343, 455, 470; O. 72; κοῦρη Διός, 13; S. 126; Διὸς θυγάτηρ, S. 197; δία θεῶων, S. 338. Ἀθηναίης δμῶος, faber lignarius vocatur, O. 430.
Αἰακίδης, ου, Æaci f., Peleus, XLVI; οἱ Αἰακίδαι, robore insignes, CLXIII, bello gaudentes, CLXIV.
Αἰακός, Phoci pater e Psamathe Nereide, 1005. LXIV.
Αἴας, αντος, 1) Telamōnius, unde nomen traxerit, CXV. 2) Ileī (Oilei) f. XLVIII.
Αἰγαῖος, adj. 1) Αἰγαῖον ὄρος, Idaeus mons Cretæ insulae, in quo Rhea Jovem abscondit, πεπυκασμένον, ὤρεν, 484. 2) Αἰγαῖον πεδῖον, campus Ægæus, prope Cirrham urbem situs, unde nomen traxerit, CXXXV.
Αἰγείδης, ου, Ægei f., Theseus, S. 182.
Αἰγλή, 1) Panopei filia, a Theseo amata, LXXXV, et in matrimonium ducta, LXXXVI. 2) Heliadum una, CIV.
Αἰδης, αο, s. εω et Αἰδωνεύς, ἥρος et Αἴς, ἰδος, Pluto, Rheæ et Saturni f., 455. Proserpinam rapuit, 913,

cum qua in Tartaro habitat, 768, 774. Epitheta : ἰφθιμος, 455, 768, 774, κρυερός, O. 158; Ζεὺς χθόνιος, O. 465; θεὸς χθόνιος, 767; ἐνέροιτι καταρθιμένοισιν ἀνάσσω, 850. Ἀἰδός κυνέη, quacum Perseus in Herculis clypeo representatus, S. 227. Ἀἰδός εἰσω, S. 151, et Ἀιδόσδε, S. 254; δόμος κρυεροῦ Ἀἰδο, O. 158; Ἀἰδεω κύων, Cerberus, 311.
Αἰδωνεύς, ἥρος, 913; vid. Ἀΐδης.
Αἰδώς, οὗς, Pietas, cum Nemese e terra aufugit, O. 197, seqq.
Αἰήτης, αο et εω, Colchorum rex, Solis et Perseidis f., Circes frater, βασιλεὺς, 956; ex Idyia pater Medææ, 957, seqq., 992, διοτρεφῆς βασιλεὺς; pater Jophossæ, LXII; ad eum Phrixus venit, I; ejus filiam, Medeam, Jaso Iolcum duxit, 994.
Αἰθερίη, una Heliadum, CIV.
Αἰθῆρ, ἔρος, Erebi Noctisque f., Diei frater, 124, sq.; pater Broti ex Himera (Die), CLXXII.
Αἰθίοπες, οἱ, quorum rex Memnon, 985. CXXXII.
Αἰθων, cognomen Erysichthoni unde inditum sit, CCXII.
Αἰνείας, αο, Veneris et Anchisæ f., 1008.
Αἰνῆιος, Jupiter cognominatus ex Æno, monte Cephaloniæ, CLI.
Αἰολίς, ἰδος, adj. fem. Æolia, Κύμη, O. 636.
Αἰολίδαι, οἱ, Æoli filii, recensentur, XXIII.
Αἰολος, Hellenis f., XXIII; pater complurium filiorum, qui recensentur *ibid.*
Αἰπυτος, pater Tlesenoris et Perithoi, CLXXVI.
Αἴς, ἰδος, S. 151, 227, 254; vid. Ἀΐδης.
Αἰσηπος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 342.
Αἰσονίδης, ου, Æsonis f., Jaso, 993, 999.
Αἰσων, ονος, Jasonis pater e Polymela, LXXXIII, CLXXXI.
Αἴτη, mons, CXXXVI.
Αἰτωλοί, οἱ, Ætoli, a quibus Apollo Curetes defendit, CXL.
Ἀκάστη, una Oceanitidum, 356.
Ἀκατος. De ejus uxore Peleoque historiam ab Hesiodo fuse narratam fuisse, CXCIX.
Ἀκταΐη, Nereidum una, 249.
Ἀκτωρ, ορος. Ejus filiorum corpora in unum concreta, LXXI.
Ἀλάζυγος, Seri frater, XCII.
Ἀλγέα, τὰ, Dolores, Eridis liberi, δακρυόεντα, 227.
Ἀλιάκμων, ονος, Fluvius, Oceani Tethyosque f., 341.
Ἀλίη, una Nereidum, 245.
Ἀλμύδη, una Nereidum, εὐσπέφανος, 255.
Ἀλκάρθιος, Perieris f., Seri pater ex Alcione, XCII.
Ἀλκάθους, Parthaonis f., ab Ænomao interfectus, CX.
Ἀλκαῖος, Amphitryonis pater, S. 26.
Ἀλκαίδης, Alcei f., Amphitryo, S. 112.

- Ἀλκίνοος, Aretes frater, LXXVII.
 Ἀλκμήνη, Electryonis filia, cum Amphitryone marito Thebas venit, S. 3, seqq.; mater Herculis e Jove, 943, S. 52, Iphiclis ex Amphitryone, S. 54; καλλι-σφυρος, 526, 950. S. 467. LXVI.
 Ἀλκυόνη, Seri mater ex Halirrhothio, XCH.
 Ἄλος, ἡ, urbs Aetoliae, ab Aloeo condita, LX.
 Ἀλφειός, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 338.
 Ἀλφειβοία, Adonis mater e Phoenice, CXCVI.
 Ἀλφειός, ἑως, Alondarum ex Iphimedeia pater esse ferebatur, LX; vid. Ἀλωίδαι.
 Ἀλοῖδαι, οἱ, (Otus et Ephialtes), Aloei filii, nominantur, qui revera Neptuni filii sunt ex Iphimedeia, LX.
 Ἀμαρυγκείδης, οὐ, Hippostratus, Amaryncei aut f. aut nepos, LXXXVIII.
 Ἀμαρυγκεύς, ἑως, Hippostrati aut avus aut pater, LXXXVIII.
 Ἀμπυκίδης, οὐ, Ampyci f., Mopsus, S. 181.
 Ἀμυθονίδαι, οἱ, prudentia insignes, CLVIII.
 Ἀκυρος, Thessaliae fluvius, πολύθετος, XLVII.
 Ἀμφιάρεος, pater Amphilochoi, CCVII.
 Ἀμφιδάμας, αὐτός, Artibiae pater, CCVI. In ludis funebribus Amphidamantis, Chalcidensium regis, Hesiodus poeseos victoriam reportat, O. 656, seqq.
 Ἀμφιγυγίης, ὁ, Vulcani nomen, 571, 579, περικλυτός; S. 219, κλυτός; O. 70, 945, ἀγακλυτός; LXXXII.
 Ἀμφιδόκος, Orclomeni f., CX.
 Ἀμφιλογίαι, αἱ, Disceptationes, Eridis filiae, 229.
 Ἀμφιλόχος, Amphiarai f., CXVII, ab Apolline occisus, CLXXXVI.
 Ἀμφιρῶ, οὐς, Oceanitidum una, 360.
 Ἀμφιτρίτη, una Nereidum, 243, 254; mater Tritonis e Neptuno, 930.
 Ἀμφιτρώων, ὠνος, Alcæi f., S. 26; Alcmenes conjux, ἀρής, S. 2; ex ea Iphiclis pater, S. 54, λαοσσόος; Electryone interfecto, S. 11, 82, cum Alcmena uxore Tirynthe Thebas migrat, S. 2, 12, seqq., 80, 81; Bætorum, Locrorum, Phocensium dux, λαοσσόος, S. 37, Taphiis ac Telebois bellum infert, S. 44, 19, seqq.
 Ἀμπερυνιάδης, Amphitryonis f., Hercules, 317; S. 165, 416, 433, 459.
 Ἀμφίων, ὠνος, cithara canens Thebarum mœnia aedificat cum Zetho fratre, CCIV.
 Ἀναξίβια, Plisthenis et Cleollæ filia, Agamemnonis ac Menelai soror, Pyladæ mater, LXXVII.
 Ἀναυρος, Thessaliae fluvius, S. 477.
 Ἀνδρόγεως, Minois f., Eurygyes quoque appellatus, LXXVIII.
 Ἀνδροκτασίαι, αἱ, (Homicidia), Eridis filiae, 228; quarum una in Herculis scuto representata, S. 155.
 Ἀνδεια, Messeniæ urbs, ποιήσασα, S. 381.
 Ἀνθή, oppidum, S. 474.
 Ἀντιόπη, Pylonis filia, mater quatuor filiorum et Joleæ filiae ex Euryto, κρείουσα, XLV.
 Ἀπάτη, Fraus, Noctis filia, 224.
 Ἀπέσας, αὐτός, mons Nemeæ, 331.
 Ἀπόλλων, ὠνος, ἐκηβόλος, 94; ἀναξ, 347; ἐκατηβέλτης ἀναξ, S. 100, S. 68, 479. Jovis et Latonæ f., 918, LXXXVII, CLXVIII; quo die natus, O. 771; pater Æsculapii et Eropidis ex Arsinoe, LXXXVII, Aristæi e Cyrene, LXX, Chæronis e Thero, LIV; Admeti greges pascens, LXXXI; cum Neptuno Trojæ mœnia exstruit, XLVIII; Cyclopes occidit, XXXIII; Curetibus opem fert contra Ætolos, Meleagrum interficit, CXI; Amphilochem interficit, CLXXXVI; ejus in luco Hercules cum Cycno pugnat, S. 57, ἐκατηβόλος; in Herculis scuto representatus, S. 202, Διὸς καὶ Ἀγροῦ-
 υῖός; a Pæone distinctus, CI; Παγασαῖος, S. 70; Apollo pastoralis, i. e. Aristæus, LXX.
 Ἀραβός, Mercurii et Throniæ f., XXXII.
 Ἀργαῖος, adj. Argivus. Ἡρῇ Ἀγείῃ, Juno Argiva, 12.
 Ἀργειφόντης, Mercurius, διακτορός, O. 68, 77, κλυτός, O. 84.
 Ἀρείων, ὠνος, Herculis equus, κυανογαίτης, S. 120.
 Ἀργέστης, Ventus, Astræi Auroræque f., 379, 870.
 Ἀργυς, Cyclopum unus, ὁμῆριμόθυμος, 140.
 Ἀργος, οὐ, 1) Ius custos, describitur IV. 2) Phrixi f. ex Jophosse, LXII.
 Ἄργος, εὐς, τὸ, ἱππόβοτον, LIII; olim ἄνυδρον, postea ἐνυδρον, LXIX.
 Ἀργῶ, οὐς, ἡ, Argonautarum navis, LVII.
 Ἀργωνεύσαι, οἱ, Phasidem trajecerunt, LVI; Oceano trajecto ad Libyam appulerunt, LVII.
 Ἀρδῆσκος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 345.
 Ἀρέστωρ, ὠρος, Mycenæ maritus, CVII.
 Ἄρης, ἦρος, Mars, Jovis ac Junonis f., 922; ex Venere pater Φόβου et Δείμου, 934, atque Harmoniæ, 937; Cycni pater, S. 59; ab Hercule vulneratus in priore quodam certamine, S. 359, 599; posterius ejus cum Hercule certamen, S. 425—466; in quo iterum vulneratus, S. 460, seqq., ad Olympum redit, S. 466; in Herculis clypeo representatus, S. 191, seqq. Epitheta: ἀκρότης αὐτῆς, S. 346; ἀνδροφόνος, S. 98; βλοσυρός, S. 191; βρισάρετος οὐλίας, S. 441; βροτολαγός, S. 333, 425; ἐναρπύρος οὐλίας, S. 192; ῥινότορος, S. 934; πτολίπορθος, S. 936. Ἄρης ἔργα, bella, O. 145; ὄζος Ἄρης bellator vocatur, S. 181; XLV, LXXXVIII, XCIII. — S. 109, 434, 444, 446, 450, 457.
 Ἀρήτη, Alcinoi soror, LXXIV.
 Ἀρητιάδης, Martis f., Cycnus, S. 57.
 Ἀριάδνη, Minois filia, 948; Bacchi uxor, ξανθή, 947, quam Jupiter ἀθάνατον καὶ ἀγήρω reddidit, 949; a Theseo derelicta, LXXXV, LXXXVI.
 Ἄριμοι, οἱ, Mysiæ populus. Apud hos Echidnæ sedes erat subterranea, 304.
 Ἀρίσθας, αὐτός, pater Molyri, LIII.
 Ἀρισταῖος, Apollinis et Cyrenes f., Apollo pastoralis, LXX; Autoen uxorem duxit, βαθυγαίτης, 977.
 Ἀρκαδία, ubi Pallantium urbs, CXCVIII.
 Ἀρκάς, ἄδος, Jovis et Helices f., XCIX.
 Ἀρκτος, ὁ, Centaurus, S. 186.
 Ἀρκτος, ἡ, XCIX. Vid. Ἑλίχη.
 Ἀρκτοῦρος, ὁ, ἀστὴρ, O. 565, seqq., 610.
 Ἀρμονία, Martis ac Veneris filia, Cadmi uxor, 937, 975, et ex eo mater Inus, Semeles, Agaves, 976, Autoenoes, 977, Polydori, 978.
 Ἄρνη, oppidum Bæotiae, S. 381, 475.
 Ἀρπυιαι, αἱ, Aello et Ocypete, Thaumantis Electraeque filiae, ἡύκομοι, 267, seqq. Phineum ad usque Scytharum terram propellunt, CXXXI; Zetæ Calaisque precibus ad Jovem missis e morte servantur, CLI, CLII.
 Ἀρσινόη, Æsculapii et Eropidis mater ex Apolline, LXXXVII.
 Ἀρτεμις, ἰδος, ἡ, Diana, Jovis ac Latonæ filia, λοχέαιρα, 918, 14; Helicen (Callisto) in ursæ speciem convertit, XCIX; Hecaten ex Iphigenia facit, CV; Orioni vim sibi afferre studentī scorpionem immittit, qui eum interficit, XLIII.
 Ἀρτίβια, Amphidamantis filia, CCVI.
 Ἀσβόλος, Centaurus, οἰωνιστής, S. 185.
 Ἀσίη, una Oceanitidum, 359.
 Ἀσκήπιος, Æsculapius, Apollinis et Arsinoes f., ὄρχαμος ἀνδρῶν, ἀμύμων, κρατερός, LXXXVII; Machaonis pater e Xanthe, CLXXIX; Jovis fulmine percussus, XXXIV.

Ἀσκη, vicus in vicinitate Heliconis situs, ubi Hesiodi pater consedit, O. 639, seqq.
 Ἀσπληδών, Orchomeni f., CXI.
 Ἀστερίη, Phœbes et Cœi filia, εὐώνυμος, uxor Persæ, 409; ex eo Hecates mater, 411.
 Ἀστερίων, υἱός, rex Cretensium, cui Jupiter Europen connubio junxit, CXLIX.
 Ἀστράϊος, Crii et Eurybiæ f., μέγας, 376; quatuor Ventorum, Luciferi, aliorum Astrorum pater ex Aurora, 378, seqq.
 Ἀστυδάμεια, quæ Astyoche ab Homero (B. 513) vocatur, XC.
 Ἀταλάντη, Schœnei filia, LXXIII; ποδώκης δῖα, LXXII.
 Ἀτη, Eridis filia, 230.
 Ἀτλαγενής, ἔς, adj. Atlante natus. Πηληϊάδων Ἀτλαγενέων, O. 383.
 Ἀτλαντίς, ἰδός, Atlantis filia, Maja, 938.
 Ἀτλας, ἀντὸς, Japeti et Clymenes f., κρατερόφρων, 509; cœlum capite manibusque sustinet, 517, seqq., 746, ἰαπετοῖο πάϊς.
 Ἀτρεΐδαι, οἱ, Atrei nepotes, Plisthenis filii, Agamemno et Menelaus, ab avo educati, LXXVII; divitiis insignes, CLXIII.
 Ἀτρεΐς, ἑὸς, Agamemnonis ac Menelai avus, LXXVII.
 Ἀτρώπος, ἡ, una Parcarum, 218, 905; in Herculis clypeo representata, S. 259.
 Ἀυλῆς, ἰδός, ἡ, urbs Bœotiae, ubi Græci Trojam profecturi tempestatibus retenti sunt, O. 651, seqq.
 Αὐτόλυκος, furandi arte insignis, LXVIII.
 Αὐτονόη, 1) Nereidum una, 258. 2) Cadmi et Harmoniæ filia; Aristæi uxor, 977.
 Ἀφροδίτη, Venus, ἀφρογενής θεὰ, 196; e genetalibus Urani in mari natantibus nata, 188, seqq.; nominis derivatio, 195, seqq.; e Marte mater Φόβου et Δαίμου, 934, et Harmoniæ, 937, 975; ex Anchise Æneæ mater, 1008; Phaëthontem raptum templi sui custodem facit, 987, seqq.; quomodo Pandoram exornaverit, O. 65; a Tyndareo neglecta qualem pœnam ab ejus filiabus petierit, CXLVII. Epitheta: ἐλικοδλέφαρος, 16; πολύχρυσος, 980; O. 521; S. 8, 47; L; φιλομμειδής, 989; CXLVII; χρυσή, 822, 962, 975, 1005, 1014; O. 65; C. Vid. Κυθήρεια, Κυπρογενής, Κύπρις.
 Ἀχαιοί, οἱ, Græci, Troiam trajecturi procellis Aulide retenti, O. 651, seqq.
 Ἀχελώϊος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., ἀργυροδίνης, 340.
 Ἀχιλλεύς, ἦος, Pelei ac Thetidis f., ῥήξηνωρ, θυμολέων, 1007; e nece fratrum solus servatur, II; Patrocli frater patruelis, CLXXXVIII.
 Ἀχλὺς, ὅς, ἡ, Tristitia, qualis in Herculis scuto representata fuerit, S. 264, seqq.

B.

Βελλεροφόντης, cum Pegaso Chimæram occidit, 325.
 Βῆλος, rex, Throniæ pater, XXXII.
 Βῆη, Vis, Pallantis et Stygis filia, 385, cum Κρατεΐ (Robore) apud Jovem habitans, 386, seqq. 401, seqq.
 Βοιωτίας, adj. Bœoticus. Ὑρὶη Βοιωτίη, XLIX.
 Βοιωτοί, οἱ, socii Amphitryonis Taphios ac Teleboas debellantis, πλῆξίπποι, S. 24.
 Βορέας, αὐ et οὐ et ὦ, Ventus, Astræi Auroræque f., αἰφροκτελευθός, 379, 870. O. 506, seqq; ἱς ἀνέμου Βορέου, O. 518; Θρηϊκίος, O. 553.
 Βούσιρας, ὁ, undecim ætatibus major natu quam Hercules, CXCVII.
 Βούτης, οὐ, Neptuni f., CXIII; Polycæonis pater, CIX.

Βριάρεως, 817. Vid. Ὀδριάρεως.
 Βρόντης, οὐ, Cyclopum unus, 140.
 Βροτός, Ætheris et Diei f., CLXXII.
 Βρύλλη, Minois filia, mater Orionis e Neptuno, XLIII.

Γ.

Γαῖα, Tellus, prima post Chaos orta, εὐρύστερνος, 117; sine viri concubitu mater Cœli, 127, Montium, 129, Ponti, 131; e Cœlo mater Oceani, 133, Cœi, Crii, Hyperionis, Japeti, 134, Thææ, Rhææ, Themidis, Mnemosynes, 135, Phæbes, Tethyos, 136, Saturni, 137, Cyclopum, 139, Centimanorum (Cotti Briareique et Gyæ), 147; a Cœlo filios Γαίης ἐν κευθμῶνι occultante ultionem petitura ferrum creat, 161, falcemque fabricatur, 162, quam Saturno dat, 174, (vid. porro Οὐρανός et Κρόνος); guttis cruentis genitalium Cœlo resectorum susceptis, 182, seqq., Furiarum, Gigantes Meliasque nymphas parit, 185, seqq.; ex Tartaro mater Typhoei, 821; Centimanos ex Erebo ad lucem reduci jubet, 626, seqq.; Jovem Deorum regem creari jubet, 884. — 20, 45, 421, 463, 470, 494, 891; πελώρη, 159, 173, 479, 821.
 Γαλαξάουρη, una Oceanitidum, 353.
 Γαλάτεια, una Nereidum, 250.
 Γαλήνη, Nereidum una, 244.
 Γερήνιος, Nestoris cognomen, quia apud Gerenos educatus est, XXX, XXXI.
 Γέρηνοι, οἱ, populus Messeniæ, ἱππόδαμοι, XXX, XXXI.
 Γέρηνον, τὸ, Messeniæ oppidum, ubi Nestor educatus est, ἀνθεμῶν, XXXI.
 Γῆρας, αὐς, τὸ, (Senectus) ex Nocte natum, οὐλόμενον, 225.
 Γηρυονεύς, ἦος, Chrysaoris et Calliroes f., τριχάρης, 287, 979, seqq.; in Erythea insula interfectus ab Hercule, qui ejus boves abducit, 289, seqq., 982. 309, vid. Ὀρθρος.
 Γίγαντες, οἱ, Telluris filii e guttis cruentis genitalium Cœli a Saturno resectorum, 185.
 Γλακτοφάγοι, οἱ, gens Scythica, CXXXI.
 Γλαύκη, Nereidum una, 244.
 Γλαυκονόμη, una Nereidum, φιλομμειδής, 256.
 Γλαυκῶπις, Minervæ nomen proprium, 587, ὁμωριμοπατήρη; Minervæ epitheton sæpius, vid. Ἀθήνη.
 Γλήχων, υἱός, ἡ, urbs Cephisso adiacens, ἐρυμνή, CXLII.
 Γοργεῖος, adj. κάρηνα Γοργεῖα, Gorgonum capita, S. 236, seqq.
 Γοργῶ, οὐς et Γοργῶν, ὄνος. Γοργούς, Gorgonis, i. e. Medusæ, caput Perseus in Herculis scuto representatus portat, S. 223, δεινοῖο πελώρου; αἱ Γοργοὶ et Γοργόνες, Gorgones (Stheno, Euryale, Medusa) Phorci Cetusque filiae, in extrema ora Oceani cum Hesperidibus habitantes, 274, seqq.; quales in Herculis clypeo representatae, S. 229, seqq., ἀπλητοὶ τε καὶ οὐ φαταί.
 Γοργῶν, vid. Γοργῶ.
 Γραῖαι, αἱ, Pephredo et Enyo, Phorci Cetusque filiae, καλλιπάρηοι, 270.
 Γραῖκος, Jovis et Pandoræ f., XX.
 Γρήνικος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 342.
 Γύης, Gyas s. Gyges, Telluris Cœlique f. centimanus, 147, seqq.; 618; 714, ἄατος πολέμοιο; 734; 817. Vid. Ὀδριάρεως.

Δ.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, οἱ, Dactyli Idæi, in Creta insula ferrum temperarunt. CLV.

Δαναΐ, αἱ, Danaides, Danai filiae, Argos ἐνυδρον reddiderunt, LXIX.

Δανάη, Persei mater, ῥόκομος, S. 216.

Δαναΐδης, οὐ, Danaes f., Perseus, S. 229.

Δαναός Argos ἐνυδρον ex ἀνύδρῳ fecit, LXIX.

Δεῖμος (Pavor) et Φόβος, Martis ac Veneris filii, 934; Martis comites, 935, seqq., S. 195, 463.

Δευκαλίων, ὤνος, Promethei ac Pandorae f., XXI; cujus in aedibus Jupiter Pandoram compressit, XX; ejus posterī in Thessalia regnabant, XXIV; Leleges ei a Jove dati, XXV.

Δεῖριον, ὤνος, Euryti et Antiopes f., XLV; pater Phylaci, CLXII.

Δήλος, ἡ, insula Apollini sacra, ubi Hesiodus atque Homerus hunc Deum cecinere, CLXVIII.

Δημήτηρ, τερος et τρος (912), Ceres, Rheae ac Saturni filia, 454; mater Proserpinae ex Jove, 912; e Jasio Pluti mater, 969; Cychriden serpentem famulum suum Eleuside facit, CCI. Epitheta: ἀγνή, O. 465; δια θεάων, 969; εὐστέφανος, αἰδοίη, O. 300; πολυφόρη, 912. Agrorum fruges ἔργα Δημήτερος, O. 393, vocantur, et Δημήτερος ἀκτὴ, O. 32, 466, 597, 805; S. 290.

Δημόδοκη, Agenoris filia, XXXIX.

Δίας, ἀντος, Cleollae pater, LXXVII.

Δίδυμος, adj. (geminus). Δίδυμοι κολώνοι, Didymi colles, in Thessalia, XLVII.

Δίκη, 1) Horarum una, 902; 2) Justitia, virgo, Jovis filia, O. 256, de qua O. 220, seqq. et O. 256, seqq.

Δίκτυς, υος, XXVI.

Διοξίπη, una Heliadum, CIV.

Διώνη, Oceanitidum una, ἐρατή, 353. (Veneris mater), inter numina a Musis celebrata nominatur 17, καλή.

Διώνυσος, Bacchus, Jovis et Semeles filius, πολυγηθής, 941; Ariadnen uxorem duxit, χρυσοκόμης, 947; Ceno-
pionis pater, XXXVIII, a Proetidibus neglectus ipsas insania punit, XXIX; δῶρα Διωνύσου πολυγηθούς, O. 614. — S. 400; LXV.

Δρύαλος, Centaurus, Πευκείδης, S. 187.

Δρύας, ἀντος, unus e principibus Lapitharum, S. 179.

Δυναμένη, Nereidum una, 248.

Δυσνομία, (Legum Contemptio), Eridis filia, 230.

Δωδώνη, Thesprotiae urbs cum Jovis oraculo, LI, 5, seqq., Pelasgorum sedes, CXXXIV.

Δωρίς, ἰδος, 1) Oceanitidum una, 242, 350; Nereidum mater, 241. 2) una Nereidum, 250.

Δῶρος, Hellenis f., XXIII.

Δῶτιον πεδῖον, τὸ, campus Dotius Thessaliae, ubi Thamyris vates oculis privatus est, XLVII.

Δωτώ, οὐς, una Nereidum, 248.

E.

Ελαρίδης, Elaræ f., Tityus, CLXX.

Ελατίδης, Elati f., Ischys, LXXXVII.

Ελαίθυια, Jovis Junonisque filia, 922

Εἰρήνη, Horarum una, τελαθυῖα, 902.

Ἐκαταίος, quinque filiarum pater e filia Phoronei, XCI.

Ἐκάτη, Persæ et Asteries filia, 411; cujus laudes canuntur 411—452; Scyllæ mater e Phorbante, XLIII; facta ex Iphigenia, CV.

Ἐλένη, neque Ledaë, nec Nemesis, sed Oceani ac Tethyos filia, XXXV; ejus procos ab Hesiodo fuisse enumeratos, XXXVI; belli Trojani causa, ῥόκομος, O. 165.

Ἐλευθήρ, ἥρος, mons Bæotiae, 54.

Ἐλευσίς, ἴνος, urbs Attica, Cereri sacra, CCI.

Ἐλίκη, 1) (quæ Callisto ab Hygino nominatur), Lycaonis filia, Arcadis mater e Jove, inter astra Arctos (Ursa)

major, XCIX, ubi ejus historia. 2) urbs Achajæ, S. 381, 475.

Ἐλικών, ὤνος, Bæotiae mons, Musarum sedes, 2, 7; ζάθεος, 23; cujus in vicinia Ascrea sita erat, O. 639.

Ἐλικωνιάδες, αἱ, Musæ cognominantur, 1; O. 658.

Ἑλλάς, ἄδος, Græcia, ἱερή, O. 653.

Ἑλλήν, ἥνος, Promethei ac Pyrrhae f., XXI; pater Dori, Xuthi, Ἀεoli, XXIII.

Ἑλλοπία, regio Thesprotiae, describitur, LI.

Ἑλπίς, ἰδος, Spes, sola remansit in Pandoræ amphora, O. 96, seqq.

Ἐνδυμίων, ὤνος, Aethlii et Calyces f., cui Jupiter vitam finem sibi ipsi destinandi potestatem dedit, CXLIV; qualis ejus historia apud Hesiodum fuerit, EXI.

Ἐννοσίγαιος, Neptuni nomen proprium cum epithetis: βαρύκτυπος, 818; γαιήροχος, L; ἐρίκτυπος, 441, 456, 930; ταύρεος, S. 104. Neptuni epitheton, 15.

Ἐνυάλιος, nomen Martis, S. 371, ἀναξ.

Ἐνυώ, οὐς, Græarum altera, κροκόπεπλος, 273.

Ἐξάδιος, unus e principibus Lapitharum, S. 180.

Ἐπειοὶ ἄνδρες, Epei, Elidis incolæ, LXXXVIII.

Ἐπιάλτης, daemon (Romanorum Incubo), LXXX.

Ἐπιμηθεύς, ἑως, Japeti et Clymenes f., ἀμαρτίνοος, 511; Pandoram a Jove sibi missam excipit, 513; O. 84, seqq.

Ἐπτάπορος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 341.

Ἐρατώ, οὐς, 1) Musarum una, 78. 2) Nereidum una, 247.

Ἐρεβος, οὐς, τὸ, Erebus, Chaus f. Noctisque frater, 123; Ætheris et Diei pater ex Nocte sorore, 125. Loculus infernus, in quem Menæti a Jove deiectus est, 515; Ἐρέβεσφιν, ex Erebo, 669.

Ἐρεχθεύς, ἑως, Sycionis pater, CLXIX.

Ἐρινύς et Ἐρινύς, αἱ, Furiæ, Telluris filiae e guttis cruentis pudendorum Cæli a Saturno resectorum, 185; quo die Horco deo serviant, O. 803.

Ἐρίς, ἰδος, ἡ, Contentio, Noctis filia, κρατερόθυμος, 225; O. 17; mater Laboris, Oblivionis, Famis, etc., συγερή, 226, seqq; Horci (Jurisjurandi) mater, 231, O. 804; in Herculis scuto representata, S. 156. Ἐρίδων duo genera (Æmulatio atque Invidia) descripta O. 11, seqq.

Ἐρμῶν, ὤνος, Mercurius, ἀκάκητα, XXXII. Vid. Ἐρμῆς.

Ἐρμείας, Mercurius. O. 68. Vid. Ἐρμῆς.

Ἐρμῆς et Ἐρμῶν, ὤνος et Ἐρμείας, Mercurius, Jovis ac Majæ f., κύδιμος, κήρυξ ἀθανάτων, 938; pater Arabi e Thronia, ἀκάκητα, XXXII; quomodo Jovis jussu, O. 68, Pandoram exornaverit, O. 77 — 88, θεῶν κήρυξ; cum Pandora ad Epimetheum missus, O. 84; Boreæ filios a persequendis Harpyiis desistere ac reverti jubet, CLI; pecudum fertilitati favet, 444.

Ἐρμιόνη, Menelai filia, XCIII.

Ἐρμος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 343.

Ἔρος, ὁ, Amor, deorum primigeniorum unus. λυσίμελῆς, 120; Veneris comes, 201.

Ἐρυθραία, Erythea insula, ubi Hercules Geryonem vicit, περιόρυτος, 290, ἀμυζόρυτος, 983.

Ἐρυσίχθων, ὤνος, unde Αἰθων appellatus sit, CCXII.

Ἐρῶπις, ἰδος, Apollinis atque Arsinoes filia, LXXXV.

Ἐσπερίδες, αἱ, Noctis filiae, malorum aureorum custodes, in extrema Oceani ora habitantes, 215, λυγύρωνοι, 275, 518.

Ἐτεκλής, ἑους, CXX.

Ἐτέοχος, Cephissi Fluvii f., primus Gratiis sacra facit, CXLIII.

Εὐαγορή, Nereidum una, 257.

Εὐαίχημη, Hylli filia, Polycæonis uxor, CIX.

Εὐάργη, Nereidum una, 259.

Εὐβοία, insula. Nominis derivatio, III; ibi Chalcis urbs,

CXXIII; Orionem ibi habitasse, CLXXVIII; huc Hesiodus Aulide trajecit, O. 651. Vid. Ἀθανίης.
 Εὐδώρα, 1) una Nereidum, 244. 2) una Oceanitidum, 360. 3) Hyadum una, τανύπεπλος, LXVII.
 Εὐήνος Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 345.
 Εὐκράντη, Nereidum una, 243.
 Εὐλιμένη, una Nereidum, 246.
 Εὐνείκη, una Nereidum, 247.
 Εὐνομία, Horarum una, 902.
 Εὐπόμπη, Nereidum una, 261.
 Εὐρύαλη, trium Gorgonum una, 276.
 Εὐρύαλος, ab Œnomaο occisus, CX.
 Εὐρυανάση, Hyperphantis filia, Clymenes mater e Minya, CLXII.
 Εὐρυβία, Telluris Pontique filia, 239; e Crio mater Astrari, Pallantis, Persæ, 375 seqq.
 Εὐρυγύτης, alterum Androgei nomen, LXXVIII.
 Εὐρύλοχος Cyclriden draconem profligavit, CCI.
 Εὐρύμαχος, ab Œnomaο occisus, CX.
 Εὐρυνόμη, Oceanitidum una, 358, 908; mater Gratiarum ex Jove, 907 seqq.
 Εὐρυσθεύς, ἥρως, S. 91, ἀλιττήμενος.
 Εὐρυτίων, ὤνας, pastor Geryonis, ab Hercule interfectus, 293.
 Εὐρυτος, Stratonices f., quatuor filiorum pater ex Antiope, XLV.
 Εὐρώπη, 1.) Phœnicis filia, e Jove mater Minois, Sarpêdonis, Rhadamanthi, CXLIX, ubi ejus historia. 2) una Oceanitidum, 357.
 Εὐτέρπη, Musarum una, 77.
 Εὐφημος, Neptuni ac Mecionices f., L.
 Εὐφροσύνη, una Gratiarum, 909.
 Ἐφιάλης, LXXX.
 Ἐχέμος Timandram uxorem duxit, VIII.
 Ἐχιδνα, Chrysaoris et Calliroes filia, κρατερόρρων, 297 seqq., ubi ejus descriptio atque historia; e Typhæone mater Othri, Cerberi, Hydræ Lernæ, Chînæræ, 306 seqq.; Sphingis mater et Nemei leonis ex Othro, 326; sub terra inclusa apud Arimos, λυγρή, 304.
 Ἐωσφόρος, ἀστὴρ, Lucifer, Astrari Auroræque f., 381.

Z.

Ζευξώ, οὖς, una Oceanitidum, 352.
 Ζεύς, Διὸς et Ζηνὸς, Jupiter, Saturni et Rheæ f., 457, in Creta insula natus atque educatus, 468—484, lapidem suo loco a Saturno devoratum, 485 seqq., deinde vomitum, 497, Delphis extruxit hujus rei monumentum, 498 seqq.; Minervæ pater ex Metide, qua devorata, 886 seqq., 899, illa ex ejus capite prosiluit, 924 seqq.; Horarum ac Parcarum pater e Themide, 901; Virginis, atri, ex eadem, XI; Gratiarum ex Eurynome, 907; Proserpinæ ex Cerere, 912; Musarum e Mnemosyne, 53—61, 910; e Latona Apollinis et Dianæ, 918, LXXXVII; ex Junone Hebes (cf. 952), Martis, Ilithyæ, 921; e Maia Mercurii, 938; Bacchi e Semele, 940; Herculis ex Alcmena, 943, S. 27 seqq. et 52 seqq.; Arcadis ex Helice s. Callisto, XCIX, Græci ex Pandora, XX; e Thyia Magnetis ac Macedonis, XXVI; Minois, Sarpêdonis, Rhadamanthi ex Europa, quam bovis specie indutus in Cretam insulam trajecit, ibi compressit, dein Asterioni regi in matrimonium dedit, CXLIX; pater Castoris et Pollucis, XXXVI; Aëthlii pater, CXLIV; Stygem honoraturus ejus liberos, Βίην et Κράτος, suos comites facit, 386, 388, Deorum jusjurandum constituit ipsam 399 seqq. ejus ad aquam petendam Iridem mittit, quando Deorum alicui jusjurandum dandum est, 787; quomodo Hecaten honoraverit, 412; liberat

Cyclopes a Saturno sub terra vinctos, 501; qui tonitru et fulmen ei dant, 502 seqq., 141, quæ Pegasus ipsi fert, 286; Menœtium in Erebum dejecit, 514; Atlanti cælum dat sustinendum, 520; Prometheus vincto aquilam immittit, quæ ejus jecur rodât, 521 seqq.; Centimanos ab Urano sub terram detrusos ad lucem reducit, ut Diis contra Titanes opem ferant, 624 seqq., 639 seqq., 669; Jovis contra Titanes certamen describitur, 687 seqq.; Typhœum fulminibus oppressum in Tartarum detrudit, 853—868; Tellure suadente Deorum rex creatur, 884; quomodo a Prometheus deceptus, 535—569; Pandoram fingi atque exornari jubet, 570, 585, O. 60 seqq., eamque paratam ad Epimetheum mittit, O. 83; ævi aurei auctor, O. 143, ac ferrei, O. 158; heroes in Thebano Trojanoque bello occisos ad μακάρων νήσους delegat, O. 167 seqq.; Euboræ nomen Abantidi insulæ tribuit, III; Io a se compressam in vacca speciem convertit, neque amplius se cum ipsa coitutum jurat, V; Deucalioni Leleges dat, XXV; Æsculapium fulminis ictu interdicat, XXXIV; ejus oraculum Dodonæum, LI, 5 seqq.; cum Junone de concubitus voluptate deceptat, CXXI; quo dono Endymionem donaverit, CXLIV; e formicis Myrmidones facit, LXIV.—
 Επιθήτα : αἰγίολος, 11, 13, 23, 52, 735, 920, 966, 1022; S. 322, 443; O. 99, 483, 661; CXXIV; ἀνὰ, 660 (Κρόνου υἱός); μακάρεσσιν ἀνάσσω, S. 328; ἀθανάτων βασιλεὺς, O. 668; θεῶν βασιλεὺς καὶ ἀνδρῶν, 923; ἀφ' οὗτα μήδεα εἰδώς, 545, 550, 561; βαρύκτυπος, 388; S. 318; O. 79; εὐρύωψ, 484, et εὐρύοπα, 514; O. 229, 239, 281; ἐρίγδουπος, 41; ἐρισθενής, O. 415; ἐρισμάραχος, 815; κύδιστος, 548; μέγας, 76, 81, 465, 479, 708, 952, 1002 S. 371; O. 122; μετίετα, 56, 520, 904, 914; S. 33, 383; O. 104; μητιόεις, 286, 457; O. 51, 769; νεφέληγερέτα, 558, 730, 944; O. 53, 99; πατήρ, O. 143, 259; CXX; πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, 542, 643, 838; 47, 457, 468; S. 27, 103; O. 59; τερπικέραυνος, O. 52, 273; XXVI; ὑπερμενής, 534; S. 413; ὑψιβρεμέτης, 568, 601; O. 8; ὑψιμεδών, 529; CLI. Vid. Ὀλύμπιος.— Διόθεν, S. 22 et ἐκ Διόθεν, O. 765. Ζεύς ὕει, O. 488; Διὸς ὕμερος, O. 626, 676.— Præterea passim Jovis mentio, ut 96, 104, 285, 316, 348, 428, 513, 613, 893; S. 56, 66, 89, 150, 197, 202, 320, 392, 422, 424, 448; O. 2, 4, 36, 47, 69, 138, 180, 267, 333, 348, 379, 565, 724.— Conf. Αἰνέτιος, Κρονίδης, Κρονίων.— Ζεὺς χθόνιος, O. 465, vid. Αἰδης.
 Ζέφυρος, Ventus, Astrari Auroræque f., 379; 870; O. 594.
 Ζήθος, cum Amphione fratre Thebarum mœnia citharizando exstruit, CCIV.
 Ζήλος (Æmulatio), Pallantis et Stygis f., 384.
 Ζήτης et Calais frater a Strophadibus insulis Mercurii jussu revertentes Jovem implorant, ut Harpyiis parcat, CLI, CLII.

H.

Ἥβη, χρυσοστέφανος, 17; Jovis Junonisque filia, 922, 952; Herculis uxor, 950.
 Ἥλιος, Sol, f. Hyperionis (conf. 1011) et Thæræ, 371; 760; e Perside pater Circes (conf. 1011) et Ætææ regis, ἀχαμας, 956; μέγας, 18; φασίμβροτος, 958; Clymenis pater, Phæthontis aut avus, CIV, aut pater e Clymene, CLXII; ejus curru Circe vehitur, CCII.
 Ἥτιόνη, Nereidum una, 255.
 Ἥλεκτρη, una Oceanitidum, 265, 349; e Thanmante marito mater Iridis et Harpyiarum, 265 seqq.
 Ἥλεκτρώων, ὤνας, Alcmenes pater, λαοσπότης, S. 3; interfectus ab Amphitryone, S. 11, 82.
 Ἥλεκτρώωνη, Electryonis f., Alcmena, S. 16; τανύστρυφος, S. 35; εὐσφύρος, S. 85.

Ἡλιάδες, αἱ, Heliades, Solis filiae, Phaëthontis sorores, quarum nomina et historia, CIV.
 Ἡλιάη, una Heliadum, CIV.
 Ἡμαθίων, ὠνος, Tithoni Auroraeque f. ἀναΐ, 985.
 Ἡμέρη, ἡ, Dies, Erebi Noctisque filia, Aetheris soror, 124; mater Broti ex Aethere, CLXXII. Dies et Nox alternis Tartarum intrant et inde redeunt, 747 seqq.
 Ἡνιόχη, Creontis uxor, τανύπεπλος, S. 83.
 Ἡρακλῆς, κλῆρος, Hercules, Jovis et Alcmenes f., 943; S. 52 seqq. Διὸς υἱός, 316, S. 150, 163, 392, 413; ἀτάρ-
 ητος Διὸς υἱός, S. 110; Διὸς ἀλκιμος υἱός, S. 320; Διὸς
 θρασυκάρδιος υἱός, S. 448; Διὸς ταλακάρδιος υἱός, S.
 424; υἱός Ἀλκμήνης, S. 467; Ἀλκμήνης ἀλκιμος υἱός, 526,
 950; ἴς Ἡρακλῆος, 951; βίη Ἡρακλῆϊν passim, vid.
 Ἡρακλῆϊος; (δεινῆς) ἀκρόρτος αὐτῆς, S. 433, 459; θεῖος,
 S. 136; κρατερόφρων, S. 458; Θηβαγενής, 430; pater
 Hylli, CIX; hospes Telamonis, CXV; undecim aetatibus
 minor natu quam Busiris, CXC VII; difficiles labores ei
 imperati, S. 94; Geryonem interficit ac boves ejus ex
 Erythea insula Tyrintha abducit, 289 seqq., 982, occi-
 sis etiam Orthro cane et Eurytione pastore, 293; hydram
 Lernaeam, 316 seqq., et Nemeum leonem interficit, 332;
 Prometheus vinctum liberat, 526 seqq.; Periclyme-
 num occidit, XXX; ejus ocreae Vulcani, S. 123, thorax
 Minervae donum, S. 125; ejus sagittae describuntur S.
 130 seqq.; ejus scutum, quod Vulcanus fabricatus est,
 describitur S. 139—320; Martem olim a se vulneratum
 esse gloriatur, S. 359 seqq.; ejus certamen cum Cycno,
 S. 368—423, quem interficit, S. 416 seqq., et spoliatur,
 S. 467; cum Marte pugnat, S. 425 seqq., eumque vulne-
 rat, S. 460; Cycno Marteque victis Trachina ad Ceycem
 venit, S. 469; Heben uxorem ducit, 950, et cum ea
 ἀπῆματος καὶ ἀγῆρας in Olympo habitat, 955. — S. 74,
 138. — Vid. Ἀμφιτρωνιάδης.
 Ἡρακλῆϊος, adj. Herculeus; βίη Ἡρακλῆϊν Hercules vo-
 catur 289, 315, 943, 982; S. 52, 69, 115, 349, 416, 452;
 item ἴς βίης Ἡρακλῆϊν, 332.
 Ἡρῆ, Juno, Rheae et Saturni filia, 454; Jovis uxor et ex
 eo mater Hebes (cf. 952), Martis, Ilithyiae, 921, seqq.;
 Vulcani mater nullo ex viro, 927; Herculi irata hydram
 Lernaeam nutrit, 314, ac Nemeum leonem, 328; Jo-
 vem in ius concubitu deprehendit, V; cum Jove de con-
 cubitu voluptate disceptat, CXXI. Epitheta: πότνια,
 11; Ἀργεῖη, χρυσόισι πεδίοις ἐμβεβαυῖα, 12; λευκώλενος,
 314; Διὸς κυδὴν παράκοιτις, 328; χρυσοπέδιλος, 454, 952.
 Ἡριδανός, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., βαθυδίνης, 338.
 Ἡσίδοος, Musae eum in Helicone pecudes pascentem ca-
 nere docent ac jubent, 22—34, 662; Chalcide in ludis fu-
 nebribus Amphidamantis regis praemium poeseos conse-
 cutus est tripodam, quem Musis dedicavit, 651—659;
 cum Homero in Delo insula Apollinem cecinit, CLXVIII.
 Ἡραϊστος, Vulcanus, Junonis nullo ex patre f., 927;
 Aglaia Gratiarum uxorem ducit, 945; Jovis jussu, O.
 60 seqq., Pandoram fingit, 571; O. 70, ejusque auream
 coronam fabricatur, 579 seqq.; Herculis ocreae, Ἡραί-
 στου κλυτὰ δῶρα, S. 123; Herculis scutum (S. 139—320)
 fabricatus est, S. 319—866. Epitheta: κλυτός, 927; S.
 244; ἀγακλυτός, 945; περικλυτός, 579; περίφρων, S. 297,
 313. — Vid. Ἀμφιγυγίς.
 Ἡώς, οὖς, Aurora, 18; πολυδερκής, 451; Hyperionis et
 Theae filia, 372; ex Astraeo mater quatuor Ventorum,
 Luciferi aliorumque Astrorum, 382; e Tithono mater
 Memnonis et Emathionis, 984, e Cephalo Phaëthontis,
 986.

Θ.

Θάλια, Thalia, Musarum una, 77.

Θαλίη, una Gratiarum, ἐρατεινή, 909.
 Θάμυρις, vates, in campo Dotio oculorum lumine priva-
 tus, XLVII.
 Θάνατος (Mors), Noctis f., 212, 758; frater Somni, 756,
 quocum in Tartaro habitat, 759; describitur 764 seqq.
 Θάσος, ἡ, insula, CLXXXIV.
 Θαύμας, αντος, Ponti Tellurisque f., 237; Electram uxorem
 ducit, 265; ex ea pater Iridis (cf. 780) et Harpylarum,
 266 seqq.
 Θεήν, Thea, Coeli ac Telluris filia, 135; ex Hyperione ma-
 ter Solis, Lunae, Aurorae, 371 seqq.
 Θέμις, ἰδος, αἰδοίη, 16; Coeli Tellurisque filia, 135; Jovis
 secunda uxor, Horarum et Parcarum ex eo mater, λι-
 παρή, 901 seqq.; ex eodem mater Virginis, astri, XI.
 Θεμιστονόη, Ceycis filia, Cycni uxor, κυανώπις, S. 356.
 Θεμιστώ, οὖς, una Nereidum, 261.
 Θεσσαλία. Ibi Deucalionis posteritas regnabat, XXIV.
 Θέτις, ἰδος, una Nereidum, 244, 1003; Achillis mater e
 Peleo, θεὰ ἀργυρόπεζα, 1006; filios e Peleo sibi natos in-
 terficat, solo Achille servato, II.
 Θηβαγενής, εὐς, adj. Thebis natus, Herculis epitheton, 530.
 Θῆβαι, αἱ et ἡ Θήβη, Thebae, urbs Boeotiae, cujus moenia a
 Zetho et Amphione aedificata, CCIV; Neptuni praesidio
 fruitur, S. 105; ibi Amphitryo habitabat relicta Tiryn-
 the, S. 3, 13, 80; bellum ibi Thebanum (τῶν septem
 contra Thebas), O. 162.
 Θήβη, ἡ, 978, εὐστέφανος; O. 161, ἐπτάπυλος; S. 49, 80
 εὐστέφανος, 105. Vid. Θῆβαι.
 Θηρώ, οὖς, filia Phylantis et Lipephiles, Chæronis mater
 ex Apolline, LIV.
 Θησεύς, εὐς, Aegaei f., unus e principibus Lapitharum,
 S. 182; Aegles amore captus Ariadnen deserit, LXXXV,
 LXXXIV; Hippen et Aeglen uxores ducit, LXXXVI.
 Θόας, ὁ, gen. Θόα, LXXXVI.
 Θόη, 1) una Nereidum, 245; 2) Oceanitidum una, 354
 Θρηάκιος, adj. Thracius; Θρηάκιος Βορέας, O. 553.
 Θρήκη, Thracia, ἵπποτρόφος, O. 507.
 Θρονίη, Arabi mater e Mercurio, XXXII.
 Θυία, Deucalionis filia, mater Magnetis ac Macedonis ex
 Jove, XXVI.

I.

Ἰάνειρα, una Oceanitidum, 356.
 Ἰάνθη, una Oceanitidum, 349.
 Ἰαπετιονίδης, Japeti f., Prometheus, 528, 614; πάντων
 ἐριδείκετος ἀνάκτων, 543; πάντων περί μήδεα εἰδώς, 559;
 O. 54. Vid. Προμηθεύς.
 Ἰαπετός, 19; Coeli ac Telluris f., 134; Clymenes maritus,
 507; ex ea pater Atlantis, Menæti, Promethei (cf. 565;
 O. 50), Epimethei, 509 seqq.
 Ἰάσιος, e Cerere Pluti pater, ἥρως, 970.
 Ἰαωλκός et Ἰωλκός, ἡ, urbs Magnesiae, κλειτή, S. 380,
 474; quo Jaso e Colchide rediit, 997.
 Ἰδαίος, adj. Vid. Δάκτυλοι.
 Ἰδὴ, Troadis mons, in quo Anchises cum Venere concu-
 buit, πολύπτυχος, ὕληέσση, 1010.
 Ἰδυία, Oceanitidum una, 352, 959; Aetiae uxor, καλλιπά-
 ρηος, 960, et ex eo mater Medae, 961.
 Ἰήσων, ονος, Jaso, Aesonis et Polymelae f. CLXXXI; a
 Chirone educatus, LXXXIII, Medei pater e Medea, quam
 Jolcum e Colchide trajectam duxerat uxorem, 992—
 1001; ποιμὴν λαῶν, 1000.
 Ἰλέος, ἥος, Oileus, Ajacis minoris pater. Nominis deriva-
 tio XLVIII.
 Ἰμερος (Desiderium) cum Gratiis prope Musas habitat, 64;
 Venerem comitatur, 201.
 Ἰναχος, Mycenes pater, CVII.
 Ἰνώ, οὖς, Cadmi et Harmoniae filia, 976.

Ἰόλαος, Iphiclis f., S. 89, 111; Herculis auriga, S. 77, 118; cum Hercule Cycnum occisum spoliis exiit, S. 467; Herculem adjuvat in vincenda hydra Lernæa, 317. Epi-theta: ἀρηίζυλος, 317; ἀμώμητος, S. 102; διόγεντος, S. 340; ἥρων, S. 78; κρατερός, S. 77, 323; κυδάλιμος, S. 74, 467.
Ἰόλειτ, Euryti et Antiopes filia, ξανθὴ, XLV.
Ἰοφώσση, Æetæ filia, quatuor filiorum mater e Phrixo, LXII.
Ἰππη, Thesei uxor, LXXXVI.
Ἰπποβόη, una Nereidum, ἐρόεσσα, 251.
Ἰππονόη, Nereidum una, ῥοδόπηχυς, 251.
Ἰππόνους, pater Peribææ, LXXXVIII.
Ἰππόστρατος, Phyceti f., Amaryncei nepos, princeps Epeo-rum, Peribæam compressit, ὄζος Ἄρης, LXXXVIII.
Ἰππότης, ου, Phylantis et Lipephiles f. LIV.
Ἰππου κρήνη, Hippocrene fons in Helicone monte, 6.
Ἰππώ, οὗς, una Oceanitidum, 351.
Ἴρις, ἰδος, ιν, Thaumantis et Electræ filia, ὠκεΐα, 266, 780; interdum a Jove ad Tartarum mittitur Stygis aquam (θεῶν μέγαν ὄρκον) petitura, πόδας ὠκέα, 780, 784.
Ἰστίη, Vesta, Rheæ et Saturni filia, 454.
Ἰστρος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., καλλιρέεθρος, 339.
Ἰσχυς, Elati f., Coronidem uxorem duxit, LXXXVII.
Ἰσιγένεια quæ fuerat, dein Hecate facta est, CV.
Ἰφικλείδης, Iphiclis f., Iolaus, S. 111.
Ἰφικλής, ἥος, Amphitryonis et Alcmenes f., S. 47, seqq., 56.
Ἰφικλος, Phylaci et Clymenes f., celeritate insignis, CLXII.; plura de eo ejusque bobus CXVI.
Ἰφιμέδεια, Aloëi uxor, Aloidarum mater e Neptuno, LX.
Ἰφίτος, Euryti et Antiopes f., ὄζος Ἄρης, XLV.
Ἰώ, οὗς, Pirenis filia, a Jove compressa, dein in vaccam commutata, V.
Ἰωλκός, ἡ, 997; vid. Ἰαωλκός.

K.

Καδμεῖος, adj. Cadmeus. Καδμείη Σεμέλη, 940; οἱ Καδ-μεῖοι, Thebani, 326; φερεσσαέες, S. 13.
Καδμηίς, adj. fem. Καδμηίς γαίη Thebæ cognominantur O. 162.
Κάδμος, Harmoniæ maritus, ὑπέρθυμος, 937; ex ea pater Inus, Semeles, Agaves, Autonoes, Polydori, 975 seqq.
Κάϊκος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., εὐρρέτης, 343.
Καινεύς, ἑως, unus e Lapitharum principibus, S. 179.
Καλλιόπη, Musarum una, quæ προφερεστάτη ἐστὶν ἀπα-σέων, 79.
Καλλιρόη, una Oceanitidum, 288, 351, 979; e Chry-saore mater Geryonis, 237 seqq., 979 seqq., et Echidnæ, 295.
Καλλιστώ, οὗς, vid. Ἐλίχη.
Καλύκη, Endymionis mater ex Aethlio, CXLIV.
Καλυψώ, οὗς, una Oceanitidum, ἡμερόεσσα, 359; Nausi-thoi et Nausinoi mater ex Ulixæ, διὰ θεῶν, 1017.
Κάλχας, αντος, vates, a Mopso vaticinandi arte victus, præ mærore diem obiit, CXVII.
Κασσιόπεια, Phinei mater e Phœnice, LVIII.
Κάστωρ, ορος, Jovis filius XXXVI.
Κατουδαῖοι, οἱ, qui Troglodytæ alibi vocantur, CXIV.
Κένταυροι, οἱ, LXXXII; cum Lapithis pugnantes in Her-culis clypeo representati, S. 184 seqq.
Κέρβερος, Orci canis, Typhaonis et Echidnæ f., 310 seqq., ubi describitur.
Κερκηίς, ἰδος, Oceanitidum una, φυὴν ἐρατὴ, 355.
Κέφαλος, ex Aurora pater Phaethontis, 986.
Κηρ, πρὸς, ἡ, Noctis filia, μέλαινα, 221; in Herculis scuto

repræsentata, S. 156 seqq.; præterea in plur. num. αὶ Κήρες, deæ fatales, (a Parcis diversæ,) filia Noctis, νηλεόποινοι, 217 seqq.; quales in Herculis scuto repræ-sentatæ fuerint, S. 249 seqq.
Κητώ, οὗς, Ponti ac Telluris filia, καλλιπάρης, 238; e Phorco mater Græarum Gorgonumque, 270 seqq., et draconis aurea mala custodientis, 333 seqq.
Κήρυξ, ὕκος, Trachiniorum rex, Themistoneos pater, ad quem Hercules proficiscitur, ἀναξ, S. 354 seqq.; Cy-cnum, generum suum, ab Herculo interfectum sepelit, S. 472, seqq.; φίλος μακάρεσσι θεοῖσι, S. 476. Κήρυκος γάμος (Ceycis nuptiæ), carmen Hesiodeum, memora-tur CLXXXII.
Κηρισός, Fluvius, Eteocli pater, CXLIII; de ejus cursu, CXLII.
Κίρκη, Solis et Perseidis filia, Æetæ regis soror, 957, 1011; ex Ulixæ mater Agrii, Latini, Telegoni, 1011 seqq.; Solis curru ad insulam Tyrrhenici maris vecta, CCII.
Κίρρα, Phocidis urbs, CXXXV.
Κλάρος, ἡ, Ioniæ oppidum, CXVII.
Κλεαδᾶτος, IX, κεδάλιμος.
Κλέεια, Hyadum una, εὐστέφανος, LXVII.
Κλειώ, οὗς, Clio Musa, 77.
Κλεόλλα, Diantis filia, mater Atridarum e Plisthene, Atræi filio, LXXVII.
Κλόμενος, Orchomeni f., CXC.
Κλυμένη, 1) Minyæ filia ex Euryanasse, mater Iphicli e Phylaco, Phaethontis e Sole, CLXII. 2) una Oceaniti-dum, 351, 507; ex Japeto marito mater Atlantis, Menæti, Promethei, Epimethei, 507 seqq.
Κλυμένης, Solis f., pater Phaethontis e Merope, CIV.
Κλυτή, Oceanitidum una, 352.
Κλύτιος, Euryti et Antiopes f., XLV.
Κλωθώ, οὗς, Parcarum una, 218, 905; in Herculis scuto repræsentata, S. 258.
Κοῖος, Cœli et Telluris f., 134; pater Latonæ et Asteries e Phœbe, 404 seqq.
Κορωνίς, ἰδος, ιν, Phlegiæ filia, quam Ischys uxorem duxit, LXXXVII; Hyadum una, LXVII.
Κόττος, Cœli ac Telluris f. centimanus, 147 seqq., 618, 653, 714, 734, 817. Vid. Ὀδριάρεως.
Κουρήτες, οἱ, e quinque filiabus Hecatæi filiaque Pho-ronei nati, θεοὶ φιλοπαίγμονες, ὄρησσηρες, XCI; contra Ætolos ab Apolline adjuvi, CXI.
Κράτος, εος, τὸ (Robur), e Pallante et Styge natum, 385; cum Βίη (Vi) apud Jovem habitat, 386 seqq., 401 seqq.
Κρείων, οντος, Thebanorum rex, Henioches maritus, S. 83.
Κρηθεύς, ἑως, Æoli f., XXIII.
Κρής, τὰς, ὁ, Cretensis, XXXVII; οἱ Κρήτες, Cretenses, quorum rex Asterio, CXLIX.
Κρήτη, insula, ubi Lyctos urbs, 477; ibi Jupiter natus et educatus, 480, εὐρείη; ibi Jasius cum Cerere con-cubuit, 971; huc Jupiter Europen duxit, CXLIJX; huc Orio venit, XLIII; ibi Idæi Dactyli ferrum tem-perarunt, CLV; hujus in vicinitate Ogyia insula sita, CCIII.
Κρίος, Cœli et Telluris f., 134; ex Eurybia pater Astræi, Pallantis, Persæ, 375 seqq.
Κρονίης, εω, Saturni f., Jupi er, 53, 412, 423, 450, 572, 624; O. 18 (ὠφίζυγος), 71, 138, 158, 168, 239, 247; XXV.
Κρονίων, ωνος, Saturni f., Jupiter, 4, 534, 949; O. 242, 259, 276; CXXXVII; ἀναξ, O. 69; κελαινέης, S. 53; θεῶν σημάτων πάντων, S. 56; ὑπερμενής, 534.
Κρόνος, Saturnus, Cœli ac Telluris f., 137; ultionem a

patre petendam in se recipit, 168 seqq.; falce, quam mater ei dederat, 145, patris genitalia resecat, 178 seqq.; ex Rhea pater Vestæ, Cereris, Junonis, Plutonis, Neptuni, Jovis, 453 seqq.; filios devorat, 459, devoratos revomit, 495; in Tartaro a Titanibus circumdatus, 851; aureo ævo Deorum rex erat, O. 111; heroum mortuorum in μακάρων νήσοις degentium rex, O. 169. Epitheta: ἀγκυλομήτης, 19, 137, 473, 495; βασιλεύς, 476; μέγας, 459, 495. Præterea obvius 73, 395, 625, 630, 634, 648, 660, 668.

Κρόταλος, ab CEnomao occisus, CX.

Κυανοχαΐτης, ου, nomen proprium Neptuni, 278.

Κυδαλίων, ωνος, Orionis cæco itineris dux a Vulcano datus, XLIII.

Κυδοιμὸς (Turba belli), in Herculis scuto repræsentatus, S. 156.

Κυθήρεια, Venus unde appellata sit, 198; εὐστέφανος, 196, 1008; 934.

Κύθηρα, τὰ, insula, 192, 198.

Κύκλωπες, οἱ, Telluris et Cœli filii tres, Brontes, Steropes, Arges, 139 seqq.; eorum descriptio nominisque derivatio, 142 seqq.; Jovi fulmen fabricati sunt, 141, 502 seqq.; a Saturno sub terra victos Jupiter liberat, 501 seqq.; ab Apolline occisi, XXXIII.

Κύκνος, 1) Martis f., μεγάρμος, S. 57; maritus Themistoe, filia Ceycis, S. 356; ejus cum Hercule certamen, S. 368 — 423; ab Hercule interfectus, S. 57, 416 seqq., ac spoliis privatus, S. 467; a Ceyce socero sepultus, S. 472 seqq.; ἀρύμων, S. 65; εὐμελής, S. 368; ἱππόδαμος, S. 346; præterea obvius S. 329, 331, 350, 413; unde nomen traxerit, CLXXXIX. 2) Liguriæ rex, Phaëthonti propinquus, in cygnum conversus, CIV.

Κυματολήγη, una Nereidum, 253.

Κύμη, Æolidis urbs, qua relicta pater Hesiodi in Bæotiam trajecit, Αἰολίς, O. 636.

Κυμοδόκη, una Nereidum, 252.

Κυμοθόη, una Nereidum, 245.

Κυμοπόλεια, Neptuni filia, uxor Briarei, 819.

Κυμώ, οὗς, Nereidum una, 255.

Κυπρογενής, έος, ή, Venus unde vocata sit, 199. Conf. Κύπρος.

Κύπρος, ή, insula, ubi Venus nata, περίβρυτος, 193; πολύκλυστος, 199.

Κύπρις, ιδος, Cypria, i. e. Venus, V.

Κυρήνη, Aristæi mater ex Apolline, LXX; ad Peneum fluvium habitabat, καλή, LII.

Κυτίσωρος, Phrixi f. ex Iophosse, LXII.

Κυκρείδης, draco, cujus historia CCI.

Κυκρεΐς, έως, qui Cychriden draconem nutrit, CCI.

Λ.

Λάδων, ωνος, 1) draco Typhaone natus, CXLVII. 2) Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 344.

Λαμπετή, Heliadum una, CIV.

Λαομέδεια, Nereidum una, 257.

Λαπίθαι, άων, οἱ, quorum cum Centauris certamen in Herculis clypeo repræsentatum, S. 177 seqq., αἰχμηταί.

Λατίνας, Ulixis et Circes f., ἀρύμων, κρατερὸς, 1013, Tyrrhenorum rex, 1016.

Λάχεσις, ή, una Parcarum, 218, 905; in Herculis scuto repræsentata, S. 258.

Λειαγόρη, una Nereidum, 257.

Λειπερίη, Iolai filia, Phylantis uxor, Hippotæ ac Therus mater, LIV.

Λέλεγες, οἱ, quorum rex Locrus, XXV. Deucalioni olim a Jove dati, *ibid.*

Λερναῖος, adj. 314, vid. Ὑδρη. *

Λήθη, ή, Oblivio, Eridis filia, 227.

Λήμνος, ή, insula. Huc Orio in itinere suo venit, XLIII.

Ληναίων μὴν, mensis, (Γαμηλιών Atheniensium, qui Januario nostro fere respondet), O. 504.

Λητοδῆς, 1) Latonæ filius, Apollo, S. 479. 2) Latonæ nepos, Æsculapius, XXXIV.

Λητώ, οὗς, 19; Phœbes et Cœi filia, κυανόπεπλος, 406; ex Jove mater Apollinis, 918, LXXXVII, CLXVIII, et Dianæ, 918; quo die Apollinem pepererit, O. 771.

Λιδύη, Africæ pars. Huc Argonautas venisse, LIV.

Λίγυες, οἱ, populus, CXXXII.

Λιλαίη, Phocidis oppidum, CCLI, Αἰλαίηθεν

Λιμός, ό, (Fames) Eridis filius, 227. O. 299, 302.

Λίνος, vates, Uraniæ f., de quo XCIV, XCV.

Λόγοι ψευδῆς (Mendacia), Eridis filii, 229.

Λοκροί, οἱ, Amphitryone duce Taphiis et Telebois bellum inferunt, ἀγγέμαχοι, S. 25.

Λοκρός, Lelegum rex, XXV.

Λυγκεύς, ήος, inter majores Herculis erat. Hinc Λυγκήος; γενεή τηλεκλειτοῖο Hercules et Iolaus a Minerva appellatur, S. 327.

Λυκάων, ονος, Pelasgi f., αντίθεος, XCVIII; rex Arradum, pater Helices s. Callistus, XCIX; pater Pallantis, CXCVIII.

Λυκομήδης, εος, Cretensis, XXXVII.

Λύκτος, ή, urbs Cretæ, quo Rhea Jovem paritura profecta est, 477, 482.

Λυσitάνασσα, una Nereidum, 258.

M.

Μάγνης, ητος, Jovis et Thyiæ f., XXVI.

Μαϊάνδρος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 339.

Μαΐη, Maja, Atlantis filia, Mercurii mater ex Jove, 938.

Μακηδών, όνος, Jovis ac Thyiæ f., ἱπποχάρμης, XXVI.

Μακροκέφαλοι (Capitones), populus, XLII.

Μαντώ, οὗς, Tiresiæ filia, mater Mopsi, CXVII.

Μάρης, ό, CXXII.

Μάρων, ωνος, CEnopionis filius, XXXVIII.

Μάχαι, αἱ, Pugnæ, Eridis filia, 228.

Μαχάων, ονος, Æsculapii et Xanthes f., CLXXIX.

Μέγαρα, τὰ, Megaridis urbs, σκιόεντα (umbrosa) ab Hesiodo cognominata, CXCII.

Μέδουσα, trium Gorgonum una, 276, mortalis, 277; a Neptuno compressa 278; ejus capite amputato Chrysaor et Pegasus prosiluerunt, 280 seqq.; ejus caput Perseus portat in Herculis scuto repræsentatus, S. 223.

Μελάμπους, οδος, cujus historia CXVI.

Μέλας, ανος, Phrixi et Iophossæ f., LXII.

Μελέαγρος, ab Apolline interfectus, CXI.

Μελίαι Νύμφαι, quas Tellus peperit e guttis cruentis genitalium Cœli a Saturno resectorum, 187.

Μελίθονα, urbs Thessaliæ, XCVI.

Μελίτη, 1) Nereidum una, χαρίεσσα, 246. 2) Myrmeris filia, CLXXV.

Μελπομένη, Musarum una, 77.

Μέμνων, ονος, Æthiopum rex, Tithoni et Auroræ f., χαλκοκορυστής, 984.

Μενέλαος, Plisthenis et Cleollæ f., LXVII; vid. Ἀτρεΐδαι.

Μενεστῶ, οὗς, una Oceanitidum, 357.

Μενίππη, Nereidum una, δίη, 260.

Μενοίτιος, 1) Japeti et Clymenes f., υπερκύδας, 510; Jovis fulmine in Erebum dejectus, ὕδριστής, 514 seqq. 2) Patrocli pater, frater Pelei, Achillis patruus, CLXXXVIII.

Μερόπη, 1) CEnopionis filia, ab Orione compressa,

XLIII; 2) Oceanitis, Phaethontis mater e Clymene, CIV; 2) una Heliadum, *ibid*.
 Μηλέα, Ætææ regis et Idyiaë filia, εὐσφυρος, 961, 992; Medei mater ex Jasone, 1000, qui eam e Colchide Iolcum traiecit, 994, 998, uxorem duxerat, 1000.
 Μηδεῖος, Jasonis et Medeaë f., a Chirone educatus, 1001.
 Μητιονίκη, Euphemi mater e Neptuno, L.
 Μυκῶνη, i. e. Sicyon, Peloponnesi urbs. Ibi Deos cum hominibus certasse, 536.
 Μηλόβοσις, ἡ, Oceanitidum una, 354.
 Μητις, ἰδος, ιν, una Oceanitidum, 358; Jovis prima uxor, quæ Minervam paritura ab eo devoratur, 886 seqq.
 Μίμας, αἰτος, Centaurus, μεταγχαίτης, S. 186.
 Μινύειος, adj. Ὀρχομενός Μινύειος, Orchomenus Minyærum, LIII.
 Μινύας, ου, Neptuni f., pater Clymenes ex Euryanasse, CLXII.
 Μίνως, ωος, Jovis et Europes f., CXLIX; pater Ariadnes, 948; Brylles pater, XLIII; βασιλεύτας ab Hesiodo cognominatus, LXXXIV.
 Μνημοσύνη, Cœli Tellurisq. filia, 135; Musarum e Jove mater, 54, 915, καλλιχομος.
 Μοῖραι, αἱ, Parcaë, Clotho, Lachesis, Atropos, Noctis filiaë, 217; Jovis ac Themidis filiaë, 904; in Herculis scuto representataë, S. 258 seqq. LXVI.
 Μόλυρος, Arisbantis f., ab Hyetto occisus, LIII.
 Μόρος (Fatum), Noctis filius, στυγερός, 211.
 Μοῦσαι, αἱ, Jovis filiaë e Mnemosyne, in Pieria nataë, 53 — 61, 916; Musæ canuntur, 1 — 103; invocantur, 104 — 115, 1022; O. 1 seqq.; earum nomina enumerantur, 77 seqq.; Hesiodum canere docent ac jubent, 22 — 35, O. 662; tripus ab Hesiodo eis dedicatus, O. 658; in Herculis scuto representataë, S. 206.
 Epitheta: Ἑλικωνιάδες, 1; O. 658; ἡδιέπειται, 1021; Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, 75, 114; Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, 25, 52, 966, 1022; Πιερίδες, S. 206; τέκνα Διὸς, 104; χρυσάμπυκες, 916. Memorantur prætereundo 36, 93, 94, 96, 100; CL.
 Μόφος, vates, Amyci, S. 181, et Mantus f., Calchanthem vaticinandi arte vicit, CXVIII; inter principes Lapitharum numeratur S. 181.
 Μυκῆνη, Inachi filia, Arestoris uxor, qui Mycenæ urbi nomen dedit, CVII.
 Μύρμηξ, ηκος, Melites pater, CLXXV.
 Μυρμιδόνες, οἱ, e formicis a Jove facti atque Æaco dati, qui primi naves exstruxerunt, LXIV; Μυρμιδόνων πόλις, Hellas, Phthiotidis urbs, S. 380, 474.
 Μῶμος, Noctis filius, 214.

N.

Ναῖς, ἰδος, Najas. Najadum una Chironi nupsit, CII; de Najadum ætate longissima CIII.
 Ναυβολίδης, αο, Nauboli f., Pylo, XLV.
 Ναυσίθοος, Ulixis et Calypsus f., 1017.
 Ναυσίνοος, Ulixis et Calypsus f., 1018.
 Νείκεα, τὰ, Jurgia, Eridis lberi, 229.
 Νεῖλος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 338.
 Νεμειῶς λέων, leo Nemeus, Othri ex Echidna f., 327, a Junone nutritus, 328 seqq., ab Hercule interfectus, 332.
 Νεμείη, Argolidis regio, a leone Nemeo vexata, 329 seqq.; ibi Tretus mons, 331.
 Νέμεσις, ἡ, Noctis filia, 223; terra relicta cum Pietate ad cælum fugit, O. 197 seqq.
 Νέσσος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 341.
 Νέστωρ, οφας, Nelei f., apud Gerenos educatus, inter-

fectis ab Hercule fratribus, solus servatus, XXX, XXXI, Γερήνιος ἱππότα; pater Polycastes, C.
 Νηληιάδης, αο, Nelei f., Nestor, C.
 Νηλεὺς, ἦος, Pyli rex, cujus filii ab Hercule interfecti extra Nestorem, XXX, XXXI, ταλασίφρων.
 Νημερτής, ἑος, ἡ, una Nereidum, 262.
 Νηρεὺς, ἦος, Ponti filius maximus natu, ἀψευδής, ἀληθής, 233 seqq.; quinquaginta filiarum (Nereidum) pater e Doride, 240 seqq.; ἄλιος γέρων, 1003.
 Νησαίη, Nereidum una, 249.
 Νησῶ, οὖς, Nereidum una, 261.
 Νίκη, Pallantis et Stygis filia, καλλισφυρος, 384.
 Νικίππη, Pelopis filia, CCVII.
 Νικόστρατος, XCIII, ὄζος Ἄρης.
 Νιόβη, cujus decem filios totidemque filias fuisse, XLIV; undeviginti ejus liberos fuisse, *ibid*.
 Νύμφαι οὐρεῖαι, Nymphæ montanæ, Oreades, 130; e quinque filiabus Hecataë filiaque Phoronei nataë, XC1.
 Νύξ, κτός, Nox, 176, Chaus filia, Erebi soror, 123; ex Erebo Ætheris et Diei mater, 124; nullo ex viro mater Fati, Κηρὸς, Mortis Somnique (758), Somniorum, Momi, Ὀϊζύος, Esperidum, Parcarum, Nemesis, Fraudis, Φιλότητος, Senectutis, Eridis, 211 — 225; Nox et Dies alternis in Tartarum intrant et inde redeunt, 747 seqq., illa Somnum secum ducens, 757.
 Epitheta: ἐρεβενή, 213; μέλαινα, 20, 123; ὀλέη, 224, 757.

Ξ.

Ξάνθη, una Oceanitidum, 356; Machaonis mater ex Æsculapio, CLXXXIX.
 Ξεῦθος, Hellenis filius, XXIII.

Ο.

Ὁβριάρεως (Βριάρεως, 817), Briareus, Cœli Tellurisq. f., 147 seqq.; Cymopoliam, Neptuni filiam, uxorem duxit, 817 seqq. Briareus Cottusque et Gyas, tres fratres centimani (Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα, 644), a patre sub terram detrusi et in vincula coniecti, 617 seqq., a Jove liberati, ut Diis contra Titanes opem ferrent, 624 seqq., 639 seqq., ubi eorum descriptio; pugnant adversus Titanes, 714 seqq., quos victos in Tartarum detruunt, 717 seqq., ubi et ipsi habitabant, φύλακες πιστοὶ Διὸς, 734; Διὸς κλειτοὶ ἐπικούροι, 815 seqq.
 Ὁθρυς, νος, mons Thessaliæ, in quo stantes Titanes cum Diis pugnant, 632, ὠφελή.
 Οἶδαλος, pater Pirenes, CVI.
 Οἰδιπόδης, αο, Oedipi f., Eteocles, O. 163.
 Ὀϊζύς, ἡ, Calamitas, Noctis filia, ἀλγινέεσσα, 214.
 Οἰνόμαος, Marmacem, Alcathoum, Euryalum, alios interficit, CX.
 Οἰνοπίων, ωνος, Chiorum rex, Bacchi f., Maronis pater, XXXVIII, et Meropes, XLIII; Orione excæcato vindictam evitaturus sub terra absconditur, *ibid*.
 Οἰνεὺς, ἑως, rex, ad quem Periboea missa est, LXXXVIII.
 Ὀλμειός, Βαετιάς amnis, 6.
 Ὀλυμπιάδες, αἱ, Olympiæ, Musarum epitheton, 25, 52, 966, 1022; de Deabus, LIV.
 Ὀλύμπιος, Jovis epitheton, 529, 884, O. 87; Jovis nomen proprium, 390 (ἀστεροπητής), O. 474, CLXIII.
 Ὀλύμπια δώματα, Deorum sedes, 75, 114, 783, 804, 963, O. 81, 110, 127.
 Ὀλύμπος et Οὐλύμπος, Thessaliæ mons, Deorum sedes, ἀγνός, S. 203; μακρὸς, 391, 680, S. 466; μέγας, 842; νιφόεις, 42, 62, 118, 794; πολύπτυχος, 113; præterea sine epitheto, 37, 51, 68, 101, 408, 689; O. 139, 197, 257; XXVI.

*Ομαδος, Tumultus, in Herculis clypeo representatus, S. 155.
 *Ομηρος, cum Hesiodo in Delo insula Apollinem cecinit, CLXVIII.
 *Ονειροι, oi (Somnia), Noctis filii, 212.
 *Οπλεύς, έως, unus e principibus Lapitharum, S. 180.
 *Ορθρος, Geryonis canis, Typhaonis et Echidnae f., 309; pater Sphingis et leonis Nemei ex Echidna, 325; ab Hercule interfectus, 293.
 *Ορκος, Deus qui perjuros punit, Eridis f., 231, O. 804; O. 219.
 *Ορτυγία, insula parva, ante Syracusas sita, CXXXVI.
 *Ορχομενός, ό, pater Aspledonis, Clomeni, Amphidoci, CXC.
 *Ορχομενός, ή, Minyarum urbs (Μινύειος) in Boeotia, LIII, Cephisso adiacens, ubi Gratiae colebantur, CXLII, CXLIII.
 Ούλυμπος, 397, Ούλυμπόνδε; 633; 855; 953, νιφόεις; S. 30; S. 471, μέγας; XXXIV. Vid. *Ολυμπος.
 Ουρανίδης, Urani f., Saturnus, άναξ, 486; οι Ουρανίδαι, Cyclopes, 502.
 Ουρανίη, 1) una Musarum, 78, mater Lini, XCIV. 2) Oceanitidum una, θεοειδής, 350.
 Ουρανίωνες, οι, Urani (Caeli) filii ac nepotes, άγανοί, 461; de Diis, 919, 939.
 Ουρανός, Caelus, 147, 159, 421, 644; εύρος, 45; μέγας, 176, 208; άστερόεις, 106, 127, 463, 470, 891; Telluris f., 126 seqq.; ex ea pater multorum liberorum, 133 — 153; filios sub terra condit, 154 seqq.; ejus genitalia a Saturno resecta, 178, seqq. Vid. porro in Ταΐα, Άφροδίτη.
 Ούρεα, τὰ (Montes), e Tellure nata, μακρά, 129.
 Ούρειος, Centaurus, S. 186.

II.

Παγασαίος, epitheton Apollinis, quia Pegasis templum habuit, S. 70.
 Παιών, ώνος, Deorum medicus. Eum ab Apolline differre, CI.
 Παλιώξιν, ή, Repulsio (hostium persequentium) in scuto Herculis representata, S. 154.
 Παλλάντιον, Arcadiae urbs, quae a Pallante nomen traxit, CXCVIII.
 Παλλάς, άδος, ή, Minervae nomen. Παλλάς Άθήνη, 577, O. 77; Παλλάς Άθηναίη, κόρη Διός, S. 126.
 Πάλλας, αντος, ό, 1) Crii et Eurybiae f., 376. 2) Lycaonis f., qui Pallatio urbi nomen dedit, CXCVIII.
 Πανδιονίς χελιδών, hirundo, O. 568, όρθρογόη.
 Πανδώρα, quomodo Jovis jussu a Vulcano ficta, a multis Diis Deabusque exornata, cur hoc nomine appellata fuerit, O. 60 — 82; col. 570 — 589; ejus historia, O. 83 — 105; Graeci mater ex Jove, XX, Deucalionis e Prometheo, XXI.
 Πανελληνες, οι, O. 528; ita universos Graecos ab Hesiodo vocatos fuisse, CLXXXIV.
 Πανόπεια, una Nereidum, 250.
 Πανοπητής, ίδος, Panopei nata, Αgle, LXXXV.
 Πανοπις, ίδος (alibi Πανοπεύς), Phocidis urbs, Cephisso adiacens, CXLII.
 Παρθάων, ονος, pater Alcathoi, CX.
 Παρθένιος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 344.
 Παρνησός, Parnassus, Boeotiae mons, 499.
 Πασιθέη, una Nereidum, 247.
 Πασυθή, Oceanitidum una, 352.
 Πάτροκλος, .f. Menetii, fratris Pelei, Achillis frater patruelis, CLXXXVIII.

Πειθώ, ος, 1) Suada, quomodo Pandoram exornaverit, O. 73. 2) Oceanitidum una, 349.
 Πειρίθοος, Αpyti f., CLXXVI; inter principes Lapitharum, S. 179.
 Πειρήν, ήνος, Ius pater, V.
 Πειρήνη, Cebali filia, CVI.
 Πείρος, ό, Achajae fluvius, CLVI.
 Πελασγός, Lycaonis pater, XCVIII, quem αὐτόχθονα fuisse Hesiodus dixit, XCVII.
 Πελασγοί, οι, populus, qui Dodonam incolebat, CXXXIV.
 Πελειάδες, αι, Plejades, X. Vid. Πληιάδες.
 Πελής, rex, Jasoni labores difficiles imperavit, ύδριστη; και άτάσθαλος, κ. τ. λ. 996.
 Πελοπόννησος, ή, Hesiodo nota, CXL.
 Πέλοψ, σπος, pater Nicippes, CCVII.
 Πελωρις, ίδος, promontorium, ab Orione conditum, CLXXXVIII.
 Περίβοια, Hipponoi filia, ab Hippostrato compressa, ad Ceneum missa, qui eam interficeret, LXXXVIII.
 Περιήρης, ους, Αεoli f., ύπερύμνος, XXIII; Halirrhothii pater, XCH.
 Περικλύμενος, Nelei f., qui in omnium animalium specie se convertere potuit, ab Hercule interfectus, XXX.
 Περιμήδης, εος, Centaurus, Πευκείδης, S. 187.
 Περμησσός, Boeotiae amnis, 5.
 Περσέπολις, εως, ό, Telemachi et Polycastes f., C.
 Περσεύς, Danaes f., qualis in Herculis clypeo representatus fuerit, ιππότα, S. 214 — 229.
 Περσερηνείη et Περσερόνη, Proserpina, Jovis et Cereris filia, quam Pluto rapuit, 913; cum Plutone in Tartaro habitat, έπαινή, 768, 774.
 Περσερόνη, 913, vid. Περσερηνείη.
 Πέρσης, 1) Crii et Eurybiae f., 377; Asteriae maritus, 409; ex ea pater Hecates, 411. 2) Hesiodi frater, ad quem carmen Operum et Dierum scriptum, O. 10, 27, 213, 274, 286, 299, 397 (νήπιος), 611, 633 (μέγας νήπιος), 641.
 Περσηίς, ίδος, una Oceanitidum, 356, 957; e Sole mater Circes et Aetæ regis, 957.
 Πετραίη, Oceanitidum una, έρόεσσα, 357.
 Πετραίος, Centaurus, S. 185.
 Πευκεΐδαι, οι, Perimedes et Dryalus, Centauri, S. 187.
 Περρηδών, ος, Graearum altera, εύπεπλος, 273.
 Πήγασος Ιππος, Medusæ capite amputato prosiluit, 281; nominis derivatio, 282; terra relicta ad cælum volavit, ubi tonitru fulmenque Jovi fert, 283 seqq.; cum Bellerophonte Chimæram vincit, 325.
 Πηλεύς, έος, Αεαί f., XLVI; Achillis pater e Thetide, 1006; frater Menetii, Patrocli patruus, CLXXXVIII; Thetidem prohibet Achillem interficere, II; de eo et Aetæ uxore historiam ab Hesiodo fuisse narratam, CXCIX.
 Πήλιον, τὸ, mons Thessaliae, αἰπὺ, LXXXII; in quo Jaso a Chirone educatus est, ύλχεν, LXXXIII.
 Πηνειός, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 343. LII.
 Πιερίδες, αι, Musæ cognominantur, S. 206.
 Πιερίη, Thessaliae regio, ubi Musæ natae, 53; ibi Magnes et Macedo habitabant, XXVI. Πιερίθων, O. 1.
 Πληιάδες et Πελειάδες, αι, Plejades, Atlantis filiae, Άτλαγενέες, O. 383; O. 572, 615, 619.
 Πληξίπυρη, una Oceanitidum, 355.
 Πλούτος, Plutus deus, Cereris et Jasii f., 969 seqq.
 Πλουτώ, ος, Oceanitidum una, βοῶπις, 355.
 Πολυδύκης, εος, Pollux, Jovis f., XXXVI; αντίθεος, . XXVI.
 Πολυδώρα, Oceanitidum una, εύειδής, 354. CXCIV.
 Πολύδωρος, Cadmi et Harmoniae f., 978.

Πολυκάρπη, Nestoris filia minima natu, Persepolis mater e Telemacho, εὐζωνος, C.
 Πολυκάων, όνος, Butæ f., Euechmes maritus, CIX.
 Πολυμήλα, Jasonis mater ex Æsone, CLXXXI.
 Πολύμηνα, Musarum una, 78.
 Πολυνείκης, εος, CXX.
 Πολυράτης, ου, de quo CXVI.
 Πόνος, Labor, Eridis f., ἀλγινόεις, 226.
 Ποντοπόρεια, una Nereidum, 256.
 Πόντος, Telluris f., 132; pater Nerei, 233; dein e Tellure pater Thaumantis, Phorci, Cetus, Eurybiæ, 237 seqq.
 Ποσειδάων et Ποσειδών, όνος, accus. Ποσειδάω, 15, Neptuneus, Rheæ ac Saturni f., 456; pater Cymopolitæ, 819; Tritonis pater ex Amphitrite, 930, Euphemi e Mecione, L; pater Butæ, CXIII, et Minyæ, CLXII; cum Medusa Gorgone concubuit, 278; Tartari portas ac muros, 732, cum Apolline Thebarum mœnia exstruit, XLVIII; Thebarum præses, S. 105; templum in Peloridis promontorio ei exstructum ab Orione, CLXXVIII; γαιήρχος, έννοσίγαιος, 15; έννοσίχθων, O. 667.
 Ποσειδών, 732; vid. Ποσειδών.
 Ποταμοί, οί, Fluvii, Oceani et Tethyos filii, 3000 numero, διηγέντες, 337, 367 seqq., quorum complures recensentur 338 — 345. 348.
 Πουλυνόμη, Nereidum una, 258.
 Πρίαμος, Hesiodo notus, CLXXXV.
 Προίτιδες, αί, Præti filia, describuntur XXVII, XXVIII; quod Bacchi cultum neglexerant, insania punitæ, XXIX; a Græcis plurimis in matrimonium petita, CLXXXIV.
 Προίτις, Propulsatio hostium, in Herculis scuto representata, S. 154.
 Πρόλογος, unus e principibus Lapitharum, S. 180.
 Προμηθεύς, έως, Japeti et Clymenes f., 510; O. 50; pater Deucalionis e Pandora, Hellenis e Pyrrha, XXI; Epimetheum fratrem præmonet, ne donum a Jove sibi missum accipiat, O. 86; ignem Jovi furatur, 365 seqq.; O. 48 seqq.; qualem dolum Jovi struxerit, Diis hominibusque Sicyone certantibus, 535 — 561, a Jove in vincula conjectus, 521, ejus jecur ab aquila comestum, 523 seqq.; per Herculem liberatus, 526 seqq. Epitheta: ἀκάχητα, 614; ἀγκυλομήτης, 546; O. 48; ποικίλος, αἰολόμητις, 511; ές παῖς Ἰαπετοῖο, 565, O. 50; ποικιλόβουλος, 521; conf. Ἰαπετιονίδης.
 Προνή, una Nereidum, 261.
 Πρυμνώ, οὖς, Oceanitidum una, 350.
 Πρωτομέδεια, Nereidum una, 249.
 Πρωτώ, οὖς, Nereidis, fortasse duarum Nereidum nomen, 243, 248.
 Πυθώ, οὖς, Phocidis regio, Apollini sacra, ἑχαθήη, LXXXVII; ibi lapis a Saturno Jovis loco devoratus et revomitur memoriæ causa a Jove exstructus, 499, ἑχαθήη. Πυθώδε, S. 480.
 Πυλάδης, ου, Anaxibiæ f., LXXVII.
 Πύλος, ή, Peloponnesi urbs, ubi Neleus ejusque filii regnabant, devastata ab Hercule, XXX; de ea Hercules cum Marte pugnavit, S. 360 seqq.
 Πύλων, όνος, Nauboli f., pater Antiopes, XLV.
 Πύρρα, mater Hellenis e Prometheus, XXI.

P.

Ραδάμανθους, όνος, Jovis et Europes f., CXLIX.
 Ρέη, 467, vid. Ραίη.
 Ραίη et Ρέη, Rheæ, Cœli ac Telluris filia, 135; e Saturno mater Vestæ, Cereris, Junonis, Plutonis, Neptuni, Jovis, 453 seqq.; quomodo Jovem a crudelitate Saturni servaverit, 467 seqq.; ἡχώμος, 625, 631.

Ρήσος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 340.
 Ρόδεια, una Oceanitidum, 351.
 Ροδῖος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 340.

Σ.

Σαγγάριος, Fluvius, f. Oceani ac Tethyos, μέγας, 344.
 Σαλμωνεύς, Æoli f., ἄδικος, XXIII.
 Σαρπηδών, όνος, Jovis et Europes f., CXLIX.
 Σάτυροι, οί, e quinque filiabus Hecataei filiaque Phoronei nati, οὐδῖταινοι, ἀμχανοεργοί, XCI.
 Σαώ, οὖς, una Nereidum, 243.
 Σειρήνες, αί, Sirenes, quarum insula ἀνθεμύεσσα, CXXXVII; ventos ab iis deleniri, CXXXVIII.
 Σείριος, ό, Sirius, ἀστήρ, 417; 587; 609; ἀχάλεος, S. 153; S. 397.
 Σελήνη, Luna, Hyperionis ac Thææ filia, 371; λαμπρά, 18, 371.
 Σεμέλη, Cadmi et Harmoniæ filia, 976; Bacchi mater ex Jove, Καδμείη, 940.
 Σήρος, Halirrhothii et Alcyones f., XCII.
 Σπεινώ, οὖς, trium Gorgonum una, 276.
 Σκυών, όνος, Erechthei f., CLXIX.
 Σιμόους, οὖντος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., θεῖος, 342.
 Σίσυφος, Æoli f., αἰολομήτης, XXIII.
 Σκάμανδρος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., θεῖος, 345.
 Σκύθαι, οί, ἱππομολγοί, CXXXII.
 Σκύλλα, Phorbantis et Hecates filia, LXIII.
 Σόλοι, οί, disci, carmen Hesiodum, CLXXXVI.
 Σπειώ, οὖς, una Nereidum, 245.
 Στερόπη, Cyclopum unus, 140.
 Στρατονίκη, Euryti mater, XLV.
 Στρυμών, όνος, Fluvius, f. Oceani et Tethyos, 339.
 Στυξ, γός, Oceanitidum προφερεστάτη ἀπασέων, 361, et natu maxima, 776; e Pallante mater Zeli et Nices, Crateos et Bies, Ὠκεανού θυγάτηρ, 383 seqq.; quomodo a Jove honorata, ut Deorum jusjurandum esset, 397 seqq., 775 — 806; in Tartaro habitat, δεινή, 776; ἀφθιτος Ὠκεανίνη, 389; Στυγός ἀφθιτον ὕδωρ, 805.
 Συράκουσαι, αί, urbs Siciliæ, CXXXVI.
 Σχοινεύς, έως, Atalantes pater, LXXIII.

T.

Τάρταρος, ό, plur. τὰ Τάρταρα, post Chaos primus exortus, Τάρταρα ἡρόεντα, 119; Typhoei pater e Gæa, 822; ejus variæ descriptiones, 721 — 819; ibi Titans, 717, 729, 814, Centimani, 734, 814, Nox et Dies, alternis intrantes et exeuntes, 748, Somnus et Mors, 759, Pluto cum Proserpina, 768, Styx, 776, habitant; huc Typhoeus a Jove detrusus, 868. Epitheta: χερόεις, 721, 736, 807; εύρος, 868; κρυός, S. 255.
 Τάφιοι, οί, cum Telebois Taphi insulae partisque Acarnaniæ incolæ, quibus Amphitryo bellum intulit, ἄνδρες ἥρωες, S. 19.
 Τειρεσίας, ου, vates, Cadmi f., Mantus pater, CXVII; Jovis Junonisque altercationem de concubitus voluptate dirimit, CXXI; de longissima ejus vita, CXX.
 Τελαμών, όνος, Ajacis majoris pater, cujus hospes Hercules fuit, CXV.
 Τελεστώ, οὖς, Oceanitidum una, κροκόπεπλος, 358.
 Τερψιχόρη, una Musarum, 78.
 Τηθύς, όος, Cœli et Telluris filia, έρατεινή, 136; ex Oceano mater Fluviorum, 337, 368, et Oceanitidum, 316, 362, inter quas Helenen etiam fuisse, XXXV.
 Τητιόων, άων, οί, populus, qui Acarnaniam ac Taphum

insulam cum Taphiis incolebat, ab Amphitryone debellatus, ἄνδρες ἥρωες, S. 19.
 Τηλέγονος, Ulixis et Circes f., 1014, Tyrrhenorum rex, 1016.
 Τηλέμαχος, pater Persepolis e Polycaste, C.
 Τιθωνός, ex Aurora pater Memnonis, 784, et Emathionis, 985.
 Τιμάνδρη, Echemi uxor, VIII.
 Τίρυνθος, ἡ, accus. Τίρυνθα, Tiryns, urbs Argolidis, ubi Amphitryo habitabat, priusquam Thebas abiit, εὐκτίμενον πτολίεθρον, S. 81; huc Hercules Geryonis boves egit, ἱερὰ, 292.
 Τίταρχος, e principibus Lapitharum unus, ἕξος Ἀρτος, S. 181.
 Τίτῆνες, οἱ, Titanes Caeli filii unde appellati sint, 207; eorum certamen cum Diis (629) et Centimanis, 674 — 717; victi et in Tartarum detrusi, 717 seqq., 814; ἄγαστοι, 632; θεοὶ, 630, 648, 729; ὑποταρτάριοι, 851; χθόνιοι, 697; praeterea obvi 392, 424, 650, 663, 673, 882.
 Τιτυός, Elaræ f., CLXX.
 Τληπόλεως, ὄρος, Ἀργυτί f., CLXXXVI.
 Τροῦς, ἕως, Euryti et Antiope f., ἀντίθεος, XLV.
 Τρητός, mons Nemeæ, 331.
 Τρηχίς, ἴνος, Thessaliae urbs, ubi Ceyx regnavit, quo Hercules profectus est, S. 353, 355, 469.
 Τριτογένεια, Minervæ nomen, γλαυκῶπις, 895; γλαυκῶπις, δεινὴ, ἐγρεκύδοιμος, κ. τ. λ., 924; ἀγείρειν, S. 197.
 Τρίτων, ὠνος, Neptuni et Amphitrites f., εὐρυθείης, μέγας, 931 seqq.
 Τροίη, Troja, O. 165; Τροίην ἐς καλλιγύναικα, O. 653.
 Τυνδαρεως, cujus a filiabus qualem pœnam Venus petierit, CXLVI.
 Τυρρήνια, regio Italiae, CCH.
 Τυρσηνοί, οἱ, Italiae populus, sub Agrio, Latino, Telegono regibus, 1016. CXXXIX.
 Τυρζόνιον, Boeotiae mons, S. 32.
 Τυρζών, ὄνος, Ventus, ex Echidna pater Orthri, Cerberi, Hydrae Lernae, Chimærae, 306 seqq.; Ladonis draconis pater, CXLVII.
 Τυρζεύς, ἕος, Telluris ac Tartari f., 821; cujus monstri descriptio, 821 — 852, pater Ventorum procellosorum, 869; fulminibus victus et mutilatus a Jove, 853 seqq., et in Tartarum dejectus, 868.
 Τύχη, una Oceanitidum, 360.

Υ.

Υάδες, αἱ, νύμφαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, LXVII, ubi earum nomina; O. 615.
 Ὑδρη Λερναία, Typhaonis et Echidnae filia, λύγρ' εἰδυῖα, 313, a Junone nutrita, 314, ab Hercule interfecta Iolai ope, 316 seqq.
 Ὑήτος, cujus historia LIII.
 Ὑλλος, Herculis f., pater Euaechmes, CIX.
 Ὑπερβόρειοι, οἱ, populus, CXXXIX.
 Ὑπερίων, ὄνος, Caeli ac Telluris f., 134; e Thea pater Solis, Lunæ, Auroræ, 371 seqq.
 Ὑπεριονίδης, αὐ, Hyperionis f., Sol, 1011.
 Ὑπέρφας, αὐτος, Euryanasses pater, CLXII.
 Ὑπνος, Somnus, Noctis f., 212, 758; Noctem comitatur, κασιγνήτος Θανάτοιο, 756; cum Morte in Tartaro habitat, 759; describitur 762.
 Ὑρή, urbs Boeotiae, Βοιωτίη, XLIX, L.
 Ὑομίνας, αἱ (Prælia), Eridis filiae, 228.

Φ.

Φαεθων, ὄντος, 1) Cephalis et Auroræ f. ἱρθίμος, 987,

quem raptum Venus templi sui custodem fecit, 989 seqq. 2) Clymenis, Solis filii, et Meropes f., CIV, ubi ejus historia; sive Solis f. e Clymene, CLXII.
 Φαισούλη, una Hyadum, LXVII.
 Φαιώ, οὐς, Hyadum una, ἱμερόεσσα, LXVII.
 Φάληρος, inter principes Lapitharum, S. 180.
 Φᾶσις, ἱδός, ἑ, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 340; ab Argonautis trajectus, LVII.
 Φέλλος, Melibœæ natus, εὐμμελής, XCVI.
 Φέρουσα, una Nereidum, 248.
 Φήιος, adj. Phthius, Φθίη Κυρήνη, LII.
 Φίχιον, τὸ, mons Boeotiae, S. 33.
 Φίξ, ἱδός, Sphinx, Orthri et Echidnae filia, ὀλοή, 326.
 Φιλότης, ἥτος, ἡ (Concubitus), Noctis filia, 224.
 Φιλυρίδης, Philyrae f., Chiro, 1002.
 Φινεύς, ἕως, Phœnicis et Cassiopeæ f., LVIII; cur cæcitate punitus, LIX; ab Harpyiis ad usque Scythiam propulsus, CXXXI.
 Φλεγύης, αὐ, Coronidis pater, διόγνητος, LXXXVII.
 Φόβος, Terror, qualis in Herculis clypeo representatus fuerit, S. 144 (nota) seqq.; Φόβος et Δεῖμος, Martis et Veneris filii, 924; Martis comites bellique socii, 935, S. 195, 463.
 Φοῖβη, 1) Caeli ac Telluris filia, χρυσοστέφανος, 136; Latonæ et Asteries mater e Cæo, 404 seqq.; avia Phœbi, CLXXIV. 2) una Heliadum, CIV.
 Φοῖβος, Appollinis nomen, 14, Φ. Ἀπόλλων; S. 68, 100; ἀπερσεκόμης, LXXXVII; χρυσάορος, CLXVII; CI, Ἀπόλλων Φ.; CLXXIV, ubi nominis derivatio.
 Φοῖνιξ, ἱκος, Agenoris f., pater Phineis e Cassiopea, LVIII; pater Europes, CXLIX; Adonis pater ex Alphesibœa, CXCVI.
 Φόνος (Nex), in Herculis scuto representatus, S. 155; οἱ Φόνοι, Eridis filii, 228.
 Φόρβας, αὐτος, Scyllae pater ex Hecate, LXIII.
 Φόρκυς, υἱος et υἱος, Telluris et Ponti f., 237; e Ceto pater Græarum Gorgonumque, 270 seqq., et draconis aurea mala custodientis, 333 seqq.
 Φρίξος, cum vellere aureo (coll. LV) ad Æeten venit, I; quatuor filiorum pater ex Jophosse, LXII; huic Phineus viam in Scythiam monstravit, LIX.
 Φρόντις, ἱος, Phrixi f. ex Jophosse, LXII.
 Φρυγτεύς, ἕως, pater Hippostrati, LXXXVIII.
 Φύλακος, Deionis f., pater Iphicli e Clymene, CXVI, CXXII, CLXII.
 Φύλας, αὐτος, pater Hippotæ et Therns e Lipephile, LIV.
 Φυλεύς, ἕως, CLXI, φίλος μακέρεσσι θεοῖσι.
 Φωκῆες, οἱ Phocenses, Amphitryonem secuti in bello cum Taphiis ac Telebois gesto, μεγάλθυμοι, S. 25.
 Φῶκος, Æaci et Psamathe f., 1004.
 Φωρωνεύς, ἕως, cujus filiam Hecateus duxit, XCI.

Χ.

Χάος, εὐς, τὸ, primum erat ante omnes res creatas, 116; ex eo Erebus et Nox prodierunt, 123; ζοφερὸν, 814.
 Χαίρων, ὠνος, Thersus et Apollinis f., Χαίρωνος κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο, LIV.
 Χαλκίς, ἱδός, ἡ, urbs Eubœæ, quam καλλιγύναικα Hesiodus cognominavit, CXXIII; ibi Hesiodus victoriam in certamine musico reportavit, O. 655 seqq.
 Χάριτες, αἱ, Gratiae, Aglaia, Euphrosyne, Thalia, Jovis et Eurynomes filiae, 907 seqq.; quomodo Pandoram exornaverint, O. 73; cur Orchomeni cultæ, CXLIII; partem obviae 64, 946, LII, LXVII, CLXVII.
 Χείρων, ὠνος, Chiro Centaurus, Philyrae f., 1001; Jasonem, LXXXIII, ejusque filium, Medeam, educavit, 1001. Najadum unam in matrimonium duxit CII;

- Χείρωνος ὑποθήκαι, carmen Hesiodo adscriptum, ejus exordium CXXV.
 Χίμαιρα, Typhaonis et Echidnae filia, 319 seqq., ubi ejus descriptio; a Bellerophonte ac Pegaso interfecta, 325.
 Χίος, ἡ, insula, ad quam Orio in itinere suo venit, XLIII.
 Χρυσάωρ, ορος, capite Medusae amputato prosiluit, 281; nominis interpretatio, 283; e Calliroë pater Geryonis, 287, 979, et Echidnae, 295.
 Χρυσή, ἴδος, una Oceanitidum 359.

Ψ.

- Ψαμάθη, Nereidum una, χαρίεσσα δέμας, 260; Phoci mater ex Aeaco, δία θεάων, 1003.

Ω.

- Ὠγγία, insula ad occidentem vergens, CCIII.
 Ὠγυλία, insula, in vicinitate Cretae sita, CCIII.
 Ὠκεανίνη, Oceanitis, Oceani filia; de Styge, 389, de Clymene, καλλίσφυρος, 507, de Chryseide, 956. Ὠκεανῖναι, αἱ, Oceanitides, Oceani ac Tethyos filiae (346),

- 3000 numero, τανύσφυροι, 364; quarum maximae natu (366) recensentur 349 — 361.
 Ὠκεανός, Coeli ac Telluris f., 133; e Tethye pater Fluviorum, 337 seqq., 368, et Nympharum Oceanitidum, 345 seqq., 362; pater Doridis, 242; Electræ, 265, Calliroides, 288, 979; Idyiae, 959; Helenes, XXXV; qualis in margine scuti Herculei representatus fuerit, S. 314 seqq.; trajectus ab Hercule, 292; ab Argonautis in Libyam navigantibus trajectus, LXII; Ὠκεανοῖο βέεθρα, 695; Ὠκεανοῦ ῥοαί, 841; ἱερὸς ῥόος Ὠκεανοῖο, O. 566. Epitheta: ἀψόβροος, 776; βαθυδείνης, 133, O. 171; βαθυβρείτης, 265; κλυτός, 215, 274, 288, 294; μέγας, 20; τελῆεις ποταμός, 242, 959. Præterea obvius 282, 383, 789, 816, 908.
 Ὠκυπέτη, Harpyiarum altera, 267.
 Ὠκυρόη, una Oceanitidum, 360.
 Ὠλενίη πέτρη, Olenia rupes, Piro fluvio adjacens, CLVI.
 Ὠλενος, ἡ, urbs Achajæ, LXXXVIII.
 Ὠραι, αἱ, Eunomia, Dice, Irene, Jovis ac Themidos filiae, 901 seqq.; quomodo Pandoram exornaverint, καλλίκομοι, O. 74.
 Ὠρίων, ωνος, Neptuni et Brylles f., ejus historia XLIII et XLXXVIII. O. 609; σθένος (ἑμβριμον) Ὠρίωνος, O. 615, 619.